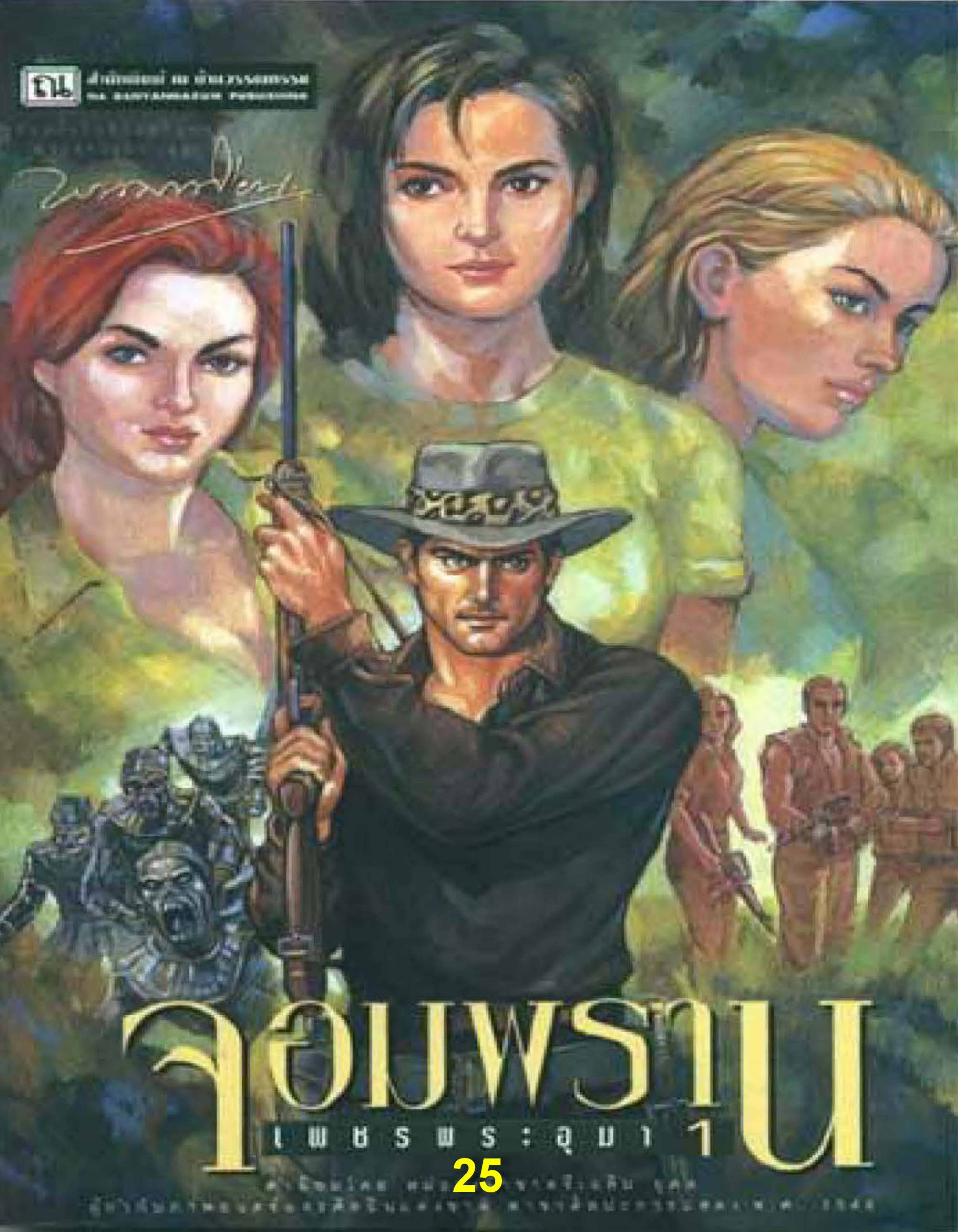

สำนักงานหอสมุดแห่งชาติ
The National Library of the Republic of Thailand

สุริโยทัย

เฟื่องฟ้า : ๑๖

25

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากเรื่องราวของสมเด็จพระสุริโยทัย
ซึ่งทรงกล้าหาญและเสียสละเพื่อปกป้องบ้านเมืองและประชาชน

IwBRSWRS:oma

ภ ำ ค ส อ ง (จ บ บ ริ บุ ร ณ์)

ท่านผู้อ่านที่เคารพ
ปฏิบัติการของพรานมัคคุเทศก์ผู้มีนามว่า
รพินทร์ ไพรวลย์
กำลังจะเริ่มต้นชุดใหม่ขึ้นแล้ว
แต่ก่อนจะเริ่มต้น ‘ภาคจบบริบูรณ์’ ชุดนี้
ผู้เขียนขอนำข้อความในบทสุดท้ายของเพชรพระอุมา
ที่จบ ‘ภาคหนึ่ง’ ไปแล้ว นำมาลงซ้ำอีกครั้ง
เพื่อให้บรรยากาศในการอ่านของท่าน
ติดต่อสืบเนื่องโดยไม่รู้สึกว่ากระโดดข้าม
เพราะภาคจบบริบูรณ์นี้เป็นการสืบต่อจากภาคหนึ่ง
อย่างแท้จริง
และมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องเชื่อมกัน
“พนมเทียน”

ข้อความในตอนสุดท้ายของ
เพชรพระอุมา

บ้านวรธาตุ

1 กรกฎาคม

สุภาพบุรุษไพร่ของฉัน

คนใจดำ!

บอกตรงๆ นะ ไม่คิดว่าจะเขียนหรือส่งข่าวอะไรถึง
คุณอีกเลยทั้งสิ้น ขอให้อดีตที่ผ่านมาทั้งหลายเป็นความฝัน
ไปชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น

ภายหลังจากที่คุณสัญญาากับพวกเราไว้แล้วเมื่อก่อนจาก
กันครั้งสุดท้ายที่บ้านพักคุณอำพล ต้นเดือนมีนาคมที่แล้วว่า อีก
เจ็ดวัน คุณจะตามพวกเราขึ้นมาพบปะเลี้ยงฉลองกันที่กรุงเทพฯ
ซึ่งมันเป็นการให้สัญญาลมๆ แล้งๆ ของคุณไปอย่างนั้นเอง
เพราะจากกันวันนั้นพวกเราไม่ได้ข่าวคราวอะไรจากคุณอีกเลย
แม้แต่จดหมายสักประโยคเดียว

พรานอะไรไร้สัจจะ และนี่เป็นการไร้สัจจะครั้งแรกที่ฉัน
ได้พบจากคุณ ก็โชคที่อยู่ข้างดอกกระถินที่การไร้สัจจะของคุณนั้น
กระทำขึ้นภายหลังจากที่พวกเราทุกคนพ้นจากการพึ่งพาคุณแล้ว
และกลับถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว แต่ถ้าการไร้สัจจะชนิดนี้จะเกิด
ขึ้นกลางป่าระหว่างการเดินทาง พวกเรามีตายกันไปหมดแล้ว
หรือ...ใช่ไหมจ๊ะ พ่อพรานไพร่ใจฉกาจ ?

เรา...หมายถึงฉัน พี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ และเมย์ โทรศัพทถึงคุณอำพลในวันที่หก อันเป็นวันที่เราสมควรจะได้ รับข่าวคราวจากคุณ และคุณอำพลก็ได้ส่งคนไปตามคุณถึง หนองน้ำแห้งก็พบว่า ‘พ่อพรานตัวดี’ ของเราหายศีรษะเข้าป่า ไปเสียแล้วตั้งสองวันก่อน และไม่มีกำหนดเวลาที่ทางฝ่ายคุณ อำพลรู้ว่า คนชื่อรพินทร์ ไพรวลย์จะกลับเมื่อไหร่ เขาสบถ สาบานกับเราว่า เขาไม่ได้ใช้ให้คุณไปในกิจการของเขาเลย ไม่ ว่าในด้านไปจับสัตว์หรือจัดทัวร์นำเที่ยวให้แก่ใครทั้งสิ้น และ ให้ความเห็นเป็นส่วนตัวว่า คุณคงจะท่องไพรไปตาม ‘สันดาน’ (ขอโทษ) ของคุณ

คนอื่น ๆ ในบรรดาพวกเราจะรู้สึกเช่นไรฉันไม่ทราบ แต่ สำหรับฉันรู้ทันนะจะหลบเลี่ยงการขึ้นมาพบตามสัญญาใช่ไหม? กิน...นอน...บุกป่าฝ่าดงมาด้วยกันถึงเพียงนั้นแล้ว นึกหรือว่า จะไม่เท่าทันลูกไม้ ถึงแม้ฉันจะไม่ใช้ ‘แกช่าย’ ก็ตาม

โกธรรู้ไหม?

เลยไปเที่ยวเลี้ยวรอบโลกเลย และตัดสินใจลี้มคนชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์เสียให้เด็ดขาด แต่บ้าจัง! ไม่ว่าจะไปอยู่ มุมไหนของโลก ไม่ว่าจะหลับหรือตื่น ไม่ว่าจะสนุกสนาน สักแคไหน ก็ลี้มคนชื่อพิลึกคนนี้ไม่ลง (รพินทร์ ชื่อของคุณ พังอ่อนโยน ชาวนครมันกระเดียดไปทางผู้หญิงหรือกะเทยนั้น แหละ เมื่อได้ยินครั้งแรก แต่ทำไมถึงมาเป็นชื่อของจอมพราน ผู้ยิ่งใหญ่ไปได้ก็ไม่รู้สิ)

ในปารีส ในลอนดอน นิวยอร์ก โรม ออสโลว์ บาเซิลน่า มิวนิค และ ฯลฯ ไม่ว่าที่ไหนทั้งนั้น รู้ไหมก่อนหลับน้ำตาฉันไหล

ทุกคืน คิดถึงคนใจดำร้ายกาจคนหนึ่ง ฉันไม่เคยร้องไห้เพราะ
คิดถึง ‘ผู้ชาย’ มาก่อนเลยนะ และคิดว่าในชีวิตนี้เรื่องอย่างนี้
เป็นไม่มีวันเสียละ แต่ฉันก็ไม่ได้ร้องไห้หรอกนะ น้ำตามันไหล
ออกมาเฉยๆ เมื่อฉันหวนคิดไปถึงเขาคนนั้น

และถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า ขณะนี้เขากำลังนอนอยู่
ใต้ร่มไม้ใบ้งที่ไหนหนอ จะคิดถึงใครคนหนึ่งที่เคยนอนหนุน
ทรงอกเขากลางไฟรในยามทุกข์ยากอยู่ด้วยกันบ้างไหม...ใคร
คนหนึ่งผู้ซึ่งพอเจอหน้ากันครั้งแรกก็เขม่นหน้าเขาเสียเต็มประดา
อยากจะตบด้วยหลังมือให้สักเปรี้ยง แต่แล้วในที่สุด ใครคนนั้น
ก็ต้องเป็นฝ่ายบอกรักแก่เขาก่อน คิดแล้วน่าอายนะ

สงสัยใช้ไหมฉันไปกับใคร...นึกหรือว่าแฟนของฉันจะไม่มี
เราแต่งงานกันทันทีที่กลับมาถึงบ้านและไปฮันนิมูกันรอบโลก
...เปล่า พุดเล่นนะ...ฉันก็ไปกับพี่ชายของฉันนะซิ สองพี่ชาย
คุณน้องสาวยังกะอะไรดี...ยังกะจะคุมไว้เพื่อเตรียม ‘ประเคน’
ให้ใครสักคนหนึ่งนั่นแหละไอ้หนุ่มเชื้อชาติไหนที่เข้ามาเลียบเคี้ยว
ใกล้ชิด ถูกพี่ชายสองคนทำหน้าที่เป็น ‘ทศกัณฐ์’ ไล่ตะเพิด
ออกไปหมด

“น้อย อย่าลืมสุขภาพบุรุษแสนดีคนหนึ่งที่หนองน้ำแห่ง
เสียละ”

เขาทั้งสองมักจะพุดกับฉันเช่นนี้เสมอ เมื่อฉันมี ‘เดท’
จะไปดินเนอร์หรือค็อกเทลปาร์ตี้กับไอ้หนุ่มคนไหน(ซึ่งแน่ละเอา
กระบุงโกยไม่ไหวและไม่ซ้ำหน้า) และที่น่ารำคาญที่สุดก็คือ แก่
จนปานนี้แล้วยังอุตสาหมีพี่ชายสองคนทำหน้าที่คอยควบคุมราว
กับสาวอายุ 17 ทั้งๆ ที่สมัยก่อน เขาทั้งสองคนไม่เห็นเอาใจใส่

กับฉันแบบนี้เลย จะไปหัวหกก้นขวิดเที่ยวหัวราน้ำอยู่ที่ไหน ก่อนไม่เคยเข้ามายุ่งเดี๋ยวนี้ฉันกลายเป็น ‘สาวน้อยรุ่นกระเตาะ’ ที่พี่ชายตัวโตๆ สองคนช่วยกันคุมไปเสียแล้วนะ พี่กลางตะบันหน้าไอ้หนุ่มอิตาเลียนคนหนึ่ง เมื่อมันจับมือฉันไปจูบในคืนหนึ่ง ก่อนที่เราจะจากกันในงานบอลล์ และคืนนั้นเราทะเลาะกันจนถึงตีสามทีเดียว จนกระทั่งพี่ใหญ่เข้ามาห้ามและไล่ให้ไปนอนด้วยกันทั้งคู่ ฉันกับพี่กลางไม่พูดกันสามวันทีเดียวแหละ เรื่องที่เขามาต๋อยแพนฉันคืนนั้น

ไชยยันต์กับเมย์ร่วมทางไปกับเราด้วย และเมื่อถึงมิวนิค เมย์เอาไชยยันต์แยกไปดูพระอาทิตย์เที่ยงคืนที่แถบอาร์คติก เรามีจุดนัดพบกันอีกครั้งใน 3 สัปดาห์ต่อมาที่ฮาวาย จากนั้นเราทั้งสองฝ่ายแยกทางกันอีกครั้ง ฉัน พี่กลาง และพี่ใหญ่มาญี่ปุ่น ในขณะที่สองผัวเมียไปคีนีเย เมย์เขาจะไปเยี่ยมพ่อของเขาที่นั่น โดยเอา ‘สามีใหม่’ และ ‘ลูกในท้อง’ ไปอวดพ่อเขาด้วย เราสัญญากันว่าจะกลับมาพบกันในกรุงเทพฯ อีกครั้ง ภายในไม่เกิน 1 เดือน เมย์มีหมายกำหนดการที่จะมาคลอดที่กรุงเทพฯ โดยย้ำความตั้งใจเดิมว่า ใครจะทำคลอดให้แก่เขาไม่ได้ทั้งสิ้น นอกจากหมอดาริน เอ้อ! นี่ฉันจะต้องกลายเป็น ‘หมอต้าแย’ ไปอีกครั้งแล้วสินะ ทั้งๆ ที่ไม่เคยทำคลอดให้แก่ใครอีกเลย นอกจากเมียของเจ้ากะเหรี่ยงคนหนึ่งลูกบ้านของกะหยิ่นที่หล่มช้าง (จำได้ไหมวันนั้นคุณเป็นลูกมือฉันและคอยพูดอะไรบ๊องๆ ยั่วฉันอยู่ตลอดเวลา)

และคุณจำได้ไหมจ๊ะว่า คุณได้ให้สัญญากับเมย์เขาไว้ว่าอย่างไร คุณบอกว่าในวันที่เขาคลอดคุณจะมาอยู่ใกล้ๆ ด้วย

จะรับเป็น ‘พ่ออุปถัมภ์’ ให้แก่ลูกของเขา ถ้าเด็กเกิดมาเป็นผู้ชาย เขาขอชื่อสกุลของคุณไว้แล้วเป็นนามแรกของเด็ก คือ ‘ไพรวัลย์’ และถ้าเป็นผู้หญิงเขาก็จะขอให้ชื่อ ‘ดาริณี’

ไพรวัลย์ อนันตรัย หรือ ดาริณี อนันตรัย ดูช่างตัวโต เหลือเกินเมื่ออยู่ในท้องแม่ขณะนี้ ฉันคิดว่าน้ำหนักของเด็กอาจ เกิน 4,000 กรัมขึ้นไป ขอภาวนาให้เขาคลอดได้โดยปกติ อย่า ให้ฉันต้องทำซีซาเรียน เช็คชั้นเลย

ฉัน พี่กลาง และพี่ใหญ่กลับมาถึงกรุงเทพฯ ก่อนไชย- ยันต์และเมย์เกือบสองอาทิตย์แน่ะ และในขณะนี้เราอยู่กันพร้อม หน้า จากการตรวจท้อง ฉันคิดว่าเมย์คงจะถึงกำหนดคลอด ภายในไม่เกิน 2 อาทิตย์นี้เป็นอย่างช้า สองผัวเมียต่างผิวพรรณ ดูเขาจะรักกันอย่างแน่นแฟ้นดีมาก และเมย์เปลี่ยนนิสัยเดิมไป ทั้งหมด เดี่ยวนี้ไม่ ‘เจ้าชู้’ อีกแล้ว อารมณ์เยือกเย็นขึ้นมากและ สวยกว่าตอนอยู่ในป่ามากนัก ฉันคิดว่าคู่นี้คงจะอยู่ด้วยกันตลอด ไป และไชยยันต์นำเมียหม่อมไปจดทะเบียนสมรสเรียบร้อยแล้ว ญาติทางฝ่ายเขาก็ต้อนรับเมย์ดี ไม่มีใครรังเกียจ

อ้อ! ลืมบอกไป แหวนเพชรที่จักราชสวมให้ฉัน ฉัน ไม่เคยถอดเลยนะ สวมติดนิ้วอยู่ตลอดเวลา วันหนึ่งฉันไปเที่ยว ในตลาดเพชรนิวยอร์ก ทายซิพ่อค้าเพชรที่นั่นตีราคาให้ฉันเท่า ไหร่ (แน่ละ เขาพร้อมที่จะจ่ายเงินให้ฉันทันทีถ้าตกลง)

2 ล้าน 2 แสนเหรียญอเมริกันจ๊ะ ฉันตัวเย็นเฉียบ พี่ใหญ่ กับพี่กลางตะลึง พอข่าวแพร่สะพัดออกไปเท่านั้น เราต้องจ้าง

ตำรวจและนักสืบสองคนคอย คุ่มกันอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าฉันจะ
ไปไหน ความจริงมันก็ไม่ใช้เงินจำนวนมากมายอะไรนัก แต่ใคร
ใส่แหวนเพชรราคา 2 ล้าน 2 แสนเหรียญ ดูออกจะเอาชีวิต
ตัวเองไปเสี่ยงโดยใช้ที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไม่ได้ใส่แล้วหนึ่ง
กรีดนิ้วอยู่แต่เฉพาะในคฤหาสน์ที่เลี้ยงเล็กลายพาดกลอนแทน
สุนัข

สำหรับของเมย์นั้นฉันไม่ทราบราคา และเจ้าตัวเองก็ไม่
ทราบเหมือนกัน เพราะไม่ได้สนใจเอาไปตีราคาที่ไหน เขาสวม
ติดนิ้วอยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน และการที่ไม่ปรากฏเป็นข่าวทำ
ให้คนทั่วไปไม่รู้ค่าของมัน นึกว่าของปลอม เพราะมรกตอะไร
จะเม็ดใหญ่โตถึงขนาดนั้น คงไม่มีใครเชื่อหรอก

ความจริงฉันอยากจะขายแหวนวงนี้นะ เพราะอยากจะ
ได้เงินมา ‘ขอหมั้น’ ใครสักคนหนึ่ง ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าน้องชาย
‘แงชาย’ ของฉันแอบมากระซิบกับฉันเป็นการส่วนตัวโดยไม่ให้
ใครได้ยินว่า

“พี่สาวครับ ผมขอหมั้นพี่สาว ไว้ให้แก่พี่ชาย...ผู้กอง
รพินทร์ ไพรวลย์ ของผมด้วยแหวนวงนี้!”

เชื่อไหมว่า เจ้าแงชายจอมกะล่อนของคุณกระซิบกับฉัน
เช่นนั้น

ดูเอาเถอะ นี่ฉันจะมานั่งเขียนจดหมายอะไรเป็นคั่งเป็น
แควถึงคนใจหินอยู่ทำไมให้เมื่อยมือนะ เล่าอะไรต่ออะไรให้ฟัง
สารพัดซึ่งยังไม่รู้เลยว่าฝ่ายรับจะสนใจอ่านหรือเปล่า ฉันบ้ามาก
ไหม คิดแล้วเจ็บใจตัวเองจัง

ความจริงวันนี้ ฉันตั้งใจจะโทรศัพท์ถึงคุณอำพล เพื่อถามข่าวคราวคุณอีกครั้ง(ภายหลังจากกลับมาถึงกรุงเทพฯ เกือบเดือนแล้ว และตั้งใจทำเป็นนิ่งเฉยไปเสียบ้าง) แต่มาคิดดูอีกที ไม่อยากได้ยินคำตอบจากโทรศัพท์จากคุณอำพลว่า

“คุณหญิงครับ ผมยังไม่ได้ข่าวคุณรพินทร์เลย รู้สึกว่าตอนนี้จะออกป่า....”

เหมือนอย่างที่ผมเคยได้ยินอยู่ไม่น้อยกว่า 2-3 ครั้งมาแล้ว ในการเพียรพยายามติดต่อถึงคุณก่อนหน้าการเดินทาง

ก็ไม่ว่าอีตาอำพลจะ ‘กันท่า’ นายพรานคนนั้นไว้ให้คุณแสงโสมหลานสาวของแกเองหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็น่าดูชม...จะเล่นงานให้ล้มละลายเลย รู้ไหมคุณอำพลเป็นหนี้เราอยู่ไม่ต่ำกว่า 50 ล้านบาท นานมากกว่า 6-7 ปีแล้ว ซึ่งทรัพย์สินของเขาทั้งหมดในขณะนี้ ไม่พอจะใช้หนี้หรอก ถ้าเราเรียกร้องตามสัญญาขึ้นมา

ไม่อยากจะอวดตัวหรอก เดียวนี้ฉันสวยขึ้นมากนะจะบอกให้ รับรองว่า จำไม่ได้ที่เดียวแหละ สวยกว่าตอนที่เราพบกันครั้งแรกที่หนองน้ำแห้งเสียอีกนะยะ น้ำหนักตัวเพิ่มอีก 3 กก. แต่เอวลดลง 2 นิ้ว เหลือ 23 รอบอก 35 ตะโพก 35 ครั้ง แต่ตัวทำไม่มันดูสั้นไปหน่อยก็ 모르 ก่อนวัดได้ 167 ซม. เดียวนี้รู้สึกว่าจะลดไปหนึ่งซม. เรียนหมอและมนุษย์วิทยามากินานแล้ว เคยพบมาก่อนบ้างเหมือนกันว่า คนเราพอแก่ตัวลงกระดูกมันอาจจะหดลงได้ หรือสมัยก่อนจะวัดผิดก็ 모르สิ

อาทิตย์หน้า วันที่ 14 ที่จะมาถึง เป็นวันครบรอบ 28 ปีของฉันพอดี แก่ไปไหมคะสำหรับใครสักคนหนึ่ง แต่ฉันรู้นะคุณ

แสงโสมนะปาเข้าไปตั้ง 35 ขวบแล้ว และลงได้พยายามเลียอย่าง
ฉันทก็ได้ ‘ยลโฉม’ คุณเธอผู้นั้นจนได้แหละน่า ในกรุงเทพฯ นี่เอง
ขี่รถสปอร์ตปอร์เช่ อยู่ดีกราคาหลายสิบล้านที่สามี่เก๋าทิ้งมรดก
ไว้ให้ แต่อย่าหาว่าใส่ไฟเลยนะ มีหนุ่มหน้าตาดี ๆ นั่งคู่ในรถ
ไม่ซ้ำหน้า แล้วนายรพินทร์ ไพรวลย์ ผู้หล่อเหลาเหมือนกัง
กวางจะไหวรื้อ? (แกลังเขียนเล่ามาให้จับใจเล่นงั้นแหละ จะ
ทำไม?)

รพินทร์ขา น้อยรักคุณค่ะ!

**อยากจะสลัดความรักอันนี้ไปตั้งนานแล้ว แต่มันสลัด
ไม่ออก** คุณให้ตาเต๋ามาหมอบิบุญคำวางเสนห์ยาแฝดอะไรน้อย
หรือเปล่าคะ?

สังเกตไหม นอกจากพี่ชายของฉันทั้งสองคนแล้วฉันไม่
เคยแทนชื่อตัวเองว่า ‘น้อย’ กับใครมาก่อนทั้งสิ้นแม้แต่ตนเอง
เอาละ เมื่อคุณได้รับจดหมายฉบับนี้แล้ว คุณมีโอกาสดัด
สินใจได้สองนัย

ข้อที่หนึ่ง...คุณจะขึ้นมาให้ทำงานวันเกิดของฉันและอยู่
ให้ถึงวันคลอดของเมย์ (ซึ่งคงจะเป็นเวลาไล่เลี่ยกัน) หรือว่า...

ข้อสอง...จะให้คาริน วราฤทธิ์ ลงไปที่หนองน้ำแห่งพร้อม
กับ .460 เวเธอร์บีแม็กนัม แล้วก็ไล่ยิงผู้ชายสักคนหนึ่งให้ขาด
สองท่อน เหมือน ๆ กับที่ฉันเคยยิงสัตว์ร้ายมาแล้ว โทษฐานผิด
สัญญาทรยศ ขบถใจ

คุณเลือกเอาได้ ฉันหมายความว่าเขียนจริง ๆ!

ก่อนจบจดหมายอันยาวเหยียดฉบับนี้ (ซึ่งฉันไม่เคยเขียนถึงใครยาวอย่างนี้มาก่อน) ขอฝากความรักและระลึกถึงมายังลูกน้องคุณทั้งสี่คนด้วย ตาเฒ่าบุญคำ จัน เกิด และเส่ยหวังว่าเขาคงอยู่ด้วยดีกันทุกคน และเตือนให้เขารู้ตัวไว้ด้วยว่า ถ้าเจ้านายของเขาถูกผู้หญิงคนหนึ่งตามลงไปไล่ล่าด้วยไรเฟิลยิงข้างเมื่อไหร่ละก็ พวกเขาทั้งสี่คนจะพลอยถูกล่าพร้อมกันไปด้วย

เพราะฉะนั้นถ้าพวกเขาไม่ช่วยกันจับ ‘เจ้านาย’ ส่งตัวมาให้เสียโดยดี ก็จะต้องเคราะห์ร้ายไปด้วย เข้าใจ

รัก...รัก...รัก และ รัก

ดาริน วราฤทธิ์

รพินทร์ ไพรวลย์ อ่านจดหมายสี่ชมพูฉบับนั้นจนถึงประโยคสุดท้ายด้วยตาอันหริ่ซึ้ง แล้วบรรจงพับซ้ำๆ บรรจุซองตามเดิม ค่อยๆ หย่อนลงกระเป๋าลือแนบหัวใจ เอนหลังฟังต้นมะค่า ทอดสายตาเหม่ออย่างปราศจากจุดหมายไปยังยอดกร่างสูงตระหง่านที่โผล่ขึ้นมาเหนือบ้านพักอันเป็นสถานที่กักสัตว์ของเขา จมดิ่งอยู่ในภวังค์ลึก

ขณะนั้นเอง คนสี่คนก็เดินเรียงกันขึ้นมาเป็นขบวนจากทางอันลาดต่ำไปสู่ลำห้วยพร้อมกับตะโกนเรียก

“นาย วู้! นาย...”

ตาเต๋มาบุญคำเดินนำหน้า จัน เกิด และเสี่ยตามมาเบื่อง
หลัง ลักษณะของคนเหล่านั้นไม่มีอะไรร้อนนัก แต่เสี่ย
ตะโกนเรียกดังลั่นจนน่ารำคาญ รพินทร์ขมวดคิ้วมองไม่เอ่ยให้
เสี่ยตอบใดๆ ทั้งสิ้น เพราะพรานพื้นเมืองทั้งสี่ก็มองเห็นเขา
อยู่แล้ว ไม่รู้มันจะตะโกนโหวกเหวกเรียกหาสวรรค์วิมานอะไร
เขานั่งนิ่งเฉยอยู่ในอาการเดิม จนกระทั่งทั้งสี่เดินเข้ามาถึง

“มีอะไร ตะโกนโวกๆ อยู่ได้ เลือกลากใครไปกินอีก?”

เขาถามเสี่ยขุ่นๆ

ทั้งสี่หัวเราะ บุญคำบอกว่า

“เลือไม่ได้ลากใครไปหрокนาย แต่คุณอำพลให้ผู้จัดการ
มาตามนาย สั่งให้เข้าไปที่สถานีกำกัศตรว์ เห็นว่ามีธูระด่วนจีให้
นายไปเดี๋ยวนี”

“ธูระด่วนจี”

บุญคำยิ้มแหย่งๆ

“ธูระอะไรก็ไม่วู้ชี แต่เขาสั่งมาอย่างนี้แหละ บุญคำตาม
หานายอยู่ตั้งนาน นึกว่าอยู่บนเรือนโน่น หากจนทั่วก็ไม่พบ มา
นั่งหลับอยู่ใต้ต้นไม้เอง...ไปกันเถอะนาย...เกลือกกับของแหย่งเรา
ก็หมดแล้ว มันถึงเวลาที่นายจะต้องเข้าไปจ่ายของในตำบลพอ
ดีบุญคำกับไอ้พวกนี้จะเข้าไปด้วย จะได้ช่วยกันชนของ”

รพินทร์ ไพรวลย์ถอนหายใจเฮือก ลูกขึ้นยืนอย่างเกียจ-
คร้าน บ่นพึมพำออกมาว่า “เฮ้อ! เปื่อรีย่า!...เมื่อไหร่เราถึงจะมี
ชีวิตอยู่ได้อิสระโดยไม่ต้องคอยเป็นขี้ข้าของพวกนายทุนเสี่ยทีนะ
เออ! ไปก็ไปว้ย! จันจะแวะเข้าไปเยี่ยมแม่ที่อำเภอด้วย”

ทั้งหมดเดินลงจากเนิน เหนือฝั่งธารนั้นตรงไปยัง
บ้านพัก และชั่วไม่นานจิปแลนค์โรเวอร์เก่าคร่ำคร่าที่จอด
อยู่ใต้เงาไม้ก็ติดเครื่องดังสนั่น เริ่มควบไชยกเขยกออกไป
ตามเส้นทางซึ่งจะตัดเข้าตำบล ทิ้งฝุ่นให้ปลิวตกลงอยู่เบื้อง
หลัง ท่ามกลางเสียงนกยูงและลิงค่างบ้างชะนีที่ร้องระงม
อยู่รอบอาณาบริเวณ

จบ 'เพชรพระอุมา ภาคหนึ่ง' ลงเพียงเท่านี้
โปรดติดตาม 'เพชรพระอุมา ภาคสอง' จบบริบูรณ์
ได้ ณ บัดนี้

1

**อำพล พลากร ผู้อำนวยการของบริษัท ไทย
ไวลด์ไลฟ์ นั่งสูบบุหรี่เบียร์ ๆ อยู่คนเดียว
ภายในห้องรับแขกของอาคารบริเวณ กักสัตว์
เขาอุทยานอะไรออกมาคำนึงอย่างยืมนต์ และ
ลุกขึ้นยืนโดยเร็ว เมื่อบุรุษร่างสันทัดในชุดสีเทาที่ ชะมุกชะมอม
ไปด้วยฝุ่นแดง ก้าวเข้ามาในห้อง**

“รพินทร์! มาเร็วทันใจดีเหลือเกิน ผมกำลังรอคุณอยู่
ที่เดียว ให้ประเสริฐไปตาม นึกว่าคุณยังไม่มา ผมเห็นจะต้อง
ถ่อไปหาคุณเองที่หนองน้ำแห่งตอนพลบค่ำนี้ให้ได้”

พร้อมกับพูด ผู้อำนวยการของกิจการส่งสัตว์ป่าออกนอก
ประเทศ (โดยอภิสิทธิ์) ก็กระวีกระวาดเข้ามาจับแขนเขา ดึง
เข้ามาที่เก้าอี้ชุดหวายรองด้วยเบาะแล้วกดไหล่พูดติดต่อมาโดย
เร็วว่า

“นั่งลง...นั่ง พ่อคุณ เอาเบียร์ บรันดี หรือวิสกี้ดี”

รพินทร์ ไฟรวัลย์ถอดหมวกออก เป่าลมระบายความร้อนลงไปในอกเสื้อ พร้อมกับยิ้มเนือยๆ “ไม่ต้องหรอกครับ อย่าห่วงเลย”

นายทุนใหญ่ของเขาที่ทำงานร่วมกันมานานไม่ฟังเสียง เดินไปที่ไซด์บอร์ด หยิบขวดวีเอสโอพี คีบแก้วออกมาสองใบ แล้วตะโกนสั่งเด็กให้จัดน้ำเย็น กับน้ำแข็งมาให้ อึดใจเดียวทุกอย่างก็พร้อมวางอยู่บนโต๊ะ พรานใหญ่เพียงแต่เติมน้ำเย็นจนเกือบหมดแก้ว แล้วมองหน้าผู้อำนวยความสะดวกซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าของเขา เสียงนายอำพลบ่นยืดยาวต่อมาปนหัวเราะ

“เจ้าประคุณเอ๊ย!...ไม่ค่อยได้พบหน้าตาเลย ตามหาตัวยากชะมัด พับผ่า! คุณทำให้ผมถูกด่าจนเอากระบุงโกยไม่ไหว ตลอดระยะเวลาสองสามเดือนมานี้”

“ใครด่าคุณ เรื่องอะไรกันครับ?”

นายอำพลจู้ปากจึกจึก

“จะอะไรเสียอีกละ ก็พี่น้องราชสกุลวราฤทธิ์นั่นนะซีโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณหญิงคาริน เธอสับผมเสียไม่มีชิ้นดี หาว่าผมไม่ติดต่อตามหาตัวคุณหรือส่งข่าวอะไรให้เธอทราบบ้างเลย”

จอมพรานเล็กคิ้วหนิดหนึ่ง สีน้ากร้านเกรียมด้วยไอแดดของเขาไม่สื่อความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น แต่เอื้อมไปหยิบแก้วบรันดีมาคลึงไว้ในฝ่ามือทั้งสอง

“คุณอำพลก็ทราบดีอยู่แล้วว่า อาชีพของผมต้องเข้าป่าอยู่ตลอดเวลา นานๆ ถึงจะกลับเข้ามาที่หนองน้ำแห่งนี้สักครั้ง”

อีกฝ่ายหัวเราะะ จ้องใบหน้าคม ดวงตาเฉียบนั้นอย่างรักใคร่สนิทสนม

“คุณผิติดกับท่านเหล่านั้หลายครั้งหลายหนไม่ใช่หรือ บอกว่าจะลงไปเยี่ยมพวกท่านที่กรุงเทพ คุณก็ไม่ไป”

รพินทร์บิดกายอย่างเมื่อยขบเกียจคร้าน พึมพำ

“มันจำเป็นจริงๆ ครับ ผมต้องมีธุระเข้าป่าอยู่เรื่อย และไอ้การที่ผมไม่ได้ลงไปกรุงเทพก็ไม่ได้ทำให้อดีตกลุ่มนายจ้างของผมท่านต้องผิดหวังอะไรนัก ผมมันคนป่าคนดง ห่างแสงสีเมืองหลวงมานานก็เลยชักชี่เกียจ ลงไปเห็นความจ่อแจ้งในเมืองหลวง ผมก็เมาเสียแล้ว ไม่อยากจะเป็น ‘ลุงเซย’ ตอนเข้ากรุง ว่าแต่คุณอำพลมีธุระอะไรสำคัญนักหรือครับ ถึงกับให้ผู้จัดการไปตามผมมานี้ ?”

เจ้าของสถานที่นิ่งไปครู่ หยิบซิการ์ที่วางไว้บนที่เขี่ยขึ้น มาจุดสูบอีกครั้ง

“เมื่อวานขึ้นนี้ ท่านผู้ใหญ่เรียกผมลงไปพบที่กรุงเทพ... ท่านรัฐมนตรีเกษตร และอธิบดีป่าไม้...”

นายอำพลกล่าวช้าๆ สีหน้าเป็นงานเป็นการขึ้น พรานใหญ่จิบบรันดี แล้วตะแคงหูอย่างจงนินิตๆ มองหน้า ‘นายห้าง’ ของเขาตาไม่กะพริบเหมือนจะเตือนให้พูดต่อ

“ผมเคยพบท่านผู้ใหญ่เหล่านั้ และปรึกษาหารือกันมานานแล้ว”

“เกี่ยวกับอะไรครับ ?”

“ก็เกี่ยวกับบริเวณป่าใหญ่ที่ผม คุณ และพวกเราทั้งหลายทำมาหากินอยู่นี้แหละ”

“ทำไมหรือครับ?”

“รัฐบาลกำลังมีโครงการที่จะประกาศเขตป่าใหญ่ทั้งหมด เหล่านี้เป็นวนอุทยาน แหล่งสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า ตาม พ.ร.บ.”

“อ้ออ้อ...ไม่เลว...”

จอมพรานครางในลำคอเบาๆ พร้อมกับยิ้มหยัน

“ว่างๆ คุณอำพลลองเชิญท่านร.ม.ต. หรือท่านอธิบดี มาประพาสป่าดงดิบแถวนี้ดูบ้างสิครับ แล้วก็ช่วยจัดหาพรานคนอื่นนำทางตรวจป่าให้ท่านด้วย สำหรับผมนะขอตัวก่อน เพราะผมไม่แน่ใจว่าจะให้ความคุ้มครอง ‘ท่านผู้ใหญ่’ เหล่านั้นได้หรือไม่จากสัตว์ป่าดุร้าย และความตายนานาชนิด ในดงดึกดำบรรพ์ แถบนี้ ก็ให้ท่านไปชี้เขตเอาเองว่าส่วนไหนบ้าง จะทำเป็นวนอุทยานหรือป่าสงวน ผมกลัวว่าจะพากันหายเข้าไปโดยไม่มีโอกาสกลับมาเท่านั้น”

นายอำพลโบกมือ

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดี รพินทร์ ป่าที่คุณท่องเที่ยว อยู่มันเป็นป่าเวอร์จิน ที่ยังไม่เคยมีมนุษย์คนไหนบุกเบิกมาก่อน มีแต่คุณเองนั่นแหละ...ที่เป็นผู้บุกเบิก มันอุดมสมบูรณ์ไปด้วย ทรัพยากรอย่างยิ่ง แต่มันก็คงเป็นดงมรณะของคนแปลกหน้า ไม่คุ้นเคยกับมันมาก่อน ผมเองก็ไม่ได้เป็นฝ่ายเสนอแนะท่านผู้ใหญ่ เหล่านั้นหรอก แต่ท่านพอจะรู้ข่าว อันเนื่องมาจากกิจการส่ง สัตว์ป่าออกจำหน่ายต่างประเทศของผมนี้แหละ”

“ความจริง ท่านผู้ใหญ่เหล่านั้นก็ล้วนสนิทชิดชอบ หรือ เกี่ยวข้องเป็นญาติมิตรกับคุณอำพลทั้งนั้น...ไม่ใช่หรือครับ ไม่

เช่นนั้นคุณอำพลจะไม่ดำเนินกิจการส่งสัตว์ป่าออกนอกได้อย่าง
นี้หรอก มีคุณคนเดียวเท่านั้น ที่ทำได้อยู่ในขณะนี้”

ผู้อำนวยการขี้อายจมูกเบา ๆ ทำทางเขาอึดอัดใจนิด ๆ

“เรื่องนั้นเรารู้กันอยู่แล้ว ที่นั่นเป็นดำนีของรัฐ ที่จะ
ประกาศเขตป่านี้ทั้งหมดเป็นป่าสงวน ห้ามไม่ให้มีการล่าสัตว์
ห้ามไม่ให้ตัดไม้ และจัดตั้งสถานีคุ้มครองดูแลขึ้น”

“ก็ดีนี่ครับ ถ้าเจ้าหน้าที่ป่าไม้คนไหนจะมาให้ความคุ้ม
ครองดูแลได้ สำหรับป่าแถบนี้”

“ไม่มีพนักงานป่าไม้คนไหนหรอก ที่จะมาดูแลได้ นอก
จากคุณคนเดียว และทางรัฐบาลก็กำหนดไว้แล้วว่า จะให้คุณ
นั้นแหละเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแล ในฐานะที่คุณเป็นผู้บุกเบิก
ครั้งแรก และรู้จักหมดทุกห้วยหนอง ทุกขุนเขาชนิดหลับตาเดิน
ได้ ทางมหาดไทยก็กำลังจะยกหมู่บ้านนอกอำมะโนประชากร
ของคุณ คือหมู่บ้านหนองน้ำแห้งขึ้นเป็นตำบล และเขาจะให้
คุณเป็นกำนันที่นั่นด้วย”

รพินทร์ ไพรวลย์ ผายมือกว้างออกไป พร้อมกับยกไหล่

“ขอโทษที่ ผมไม่รับตำแหน่งอันมีเกียรตินี้หรอกครับ”

“ทำไม...ทำไมละรพินทร์?”

อำพลถามเสียงสูง

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“ผมไม่อยากจะสร้างศัตรูครับ คุณอำพลรู้ดีอยู่แล้วว่า
พวกเราแถวหนองน้ำแห้ง และในป่าลึกเข้าไปล้วนเป็น ‘คนป่า’
กันอย่างแท้จริง ไม่ใช่คนเมืองเลย ชีวิตเขาแต่ละคนจะดำรงอยู่
ได้ ก็โดยการหากินโดยอิสระจากทรัพยากรในป่านั้นแหละ คน

เหล่านั่น ไม่สามารถจะไปซื้อไม้แปรรูปที่ไหนมาสร้างบ้านเรือนได้ เขาก็ต้องตัดไม้ในป่าซึ่งมีอยู่อุดมสมบูรณ์นั้นแหละ มาปลุกเพิงพักพอกุ้มแดดคุ้มฝนของเขา และเขาก็ไม่ได้เลี้ยงหมูเป็ดไก่ หรือมีอาหารอย่างที่ชาวเมืองหาซื้อกินกันได้ เขาก็ต้องอาศัยผักหญ้าและสัตว์ป่าเป็นอาหาร ล้มกวางหรือกะทิงได้สักตัว ก็กินกันไปแรมเดือน ไม่มีใครคิดที่จะทำลายป่าเป็นลำเป็นสัน นอกจากประทังชีวิตอยู่ได้ไปวัน ๆ ตามประสาของเขา ถ้าหากที่นั่นประกาศเป็นเขตป่าสงวนเมื่อไร และถ้าผม...กลายเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลคอยหวงห้ามไม่ให้ตัดต้นไม้หรือล่าสัตว์มาเป็นอาหารเมื่อไหร่ ผมก็คงตายเร็วเข้าเท่านั้น เพราะฉะนั้น ขอให้เขาจัดหาเจ้าหน้าที่มาทำงานนี้แทนผมดีกว่า สำหรับผมนะไม่เป็นไรหรอก เท่าที่ผมเป็นพราน จับสัตว์มาขายต่อให้คุณอำพลอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะคุณอำพลจ้างผม คุณอำพลเองก็มีอภิสิทธิ์ที่จะทำการค้าชนิดนี้ได้เพียงคนเดียวในประเทศไทย แต่ถ้าหากกิจการนี้จะต้องเลิกล้มไป ผมก็ยินดีเสมอ ผมไม่ใช่นักรังแกสัตว์อย่างพรานสมัครเล่น หรือพรานจากเมืองกรุงทั่ว ๆ ไป การดักจับสัตว์ของผมเท่าที่แล้่วมา ก็มีใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายซึ่งคุณนั้นแหละ...เป็นผู้มอบหมายให้กับผมถึงแม้ผมจะเลิกอาชีพนี้ไป ผมก็ไปทำอย่างอื่นได้ คุณนะซีลำบากหน่อย เพราะนี่เป็นอาชีพหลักของคุณ ถ้าเขาห้ามจับสัตว์ป่าในเขตนี้เมื่อไหร่ คุณก็ต้องเลิกล้มงานทั้งหมด”

อำพลขยับกายอย่างไม่รู้จะปลดปล่อยใจนัก พุดเสียงต่ำ

“คุณรพินทร์ กฎทุกอย่างย่อมมีข้อยกเว้นทั้งนั้น ผมยังได้รับสิทธิ์ให้ดำเนินการค้าสัตว์ป่าได้เหมือนเดิม และคุณก็ต้อง

ออกตระเวนหาสัตว์ป่าตามออร์เดอร์ของผมเหมือนเดิม นั่นแหละ เพียงแต่เราจะป้องกัน และห้ามไม่ให้พวกพรานพื้นเมืองล่าสัตว์หรือตัดไม้”

รพินทร์ ไพรวลย์หัวเราะออกมาเบา ๆ

“ยิ่งบรรลัยหนักเข้าไปนะสิครับ ห้ามคนอื่นไม่ให้ทำ แต่ฝ่ายเราทำได้อย่างเดียว โอ๊ย! รับรองไม่เพียงแต่ผมเท่านั้น ที่จะถูกแอบเป่าดับภายใน 3 วัน 7 วัน สถานที่กักสัตว์ของคุณอำพล ที่นี้ก็อาจถูกปล้นหรือแอบวางเพลิงเมื่อไหร่ก็ได้ จากพวกพรานป่าพื้นเมือง ผมไม่เห็นด้วยเลยจริงๆ กับไอ้วิธีกีดกันคนอื่นไม่ให้หาใส่ปากใส่ท้อง แต่เราเองกินเสียอย่างอิมหมีพื้มัน ความจริงผมหนีไอ้วิธีการชั่วชาติเลวร้ายแบบนี้เข้าไปอยู่ในป่าแล้วนะ แต่เสร็จแล้วกลับปรากฏว่าวิธีการชั่วๆ แบบนี้ก็ยังแผ่ขยายเข้าไปเล่นงานผมและพวกผมได้อีกหรือนี่ ผมว่าคุณอำพลจะคิดผิดเสียแล้ว ผลที่สุด คุณจะอยู่ที่ตำบลนี้ไม่ได้”

“แปลว่าคุณไม่เห็นด้วยสิ ที่จะให้เขตป่าเหล่านี้เป็นป่าสงวน?”

“ไ้การสงวนป่าไว้นะมันดีแน่ครับแต่เราควรต้องพิจารณาเสียก่อนว่าป่าเขตไหนบ้าง และสภาพแวดล้อมโดยทั่วๆ ไป ป่าหนองน้ำแห่งนี้ป่าที่บดงดิบที่ห่างไกลผู้คนมากและถ้าวัดตามเส้นพรมแดนกันจริงๆ แล้ว เดินแค่ไม่ถึง 30 กิโลเมตร ก็เข้าเขตพม่าแล้ว คนป่าคนดอยในแถบนี้ก็มีไม่มากนัก ปีๆ หนึ่งเขาตัดไม้กันไม่กี่ตัน ล้มสัตว์ที่มีอยู่ชุกชุมปีละเพียงไม่กี่ตัวเพื่อจะเฉพาะนำมาเป็นอาหาร ป่ายังไม่อยู่ในภาวะที่ถูกทำลาย และจะต้องเร่งออกกฎหมายคุ้มครองขึ้นมา ผมอยากจะถามหน่อยว่าหน้าไหนจะ

เข้ามาคุ้มครองได้ หน้าไหนสามารถจะเดินเข้าไปคนเดียว หรือไปกับพวกโดยไม่มีพรานนำทางแล้วจะกลับออกมาได้ และสมมุติว่าประกาศเป็นเขตป่าสงวนจริงๆ ก็ไ้หน้าไหนอีกแหละที่จะสามารถคอยสอดส่องดูแลได้ทั่วถึงเวลานี้ก็จะออกกฎหมายก็ไปลอกเลียนประเทศที่เจริญแล้วเขามา แต่ถึงเวลาที่จะต้องรักษากฎหมายขึ้นมา ก็ไม่มีปัญญาจะทำได้ อย่างว่าแต่จะตั้งเป็นสถานีวิวนอุทยานมีเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลแค่คนสองคนเลยต่อให้เอาทหารสัก 1 กองพันมาเฝ้าดูแล ก็คุ้มครองไม่ทั่วถึงหรอกสำหรับดงดิบเขตนี้นี้”

“ก็เพราะอย่างนี้นะซี เขาถึงต้องการจะแต่งตั้งคุณเป็นหัวหน้าวนอุทยาน ควบคุมดูแล เพราะคุณชำนาญอยู่แล้ว”

รพินทร์ทำเสียงหึๆ ในลำคออีกครั้ง ยกบร้นดีขึ้นเต็ม

“ก็ได้ครับ แต่ต้องขออุปกรณ์ผมให้ครบมือด้วย พอที่จะปฏิบัติงานให้ได้ผล ให้ผมได้ไหมล่ะ?”

“อะไรมั้งละที่คุณต้องการ”

“หนึ่ง...ขอเฮลิคอปเตอร์ให้ผมสักลำ สำหรับบินตรวจป่าสอง...ของงบประมาณ และกำลังคนประมาณอย่างต่ำ 500 คน เพื่อจะก่อตั้งสถานี่ หรือด่านตรวจประมาณ 150 จุด สาม...ขอให้ทางราชการ จัดส่งอาหารประเภทเนื้อและผักไปให้ชาวป่า ชาวเขาที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ โดยไม่ต้องให้เขาออกล่าสัตว์ ก็ไม่มากอะไรหรอกครับ อาทิตย์หนึ่ง มีเนื้อสัก 10 ตัว หมูสัก 30 ตัว หรือไก่สัก 200 ตัว ก็เห็นจะพอ สำหรับในระยะแรกเริ่มนี้ต่อไปเราก็จัดหาพันธุ์สัตว์เลี้ยงที่เป็นอาหารได้ไปให้เขาเลี้ยงกัน”

ผู้อำนวยการ บ. ไทยไวลด์ไลฟ์หงายหลังพิงเก้าอี้

“โดยความสัตย์จริง ผมก็ไม่คิดที่จะให้ป่าเขตนี้อันเป็นป่าสงวนเลย รพินทร์ ผมมีความรู้สึกเหมือนคุณเหมือนกัน แต่ผู้ใหญ่ท่านจะเอาอย่างนั้น ผมก็ไม่ว่าจะคัดค้านอย่างไรจริง ๆ นะ อยากจะให้ท่านเหล่านั้นมาได้ยินคุณพูดเดี๋ยวนี้เหลือเกิน มันจริงเหมือนอย่างคุณว่าทุกอย่าง”

“ผมถามคุณง่าย ๆ อย่างเดียว คุณอำพล ชาวเมืองนั้นมีหมู มีเนื้อ มีไก่กิน ชาวป่าชาวดอยท่านผู้ใหญ่เหล่านั้นคิดว่าเขาควรจะกินอะไรครับ หมู้าคากับหนอน หรือว่าดินโป่งนั้นหรือ ถ้าห้ามไม่ให้เขาล่าสัตว์ ผมมีสติติดอยู่ในมือว่าพวกชาวป่าชาวดอยเหล่านี้ ล่าสัตว์ป่าเพื่อเป็นอาหารวันละกึ่งตัว และป่านี้มีสัตว์อะไรอยู่บ้าง จำนวนสัก เท่าไหร่ คิดเทียบตามอัตราการล่าแล้ว มันไม่ถึง 1 เปอร์เซ็นต์ของสัตว์ที่มีอยู่ แต่ไ้การดักจับสัตว์ส่งให้แก่สถานของคุณ และคุณนำส่งออกนอืซี เทียบแล้วมันจะลดจำนวนสัตว์ป่าบางประเภทไปถึง 30 เปอร์เซ็นต์ ทำไมเขาจึงไม่ห้ามคุณเรื่องการส่งสัตว์ป่าออกนอกบ้าง คำตอบมันก็มีอยู่แล้ว อย่าให้ผมพูดเลย ก็ยังดีนะ ที่คนมีอภิสิทธิ์อย่างคุณไม่มาเปิดกิจการตัดไม้หรือโรงเลื่อยขึ้นที่นี่ ไม่งั้น ไม้ในป่านี้จะหมดไปสักเท่าไรก็ยังไม่ทราบ”

นายอำพลนั่งอึ้ง คอแข็งไป รพินทร์กล่าวเรียบ ๆ ต่อมา

“ผมยอมรับว่าผมเป็นพราน ดำรงชีพอยู่ด้วยสัตว์ป่าโดยตรง แต่นอกจากการจับสัตว์เป็น ๆ มาส่งให้แก่คุณตามคำสั่งแล้ว ผมไม่เคยทำลายสัตว์ไปอย่างไรประโยชน์ ขนาดเสือ ผมก็ยังไม่เคยยิง ถ้าหากไม่ใช่เพราะมันมาอาละวาดเล่นงานคนป่าคนดอยเข้า การจะประกาศเป็นป่าสงวน และตั้งสถานีวิวนอุทยานขึ้น

จะต้องมีงบประมาณ ผมอยากทราบว่าทางการมีงบประมาณให้สักเท่าไร สำหรับป่าแถบนี้ ไม่ใช่คิดว่าคิดจะประกาศเป็นป่าสงวนก็เที่ยวได้หลับตาซื้อส่งเดช ผมถึงได้บอกว่า ขอเชิญให้ท่านเหล่านั้นเข้ามาประพาสป่าแถบนี้ดูหน่อยปะไร ไปเจอเอาไอ้พวกช่างเขี้ยวที่ชอบจับคนไปอย่างกิน ชี้อร่าจะวิ่งกลับกระทรวงไม่ทัน ไม่ต้องอะไรหรอก แค่เห็นรอยตีนช้างขนาดลงไปนั่งขัดสมาธิได้เท่านั้น ชี้อจะวิ่งขึ้นไปอยู่บนหัวหมอง...

นี่ผมไม่ได้พูดเพื่อรักษาประโยชน์ของตนเอง บอกแล้วยังไงว่าถึงผมไม่จับสัตว์ขาย ผมก็ทำนาของผมได้ แต่พวกชาวป่าชาวดอยล่ะ จะให้เขาอยู่กันยังไงไม่ทราบ รัฐเคยเหลียวแลอุ้มชูเขาบ้างหรือเปล่า เคยแม้กระทั่งจะรับรองว่าเขาเป็นคนไทยอาศัยอยู่ในแผ่นดินไทยนี้ไหม เพราะพวกนี้ไม่เคยมีสำมะโนครัวเป็นคนเถื่อน! โชคดีเท่าไรบ้างแล้ว ที่ความกัณดารและทึบของป่านี้ ทำให้พวกคอมฯ ไม่สามารถจะแทรกซึมเข้ามาได้ ผมรับรองได้ว่าแถบนี้ไม่มีผู้ก่อการร้ายเลยสักคนเดียวและไม่เพียงสักกับอะไรทั้งสิ้น มีชีวิตอยู่ไปวันๆ กลางป่าดง ไม่คิดมักใหญ่ใฝ่สูงหรือกระตือรือร้นอะไรทั้งสิ้น พอใจในอัตภาพที่ตนเองมีอยู่แล้ว พร้อมทั้งธรรมชาติที่แวดล้อมรอบตัวอยู่ เขาถือว่าสิ่งเหล่านั้นพระเจ้าหรือเทวดาประทานมาให้แก่เขา พวกนี้ไม่เคยตัดไม้ขาย ไม่เคยล่าสัตว์ขาย นอกจากอยู่และกินในหมู่คณะของตนเองอย่างเดียวเท่านั้น ป่ายังเป็นป่าอยู่ ยังไม่มีอะไรแปลกปลอมที่มีพิษภัยใดๆ แทรกซึมเข้าไป ทั้งต้นไม้ ทั้งสัตว์ป่า และทั้งมนุษย์ที่อาศัยอยู่ ล้วนเป็นธรรมชาติอันแท้จริงของโลกโดยบริสุทธิ์ เสือในป่านี้ วันๆ อาจจับสัตว์กินเสียมากกว่าที่พวก

ชาวป่าชาวคอยจะล่ามาเป็นอาหารของตัว เพราะฉะนั้น ก่อนที่
คุณจะแนะแนวทางอะไรให้แก่ผู้ใหญ่ของคุณ ก็โปรดไตร่ตรอง
เสียให้รอบคอบก่อน คิดให้มากๆ หน่อย

ผมไม่ขัดขวาง ถ้าหากรัฐจะเอาป่าบริเวณนี้เป็นป่าสงวน
หรือวนอุทยาน แต่จะให้ผมรับหน้าที่ดูแล ผมขอตัว ตำแหน่ง
กำนันกำนันอะไรผมก็ไม่เอาทั้งนั้น เลิกทำงานให้รัฐมานานแล้ว
ก็ไม่อยากจะเข้าไปข้องแวะอีก และอีกอย่างหนึ่งลูกบ้านที่หนอง
น้ำแห้งของผม ก็ยังไม่มีมากพอที่ยกฐานะเป็นตำบลได้ มันก็
แค่หมู่บ้านคนป่า ที่หลงสำรวจเท่านั้น มีเพียงหรือกระต๊อบอยู่
ไม่ถึง 30 หลัง จะเป็นตำบลไปได้อย่างไร”

เจ้าของสถานที่พึ่งคำพูดยืดยาวแต่เต็มไปด้วยเหตุผล
ของเขาอย่างจ้านในที อัศวินชิการ์ลิก

เขารู้จักสุภาพบุรุษไฟรผู้นี้ดีเกือบจะเท่ารู้จักตัวของเขาเอง
ตลอดระยะเวลา 3-4 ปีที่มึงงานเกี่ยวข้องกับผูกพันกันอยู่

ตามปกติแล้วชายที่ชื่อ รพินทร์ ไฟรวัลย์ ผู้นี้ เป็นคนไม่
พูดอะไรมากนัก เขามักจะทำอย่างเดียว และทำอย่างได้ผลใน
ขีดความสามารถสูงสุด เกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์เดินดง หรือ
มือปืนคุ้มกันสัตว์ร้ายกลางป่าลึก เมื่อใครมาจ้างให้เขาเป็นผู้นำ
ทาง ผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งจอมพราวนผู้นี้ได้กระทำ
ไว้ ก็คือการเป็นมัคคุเทศก์ นำคณะนายจ้างติดตามคนหาย
สาบสูญกลับคืนมาได้โดยปลอดภัย ทั้งๆ ที่โลกภายนอก
เข้าใจว่าบุคคล ผู้นั้นเสียชีวิตไปแล้วถึง 99.99 เปอร์เซนต์

ถูกแล้ว บุรุษผู้นี้ ไม่เคย ‘รังแก’ สัตว์ป่า นอกจากงาน อาชีพการดักจับสัตว์เป็น ๆ โดยถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งบริษัท ของนายอำพลเองเป็นผู้ถืออภิสิทธิ์อยู่ เพื่อนำส่งสวนสัตว์ต่าง ประเทศทั่วโลก

เขารู้จักป่าในแถบนี้และอื่น ๆ หมดแทบทุกตารางนิ้ว สัตว์ ไตที่ต้องสิ้นสุดชีวิตไปด้วยน้ำมือของเขา ก็ย่อมหมายถึงว่า สัตว์ นั้น ๆ เป็นสัตว์ดุร้ายอันตรายมีประวัติในการก่อกรวนราวีเพื่อน มนุษย์หรือปศุสัตว์เลี้ยง พืชไร่เท่านั้น เป็นการกำจัด ‘ฆาตกร เดรัจฉาน’ เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ภายหลังจากพราน พ้นเมืองหมดความสามารถแล้วและสัตว์ทุกชนิดในดงดิบกันดาร แถบนี้ ก็ดูเหมือนจะรู้จักหน้า จ่ากลืนเขาได้แทบทุกตัวในฐานะ ‘เจ้าป่า’ อย่างแท้จริง

และเป็นที่ยอมรับกันว่า เขาผู้นี้เป็นจอมพราน เพียง ผู้เดียวที่สามารถบุกบันเข้าไปจนถึงความลึลับเบื้องหลัง เทือกเขาพระศิวะ พร้อมทั้งนำคณะภายใต้ความรับผิดชอบ กลับคืนออกมาได้

ประวัติในเชิงพรานนำทางของเขาตั้งก้องไปในวงการพราน ป่า หรือมัคคุเทศก์เสี่ยงภัยทั่วโลก ถ้าจะมีการกล่าวขวัญกันถึง พรานติดอันดับโลกด้วยกันแล้ว นามของ ‘รพินทร์ ไพรวลย์’ เป็นนามหนึ่งในแถวหน้า ไม่ด้อยไปกว่าพรานผิวขาวในกาฬทวีป คนใดเลย ทั้งอดีต และในปัจจุบัน

ก็สาเหตุนี้แหละ ที่ ‘เบื้องสูง’ ต้องการที่จะให้เขาผู้นี้รับ หน้าที่เป็นผู้ดูแลคุ้มครองป่าละแวกนี้ ซึ่งเขาก็ปฏิเสธเสียแล้ว อย่างไม่มีไยดี

อำพลทอดสายตามองดู...บุรุษผู้นั้นนั่งไปด้วยความคิด
บุคลิกเดิมของบุคคลผู้นี้ เขาเคยพบเห็นอย่างไรแต่ครั้งแรก
เมื่อเริ่มรู้จักและทำงานร่วมกันมาจนกระทั่งบัดนี้...เป็นยังไง ก็
ยังงั้น

ร่างเพรียวกะทัดรัด แกร่งเกร็ง ใบหน้าเลี่ยมโหนกแก้ม
สูง จมูกเป็นสันตรง เบ้าตาลึก ที่แฝงแววตาสีน้ำตาลซึ่งเก็บซ่อน
ความรู้สึกทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายในอย่างสุดที่จะอ่านได้ ผมยาว
หยักเป็นคลื่นปรกท้ายทอย ผิวแดงเกรียมบึกบึนเฉียบขาด และ
ทรหดชนิดสุดใจขาดดิน แต่สุภาพอ่อนโยนและถ่อมตนเสมอ

ไม่น่าเชื่อเลยในข้อที่ว่า อดีตของชายผู้นี้คือนักเรียนการ
ทหารจากประเทศเยอรมันนี และอดีตนายตำรวจตระเวนชาย
แดนยศ.ต.อ. คนที่ผ่านโลกศิวิไลซ์ขีดสุดมาแล้ว แต่กลับมาทุ่ม
ชีวิตทั้งชีวิตหมกอยู่ในกลางดงพงไพรหันหลังให้แก่สังคมของชาว
ศิวิไลซ์ (ซึ่งความจริงโหดร้ายป่าเถื่อนยิ่งกว่าสัตว์ป่า) โดยสิ้นเชิง
ชนิดไม่คิดที่จะหวนกลับเข้าไปอีก

วิญญานของเขาทั้งหมด ดูเหมือนจะฝากไว้กับป่าดงพง
ทึบเสียแล้ว

“ผมก็ไม่รู้จะพูดยังไงถูกเหมือนกันนะ รพินทร์...”

ในที่สุด ผู้อำนวยความสะดวกเอ๋ยขึ้นด้วยเสียงที่เบาลง

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมบอกกับคุณมานี้เป็นแต่เพียงการดำริ
หรือเริ่มวางโครงการเท่านั้น ผมก็เห็นกับคุณด้วยเหมือนกันใน
ข้อที่ว่าท่านผู้ใหญ่เหล่านั้นควรจะได้มาเห็นสภาพของป่าดงแถบ

นี่ดูเสียก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไรลงไป ว่าแต่ถ้าหากจำเป็นจริงๆ ท่านเชิญคุณไปพบ คุณจะรังเกียจไหม?”

พราวนใหญ่สั่นศีรษะช้าๆ คงยิ้มน้อยๆอยู่เช่นนั้น

“คนอย่างผม ไม่มีเกียรติพอที่จะได้ไปพบ ร.ม.ต. หรืออธิบดีหรอกครับ และผมก็ไม่ถนัดใจจะไปด้วย แต่ถ้าหากท่านเหล่านั้นจะมาตรวจราชการที่นี่และมีคำสั่งให้ผมมาพบในละแวกที่ไม่เกินสถานีกำกัสัตว์ของคุณที่นี่ ผมก็จะมา”

“คุณรู้ข่าวอะไรเกี่ยวกับตัวคุณบ้างหรือยัง?”

“ข่าว อะไรครับ?”

“นิตยสารเกี่ยวกับการล่าสัตว์ และปืนพาหนะไม้ในสหรัฐประเภท ชู้ตเตอร์สไบเบิ้ล กันไดเจ็ท กันส์แอนด์แอมโม สปอร์ต อฟิลด์ และอีกหลายเล่มในเยอรมัน นำเรื่องราวการเป็นพราวนนำทางของคุณให้แก่คณะของคุณชายเชษฐา ดีพิมพ์เป็นบทความแพร่กระจายไปทั่วโลก มีรูปภาพของคุณและคณะเดินทางทุกคน รวมทั้งคุณชายอนุชาที่ถูกตามตัวคืนมาได้ นำลงด้วย ยกเว้นจากนิตยอ์คไทม์ที่เสนอข่าวไปก่อนแล้ว ตอนที่พวกคุณกลับมาถึงใหม่ ๆ”

รพินทร์แบ่ปากนิดหนึ่ง

“ผมไม่สนใจหรอกครับ และไม่เคยอ่านด้วย พร้อมทั้งไม่ต้องการอ่าน โปรดอย่าได้จัดหาหนังสือเหล่านั้นมาให้ผมเลย คณะนายจ้างของผมเอง และคุณนั่นแหละ ที่ร่วมกันให้ข่าวนี้แก่ผู้สื่อข่าวไป โดยที่ผู้สื่อข่าวเหล่านั้นไม่เคยได้มาพบ หรือรู้จักผมเลย ผมเกลียดการเป็นข่าวเอิกเกริกที่สุด ก็สาเหตุนี้แหละที่ผมไม่อยากลงไปพบหน้าผู้คนในกรุงเทพ”

นายอำพลถอนใจอย่างอ่อนใจ ดึงลิ้นชักโต๊ะรับแขกหยิบซองจดหมายจำหน่ายเป็นภาษาอังกฤษประทับตราไปรษณีย์ของคีนีย สหภาพอาฟริกาใต้ โยนลงไปตรงหน้าเขา รพินทร์เหลือบลงดูนิดเดียว ไม่แต่จะต้องแต่ถามว่า

“ออร์เดอร์ส่งสัตว์หรือ?”

“เปิดอ่านดูเอง”

“ผมไม่สนใจหรอกครับ”

“มันเกี่ยวข้องกับตัวคุณ”

“จะเกี่ยวข้องกับอย่างไร ผมก็ไม่สนใจทั้งนั้น ผมสนใจอยู่อย่างเดียว ขึ้นมาพบคุณที่นี้ก็เพื่อขอเบิกเงินงวดที่ยังค้างอยู่อีกสามหมื่นเศษ จากสัญญาส่งสัตว์งวดล่าสุด”

“เรื่องนั้นนะไม่สำคัญหรอก ประเดี๋ยวผมจะเซ็นเช็คจ่ายให้คุณเลย คุณไม่อ่านจดหมายฉบับนั้นก็ไม่ใช่ไร แต่จะให้ผมบอกให้ฟังคร่าวๆ ไหม?”

“ก็ดีเหมือนกัน คนคงอย่างผมอ่านหนังสือไม่ค่อยจะออก”

นายอำพลมองเขาอย่างเขม่นๆ

“สมาคมคุ้มครองสัตว์ป่าแห่งโลกและสมาคมไวท์ฮันเตอร์แห่งสหภาพอาฟริกาใต้ ขอเชิญคุณเป็นแขกผู้มีเกียรติไปร่วมสัมมนาเกี่ยวกับการคุ้มครองสัตว์ป่าที่คีนีย และให้คุณไปศึกษาชีวิตสัตว์ป่าในซาฟารีด้วย ค่าใช้จ่ายทั้งหมดทางสมาคมทั้งสองจะเป็นผู้ออกให้แก่คุณ ถ้าตกลงก็เตรียมเดินทางได้แล้ว กำหนดสัมมนาวันที่ 15 เดือนหน้า ผมแถมพ็อกเก็ตมนี่ให้คุณอีก 3 หมื่นบาท”

รพินทร์ ไพรวลัยต์ตอบหน้าตาเฉยว่า

“ช่วยตอบเขาไปที่เถิดครับ ว่าผมขอสละสิทธิ์ และถ้าไม่ขัดข้องอะไรคุณอำพลก็ควรจะไปแทนผมในฐานะที่เป็นผู้ค้าสัตว์หรือส่งสัตว์แลกเปลี่ยนกับพวกนั้นอยู่แล้ว”

“ทำไมนะ รพินทร์ ทำไมคุณถึงเป็นคนสมณะจนเกินไปแบบนี้”

นายอำพลร้องขึ้นอย่างขัดใจ

“ผมถือคติว่า หัวใจที่สันโดษ ย่อมมีความสุขเสมอ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ผมก็พูดภาษาชาวเขาเสียจนพูดภาษาคนผิวขาวไม่ค่อยจะเป็นแล้ว ผ้าขาวม้า ก็ใช้ผูกคอแทนเนคไทมานานเสียจนผูกเนคไทไม่เป็น เวลาจะใส่เสื้อสากล ผมก็รู้สึกคันขยุกขยิกไปหมด โปรดอย่าวุ่นวายอะไรเกี่ยวกับตัวผม นอกจากงานในหน้าที่เลยครับ และผมขอขอบคุณที่คุณหวังดีกับผม...แล้วก็...”

เหลือบตาขึ้นมองหน้านายจ้าง เว้นไปนิดหนึ่ง ถามต่อมาว่า

“เรื่องนี้เท่านั้นเองหรือครับ ที่คุณสั่งให้คนไปตามผมขึ้นมา บอกว่าเป็นชาวด่วน?”

“นี่มันเป็นแต่เพียง ‘สะเก็ด’ ของชาวด่วนเท่านั้นส่วนไอ้ที่ด่วนจริงๆจนผมต้องให้คนลงไปตามคุณออกมาจากป่าก็คือ...”

ผู้อำนวยการ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์ ลูกขึ้นยืน ผายมือเข้าไปยังห้องทำงานอันโอ่อ่าของเขา ซึ่งขณะนี้ประตูปิดอยู่

“มีคนสำคัญคนหนึ่ง รอพบคุณอยู่ในนั้นครับ เชิญ...คุณรพินทร์”

พร้อมกับก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

จอมพรานมองไปทางห้องนั้น หัวคิ้วย่นนิดหนึ่ง

“คนสำคัญ?” เขาทวนคำเบา ๆ “สำคัญเสียจนผมจะต้องเข้าไปพบที่เดียวหรือ?”

“ผมคิดว่า ‘สำคัญ’ ถึงขนาดนั้นที่เดียวแหละ อย่างน้อยก็นึกว่าเห็นแก่ผมก็แล้วกัน”

พรานใหญ่ผู้บุกเบิกเทือกเขาพระศิวะมาแล้ว ลูกขึ้นยืนอย่างเนือยชา มองหน้านายอำเภออีกนิดหนึ่งแล้วเดินตรงเข้าไปยังหน้าห้องนั้น หนึ่งไปอีกชั่วขณะก็ผลักประตูเข้าไปอย่างเงียบ ๆ

ใครคนหนึ่ง กำลังยืนหันหลังให้กับทางเข้า หันหน้ามองออกไปทางหน้าต่างในลักษณะทอดอารมณ์ แขนทั้งสองประสานกันกอดอกไว้ ผมดำสนิท เกลี้ยไหล่ เสื้อโปโลสีเข้มแขนสั้นเผยให้เห็นผิวของลำแขน เป็นสีชมพูสดปลั่ง กางเกงอันเป็นแพชั่นล่าสุดจากยุโรปยาวสีตัดกับเสื้อเอวก็ว ตะโพกกลม ร่างอวบค่อนข้างสูง

รพินทร์ชะงัก คิ้วขมวดย่น จ้องด้านหลัง

ร่างนั้นยืนนิ่งเฉยอยู่อดีตใจใหญ่ ก็ค่อยหันกลับมาช้า ๆ ตาเป็นประกายดำขลับ แต่สีหน้าเรียบเฉยปกติ พูดเบา ๆ ว่า

“ดิฉันชื่อ หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์... คุณเป็นใครคะ?”

รพินทร์ ไพรวลย์ ตะลึง ลืมหายใจไปชั่วขณะ!

2

**ใบหน้าและเรือนร่างนั้นแจ่มเจิดเลิ่สลักขณ
เกินกว่าที่เขา...รพินทร์ ไพรวลย์ ผู้นี้รู้จัก
มาก่อน แม้ว่าจะจำใบหน้าและทรวดทรงนั้น
ได้ในห้วงจินตนาการทุกขณะจิต นับตั้งแต่
วันจากกันครั้งสุดท้าย จวบกระทั่งมาพบเห็นอย่างในศาลาฉม
ณ บัดนี้**

**ประมาณ 5 หรือ 6 เดือนเต็ม ๆ ที่เขาไม่ได้เห็นหล่อนอีก
เลย ดาริน วราฤทธิ์ หม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น...ผิวพรรณ
เปลี่ยนแปลงไปเกือบจะเป็นคนละคน ถ้าไม่ใช่เพราะน้ำเสียง
และคำโครงใบหน้าที่ยังเหลือคำอยู่**

อึมเอบงามสะพรั่งเสียยิ่งกว่าสมัยที่เขาได้พบเห็นเป็น
ครั้งแรก ณ สถานที่กักสัตว์ของนายอำพลแห่งเดียวกันนี้มากมาย

อีกฝ่ายหนึ่งตอบเสียงแหบพร่า

“แต่คุณหญิงพอจะบอกให้ทราบได้บ้างไหม ว่าคุณหญิงมีธุระอะไรกับเขา”

คิ้วงามข้างหนึ่งเลิกขึ้นน้อย ๆ

“ฉันอยากจะถามเขาว่า เขาได้รับจดหมายจากฉันแล้วหรือยัง”

“รู้สึกว่...เขาจะได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง เมื่อตอนเที่ยงวันนี้เลย อ้อ! ดูเหมือนจะอยู่ที่นี้”

พร้อมกับพูด รพินทร์ ไพรวลย์ ค่อย ๆ ดึงซองจดหมายสีชมพูออกมาจากเสื้อชูให้ดู ราชสกุลสาวขมวดคิ้วนิดหนึ่ง

“เอ๊ะ! ใช้แล้วนี่ จดหมายของฉันเองนะแหละ ฉันเขียนมาถึงเขา แล้วทำไมมันมาอยู่ที่คุณละ”

“ก็มันจำเป็นอยู่เอง เพราะบังเอิญ ผมก็ชื่อนายรพินทร์ นามสกุล ไพรวลย์ เหมือนคนคนนั้นเสียด้วย”

“แปลกนี้ ! แถวนี้มีคนชื่อรพินทร์ ไพรวลย์กี่คน?”

“ไม่ใช่เฉพาะแถวนี้หรอก ตลอดทั้งโลก มีคนชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์อยู่คนเดียวเท่านั้น คือคนที่ยืนอยู่ตรงนี้แหละ”

ร่างนั้น เดินใกล้เข้ามาอีกจนเกือบชิด สะโงกเข้ามาจ้องหน้า แล้วเดินวนช้า ๆ พิจารณาจากศีรษะจรดปลายเท้าไปรอบ ๆ ตัว จนครบรอบกลับมายืนอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง

“ไม่ใช่ !...”

ม.ร.ว. สาวสันศิระะ พูดเสียงหนัก ๆ

“รพินทร์ ไพรวลย์คนนั้นรูปหล่อออก แต่คุณหน้าเหมือน
แก๊งหรือกวางแบบนี้ ดูยังไงก็ไม่เหมือน”

ยังไม่ทันจะขาดเสียง จอมพรานก็สวมกอดไว้เต็มอ้อม
แขนแล้วจับเอวยกชูสูงขึ้น ดารินหัวเราะคิก กอดรอบศีรษะเขา
ไวแน่น รพินทร์ชบหน้าลงกับทรวงอกที่กำลังกระเพื่อมอยู่ด้วย
อาการหัวเราะนั้น ทั้ง ๆ ที่ยังอ้อมลอยขึ้นจากพื้น

“ระวังนะ เดี่ยวหกล้ม!” หล่อนร้อง

แล้วทั้งสองล้มลงไปด้วยกันจริง ๆ บนโซฟาตัวยาวกลาง
ห้อง หล่อนประคองจับหน้าเขาไว้ด้วยฝ่ามือทั้งสอง พวงแก้ม
ทั้งสองข้างแดงปลั่ง ตาต่อตาสบกันนิ่งเหมือนจะมองลงไปให้ถึง
หัวใจของกันและกัน อึดใจต่อมา หล่อนก็โผล่เข้ากอดคอเขาไว้
แน่นเหมือนเด็ก ๆ หลับตานิ่ง ต่างคนต่างอยู่ในอ้อมกอดของกัน
และกัน ไม่อาจพูดคำใดได้ทั้งสิ้นชั่วระยะเวลาหนึ่ง

“คิดถึงเหลือเกิน”

ในที่สุด เขาเป็นฝ่ายพึมพำด้วยเสียงดังไม่เกินกระซิบ

“เหมือนฝัน...รับจดหมายตอนเที่ยง ไม่นึกเลยว่าพอดก
บ่าย ก็พบตัวเจ้าของจดหมาย ดีใจจนพูดไม่ออก”

รพินทร์พูดออกมาจากแก่นแท้ของหัวใจจริงของเขาใน
ขณะนี้

ดาริน ผละใบหน้าออกจากเขา กายยังเอนทับอยู่บนตัก
แขนข้างหนึ่งโอบรอบคอไว้ นิ้วชี้ของอีกมือหนึ่งแตะเบา ๆ มาที่
ริมฝีปากของเขา กระซิบตอบซ้ำ ๆ

“โก...หก!”

รพินทร์จูบอีกครั้ง หนักหน่วงและนาน ทั้งสองกอดรัดกันแน่นประดุจจะกลืนเป็นร่างเดียวกันฝ่ามือของเขาลูบไล้ไปตลอดทั้งแผ่นหลังของหล่อนเหมือนจะพิสูจน์ให้แน่ชัดว่าร่างที่อยู่ในอ้อมแขนในขณะนี้คือ แม่ดอกฟ้าดาริน หาใช่ความฝันเพื่อของตนเอง ที่สร้างให้เกิดเป็นภาพมายาขึ้นมาไม่

“โกหกใครก็คงโกหกได้ แต่โกหกหัวใจตัวเองไม่ได้หรอก ผมหมายความว่าพูดจริง ๆ”

น้ำเสียงนั้นหนักแน่นและลึก ดารินย่นจมูกล้อนิดหนึ่ง เอานิ้วไต่ไปตามใบหน้าร้านเก๋ร้านนั้น แล้วมาเชยเบาๆ ที่ปลายคาง ซึ่งครีมเชยไปด้วยเครา

“สกปรก...ชะมุกชะมอม แล้วก็นิสัยไม่ชอบโกนเคราตามเคยนะ นายพรานของฉัน”

“ชาวดิน ชาวดอย จะให้เหมือนชาวฟ้าชาวสวรรค์ได้อย่างไร...ว่าแต่ไปยังไฉมายังไฉกันครับนี่?”

ประโยคหลัง น้ำเสียงเขาจริงจังขึ้น ทำท่าจะขยับลุกขึ้นยืน แต่ดารินไม่ยอม คงเอนทับตักอยู่เช่นนั้น รพินทร์กระสับกระส่ายไม่สบายใจนัก กระซิบ

“ประเดี๋ยวคุณอำพลโผล่เข้ามา...”

“ไม่หรอก เขารู้หน้าที่ของเขาดี จะไม่มีใครโผล่เข้ามาในนี้เป็นอันขาด จนกว่าฉันจะร้องว่าถูกปล้ำ และถ้าคุณขึ้นทำสะตังผลักฉันลงจากตักที่เคยหนุนนอนเมื่อไหร่ละก็น่าดูชม ฉันจะร้องให้ดังลั่นทีเดียว ลองดูไหม?”

“คุณหญิง...?”

“หือม?... ”

“ยังเอาแต่ใจตัวเองตามเคยนะ”

“ไม่ตามเคยหรอก แต่ยิ่งกว่าเก่าเสียอีก ไม่งั้นก็คงไม่บุกมาจนถึงนี้ และไม่ใช้แต่แค่นี้เท่านั้นนะ ประเดี๋ยวจะบุกตามไปจนถึง ‘บ้านทาร์ซาน’ ของคุณที่หนองน้ำแห้งทีเดียว”

จอมพราณยังอยู่ในอาการงงไม่สร้าง จ้องตาหล่อนเขม็งอยู่เช่นนั้น หล่อนดีดปกคอเสื้อเขาเล่น แล้วดึงกระสุน .30-06 ที่เสียบอยู่ในรังกระสุนเหนือกระเป๋าก้นออกมากลึงในมือจับที่ปลายหัวกระสุนแบบซิลเวอร์ทิปนั้นเบาๆ แล้วตะรอยจับไปที่ริมฝีปาก เขาหรีตาให้นิดหนึ่งถามว่า

“ตัวฉันหนักขึ้นไหม?”

“ไม่หนักขึ้นหรอกครับ แต่รู้สึกจะเป็นปฐุئمไปหน่อย ไม่แข็งป้งเหมือนกับตอนเดินอยู่ในป่า”

“พูดดี ๆ ‘ปฐุئم’ นะ หมายความว่ายังงิ อ้อ! นึกว่าใคร ‘ขยำ’ เสียบจนและไปหมดหรือยังงิ?”

“นิสัยพาโลก็ยงเหมือนเก่า แต่ก็น่ารัก ผมหมายถึงแต่เพียงว่า ชีวิตอันสมบูรณ์พูนสุข แวดล้อมไปด้วยสรรพสิ่งของความศิวิไลซ์ มันทำให้คุณหญิงดาร์นกลับไปเป็นคุณหญิงดาร์นในราชสกุลตามเดิม ไม่เหมือนตอนที่เป็น ‘นายหญิง’ ของผมท่ามกลางสารพัดภัยนานาชนิด ว่าแต่คุณหญิงยงไม่ทำให้ผมหายงเลย”

“งงอะไรจ๊ะ?”

“จดหมายมาถึงผมหยกๆ ยังไม่ก็ชั่วโมง ตัวคุณหญิงก็ขึ้นมาเสียแล้ว”

“นึกไปไม่ถึงใช่ไหม?”

“ครับ เทวดาเขียวๆ ลงมาบอกก็ยังไม่เชื่อ”

“แล้วเดี๋ยวนี้ละเชื่อแล้วหรือยัง?”

หล่อนถาม เอียงแก้มไปแนบจมูกเขาเบาๆ เขานิ่ง ดารินขยับตัวนั่งให้ถนัดขึ้นบนตัก เอากระสุนไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือ จ่อปลายของมันเข้าที่หัวใจเขา

“ฉันมาที่นี่ เพื่อจะเอาไอ้ลูกชนิดนี้ เจาะเข้าไปในหน้าอกของคุณ คนใจร้าย ใจดำ ใจอำมหิต ใจ...”

หล่อนพูดไม่ทันจะขาดประโยค ก็ต้องสะดุดชะงักไป เพราะริมฝีปากถูกประทับ หล่อนกระดิกปลายลิ้นไปแตะล้อเล่นกับปลายลิ้นของเขา แวบเดียว ก็ผละออก พูดต่อไป

“ถ้าไม่บุกกันอย่างแบบจู่โจมยังงี้ ก็ไม่มีวันได้พบตัวหรอก อย่างดีก็เปิดหนีเข้าป่าไปอีกถ้ารู้ว่าฉันจะขึ้นมา นี่จะบอกอุบายให้ก็ได้ เอาจดหมายฉบับนั้นขึ้นมาดูใหม่ แล้วคุณจะเห็นว่าฉันไม่ได้ติดแสดมภ์ส่งทางไปรษณีย์เลย ฉันถือมาพร้อมๆ กับตัวฉันนี่แหละ พอมาถึงฉันก็กำจับคุณอำพลให้คนเอาจดหมายฉบับนี้ไปส่งให้แก่คุณจนถึงมือ แล้วก็ให้เขาหลอกคุณขึ้นมาที่นี่ รู้ไว้เสียด้วยเถิดยะ”

“โอ้โฮ...”

รพินทร์คราง ยิ้มชนิดหนึ่ง

“ผมขอบคุณ ‘อุบาย’ ของคุณหญิงมาก เพราะผมก็คิดถึงคุณหญิงใจจะขาดอยู่แล้ว”

“อย่ามาทำพุดดีไปหน่อยเลย นี่กว่าฉันจะไม่รู้ทั้งนั้นรีลองคุณรู้ชี้ว่าฉันมารอดักอยู่ที่นี้ จ้างคุณก็ไม่เข้ามาที่สถานีกักสัตว์นี้ คุณตายใจใช้ไหมละ พอเห็นจดหมายฉัน ก็เย็นใจได้ว่าตัวฉันคงยังไม่ขึ้นมาหอรอก และคุณมีธุระกับคุณอำพลเขา ก็เลยหลวมตัวเข้าเมืองมา จันดักเสือคุณชำนาญดีหอรอก แต่จันสำหรับดักพรานไพรอย่างคุณนะ คุณไม่มีวันรู้หอรอก จันก็พรานเหมือนกัน แต่เป็น ‘พราน’ ของพรานอีกทีหนึ่ง ตามล่ายากนัก ก็เลยใช้วิธีดักแบบนี้ และจันก็ทำสำเร็จผลเสียด้วยชี”

“ยอมแพ้ครับ คุณหญิงเป็นพรานของพรานอย่างแท้จริงว่าแต่ยังไม่เห็นบอกผมจนเท่าแล้วเท่ารอดว่ามาอย่างไร?”

คารินลุกขึ้นจากดักเขา แล้วเดินไปที่หน้าต่าง หันมา
 ชายตามองเหมือนจะเรียก รพินทร์เดินตามเข้าไปหยุดอยู่ข้าง ๆ ด้วยหล่อนบ้วนปากลงไปยังบริเวณอันกว้างใหญ่ของสถานีกักสัตว์มุมหนึ่ง

“ฉันมากับเกวียนคันนั้น”

‘เกวียน’ ของ ม.ร.ว. หญิงคาริน ก็คือจากัวร์เก๋งขนาดใหญ่สีดำสนิท ขณะนี้มันจอดสงบนิ่งอยู่ในโรงรถของสถานีนี้นั้น รพินทร์จ้องตามแล้วพยักหน้า

“อ้อ เกวียนของนางฟ้าเขารูปร่างอย่างนี้เองนะ ไม่ยกเหมือนเกวียนของชาวดิน...ขับมาเองหรือครับ?”

“เรื่องอะไรจะขับมาเองให้เมื่อย จากหน้าบ้านฉัน มาจนถึงที่นี่คะ กว่าเจ็ดร้อยกิโลเชียวนะ”

“แล้วมากับใคร?”

“ก็สารถีนี่แหละ แล้วก็เอาเลขานุการส่วนตัวของพี่ใหญ่นั่งมาเป็นเพื่อนอีกคนหนึ่ง”

จอมพรานกะพริบตาถี่ ยังไม่หายงุนงง

“แล้ว...คุณชายใหญ่ กับคุณชายกลาง?”

“พี่ใหญ่กับพี่กลางเกาะอยู่บ้านนะซิ”

“เอ๊ะ! แล้ว?...”

“ฉันบอกพี่ชายทั้งสองของฉันแล้วว่า จะมาที่นี่ และอาจพักอยู่ที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพลสักวันสองวัน พี่ชายฉันอนุญาต ไม่มีอะไรขัดข้องหรือคัดค้านทั้งสิ้น ความจริงทั้งสองคนอยากจะตามลงมาเยี่ยมคุณด้วย แต่เขาารู้ใจน้องสาวดีก็เลยยังไม่อยากขัดคอ เพียงแต่ฝากความระลึกถึงมายังคุณ และให้กำชับคุณด้วยว่า เมื่อถึงกำหนดนัด...ให้คุณลงไปกรุงเทพให้ได้”

ราชสกุลสาวพูดเป็นกิจลักษณะขึ้น รพินทร์พยักหน้าช้า ๆ เขาเพียงจะเข้าใจ

“คุณหญิงจะมาพักอยู่ที่นี่หรือครับ?”

“ใครบอก...”

หล่อนแหวัดขึ้นมา แล้วจับแขนเขาให้มาโอบเอวตนเองไว้

“ฉันจะไปนอนที่บ้าน ‘ทาร์ซาน’ หนองน้ำแห้งยะ บอกเสียก่อนนะ ข้าของอะไรก็ไม่ได้เตรียมมาทั้งสิ้น แม้แต่ผ้าเช็ดตัวสักผืน มาชุดเดียวเท่านั้น อยากจะดูน้ำใจกำนันหนองน้ำแห้งว่าจะใจกว้างแค่ไหน พอจะต้อนรับฉันได้ไหม แต่อ้อ! จะว่าไม่มีอะไรติดตัวมาเลย ก็ไม่ได้แน่ ฉันมีของฝากกราบคุณแม่ของคุณด้วย แต่สำหรับคุณ... เสียใจมาก ไม่มีอะไรมาฝากเลย”

รพินทร์เป่าลมออกจากปากเบาๆ ทำตาโต

“ไม่ต้องมาทำตาโตเท่าไข่ห่านยังงั้นหรอก ฉันจะไปนอนที่นั่นจริง ๆ”

“พูดเป็นเล่นไปหน้าคุณหญิง”

“ใครบอกว่าฉันพูดเล่น”

“บ้านผมไม่มีผู้หญิงเลย”

“อ้อ ก็ลองมีให้เห็นหน่อยซิ ไม่ว่าจะเป็นคุณแสงโสมหรือคุณอะไรทั้งนั้น แล้วดูฝีมือของคารินคนนี้บ้าง”

จอมพราณอ้าปากค้าง พูดตะกุกตะกัก

“ผมไม่ได้หมายความว่ายังงั้น...ผมหมายความว่า ผมไม่มีลูกจ้างหรือคนใช้ผู้หญิงที่จะรับใช้ให้ความสะดวกแก่คุณหญิงเลยสักคนเดียว”

“ฉันไม่ต้องการคนใช้ หรือลูกจ้างเพื่อความสะดวกอะไรทั้งสิ้น กลางป่ากลางดงก็เคยนอนมาแล้ว บ้านคุณออกแสนสบาย ทำไมฉันถึงจะนอนไม่ได้ และก็เคยนอนมาแล้วก่อนที่จะออกเดินทางเข้าป่าใหญ่ในครั้งนั้น บ้านปลูกคร่อมอยู่บนต้นไม้ มีเถาวัลย์เป็นม่านออกสวย นอนชมดาวเดือน ฟังเสียงสัตว์ป่าร้อง แสนจะสุขไสโมสร ฉันพักแรมมาแล้วในทุกแห่งทั่วโลก ยังไม่เคยพบที่ไหนบรรยายภาควิเศษเท่า ‘บ้านทาร์ซาน’ ของคุณที่หนองน้ำแห่งนี้”

หล่อนพูดหน้าตาเฉยติดต่อกันมาอย่างรวดเร็วจับมือเขาให้คล่องเວว ในขณะที่ยืนเคียงกันอยู่ริมหน้าต่างเช่นนั้น

รพินทร์มีสีหน้าพิกล เอานิ้วเกาตีนผม

“เอ...จะเหมาะหรือครับ?”

“เหมาะสม ทำไมจะไม่เหมาะสม”

“คุณอำพลจะยอมให้คุณหญิงไปพักที่บ้านผมหรือ?”

“ใครจะมีสิทธิ์มาหวงห้ามฉันได้”

“แล้ว...แล้วคนขับรถกับเลขานุการของคุณชายนั้น?...”

“เขาก็พักที่บ้านคุณอำพลนี่สิ”

“แปลว่า...”

“ใช่ ฉันจะไปพักที่ ‘บ้านธาร์ซาน’ ของคุณคนเดียวพล่อย
สองคนไว้ที่นี่”

จอมพราบอำปากค้ำไปอีกครั้ง สีหน้าของเขาบรรยาย
ไม่ถูก ทำปากหุบหีบเหมือนจะท่อง ก. ไก่ ไปจนถึง ฮ. นกฮูก
แล้วกระซิบ

“มันจะเป็นไปได้ยังไง? ผมก็บรลยเท่านั้น!”

“ใช่ บรลยแน่ ถ้าฉันพบผู้หญิงสักคนอยู่ที่นั่น หากไม่ใช่
เด็กในหมู่บ้านของคุณ”

“ผมหมายถึง...ว่า! ไม่รู้จะพูดยังไงถูก...คุณหญิงจะไป
พักที่บ้านตามลำพังได้ยังไง ในเมื่อคุณหญิง...เป็นผู้หญิงตัวคน
เดียว และบ้านผมก็ไม่มีใคร นอกจากผมกับลูกน้องผู้ชายล้วนๆ”

คารินยกมือขึ้นท้าวเอว จูปากเบาๆ

“สะดุ้งอีกแล้ว ที่นอนกลางดินกินกลางป่าอยู่ด้วยกัน
ลำพังสองคนมานับครั้งไม่ถ้วน ตอนที่เราลงกับคณะยังอยู่ด้วย
กันได้”

รพินทร์เริ่มกลุ้ม

“นั่นมันคนละสภาพกับสิ่งที่คุณหญิงต้องการอยู่เดี๋ยวนี้
นี่ครับ หลงปานะมันเรื่องของความจำเป็นที่ช่วยไม่ได้ แต่คราว

นี้ คุณหญิงมีเจตนาโดยตรง ที่จะไปพักที่นั่นตามลำพัง ปล่อย
คนขับรถกับเลขานุการไว้ที่นี่...”

แม่ดอกฟ้าคารินของเขาทำหน้าอ พุดห้วนๆ

“บอกมาคำเดียวว่าไม่ให้ไป ฉันก็จะกลับเดี๋ยวนี้แหละ
กลับกรุงเทพเลย”

ไม่พูดเปล่า หล่อนหันไปคว้าเสื้อสุทชั้นนอก ที่ถอดพาด
ไว้กับเก้าอี้ขึ้นมาถือไว้ แล้วสะบัดหน้าเดิน แต่รพินทร์คว้าแขน
ไว้แน่น

“เดี๋ยว ๆๆๆ”

“ทำไม...ปล่อยมือ...มาแตะเนื้อต้องตัวฉันทำไม ฉันจะ
ไปละ”

“อย่าเพิ่งใจน้อยชิครับ โธ่ๆๆๆ...พูดกันตรงๆ เลย คุณ
หญิงไปพักที่บ้านผม คุณอำพล คนขับรถ เลขานุการของคุณ
ชายก็ต้องรู้ พวกนั้นจะคิดอย่างไร และถ้าทราบไปถึงคุณ
ชายทั้งสอง...”

คารินตวัดเลื้อยพาดบ่า ดึงบุหรืออกมาคาบ รพินทร์ควัก
ไลท์เตอร์ออกมาต่อให้ หล่อนพ่นควันใส่หน้าเขา

“ฉันโตแล้วนะเจ้าคะ คุณรพินทร์ ไพรวลย์ ไม่ใช่เด็กสาว
เพิ่งจะแตกเนื้อที่ใครจะต้องมายุ่งกับเรื่องส่วนตัวของฉันนัก คน
ขับรถ เลขานุการที่มาด้วย หรือคุณอำพล หรือต่อให้ใครๆ ฉัน
ก็ไม่แคร์ทั้งนั้น ใครมาเสือกสอดกับเรื่องของฉันสิ จะตบให้ลูก
ตาพลัดทีเดียว พี่ใหญ่กับพี่กลางเขาก็ไม่สนใจอะไรนักหรอก โดย
เฉพาอย่างยิ่งเมื่อฉันบอกว่าฉันจะมาหาคุณ”

“แล้วคุณหญิงบอกคุณชายทั้งสองหรือเปล่าว่า จะไม่พักที่บ้านคุณอำพล แต่จะไปพักที่บ้านผม”

“เรื่องอะไรจะต้องบอก”

“อ้าว! ...นี่แหละเรื่องบรรลัษย์ของผมมันอยู่ที่นั่นแหละ”

“รับรองไม่บรรลัษย์วายปราณหรอก ฉันจะเย็บปากพวกนี้ไว้เอง รับรองไม่มีใครสะเออะพูดอะไรได้ทั้งสิ้น ว่าแต่บอกมาคำเดียว ให้ไปหรือไม่ให้ไป”

ภายหลังจากนั่งไปครู่ รพินทร์ก็ถอนใจเฮือก ก้มศีรษะลงคำนับ

“ตกลงคะรับ กระผม”

แล้วเขาก็แทบล้มทั้งยืน เมื่อดารินกระโจนเข้ากอดเขาไว้ โดยทุ่มน้ำหนักตัวทั้งหมด งอเท้าขึ้น ใช้ลำคอเขาแทนเสาสำหรับเหนี่ยว หล่อนหัวเราะชอบใจ จวบที่ปลายคางครีมีเขียวนั้นโดยแรง

“อย่างนี้ซิ ถึงจะน่ารัก ดีใจจังคะ รพินทร์”

“แต่ใจผม ‘ไม่ค่อยจะดี’ เลย ให้ตายซิ”

พรวนใหญ่ครางอ่อยๆ

“คุณต้องแก้ตัวซิ รู้ไหม แก้ตัวในข้อที่ว่า ตลอดเวลานับตั้งแต่เราจากกัน คุณไม่เคยส่งข่าวให้ฉันรู้เลย ฉันจะไม่ยอมอภัยให้คุณเป็นอันขาด ถ้าหากคุณไม่ให้ฉันไปนอนพักที่หนองน้ำแห่งนี้ด้วย รับรองไม่อยู่ให้เปลืองข้าวสุกนานหรอก อย่างมากก็สองวัน แล้วฉันก็จะกลับไปก่อน ไปรอคุณอยู่ที่โน่น คุณต้องตามขึ้นไปนะคะ...นะคะ...นะคะ...”

“คะรับ...คะรับ...คะรับ...แต่ได้โปรดเถอะ กรุณาอย่าไหน
คอผมอยู่แบบนี้เลย ตัวคุณหญิงหนักเอาการ”

ราชสกุลสาวหัวเราะเสียงใส ยึดขาทั้งสองทิ้งออตวัดหลัง
ลงแตะกับพื้น แล้วปล่อยแขนออกจากลำคอเขา กำหมัดต่อย
เบาๆ ที่ท้อง

“ดีใจ...ดีใจ...คุณไม่มีวันรู้หรอก ว่าฉันคิดถึงคุณเพียง
ไหน”

“ความคิดถึงคุณหญิงมีอยู่เท่าไร เอาพันคุณ เป็นความ
รู้สึกของผม ผมคิดถึงคุณหญิง ผมก็ได้แต่ท่องเที่ยวไปในราวป่า
คำไหนก็นอนที่นั่น ทุกข์ยากทรมานสารพัดตามประสาคนมีชีวิตร
อย่างผม แต่คุณหญิงคิดถึงผม คุณหญิงก็ท่องเที่ยวอบอุ้นไป
ทั่วซีกโลก ห้อมล้อมไปด้วยบุคคลที่คอยพะนอเอาใจ ระหว่าง
ที่ผมนั่งอย่างตุนกินเป็นอาหาร คุณหญิงคงจะทานคาเวียร์ ผม
อาบน้ำในห้วยหนอง คุณหญิงก็คงจะเล่นสกีอยู่แถวหาดเวียร์
ผมนอนหนาวเหน็บหนาวนอนไม้แท่นหมอนอยู่กลางป่า ห่ม
กระสอบป่าน คุณหญิงก็คงจะนอนฟูกหนา 12 นิ้ว ภายในห้อง
ที่มีฮีตเตอร์ ความคิดถึงของคนเราทั้งสองฝ่าย มันมีสภาวะ
แตกต่างกันอย่างนี้แหละครับ”

คารินเอื้อมมือมาหยิกแก้มเขาเบาๆ

“ช่างเหน็บแนมดีนัก ก็ใครใช้ให้มาเป็นพรานอยู่ในป่า
อย่างนี้ล่ะ แล้วเป็นยังไง ผลที่สุด...คนที่คุณว่ากินคาเวียร์ เล่น
สกีหาดเวียร์ นอนในห้องที่มีฮีตเตอร์ฟูกหนา 12 นิ้ว ก็ต้อง
กลับมาหาคนที่ชอบนอนนอนไม้แท่นหมอนนอนป่าอยู่ดีนั่นแหละ
ใครแน่นกว่าใคร?”

รพินทร์สันศิริระประภูเสธ

“คุณหญิงนั้นแหละ...แน่กว่าผม ชนะผมมาตลอดกาล จะเอาอะไรได้ทั้งนั้น แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ผมเป็นฝ่ายยอมจำนนทุกที”

“จริงเหอ ที่ว่าฉันจะเอาอะไรก็ยอมได้”

“ทำไมจะไม่จริง สมัยจะออกเดินป่าในครั้งนั้นก็เหมือนกัน ห้ามไม่ให้ไปก็ดื้อไปจนได้ทั้งนั้นแหละไม่ว่าอะไร ชัดใจได้เสียเมื่อไหร่”

“จะเอาอะไรก็ต้องได้”

หล่อนเอียงคอ เน้นเสียงสูง

“ใช่”

“ถ้าฉันจะเอาพรานป่าคนนี้แหละ จะได้ไหม?”

คำถามนั้น ทำเอาเขาแทบสะดุ้ง ขมวดคิ้วป้านหน้าขม

“จะเอาไปทำไมไม่ทราบ?”

ดาร์นิม

“เอาไปทำไมนะมันเรื่องของฉัน ว่าแต่จะได้ไหมล่ะ?”

“ถ้าคิดว่าผมพอจะมีประโยชน์สำหรับคุณหญิงอยู่บ้าง และต้องการจริงๆ ก็ยอมได้เสมอ”

“หมั่นไส้ ทำเป็นไก่อ ประเดี้ยวกัตจุมุกขาดเลย...”

แล้วหล่อนก็ชูมือด้านขวาขึ้น กระจิกนิ้วกลางให้เห็นแสงเพชรถูกกระทบแดดยามบ่ายเป็นประกายวาววับ

“นี่ เห็นไหม อะไร?”

“ก็เห็นแล้ว แหวนราคาสองล้านดอลลาร์เศษ ที่เล่ามาให้ฟัง”

“แหวนหมั้นนี่อะ!”

“ใครหมั้น?”

“สมเด็จพระเจ้าจักราชราช แห่งราชอาณาจักรมรทนคร
ทรงหมั้นฉันไว้ให้กับพรานป่าคนหนึ่ง พรานป่าคนนั้นอาจซื้อตา
บุญคำก็ได้”

“เธอครับ ผมนึกว่าทรงหมั้นไว้ให้กับเจ้าสาวเสียอีก”
ดาร์รินทร์ะคิก เอาศีรษะชนเบา ๆ ท็อกเขา และชบอยู่
ที่นั่น กอดคอเขาไว้เต็มอ้อมแขน

“คิดถึงคืนวันที่เรา่วมผจญกันมา และบุคคลเหล่านั้นทุก
คนเหลือเกินนะ เราคงไม่มีโอกาสพบสาวป่า หรือเงาชายอีก
แล้ว คะหยื่นนั้น ถ้าคิดถึงจริง ๆ ก็คงจะให้ใครไปตามตัวมาได้
ว่าแต่พวกพรานตัวดีของคุณสี่พระหน่อนั้นเถอะ ยังอยู่ดีกันหรือ
ตา คำ จัน เกิด เสีย”

“ทุกคนอยู่ดีและคิดถึงคุณหญิง กับพวกเรากันอื่น ๆ ที่
ต้องแยกจากกันไปอยู่ตลอดเวลาแหละครับ นี่สี่คนก็มากับผม
ด้วย ประเดี๋ยวได้เห็นคุณหญิงเข้าก็คงจะดีใจกันจนเนื้อเต้นไป
เท่านั้น”

“ได้ข่าวว่าพวกคุณจะไปอยู่ในอำเภอฟือหาซื้อของ และ
เยี่ยมคุณแม่ด้วยไม่ใช่หรือ?”

“ครับ”

หล่อนผละออกจากเขา ใบหน้าเต็มไปด้วยความสุข

“ถ้าจันก็ไป ประเดี๋ยวจะคำเสีย ฉันจะไปกราบคุณแม่คุณ
และช่วยจ่ายตลาดให้ด้วย ว่าแต่ท่านอยู่สบายดีหรือ?”

“ก็สบายดีตามประสาคนแก่นั่นแหละครับ”

“น่าเห็นใจท่านเหลือเกินนะ อายุมากแล้ว มีลูกชายโตนอยู่กับเขาเพียงคนเดียวก็ไม่ได้อยู่ใกล้ชิด หัวหกกันขวิดไปในป่าตามเรื่อง ปล่อยให้ท่านอยู่กับแม่บ้านและเด็กรับใช้เพียงสองคนเท่านั้น คุณน่าจะเป็นห่วงท่านให้มาก ๆ”

“ผมก็ห่วง แต่งานมีไม่ทราบจะทำยังไง ท่านแข็งแรงดีครับ และบริวารในบ้านก็เป็นคนเก่าแก่ไว้วางใจได้ทั้งสิ้น ว่าแต่ว่า...”

“อะไรจ๊ะ? พูดให้จบซิ”

เขาจับมือหล่อนไว้ ยิ้มให้

“ในงานประจำของผม เสี่ยงภัยเสมอ หากผมพลาดพลั้งเป็นอะไรลงไป ถ้าคุณหญิงจะกรุณาก็ช่วยรับท่านไปเลี้ยงไว้สักคน จะได้กุศลอย่างยิ่ง”

“รับรองเลยในข้อนั้น...” ดารินแน่นเสียง สีหน้าจริงจังขึ้น “แต่คิดหรือว่า ฉันจะยอมให้คุณใช้ชีวิตแบบเดิมอยู่อีก”

รพินทร์ ไพรวลย์ยกไหล่หนึ่ง แล้วตัดบทว่า

“คุณหญิงจะไปกับผมด้วยกันไปครับ เดี่ยวจะมีดเสียวอย่างว่า”

กล่าวจบเขาก็พยักหน้าชวน

ทั้งสองเดินออกมาจากห้องนั้น ไม่มีวีแววของนายอำพลจะอยู่บริเวณห้องที่สนิทกับรพินทร์ในครั้งแรก ไม่ทราบผู้อำนวยการ บ.ไทยไวส์ดไลฟ์ไปไหนเสียแล้ว จนกระทั่งทั้งสองเดินลงบันไดของตึกอาคารมาถึงชานคอนกรีตข้างล่าง

บนม้ายาวใต้อาคารสูง เกิด เส่ย จัน และบุญคำ กำลังนั่งจับกลุ่มวดวดเหล่าโรงอยู่กับกลุ่มคนงานอยู่อีก 3-4 คนของสถานีกักสัตว์ ทุกคนหันขวับมาเป็นตาเดียว เมื่อเห็นเจ้านายเดินลงมา พร้อมกับสาวสวยลักษณะท่าทางมาจากเมืองหลวงคนหนึ่ง ยังไม่มีใครในกลุ่มพรวนพื้นเมืองของรพินทร์คนใดจะให้ความสนใจอะไรมากไปกว่าสตรีสาวที่เดินเคียงเกาะแขนแจ่มกับพรวนใหญ่ผู้นั้น สวยเหมือนนางฟ้า และพากันจ้องอย่างสงสัย

“เฮ้ย! เจ้านายเราสงสัยว่าจะเบิกค่าจ้างจากนายห้างอำพลแบบใหม่เสียแล้วละว้ย แทนที่จะเป็นเงิน กลายเป็นแม่เทพธิดาหน้าหยกนั้นไปเสียแล้วฉิบ”

บุญคำกระซิบ เอาข้อศอกกระทันหันชี้ข้างจัน

“ดูให้ดีซิ คุณนายแสงโสมหรือเปล่าวะ”

จันแห่ปลายตีนไปสะกิดหน้าแข้งเจ้าเส่ย

แต่แล้ว ทันทีนั้นเอง พรวนทั้งสี่ก็สะดุ้งจนตัวลอย เมื่อได้ยินเสียงตะโกนปนหัวเราะว่า

“วู้...ตาคำ เกิด เส่ย จัน ช่วยด้วย ฉันทกำลังหลงป่า!”

“เฮ้ย! นั่นมันเสียงนายหญิง!”

ทั้งสี่ร้องอุทานเป็นเสียงเดียว อ้าปากค้าง ตะลึงพริ้งเพริดไปหมด

คารินหัวเราะเสียงใส กระโดดล้ำหน้ารพินทร์ไปก้าวหนึ่งแล้วแก่งป้องปากก้องขึ้นอีกครั้ง เหมือนสมัยที่เคยใช้อยู่ขณะเดินป่า

“นายหญิง...เฮ้ย! นายหญิงแน่แล้ว”

บุญคำเอ็ดอิงขึ้น พร้อมกับพรวดพราด เหยียบจานแย้
ทอดที่กินแกล้มเหล้าอยู่หกดว่า วิ่งเข้ามาหาโดยเร็ว เกิด เส่ย
และจัน ก็โจนตามมาติด ๆ

ทั้งสี่แสดงอาการตื่นเต้นดีใจจนระงับไว้ไม่อยู่ ร้องเรียก
‘นายหญิง’ ลั่นไปหมด พากันมามุงห้อมล้อมอยู่รอบกาย ช่วย
กันทักช่วยกันถามเสียดเซด

คารินหัวเราะอย่างเป็นสุข ใบหน้าของหล่อนแดงปลั่ง
หล่อนดีใจจนบอกไม่ถูก เมื่อพบเห็นสมุนร่วมตายของจอมพราด
ของหล่อนอีกครั้ง กรากเข้าไปกอดบุญคำเป็นคนแรกอย่างไม่
ถือตัว ต่อมาก็เป็นจัน ซึ่งมีอาวุธรองลงไป สำหรับเกิดกับเส่ย
ถือจับแขนไว้แน่นคนละข้าง ทั้งสี่ไซโยโห้ร้องเต้นแร้งเต้นกา
อยู่รอบ ๆ กายหล่อน

“ไซโย! นายหญิงจริง ๆ แหละว้ย ตาข้าหาผาดไม่”

บุญคำลึงโลด แทบจะหกคะเมนตีลังกา หัวเราะว่า ทั้ง
สี่คนจ้องหน้าหล่อนด้วยสีหน้าอันแสดงความปลื้มปิติโดยปราศ-
จากการซ่อนเร้น เกิดกับเส่ย น้ำตาไหลเป็นทางด้วยความดีใจ
จนพูดไม่ออก คารินเองก็น้ำตาคลอ ทั้ง ๆ ที่ยิ้ม

“นายหญิง พวกเราไม่คิดว่าจะได้เห็นนายหญิงอีกแล้ว...”

จันพึมพำเสียงสั่น เอามือของหล่อนไปวางไว้บนศีรษะ
คารินหัวเราะอย่างชื่นใจที่สุด

“ทำไมล่ะ ทำไมถึงจะคิดว่าไม่ได้เห็นฉันอีก ถ้าหากว่า
ฉันและพวกของเธอทุกคนยังอยู่ เราก็ต้องได้พบกันอีกวันยังคำ
ฉันดีใจที่ยังเห็นทั้งสี่คนอยู่กันเรียบร้อยดีเหมือนเดิม ไม่มีใครผิด
แปลกเปลี่ยนแปลงไปเลย เป็นไง สบายดีหรือไงพวกเรา”

ประโยคสุดท้ายหล่อนหันไปถามเกิด ผู้อำปากยิ้มจนเห็น
ฟัน 32 ซี่

“สบายดีตามประสาแหละ นายหญิง พวกเราก็ดีใจจน
บอกไม่ถูกแล้ว ที่เห็นนายหญิงอีก อยากจะจับนายหญิงแท้ให้
รอบ ๆ ที่นี้เลย”

“เอาเรือ...ข้าให้นายหญิงขี่คอเอง”

เสยรับอาสา ดารินทำหน้าที่ซึ่งขัง และพยักหน้าเป็นความ
หมายตกลง เจ้าเสยก็จัดแจงทรุดตัวลงนั่งทันที ความคิดถึงและ
ดีใจที่ได้พบเพื่อนร่วมตายพวกนี้ ทำให้หล่อนมีแต่ความร่าเริง
เป็นสุขเต็มที คนเหล่านี้ร่วมกิน ร่วมนอน ร่วมความลำบากยาก
แค้นมาสารพัดชนิดกับหล่อน และพิสูจน์แล้วถึงความซื่อสัตย์
สุจริตใจจริงยากที่จะหาได้ที่ไหน หล่อนถือเสมือนว่า บุคคล
เหล่านี้เป็นสมบัติสูงค่าของหล่อนเช่นกัน จึงมีแต่ความรัก
ความสนิทใจยิ่ง พร้อมทั้งจะเล่นหัวคลุกคลีได้ตลอดไป

เขาเหล่านี้เป็นสมบัติของรพินทร์ จึงควรเป็นสมบัติ
ของหล่อนด้วย

ม.ร.ว. สาวคนสวย กลายเป็นเด็กอีกครั้ง ทำท่าจะขี่คอ
เสยจริง ๆ แต่รพินทร์เหนียวแขนไว้

“ที่นี่เป็นสถานที่กักสัตว์ของคุณอำพลครับ คุณหญิง...”

เขาบอกเรียบ ๆ แต่สีหน้ายิ้ม

“เอาไว้ให้ไปถึงหนองน้ำแห่งเสียก่อน แล้วผมจะให้
คุณหญิงขี่คอเจ้าพวกนี้พาแห่รอบ ๆ บ้านพัก ถ้ามันอยากจะ
แห่คุณหญิง และคุณหญิงอยากจะให้มันแห่ ผมจะจัดฆ้อง

กลองนำขบวนแห่ให้ด้วย แต่อย่ามาแห่กันที่นี่เลย อายคุณอำพลเขา”

“ทำไมจะต้องอาย ฉันไม่เห็นอายเลย พวกนี้เพื่อนตายของฉันทั้งนั้น พวกเขารักและภักดีกับฉันมากกว่าคุณเสียอีกนะจะบอกให้”

คารินลอยหน้าบอก แล้วเอามือตบหัวเสียเล่น พร้อมกับจิกผมกระเซิงขึ้นมาดม แล้วทำจมูกย่น

“เหม็นสาบตามเคย นายกับบ่าว เหม็นสาบเหมือนกัน”

รพินทร์ไม่ตอบอะไร ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ เขาปล่อยให้ราชสกุลสาวไถ่ถามวิสาสะกับพราณพื้นเมืองตามสบายอยู่อีกครู่ใหญ่ คารินอธิบายให้พวกนั้นทราบคร่าวๆ ว่า หล่อนมาถึงที่นี่ได้อย่างไรและจะไปพักที่ไหน พอพวกนั้นทราบ ก็โห่ร้องด้วยความปรีดาอีกครั่ง เอะอะโวยวายกันไปทั้งใต้ถุนตึกอำนวยการของนายอำพล

“นายหญิงสวยขึ้นเสียจนพวกเราจำไม่ได้ ตอนเดินลงมากับนาย พวกเรานึกไปไม่ถึงว่าจะเป็นนายหญิงเลย เพราะนายหญิงมาเจียบๆ ไม่บอก” เกิดว่า

“บอกไม่ได้ซี ชื่นบอก ลูกพี่ของพวกเธอก็วิ่งหนีป่าราบไปเหมือนพวกตองเหลืองเท่านั้น”

“แล้วนี่นัยใหญ่กับนายกลางไม่มาด้วยหรือนายหญิง?”

จันทามขึ้น หล่อนสั่นศีรษะ อมยิ้ม

“ยังไม่มาหรอก แต่อีกหน้อยก็คงมาเองแหละ ตอนนี้นั้นมาเยี่ยมพวกเราคนเดียวก่อน”

“เอาละครับ ถ้าคุณหญิงจะเข้าไปในอำเภอกับพวกเรา

ด้วย ก็ไปเดี๋ยวนี้เถอะ ค่อยไปคุยกันในรถก็ได้บายจัดเต็มทีแล้ว ประเดี๋ยวจะค่าเสีย”

รพินทร์ตัดบท แล้วต้อนพวกพหรานตัวกลั่นของเขาไปขึ้นรถ ดารินบอกให้เขารอเดี๋ยว หล่อนวิ่งไปที่รถจากรั้วใหญ่ที่จอดอยู่ ก้มหน้าเข้าไปพูดอะไรกับคนซึ่งนั่งอยู่ข้างในครู่หนึ่ง ก็ว่าย่ำมาเดินทางสี่สวายที่ยืนส่งออกมาให้จากในรถ หิ้ววิ่งกลับมาที่เขา

“ไป!...” หล่อนว่า “ฉันพร้อมแล้ว”

“บอกกับคนขับและเลขาของคุณชายใหญ่ว่ายังไงครับ”

“มันเรื่องของฉันน่า คุณไม่เกี่ยวหรอก เป็นอันว่าฉันไปกับคุณได้ก็แล้วกัน ไหนรถคันไหน ไอ้จิปบุโรทั้งคันนั้นนะเหอ”

“ก็ไอ้จิปคันนั้นแหละครับ มีปัญญาซื้อใหม่ที่ไหน แต่ถึงยังไงมันก็ดีกว่าราชรถจากรั้วของคุณหญิงแน่ๆ”

“หน้อยแนะ ดีกว่ายังไงยะ?”

“ดีกว่าสิครับ รถของผมบุกป่าฝ่าดงได้ เข้าเมืองก็ได้ รถของคุณหญิงก็ดีแต่วิ่งอยู่แต่เฉพาในเมืองเท่านั้น”

พูดพลาง เขาจึงหล่อนส่งขึ้นไปนั่งอยู่บนเบาะหน้าเคียงคู่กับคนขับของแลนด์โรเวอร์คันนั้นแล้วตนเองก็ก้าวขึ้นมาประจำที่คนขับ สตาร์ทวิ่งเลี้ยวอ้อมวงกว้าง ออกจากประตูใหญ่ของสถานีกักสัตว์มุ่งขึ้นสู่ถนนดินแดง ที่จะนำสู่อำเภอ

ดารินเต็มไปด้วยความแจ่มใสแจ่มขึ้น สุดลมหายใจ
ลึก พหรานสี่คนนั่งคุยกันเอะอะอยู่ในตอนหลังของรถ ราชสกุล

สาววางย่ามที่ถือติดมือมาด้วยไว้ริมประตู เบียดเข้าไปนั่งชิด
 รพินทร์

“เป็นยังไงครับ รถผมนั่งนุ่มกว่าจากรถของคุณหญิงมาก
 ไหม?”

หล่อนหัวเราะ ยื่นริมฝีปากไปจับที่จอนข้างหูเขา

“นุ่มกว่าตั้งร้อยเท่า ถ้ามันเป็นรถของคนชื่อ รพินทร์ ไพร-
 วัลย์ โดยเฉพาะตัวเจ้าของเป็นผู้ขับเองอย่างนี้...”

พูดไม่ทันขาดคำดี รถก็ตกหลุม กระดอนโครมขึ้นทั้งคัน
 ศีรษะของหล่อนกระแทกกับหลังคารถเพราะตัวลอยจากเบาะ
 ดังโป๊ก ดารินครางอุ้ หน้านิ่วคิ้วขมวด แล้วทุบไหล่เขาโดยแรง

“โหมละ ว่าแล้ว นิมยังกะวิ่งไปบนถนนอีกแหละ ‘ไอ้
 แก่’ ของผมคันนี้ จาการ์จาแกะนั้นนะ ไม่ได้ติดฝุ่นหรอก”

จอมพราวนหันมาบอกหน้าตาเฉย ดารินหัวเราะทั้งหน้า
 นิ่ว

“แกล้งเค้านี้...”

หล่อนหยิก

“ขับช้าๆ ก็ได้ จะรีบไปตามควายหายที่ไหน คบยังกะ
 ม้างั้นแหละ”

“ช่วยไม่ได้เลย อยากหลวมตัวขึ้นมา นั่งทำไม รถคันนี้วิ่ง
 ช้าๆ ไม่เป็นครับ ขึ้นช้าเครื่องส่ำลักดับ ถ้าไม่อยากจะกระเด็นตก
 รถก็กอดคนขับไว้ให้แน่นๆ”

“อย่ามาทำพูดดีไปนะ ฉันกอดคุณแน่นๆ ตอนนี้จะก็รถ
 เป็นวิ่งเข้าป่าริมทางหรือไม่ก็ชนต้นไม้แน่ๆ...จะลองดูรี?”

“ถ้างั้นก็ไม่ต้องกอด นั่งคุยกันดีกว่า”

เขาบอกยิ้ม ๆ ผ่อนความเร็วของรถลงวิ่งในอัตราปกติแล้ว
 เอากระจกส่องหลังรถ เอนท่ามุมให้มองเห็นหน้าหล่อนถนัด
 ต่างคนต่างมองทางกระจกเงาระหว่างที่รถวิ่งไปตามหนทางเส้น
 คดเคี้ยว สองฝั่งเป็นละเมาะไม้ นั่น

“นายพรานของฉันเดี๋ยวนี้น่ารักขึ้นมากรู้ไหม ไม่เก๊กหน้า
 เต๊ะท่าเหมือนแต่ก่อนนี้เลย”

“แต่คุณหญิงนะ น่ารักมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ต่อให้ทำทาง
 หยิ่งไว้ตัวสักแค่ไหน...ขอบคุณอีกครั้ง ที่ยังไม่ลืมคนชื่ออรพินธ์
 ไพรวลย์ ภายหลังเมื่อสัญญาจ้างจบสิ้นลงแล้ว”

“บางทีก็ลืม ๆ ไปบ้างเหมือนกันแหละ”

หล่อนตอบเสียงรื้น เอื้อมมือไปแตะไรเฟิลคู่ .30-06 ที่
 ติดอยู่กับแร็คใต้แผงหน้ารถ หล่อนจำได้ สำหรับไรเฟิลคร่ำคร่า
 แต่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง อันเป็นไรเฟิลคู่มือของเขากระบอกนี้

“ทุกสิ่งทุกอย่างยังเหมือนเดิมนะ แม้กระทั่งปืนก็ไม่ยอม
 เปลี่ยน”

“โอ...พรานจน ๆ”

“กระบอกนี้ใช้ใหม่ที่ปราบ‘ไอ้ดำ’ที่กรงหลุดด้วยอุปัทวเหตุ
 ที่สถานีก็ก๊สตรัวคุณอำพลในวันแรกที่ฉันกับพี่ใหญ่และไชยยันต์
 มารอพบกัน”

“ครับ ก็ ‘ไอ้แก่’ กระบอกเดียวกันนี้แหละ มันหมายถึง
 กระบอกที่ผ่านเทือกเขาพระคิ่วมาแล้วด้วย”

“แล้ว .375 กับ .458 กระบอกที่พี่ใหญ่ให้ไว้ล่ะ?”

“ก็ยังอยู่ครับ ไม่มีความจำเป็นอะไรจะต้องใช้มันนัก แค่

กระบอกนี้ก็เหลือรับประทานแล้ว ในอาชีพแค่ดักสัตว์ขายอย่างผม ถ้าไม่หนักหนาจริง ๆ ผมไม่เคยใช้ปืนขนาดใหญ่ไปกว่านี้”

“คิดถึงเจ้าน้องชาย ‘แกซาย’ ของคุณบ้างไหม?”

รพินทร์หน้าขริมลงแวบหนึ่งตาเหม่อไปยังถนนสูง ๆ ต่ำ ๆ เบื้องหน้า

“คิดถึงอย่างไร ชาตินี้ เราก็คงไม่มีวันได้พบกันอีกแล้ว แกซายมีความสุขสมปรารถนาหมดทุกประการแล้วครับ ไม่มีอะไรจะต้องห่วง เหลือแต่เพียงนายรพินทร์ ไพรวลย์ คนนี้เท่านั้นที่ยังเหนื่อยยากกร่อนเร่พเนจรอยู่เหมือนเดิม”

คารินหันมองหน้าซีกข้างของเขา

“อย่าพูดเหนื่อยเลย ก็คุณพอใจในชีวิตของคุณอย่างนี้เอง ไม่ใช่หรือ พ่อคนสันโดษ ที่สุดแสนที่จะเจียมบอดี เอ้า! ฉันพูดให้เสร็จเลย โดยที่คุณไม่ต้องบอก”

จอมพรานหัวเราะขึ้น ๆ ในลำคอ

“ชีวิตผม...เกิดมามันก็เป็นได้เพียงอย่างที่เป็นอยู่นี้แหละครับ จะมักใหญ่ใฝ่สูงทะเยอทะยานไปก็ไม่มีประโยชน์ ดวงมันจู่อยู่แค่นี้ แข่งเรือแข่งแพแข่งได้ แข่งวาสนามันย่อมไม่ได้หรอก”

“มีคนเขาจะเอาไปเลี้ยงให้อยู่สบายก็ไม่เอานี่นา?”

“คนเอาไปเลี้ยง?...”

คิ้วเข้มคุ่นั้นขมวดอย่างขั่น ๆ

“ใครครับ ?”

“ก็คุณแสงโสมยังไงล่ะ”

รพินทร์โคลงศีรษะช้า ๆ ตบเกียร์ลงต่ำเมื่อรถไต่ขึ้นที่สูง

“ไหนเราสัญญากันไว้แล้วตั้งนานนมยังงี้ว่า คุณหญิงจะไม่เอ่ยถึงชื่อผู้หญิงคนนั้นอีก”

“จริงสินะ ขอโทษ ฉันลืมไป...แต่จะไปถือสาอะไรกับผู้หญิงก็ช่างตอแยแคะไค้อย่างนี้แหละ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่ตัวเองรัก ถ้าไม่รักก็ไม่ตอแยด้วยเหรอก...ฉันมาคราวนี้มีเรื่องจะพูดกับคุณมาก แต่เอาไว้ให้กลับไปถึงหนองน้ำแห่งเสียก่อนเราค่อยพูดกัน”

“เรื่องอะไรครับ”

“แล้วรู้เองแหละ ยังไม่ถึงเวลาที่จะบอกในขณะนี้”

“สำคัญมากไหมครับ ?”

“มากสำหรับฉัน แต่จะมากสำหรับคุณหรือเปล่าไม่ทราบ”

“เกี่ยวกับอะไรครับ พอจะบอ่วยบ้างได้ไหม”

“เกี่ยวกับ ‘เรา’ นี่แหละ หมายถึงฉัน กับ คุณ”

พรวนใหญ่มองหน้าทางกระจก

“ทำไมหรือครับ”

“บอกแล้วยังงี้ละว่า ค่อยพูดกันทีหลัง...คุยกันเรื่องอื่นสนุกๆ ไปก่อนดีกว่า หนานอินเป็นอย่างไรบ้างขณะนี้ และแกอยู่ที่ไหน ?”

“นิสัยของพรวนไฟรก็ต้องตระเวนไฟรไปตามเรื่องนั่นแหละครับ เดือนสองเดือน แกก็แวะมาเยี่ยมผมที่หนองน้ำแห่งเสียที ถึงจะแกก็ยังแข็งแรงทรหดอยู่เหมือนเดิม คนป่า ก็ต้องอยู่ป่าครับคุณหญิง ก่อนจะจากกันคุณหญิงก็เห็นแล้ว ว่าคุณชายกลางและคุณชายใหญ่จะเอาแกไปเลี้ยงให้มีความสุข แกยัง

ไม่ยอมไปด้วยเลย แกพอใจชีวิตในป่าดงของแกมากกว่า ก็เหมือนกับชาวกรุงนั่นแหละ ต่อให้พิสมัยป่าสักขนาดไหน อย่างดีก็แค่มาเที่ยวพักผ่อนฉาบฉวยเท่านั้นขึ้นให้อยู่ป่าตลอดไปคงเบื่อแย่”

“แล้วคุณเองละ เป็นคนป่าหรือเปล่า?”

“ผมคิดว่าผมเป็น...ตั้งแต่วัยรุ่นมาแล้วก็อยู่กับป่า ครั้นเรียนจบ ก็ยังมาเป็นตำรวจป่าอีก พอออกจากตำรวจป่า ก็กลายเป็นพรานป่า ชีวิตส่วนใหญ่ของผมอยู่ในป่ามากกว่าในเมือง”

“คุณก็เลยถือคติประจำใจอย่างคนป่าใช่ไหม?”

“ก็ดูเหมือนจะใช้”

คารินถอนใจยาว หล่อนเริ่มนั่งซึม

ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันอีกจนกระทั่งรถวิ่งมาพบทางสายราดยาง ซึ่งจะนำสู่อำเภอก และชั่วไม่กี่นาทีก็เข้าถึงเขตย่านตลาด

รพินทร์จอดรถในย่านร้านค้า พวกพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่กระโดดลง เขาสั่งให้ช่วยกันไปหาซื้อของในตลาด พอพวกนั้นแยกกันไปแล้ว ก็หันมายิ้มกับ ม.ร.ว.สาวคนสวย และชะงักจ้องหน้ากันไป เมื่อเห็นหล่อนนั่งซึมอยู่ในอาการครุ่นคิด

“คุณหญิงครับ...”

หล่อนตื่นจากภวังค์ ฝืนยิ้ม พึมพำว่า

“อ้อ! ถึงตลาดแล้วหรือ คุณจะให้ฉันลงไปช่วยพวกนั้นหาซื้อของอะไรด้วยไหม?”

“ไม่ต้องหรอกครับ พวกนั้นซื้อเองได้ ผมนัดไว้แล้ว

ประเดี๋ยวจะกลับมารับพวกนี้ที่นี้ ผมจะแวะไปเยี่ยมแม่ เห็นคุณหญิงบอกว่าจะไปด้วยไม่ใช่หรือ”

คารินพยักหน้า พุดง่าย ๆ

“ไป”

“เป็นอะไรไปหรือครับ รู้สึกว่าจะเจียบขี้นไป”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก ง่วงนิดหน่อย เมื่อคืนตื่นตั้งแต่ตีสาม เพื่อจะออกเดินทางมาที่นี้นั่นแหละ ความจริงฉันควรจะแวะเยี่ยมคุณแม่ของคุณก่อนแล้วนะ แต่ใจร้อน เลยตรงไปที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพลก่อน”

กล่าวจบหล่อนก็หัวเราะ พยายามจะให้รำเริงเหมือนเดิม รพินทร์เอื้อมมือมาตบเบา ๆ ที่หน้าตัก ยิ้มให้อย่างปลอบใจ แล้วนำรถเคลื่อนที่ไปช้า ๆ กระซิบ

“ผมรักคุณหญิง”

“ฉันต้องการฟังคำนี้ตั้งแต่พบหน้าคุณเมื่อบ่ายนี้แล้ว เพิ่งจะได้ยินเดี๋ยวนี้อเอง”

“เหอครับ ผมนึกว่าผมได้บอกคุณหญิงไปสักร้อยครั้งแล้วอีก บางทีอาจบอกอยู่ในใจก็ได้”

คารินชำเลื่องค่อนนิดหนึ่ง บ่นริมฝีปากพึมพำเบา ๆ ว่า

“ดีละแล้วจะได้เห็นกัน”

“อ้าว! แล้วกัน นั่นมันคำกล่าวอาฆาตกันนี่ครับ ไม่ใช่ภาษาของคนที่เขารักกันจะพูดเลยนี่”

“ก็หมั่นไส้สินะ”

“หมั่นไส้ผม ตั้งแต่สมัยพบหน้ากันครั้งแรก มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้อเลยหรือ”

“ก็คงจะหมั่นไล่ไปตลอดชีวิตนั่นแหละ สำหรับตาพราน
เจ้าเล่ห์เจียบ ๆ คนนี้ พุดกับคุณนานไม่ได้หรอก ประเดี๋ยวมีเรื่อง
แหยมโทสะกวนโมโหยันเตเลย”

รพินทร์หัวเราะะ แล้วหยุดก็ไปเฉย ๆ วางหน้าตายลื้อ พอ
เห็นหล่อนหนึ่งไปบ้าง ก็ถอดหมวกที่สวมติดศีรษะอยู่ตลอดเวลา
วางลงไปบนศีรษะของหล่อน แกล้งดิ่งปีกหมวกให้ปิดหน้าม.ร.ว.
สาวคนสวยเสีย ดารินเอามือกอดอก เอนหลังฟังพนักเบาะรถ
ปล่อยให้หมวกของเขาปิดหน้าอยู่เช่นนั้น พอรู้สึกว่ามีริมฝีปาก
สากไปด้วยเคราแอบยื่นมาจับที่แก้ม ก็วัดหลังมือไปกระทบกับ
อกของเจ้าของริมฝีปากที่แอบจูดังปีก รพินทร์ร้องไห้อ๊ว แล้ว
ไอแฉึก ๆ รถที่แล่นไปตามถนนในเมืองกระซากวูบวาบอยู่ขณะ
หนึ่ง เพราะคนขับสะดุ้งเหยียบคันน้ำมันไม่เสมอกัน

“มือหนักตามเคยนะครับ คุณหญิงหมอ” เข่าบ่นเบา ๆ

ดารินเอานิ้วชี้ดันปีกหมวกที่ปิดต่ำกว่าแนวของตาขึ้นช้า ๆ

“จริง ๆ นะ กวนโทโสเหมือนเดิมไม่มีผิด อยากจะรู้แน่
เชียวไปสรรหาสรรพนามเรียกชื่อฉันชนิดกวนประสาทอย่างนั้น
มาจากไหนนะ เอาอะไรก็เอาสักอย่างไม่ได้หรือ ‘คุณหญิง’ ก็
‘คุณหญิง’ หรือจะ ‘หมอ’ ก็ ‘หมอ’ นี่พิเรนทร์เรียกบ้า ๆ อะไร
ก็ไม่รู้ ฟังแล้วคันมือคันไม้เสียจริง...ว่าแต่หมวกใบนี้ขอขว้างทิ้ง
ออกไปทางหน้าต่างรถนี้ได้ไหม เหม็นสาบเต็มทน”

กล่าวจบ หล่อนก็ดึงหมวกออกจากศีรษะ ขยับจะร่อน
ทิ้งออกไปนอกรถ รพินทร์ร้องลั่น

“อย่านะคุณหญิง!...โอ้...ใจร้ายนี่...ผมมีของผมอยู่ใบเดียว
เท่านั้น ใช้มานานนม จะขว้างทิ้งเสียแล้ว”

“ยังกะหมวกขอทานงั้นแหละ ครอบหัวอยู่ได้ ทำไมรักมันมากนักหรือ หมวกใบนี้ เห็นใส่อยู่ว่าปีตาชาติ ไม่รู้จักเปลี่ยนสักที ชำเหมาเป็นบ้าเลย นายรพินทร์ ไพรวลย์ ของฉัน”

“ผมรักมันมาก ไ้หมวกใบนั้น กะว่าจะใส่มันไปจนกว่าผมกับมันจะตายจากกันไปข้างหนึ่ง”

“ทำไม มีความหมายนักหรือ ใครซื้อให้กระมัง?”

เสียงคารินเริ่มจะแว่ดขึ้นอีก

“ใครจะซื้อให้ผม ผมเกาะซื้อของผมเองนะซิ ใบละตั้ง 70 กว่าบาท ซื้อที่ตลาดในอำเภอนี้แหละ ที่ไม่ยอมทิ้งก็เพราะจะเก็บไว้เป็นอนุสรณ์ติดศีรษะอยู่ตลอดเวลาในตอนเดินป่าเพื่อเตือนใจให้คิดถึงผู้หญิงคนหนึ่งฝากรอยจารึกอันประทับใจไว้ให้ชนิดลืมไม่ลงเลย”

ราชสกุลสาวขมวดคิ้ว ตะแคงคอจ้องหน้าเขา ถามหนัก ๆ ซ้ำ ๆ ว่า

“ผู้หญิงคนไหนจ๊ะ?”

“ไม่ทราบ...” เขابั่นหน้าขริม “เชิญพินิจพิจารณาเอาเองดูให้ทั่ว ๆ ซิ หมวกใบนั้นมันเป็นยังไงบ้าง”

คารินสีหน้าฉงน ยกหมวกขึ้นพิจารณาซ้ำ ๆ ครั้งแรกหล่นมองไม่เห็นอะไรมากไปกว่าหมวกสักหลาดเก่าคร่ำคร่า สียังกะซีเป็ด กะดำกะด่าง แต่แล้วบัดนั้นเอง หล่นก็ลืมตากว้าง เมื่อมองเห็นรอยทะเลเป็นรู จากด้านหน้าเฉียงเสยออกด้านหลัง หญิงสาวจ้องนิ่งไปอึดใจ ก็หัวเราะคิกจนตัวงอ เอนศีรษะเข้าไปพิงไหล่เขา

“จำได้แล้วใช่ไหมละ ฝีมือใครไม่ทราบ ใ้รูกลมติกที่ทะเล

จากด้านหน้า ผ่านออกด้านหลังนั่นนะ วันนั้นถ้าวิถีกระสุนมัน
กินต่ำกว่านั้นอีกนิดเดียวเท่านั้น ขมอมของนายรพินทร์โหวไป
แล้ว ผมเชื่อว่าในโลกนี้คงไม่มีใครแสดงฝีมือปืนอันแม่นยำ โดย
วิธียิงให้ทะลุหมวกที่สวมอยู่บนศีรษะของใครอีกคนหนึ่ง อย่าง
ที่คุณหญิงเคยทำมาแล้วหรอก”

พันขาวเหมือนมุกกัณฑ์ที่ไหลเขาเบาๆแล้วเอาหน้าผาก
พิงไว้ที่ไหลกว้างนั้น ริมฝีปากพรายไปด้วยรอยยิ้ม กระซิบ

“ใครบอกว่าฉันแสดงความแม่นยำ ฉันแสดงความไม่แม่นยำ
ออกไปต่างหากล่ะ เพราะถ้าแม่นยำ คุณก็ควรจะคว้าเค้กซ์มอม
เปิงไปแล้ว เพราะฉันกะยิงให้ถูกจริงๆ มือฉันไม่ดีเอง มันเลย
กินสูงไป แหม! ไอ้หมวกใบนี้ยังอุตส่าห์เก็บไว้ว่ากันอีกนะ ขอซื้อ
เสียเถอะ ไหนว่าใบละตั้ง 70 กว่าบาทไม่ใช่หรือ ฉันจะซื้อให้
ใหม่เอง งบประมาณ 90 บาท เอ้า! แพงกว่าใบนี้ด้วย”

“ล้านบาทจ้างก็ไม่ขายให้ จะเก็บไว้ดูเป็นที่ระลึกในความ
ใจร้ายใจดำของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่แสนจะเย่อหยิ่งยโสถืออำนาจ
เอาแต่ใจตัวสารพัด”

คารินยังหัวเราะอ่อนนุ้มอยู่เช่นนั้น

“ถามจริงๆ เถอะ วันนั้นทำไมคุณไม่ตบฉันให้คว่ำไป
เลยนะ”

“บอกตรงๆ อยากตบเหมือนกันแหละ แต่ตบไม่ลง”

“ทำไมล่ะ?”

“ก็ความรักมันท่วมหัวใจอยู่อย่างนั้น ทำได้หรือ อย่าว่า
แต่คุณหญิงจะสอยหมวกผมด้วยลูกปืนหลุดไปจากหัวเลย ต่อ
ให้ยิงถูกผม ผมก็ไม่ว่าอะไร”

“โกหกอีกตามเคย ตอนนั้นคุณเกลียดฉันยังกะอะไรดี”

“ใครบอก ผมรักตั้งแต่วินาทีแรกพบแล้ว เค้าเรียกว่า ‘เลิฟ แอท เฟิร์สท ไช้ท’ เลยทีเดียวแหละ”

“ต่อแหละไม่มีใครเทียม นายพรานคนนี้ นับตั้งแต่แรกพบ คุณก็หน้าอเป็นจวก แยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่เหมือนจะเคี้ยวฉัน ชนิดกระดูกกระเดี้ยวไม่ให้เหลือชิ้นแะละ ยังมาต่อแหละได้ว่ารัก จะฆ่ากันตายนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว จนกระทั่งเลยหล่มข้างไปแล้ว นั้นแหละ ถึงได้ค่อยพูดกันรู้เรื่องขึ้นหน่อย เก๊กชะมัดเลย ผู้ชายอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ รูปก็ไม่เห็นหล่อ พ่อก็ไม่รวย ช้ำยังกำพร้าพ่อ เสียอีก”

“ถึงว่าชินะ...ก็ทำเก๊กไปงั้นเองแหละ คุณหญิงสวยมาก ผมก็เลยต้องทำเตะท่ามากหน่อย ประเดี้ยวจะหาว่าพรานคนนี้ ชิกอ”

“แล้วชิกอหรือเปล่านั้น ?”

รพินทร์เอียงริมฝีปากมากระชิบข้างหู ขยิบตาล้อ

“ถ้าได้โอกาสดีกชิกอเอาบ้างเหมือนกันแหละ สำคัญต้อง ชิกอตอนพี่ชายเขาไม่เห็น ไม่งั้นถูกเหยียบ”

ความแหม่ชื่นร่าเริงกลับมาเป็นของดาร์นอีกครั้ง นัยน์ตาเป็นประกายฉ่ำพราว

“รู้จักพูดเล่นอย่างนี้เสียบ้างนะคะ รพินทร์...ฉันกลัวจริงๆ กลัวในความซื่อเรียสของคุณ ความจริงคุณเป็นคนมีอารมณ์ที่อ่อนหวานน่ารักมากนะ ถ้าเข้าใจถึงแก่นแท้ มิน่าล่ะ อยู่ถึงกลางป่าก็ยังอุตส่าห์มีสาวแก่แม่มา้ย ไม่เลือกชาติ ไม่เลือกภาษามาจับอยู่เรื่อย รวมทั้งสาวแก่คนนี้ด้วย ขนาดจากไปไกล

ลืบลอก แล้วก็ยังอดไม่ได้ที่จะต้องวกกลับ เห็นหน้าครั้งแรก
เกลียด...เกลียด แต่แล้วกลับมารักได้ยังไงก็ 모르 ไม่อยากจะเชื่อ
ตัวเองเลย”

รพินทร์ยืดอกขึ้นยั่ว เอานิ้วมือข้างหนึ่งวาดริมฝีปาก

“ไม่อยากจะคุย พระขุนแผนของผมดีเสียอย่าง”

“หน้อย ได้ทีเลยคุยใหญ่เลยนะ พระขุนแผนดี ทำไมถึง
ให้คนอื่นเขาคว่าคู่รักไปกินเสียล่ะ”

จอมพราหมณ์เกือบสะดุ้ง พุดอ่อยๆ

“จริงสินะ ไม่ผิดหลักไปหน้อย ว่าแต่คุณหญิงเถอะจะมี
ใครคว่าไปรับประทานเสียก่อนอีกหรือเปล่า?”

“ก็ไม่แน่เหมือนกัน ถ้าขึ้นหมกตัวเป็นผีตอเคลือบอยู่ใน
ป่าแบบนี้ต่อไปอีก ก็มีหวังคนอื่นเขาเอาไปกินอีกนั่นแหละ แต่
ฉันรู้ว่าคุณไม่แคร้หรอก”

“ถึงแคร้ก็ 모르 และไม่อยากให้ใครรู้ด้วย”

แยกจากถนนสายใหญ่ในเมือง เข้าสู่ถนนซอย และ
ชั่วไม่กี่นาที รพินทร์ก็จอดรถสนิทลงในบริเวณบ้านปลูกแบบ
ไทยขนาดใหญ่ ภายในเนื้อที่กว้างหลังหนึ่ง ดารินจำได้ดี เพราะ
หล่อนและพี่ชายทั้งสอง รวมทั้งมาเรียและไชยยันต์เคยมาเยี่ยม
มารดาของรพินทร์ก่อนแล้ว ภายหลังเดินทางกลับจากป่ามาถึง
และก่อนที่จะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ในครั้งนั้น

สตรีพอม แบบบาง สูงอายุ แสดงอาการตื่นเต้นยินดีเมื่อ

เห็นลูกชายโทนเพียงคนเดียวคลานเข้าไปกราบตรงหน้า โดยมีสาวสวยลักษณะสกุลสูงมาก้มกราบเคียงคู่อยู่ด้วย ครั้งแรกนางจำไม่ได้ แต่แล้วก็ตกใจระคนยินดี เมื่อหญิงสาวผู้นั้นเงยขึ้นยิ้มเอื้อมมือไปจับมือของนางไว้ แนะนำตัวว่า

“หนูเองค่ะ คุณแม่ น้อยยังงါเล้าคะ...ดาริน”

นางรำเพยยกมือทาบอก ลืมตาโตภายในกรอบแว่นร้องขึ้นเบา ๆ

“อ๊วยตาย! คุณหญิงหรรษาหรือคะนี่ ดิฉันไม่นึกฝันเลย ตาย! คุณหญิงสวยขึ้นจนดิฉันจำไม่ได้ ไปยังไงมายังไงกันนี้แม่คุณ...”

รพินทร์นั่งเงิบ ๆ ปล่อยให้แม่ดอกฟ้าดารินของเขาสนทนาอย่างสนิทสนมกับมารดาอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง บนพื้นนอกชานชั้นมันสะอาदनั้น ม.ร.ว.สาวนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ตรงหน้ามารดาของเขา หล่อนไม่สนใจที่จะขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้หวายรองเบาะในห้องรับแขกแบบไทย ๆ นั้น ไม่ว่าเจ้าของบ้านอันเป็นสตรีสูงอายุ จะคะยั้นคะยอเชื้อเชิญเช่นไร

เขาพิณิจดุราชสกุลสาวระหว่างที่สนทนาอยู่กับมารดาเขาด้วยความชื่นชมอยู่ภายในเงิบ ๆ ดาริน วราฤทธิ์งามทั้งมารยาทและจริตกิริยาแบบผู้ดีไทยแท้ เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ที่หล่อนให้ความเคารพนับถือ แม้ว่าดูผาด ๆ จะเป็น ‘แหม่มจ๋า’ และโลดโผนโจนทะยานกำกั้นไม่ใช่เล่นยามเมื่อเดินป่าอยู่กับเขา หล่อนไม่มีท่าทีถือตัวหรือแสดงอาการดูหมิ่นมารดาของเขาเลย นอกจากความนบเนียนอ่อนหวานน่ารักยิ่ง

สภาพของหล่อนที่นั่งพับเพียบคุยกับมารดาของเขา สัม
เสียงสำเนียงและกิริยาประทับใจนัก มันทำให้เขารู้จักธาตุแท้ของ
หล่อนไปในอีกแง่หนึ่งซึ่งไม่คิดว่าจะมีในสาวสวยรวยทรัพย์ชาติ
สกุลและความรู้สูง ชนิดที่พอได้ยินกิตติศัพท์ครั้งแรกก็ชนหัวลุก
เสียแล้ว

**แพทย์หญิง หม่อมราชวงศ์ดาริน วราฤทธิ์ ยังเป็น
ดอกฟ้าที่สูงสุดเอื้อมสำหรับพรานไพรอย่างเขาอยู่นั่นเอง
นี่คือหวังรำพึงของคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์**

หล่อนปดมารดาของเขา (เมื่อถูกถาม) ว่ามีธุระกับนาย
อำพล และจะมานอนพักอยู่ที่สถานีกักสัตว์ที่ตำบลพอดิตรพินทร์
แวะผ่านเข้ามาในตลาดของอำเภอ ก็เลยติตรถเข้ามาเยี่ยมด้วย
พรานใหญ่ลอบหายใจอย่างโล่งอก มารดาของเขาคงจะไม่สบาย
ใจนัก และอาจมีปัญหามาก หากทราบว่าคีนี่หล่อนจะบุกไป
จนถึง ‘บ้านทาร์ซาน’ ของเขาที่หนองน้ำแห้ง และยึดสถานที่นั้น
เป็นที่ค้ำแรม

ก่อนลากลับออกมาเมื่อได้รับสัญญาณขยิบตาเป็นความ
หมายจากเขา หล่อนก็เปิดถุงย่ามหยิบเอาขนสัตว์พันคอสีขาว
สะอาดผืนหนึ่งมาราบที่ตัก และส่งให้มารดาของเขา

“หนูไม่ได้มีโอกาสเตรียมตัวล่วงหน้า ก็เลยมีแต่ผ้าพันคอ
มาฝากคุณแม่ เวลาหนาวจะได้ใช้ค่ะ”

หล่อนบอกยิ้มๆ นางรำเพยรับมาอย่างชื่นชมและยินดี
พร่ำกล่าวขอบคุณ แต่รพินทร์จ้องผ้าผืนนั้นเขม็ง และหันไป
จ้อง ม.ร.ว. ดาริน หล่อนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

เมื่อต่างกลับออกมาขึ้นรถและขับย้อนเข้าไปตลาด
เพื่อรับพวกพรานพื้นเมืองยังจุดนัดพบ รพินทร์ก็ถามเสียงต่ำๆ
ว่า

“บอกอะไรผมตามตรงได้ไหม?”

“อะไร?”

“ผ้าพันคอผืนนั้นราคาเท่าไร?”

“ก็แค่ผ้าพันคอแค่นั้นเอง คุณคิดว่าจะราคาสักเท่าไร
ล่ะ ฉันเอามาให้ท่านด้วยใจจริงนะ ถึงแม้มันจะเป็นของเล็กๆ
น้อยๆ ก็ตาม”

หล่อนพูดหัวเราะๆ

“ผมเป็นคนป่าคนดอยก็จริงครับคุณหญิง แต่ตามผมก็คง
ไม่ผิดไปนักหรอก นั้นมันชนสัตว์แท้ๆ และไม่ใช่ชนสัตว์ธรรมดา
ด้วย...เป็นชนมิ่งค์”

“เหรือ? ชนมิ่งค์เหรือ?...แล้วมันเป็นยังไงล่ะ?”

คารินถามเรียบๆ ยกมือขึ้นรวบผม เอากระจกมองหลัง
ส่องหน้า

“คุณหญิงซื้อมาเท่าไร?”

“ลองทายสิ”

“ผมไม่กล้าทายหรอก เพราะในชีวิตของคนอย่างผมไม่
เคยคิดจะมีโอกาสแม้แต่แตะสัมผัสมันได้”

“ก็ดีแล้วนี่ที่ไม่คิดจะแตะ ฉันก็ไม่ได้ให้คุณ ฉันให้คุณแม่
คุณตะหาก”

“ราคาเท่าไร?”

เขาถามอีกครั้ง เสียงชักกระดังขึ้น

“ไม่เท่าไรหรอก แค่ว่าพันห้าร้อยเหรียญเอสดอลลาร์
เอง...ซื้อที่นิวยอร์ก”

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคอ พุดแหบ ๆ

“ผ้าพันคอผืนเดียว สองแสนกว่า! คุณแม่ท่านคงไม่มี
โอกาสได้รู้ราคาของมันหรอก ก็คงนึกว่าเป็นผ้าพันคอชนสัตรี
ธรรมดา”

“ก็ไม่จำเป็นต้องให้ท่านรู้นี่ ถึงลูกท่านก็ไม่จำเป็นต้อง
รู้เหมือนกัน แต่มาซักถามอยู่ทำไม ราคาก็เลยบอกให้ตาม
ตรง”

“เกินความจำเป็น จริง ๆ คุณหญิงไม่น่าเอาความเป็น
มหาเศรษฐีของคุณหญิงมาบลัฟผมเลย”

ดารินหันขวับมองหน้า ร้องลั่น

“อ้าว! พุดให้ดีนะ ประเดี๋ยวเถอะ คุณดันมาถามฉัน
ทำไม และผ้าผืนนั้นฉันบอกแล้วว่าฉันให้คุณแม่คุณ ไม่ได้ให้
คุณสักหน่อย ฉันไปบอกราคาแก่ท่านงั้นรี ๆ หมดวบนั้นนะถูก
ลูกปิ่นเจาะไปรูหนึ่งแล้ว อยากจะลองดูอีกรูหรือยังไง นึกแล้ว
พุดกันดี ๆ ไม่ได้นานหรอก ตาพรานนี่”

รพินทร์นิ่งไปอึดใจใหญ่ แล้วลดเสียงลงเป็นปกติว่า

“แล้วผมล่ะ ไม่มีอะไรมาฝากบ้างหรือ?”

“ไม่มีหรอก มีแต่ตัว จะเอาหรือเปล่า?”

ราชสกุลสาวถามหน้าตาเฉย และเสียงเบาลงเป็น
ปกติเช่นกัน

3

**แลนดี้โรเวอร์คันนั้น ทะลุยเลี้ยวลาดตาม
ทางเกวียน ผ่านละเมาะไม้ทุ่งโล่งและปลัก
หนอง ถึงหมู่บ้านหนองน้ำแห้ง เมื่อเวลา
โพล่เพล่เข้าได้เข้าไฟพอดิ มันจอดสงบนิ่ง
ท่ามกลางน่านฝุ่นบาง ๆ ที่ลอยดลยยังลานดินเกลี้ยงบนเนิน
ภายใต้ 'บ้านการ์ซาน' (ที่ดาร์รินเรียก) ซึ่งปลูกคร่อมอยู่บนคา
คบของต้นไม้ใหญ่สองต้น**

เด็ก ๆ และคนในหมู่บ้านพากันวิ่งกรูเกรียวเข้ามาต้อนรับ
พวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่ช่วยกันชนของที่บรรทุกมาในตอนท้าย
ลงพร้อมกับตะโกนสั่งลูกบ้าน อันล้วนเป็นญาติพี่น้องกันทั้งสิ้น
ให้ช่วยลำเลียง รพินทร์โดดลงจากรถ เดินอ้อมไปทางด้านที่
ดาร์รินนั่งอยู่ เปิดประตูออกพลาจถอดหมวก ก้มศีรษะให้

“หนองน้ำแห้งยินดีต้อนรับนายหญิงครับผม... เชิญ!”

ราชสกุลสาวจับมือเขาที่ยื่นส่งมาให้ แล้วกระโดดลงยืนกับพื้น ดวงตาอันแจ่มใสชื่นชมของหล่อนกวาดมองไปรอบ ๆ ตัวด้วยความเป็นสุข และทักทายกับพวกลูกบ้านหญิงชายที่เข้ามาล้อมล้อมพูดจาแสดงความยินดีกับหล่อนเหล่านั้นทั่วทุกคนอย่างรักสนิท

คนเหล่านั้นล้วนรู้จักและจำหล่อนได้ดีทั้งสิ้น

รพินทร์หันไปสั่งการกับคนของเขา เกิดเป็นคนขับรถออกจากบริเวณที่จอด ไปเก็บไว้ในโรงที่มุงด้วยหลังคาแฝกซึ่งไม่ห่างออกไปนัก บุญคำ กับจัน ปล่อยให้ ‘นายหญิง’ ปราศรัยกับพวกชาวบ้านทั้งหลายอยู่ครู่หนึ่งก็ไล่ต้อนพวกนั้นไป โดยสั่งให้เด็กสาว 2-3 คน ที่เข้ามาห้อมล้อม ‘นายหญิง’ ขึ้นไปบนบ้านพักของเจ้านายเพื่อไปจัดการเตรียมรับใช้ อำนวยความสะดวกให้อย่างคนรอบคอบและรู้หน้าที่

“เชิญนายหญิงขึ้นไปบนเรือนนั้นเถิดครับ ค่ำลงเต็มที่แล้ว บุญคำให้นั่งเด็กพวกนั้นต้มน้ำร้อนให้นายหญิงอาบเพราะอากาศที่นี่มันหนาวจับใจ นายหญิงคงอาบน้ำเย็นไม่ไหวหรอก”

คารินหัวเราะเบา ๆ ยังคงยืนเท้าเอวมองไปรอบ ๆ บริเวณอยู่เช่นนั้น เสียงชะนีโหยสันทิวกาลระงมไปทั่วดงที่แวดล้อมอยู่

“ขอบใจมาก บุญคำ แต่เจ้าบ้านเขายังไม่เชื่อเชิญฉันเลย ฉันจะขึ้นไปได้อย่างไร ถ้าอย่างไรระก็ขออาศัยนอนที่บ้านของบุญคำสักคนนะ”

บุญคำอ้าปากหัวร่อฮา ๆ รพินทร์จู้ปากเบา ๆ เอาหมวกตบกับขากางเกงฝุ่นฟุ้ง

“เมื่อตะกี้อย่างไม่ได้เชิญอีกหรือครับ อุตส่าห์โค้งคำนับเสีย
ยังกับคำนับเจ้าหญิง”

“คุณเชิญให้ฉันลงจากรถแต่ยังไม่ได้เชิญให้ขึ้นไปบ้านของ
คุณนี่”

“นี่ให้มันได้ยังงี้ซิ...ยอดมหารวนเลย...นิสัยเดิมยังงี้ยังงั้น
ไม่เคยเปลี่ยน...เอาละพะยะค่ะ ข้าพระองค์ขอทูลอัญเชิญพระ
แม่เจ้าดาริน แห่งมรกตนคร เสด็จขึ้นพักผ่อนพระอิริยาบถ บน
มหาปราสาททาร์ซาน ณ บัดนี้”

กล่าวจบ เขาก็โค้งกายให้อีกครั้ง

ดารินเอียงคอ พยักหน้าลงนิดหนึ่ง

“รู้ธรรมเนียมอย่างนี้เสียบ้างซิ...โอเค คุณนำขึ้นไปก่อน”

**จอมพราหมณ์ไม่กล่าวอะไรอีก แต่คว้านั้นแขนอดีต‘นาย-
หญิง’ ของเขาครึ่งจุดครึ่งจุง เดินตรงมาที่บันไดสูงอันมีลักษณะ
เป็นบันไดลูกบวบ ใ้ราวบันไดหวายซึ่งไว้โดยให้หล่อนไต่ขึ้นไป
ก่อน**

จิตใจต่อมา ทั้งสองก็ขึ้นมาถึงเรือนพัก ที่ปลูกด้วยฝีมือ
ของชาวดอยแต่ด้วยศิลปะการออกแบบของผู้ที่ผ่านความเจริญ
มาแล้ว เป็นบ้านสองหลังแฝด เชื่อมต่อกันด้วยระเบียง ส่วน
หนึ่งเป็นบริเวณที่พักของเจ้าของบ้าน อันประกอบด้วยห้องโถง
กลางสำหรับรับแขก และห้องนอนของเจ้าของบ้าน ส่วนอีกหลัง
หนึ่ง เป็นบริเวณห้องครัว โต๊ะเก้าอี้ หรือเครื่องประดับทุกชนิด
ล้วนเป็นผลิตภัณฑ์จากป่าดงทั้งสิ้น โดยประยุกต์กับวัฒนธรรม
ของคนเมือง อันแสดงถึงพื้นฐานของเจ้าของผู้ออกแบบ

‘บ้านทาร์ซาน’ ของรพินทร์ ไพรวลย์เป็นบ้านพักที่คาริน วราฤทธิ์ ถูกใจมาตั้งแต่คราวมาพักอยู่ครั้งแรกก่อนเดินทางใน ครั้งนั้นเสียอีก และฝันถึงอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะจากไปไกลชั่ว โลกไหน

ดูจากเบื้องนอกมันก็เหมือน‘บ้านทาร์ซาน’ในภาพยนตร์ ทุกอย่าง แต่สิ่งที่จะอำนวยความสะดวก เพียบพร้อมหมดทุก อย่าง นับตั้งแต่เตาหุงต้มและตะเกียงที่ใช้แก๊ส ตู้เย็นน้ำมันก๊าด เครื่องเล่นจานเสียงสเตอริโอที่ใช้แบตเตอรี่รถยนต์ ซึ่งมีเพลง ตั้งแต่ของบีโธเฟ่น โมซาร์ท ไซคิออสก็ ลงมาจนกระทั่ง สเตร์ราท์... เหล้าประเภทวิสกีจากสก๊อต แคนนาเดียน บรั่นดี และไวน์ แทบ ทุกสกุล แม้กระทั่งเหล้าต้มกินเองชนิดลูกป้าขนานแท้

ห้องโถงใหญ่ปูด้วยพรมหนังเสือลายพาดกลอน ส่วน ห้องนอนของเขาเป็นลายเสือดาว ซึ่งของแท้ทั้งสิ้น ในห้องครัว ด้านหนึ่งทำเป็นบาร์ อุดมไปด้วยเสเบียงอันเป็นเครื่องกระป๋อง สารพัดชนิด

หล่อนเคยเห็นสภาพบ้านพักของเขาเป็นอย่างไร บัดนี้ก็ ยังคงอยู่ในสภาพนั้นไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ระหว่างที่หญิงสาว ยืนกวาดสายตามองไปรอบๆ อย่างพอใจ จันก็จุดตะเกียงแก๊ส และตะเกียงเจ้าพายุขึ้น สว่างไปทั่วบริเวณบ้านพัก เสียงรพินทร์ สั่งให้คนของเขาจัดเตรียมโต๊ะอาหารเย็น แต่คารินยกมือขึ้นบอก

“อ้ออ้อ ไม่เอา ฉันไม่ต้องการอาหารเย็นบนนี้เพราะมัน ดูเหมือนฉันจะไปกินบนภัตตาคารที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่อง น่าเบื่อเต็มทน ฉันต้องการบรรยากาศเก่าๆ ของเรา ถึงได้บุก บัน มาจนถึงที่นี่ไม่งั้นฉันก็พักที่บ้านคุณอำพลเสียไม่ดีกว่าหรือ”

พราณใหญ่ทำหน้าง

“บรรยากาศเก่า ๆ หมายถึงยังไ้ใครบ?”

ราชสกุลสาวโผล่หน้าต่างห้องโถงออกไปยังด้านล่างแล้ว
ชี้ไปที่ต้นไม้ใหญ่เหนือลำห้วย ซึ่งไม่ห่างออกไปนัก รพินทร์ตาม
เข้ามาดูด้วยอย่างไม่เข้าใจนัก ขณะนั้น โพล์เพล้ลงเต็มที่แล้ว

“โน่น !”

หล่อนบอก

“อาหารเย็นของฉั้จะต้องอยู่ที่โน่น ใต้ต้นไม้ใหญ่เหนือ
ห้วยนั้นแหละ ก่อกองไฟขึ้น ถ้ามีเนื้อสด ก็เอาไปย่างกันที่นั่น
ฉั้ คุณ และพวกนี้ทั้งสี่คน จะต้องนั่งรวมกิน และคุยกันที่นั่น
สำหรับอาหารเย็นมื่อนี้”

“คุณหญิง...”

“อย่าขัดใจชิคะ”

หล่อนพูดอ่อนหวาน

รพินทร์หันไปมองหน้าบุญคำ ตาพราณเฒ่าเจ้าเล่ห์บอก
ว่า

“นายอย่าขัดใจนายหญิงน้า เมื่อสายนี้ ไ้เสียยิ่งเก้งได้
ตัวหนึ่งในไร่เชิงเขา ถลกหนังผ่าท้องเอาเครื่องในออก แขนผี้ง
ไว้ ยังไม่ได้แล่เนื้อเลย ยังอยู่ทั้งตัว ย่างให้นายหญิงท่านทานที่
ใต้ต้นไม้ใหญ่นั้นแหละ”

“เอา...เอาไ้ก็เอากัน บุญคำ กับไ้พวกนี้ทั้งหมดนี้แหละ
ไปจัดการตามพระราชเสาวนีย์ พระแม่เจ้าเสด็จมาถึงที่นี่แล้วนี้
ขัดพระทัยประเดี๋ยวจะทรงพระแ้วดีขึ้นม่ออีก เฮ้อ! เวรกรรม มี
บ้านพัก อะไรต่ออะไรพร้อมม่อชอบ กลับจะลงไปนั่งก่อไฟตาก

น้ำค้างป่าอยู่ข้างล่าง ประเดี๋ยวผมจะไล่ลูกบ้านแถวนี้ให้เข้าไป
แอบในป่า ทำเสียงเสือ เสียงช้าง ให้ลอยมาเข้าหูคุณหญิงด้วย
บรรยากาศมันจะได้สมจริง หรือจะให้ตาบุญคำไปซุ่มทำเสียงผี
กองกอยก็ยังได้นา”

“ฉันไม่ทำให้พวกคุณต้องบ้ำกันถึงขนาดนั้นหรอก เพียงแต่อยากจะกินอาหารค่ำมื้อนี้ที่นี้ ในบรรยากาศของป่าดงที่เคยบุกกันมา ได้สนทนาวิสาสะกับพรานพื้นเมืองทั้งสี่ของคุณ ซึ่งฉันรักเขาเหล่านี้เหมือนญาติสนิท เพราะตั้งแต่พบหน้าสี่คนนี้ ก็ยังไม่ได้คุยกันสักทีคำเลย ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าฉันหวนกลับมาที่นี้ ก็เพราะคิดถึงวันคืนเก่า ๆ ที่เราทั้งหมดเคยร่วมเป็นร่วมตายหล่อหลอมชีวิตทั้งหมดเข้ามาเป็นชีวิตเดียวกันชนิดที่ถ้าใครทรยศหรือทำอะไรพลาดแม้แต่นิดเดียวพวกเราก็ต้องพินาศกันทั้งหมด คุณไม่เข้าใจหรือคะรพินทร์...ในสิ่งที่ฉันต้องการนี้”

หล่อจนพูดอย่างเต็มไปด้วยความหมายลึกซึ้งจากแก่นแท้
ของหัวใจจริง

“คุณหญิงไปอาบน้ำอาบท่าเสียให้สบายตัวก่อนเถอะครับ เป็นอันว่าตกลง ผมตามใจคุณหญิงทุกอย่าง ประเดี๋ยวจะมีแคมป์ไฟยร์ที่ไต้ต้นไม้ใหญ่โน่น มีเนื้อย่างไฟ มีขนไม้สำหรับนั่งล้อมรอบกองไฟ ผมแถมรถไฟลให้คุณหญิงอีกกระบอก สำหรับเอาไว้พาดตากมีดโบว์สำหรับแล่เนื้อจากไม้ที่เสียบย่างทั้งตัวอีก 1 เล่ม กระบอกไม้ไผ่ใส่น้ำให้ดื่มอีก 1 กระบอก เอ้า! จะได้เหมือนของจริงที่คุณหญิงผ่านมาแล้วมากที่สุด ไปอาบน้ำได้แล้วครับ เด็กมันต้มน้ำร้อนและผสมเป็นน้ำอุ่นให้คุณหญิงเรียบร่อยในห้องน้ำโน่น”

“อาบน้ำ?”

ดารินทวนคำ ก็มองตัวเอง แล้วมองหน้าเขา

“ฉันบอกคุณแล้ว ว่าฉันไม่มีอะไรติดตัวมาเลยสักอย่าง
เดียว นอกจากชุดนี้เท่านั้น”

รพินทร์ช่วยเอาย่ามของหล่อนไปเปิดดูโดยเร็ว ดาริน
ร้องเบาๆ จะแย้งคืน แต่เขาหมุนตัวหันหลังให้ พรานใหญ่ค้น
ย่าม พบว่าในนั้นไม่มีอะไรอันแสดงถึงว่าหล่อนจะมาพักแรม
เลยจริงอย่างที่บอกไว้ นอกจากกระเป๋าเครื่องสำอางเล็กๆ 1
กระเป๋า ชุดเครื่องมือจำเป็นของแพทย์ขนาดย่อส่วนและยาฉีด
ยากินจำนวนหนึ่ง กระดาษเช็ดหน้าแบบเคมีซึ่งใช้ในเครื่องบิน
โดยสาร ปืนพกแบบลูกโม่ ขนาด .38 ลำกล้องสั้น 2 นิ้ว 1
กระบอก

สิ่งเหล่านี้ เขาหยิบขึ้นมาวางเรียงข้างๆ บนโต๊ะที่ละชั้น
และสองชั้นสุดท้ายที่คืบขึ้นมาทำให้ดารินร้องแหลมออกมาและ
ปราดจะเข้าแย่ง แต่รพินทร์กลับวิ่งหนี ทำตาเหลวพร้อมกับเป่า
ปากออกมาเบาๆ

“แปลก...แปลก นายหญิงของผมนี้ เลือ่ว่าที่จะเอามา
เปลี่ยนมันก็ไม่เห็นจะหนักหนาอะไรเลย หากจะใส่มาในย่ามนี้
ด้วย กลับปรากฏว่าไม่มีสักชิ้น ไร้สิ่งที่ไม่ควรจะมีกลับมีได้”

สิ่งที่รพินทร์คืบอยู่ในนิ้วและชูสูงขึ้นคือแพนตี้ส์แบบบิกินี
และบราเชียร์เบาบาง สีดำสนิท

“เอามาให้เดี๋ยวนี้นะ!”

หล่อนเอ็ดเบาๆ หน้าแดง ครึ่งบึ้งครึ่งยิ้ม

“ดูจะบ้าแล้วเรื่อ! เอาไปชூอยู่ได้ คนอะไรไม่มีมารยาท มารื้อค้นของส่วนตัวเขา”

หล่อนแย้งมาจนได้ ม้วนขยุ้มยัดลงไปใ้ยามตามเดิม แล้วสะบัดผม บ่นอุบอิบอยู่ในลำคอ รพินทร์คงจู้ปากอยู่เช่นนั้น เดินเข้ามาชิดเบื้องหลัง แล้วจากหลบอย่างรู้ทันเมื่อหล่อนเหวี่ยง ข้อศอกมาหมายที่จะกระทุ้งอกให้เต็มรัก

“เสื้อผ้าชั้นนอกไม่เอา มา เอา มา แต่เครื่องชั้นใน!”

เขาพูดขึ้นลอย ๆ

“อยู่ป่าเสียจนโง่งง!”

หล่อนสะบัดเสียงตอบ ตวัดหางตาค้อน

“เสื้อผ้าชั้นนอกนะ มันจะหมักหมมสกปรกสักเพียงไหน ไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญคือชั้นในยะ คงจะคบแต่ผู้หญิงประเภทที่สะอาดหมดจดเฉพาะข้างนอก ข้างในจะเป็นยังไง ก็ช่างฉันสิ ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ฉันสะอาด ‘ใน’ เสมอ ส่วน ‘นอก’ มันจะชะมุกชะมอมยังไงช่างมัน ตอนเดินป่าครั้งนั้นนะ คุณเห็นว่าเสื้อผ้าฉันมากอยู่แล้ว แต่คุณไม่รู้ว่่าอันเดอร์แวร์ของฉันมากกว่า ชุดนอกตั้งสามเท่าตัว”

“อ้อ! ความรู้ใหม่ เราไม่ykkกะรู้จริงๆ ในคราวนั้น ถ้ารู้ว่าชนอันเตอร์แวร์ไปมาก ๆ จะขโมยไปขีดปิ่นเสียให้หมด หลังคืนัก เสือสมิงต่อให้ร้ายขนาดไหน เจอะปิ่นขีดด้วยอันเตอร์แวร์ของคุณผู้หญิง โครมเดียวเป็นดินพราด”

ว่าแล้วเขาก็ก้าวยาวๆเข้าไปในห้องส่วนตัว อึดใจเดียวก็
กลับออกมาอีกครั้ง ยืนผ้าขนหนูสีขาวสะอาด เลือกลุ่มสำหรับ

อาบน้ำ และชุนอนอนอันเป็นสื่อทางเกงยาวทำด้วยผ้าสำลียื่น
ส่งให้

“ทั้งชุดเป็นของใหม่ ไม่เคยใช้มาก่อนเลยครับ โดยเฉพาะ
ชุนอนเป็นไซส์ของผม อาจรุ่มร่ามสำหรับคุณหญิงไปหน่อย แต่
ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรจะนุ่งในเวลานอน”

“บ้า! ถึงคุณจะไม่เอื้อเฟื้ออะไรเลย ฉันนอนด้วยชุดนี้ก็
ยังได้ยะ”

หล่อนร้องเบาๆ แล้วกระซากลสิ่งเหล่านั้นไปจากมือเขา
คว้ากระบี่เครื่องสำอางเดินเข้าไปในห้องน้ำ รพินทร์เดินตาม
ไปด้วย โดยแยกเข้าครัว แต่ปากร้องบอกไปว่า

“ขออภัยนะครับ คุณหญิงหม่อ ห้องน้ำไม่มีกลอนแล้ว
ก็มีรูโหว่มากอยู่สักหน่อย และขอเรียนด้วยความสัตย์จริงว่า ผม
เป็นนัก ‘แอบดู’ ชั้นยอดเยี่ยมคนหนึ่ง”

“เหรือ?...” เสียงร้องตอบออกมาจากห้องน้ำ

“แล้วแอบดูมาแล้วกี่คนละ”

“ทุกคนนะแหละ ที่อาจหาญมาพักที่นี่”

เขาเงยหน้าขึ้นบาร์เหล้า คว้าแก้วขึ้นมาเช็ดกับผ้าขาวบาง
สะอาด พร้อมกับตอบไป

“อย่าพูดบ้าๆ นะ!”

เสียงร้องลั่นออกมาอย่างตกใจ

“คราวก่อน เมื่อตอนจะออกเดินทางเข้าป่า ฉันมาพัก
อยู่ที่นี่ และใช้ห้องน้ำนี้มาก่อนแล้ว”

“นั่นแหละ ตอนนั้นแหละ แอบชมโฉมไว้หมดแล้ว
คุณหญิงอยากอาบน้ำไม่ปิดไฟทำไม”

“คนผีทะเล! ขอให้คุณถูกช้างเหยียบตาย ถ้าเป็นความจริง!”

ดารินตะโกนแหลม

รพินทร์หุดคอลงแยกเขี้ยว รินเบอร์เบ้นลงแก้ว คีบน้ำแข็งที่ทำจากตู้เย็น ซึ่งเด็กแกะใส่กระติกไว้ หย่อนลงไปในแก้วน้ำ ยกขึ้นจิบ แล้วบ้องปากตะโกนบอกเข้าไปข้างว่า

“ไม่มีช้างตัวไหนเหยียบผมได้หรอก และผมก็ไม่ใช้ผีทะเล ถ้าจะเป็นผี ก็ผีตอเหลือง เพราะอยู่ในป่า”

“เก่งจริงมาแอบดูอีกซิ มะ! จะยิ่งให้ลูกตาแตกทีเดียว มาซิ!”

พรานใหญ่ไม่ตอบ หันไปพิจารณาดูขวดเหล้าต่างๆ ที่ตั้งเรียงรายกันอยู่ และพยายามนึกว่าแม่ดอกฟ้าดารินของเขาเคยชอบอะไรก่อนอาหาร แล้วถามเข้าไปด้วยเสียงปกติว่า

“คุณหญิงจะดื่มอะไรครับ ก่อนอาหาร ผมจะเป็นบาร์-เทนเดอร์ให้เอง”

“ไม่ดื่มไม่แถมอะไรทั้งนั้นแหละ แต่อยากจะดื่มเลือดนักแอบดู รินมาให้สักแก้วซิ”

“โอ้ยโหย !....”

เขาครางเบา ๆ เอานิ้วเคาะขมับทบทวนความจำอยู่จิตใจก็ตื้อนัวเบา ๆ เพราะนึกขึ้นมาได้ว่าอดีตน้องสาวนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาเคยดื่มอะไรก่อนอาหาร

เขาหยิบแก้วสำหรับไวน์แดงขึ้นมาอย่างบรรจง เสียงดารินคำรามออกมาว่า

“เจ็บใจนัก ฮี! พ่อหนักแอบดู อย่ารู้หนักว่าแอบดูมาก็ร้ายแล้ว”

เสียงบ่นนั้นกล้วไปกับเสียงน้ำกระฉอกในถังเปลงไม้ขนาดใหญ่ในห้องน้ำ รพินทร์ไม่พูดตอบอะไรอีกทั้งสิ้น

อีตใจใหญ่ต่อมา ร่างของ ม.ร.ว.สาวคนสวยก็ไพล่ออกมาจากห้องน้ำในชุดเสื้อคลุม ศีรษะพันด้วยผ้าขนหนู เดินปรีเข้ามายังหน้าบาร์ ซึ่งเขายืนเหมือนบาร์เทนเดอร์อยู่ด้านใน ตาทั้งคู่ปะหลับปะเหลือกขุนขวาง พรานใหญ่ประคองแก้วไวน์ส่งไปให้ หล่อนยังไม่รับ แต่เอามือทาบหน้าเคาน์เตอร์ดังโครม ตวาดแว้ดว่า

“บอกมาตรงๆ แอบดูใครมาบ้าง จาระไนชื่อให้หมด”

รพินทร์กะพริบตาปริบๆ แล้วยกไหล่ผายมือออกไปพร้อมกับเบะปากนิดหนึ่ง ดารินทาบอีกโครม เอื้อมมือมาคว้าคอเสื้อไว้แล้วเหนียวไบนั่นนั้นเข้ามาใกล้ รพินทร์ตัวโก่งคร่อม เคาน์เตอร์ ร้องลั่น

“โอ้ยๆ หายใจไม่ออกแล้ว คุณหญิงหมอ...ปล่อยคอมผมสิครับ โอ้ ไวน์หกหมดแล้ว”

หล่อนป้นริมฝีปาก เอานิ้วของมือหนึ่งเคาะเบาๆ ที่หน้าผากเขากระชิบ

“บอกมานะ ใครมั่ง...พวกนักท่องเที่ยวนะประเภท ‘จิ้งเกิ้ลทัวร์’ ที่จัดกันมาเป็นชุดๆ และมาพักที่นี่ แอบดูเขาหมดไปเลยใช้ไหม ฟรังมั่งค่าเงินพม่าไทยแซก แม่ผู้หญิงประเภท ‘แหลๆ’ ที่เป็นนักนิยมไพร มาจ้างให้คุณเป็นพรานนำทางนะ?”

รพินทร์ถอนใจเฮือก ยกมือขึ้นในลักษณะสาบาน

“ผมพูดเล่นนะครับ คุณหญิง ด้วยเกียรติยศของพรานไพร ผมขอสาบานว่าไม่เคยแอบดูผู้หญิงคนไหนทั้งสิ้น มีแต่ว่าเขามาให้ดูเอง...”

“ว้าย! ยิ่งแล้วใหญ่ เอาเสียให้ตาย อีตาพรานคนนี้ อย่าอยู่เลย”

เสียงคารินแทบจะเรียกได้ว่าดังไปทั้งหมู่บ้าน เจื่อหมัดขึ้นต๋อยฉับ รพินทร์เบี่ยงหลบจับต้นแขนรั้งไว้ แล้วจูบที่แก้มอันเย็นรื่นชื่นชุ่มไปด้วยหยาดน้ำนั้น อีกมือหนึ่งหยิบแก้วไวน์ขึ้นจ่อกับริมฝีปากของหล่อน

“ดื่มเสียก่อนเถอะครับ อากาศที่นี่เย็นมาก อาบน้ำร้อนมาหยกๆ โพล่ออกมาปะทะกับอากาศเย็นๆ เดี่ยวไม่สบาย ประเดี๋ยวทานอาหารเสร็จแล้ว จะเล่นงานผมให้ตายยังงี้ก็ได้ไม่ว่าเลย ตอนนี้ ไปแต่งตัวเสียก่อน เข้าไปใช้ห้องผมนั่นแหละ รับรองว่าจะเย็นอยู่ที่นี่จนกว่าคุณหญิงจะแต่งตัวเรียบร้อย และกลับออกมา”

ม.ร.ว. สาวคนสวย ชายหางตาดูเขา ทำหน้าบึ้ง แล้วหยิบแก้วไวน์ขึ้นมาดื่มเข้าไปครึ่งแก้ว จ้องหน้าเขาเขม็ง ถามเสียงต่ำๆ

“รู้ไหมฉันมาที่นี่ทำไม?”

“ไม่ทราบ คุณหญิงเป็นคนชน คนแก่น นึกอยากจะไปไหนหรือทำอะไร ก็ยอมทำได้ตามใจตัวเองทั้งสิ้น ผมไม่อาจตรัสรู้เหตุผลของคุณหญิงได้ จะให้เดาก็ไม่กล้าเดา”

“ฉันจะมาบอกกับคุณว่า ‘ฉันจะแต่งงานแล้ว’ หลังจากวันเกิดฉันผ่านไปแล้วเพียงเดือนเดียวเท่านั้น เรากำหนดวันแน่นอนแล้ว ฉันมีการ์ดแต่งงานติดมาในกระเป๋าเครื่องสำอางนี้ด้วย และฉันเจตนาที่จะนำมามอบให้กับคุณด้วยมือเอง”

น้ำเสียงนั้นแผ่วเบา ทว่าเยียบเย็นนัก บางสิ่งบางอย่างในกระแสเสียงนั้น ทำให้เขาสะดุ้งปลาบเข้าไปถึงชั่วหัวใจอย่างบอกไม่ถูก มองตาหล่อนเฉย คารินยิ้มชนิดหนึ่ง ต็มไวน์แก้วนั้นหมด แล้วค่อยๆ เปิดกระเป๋าตุ๊กที่ถือติดมือนั้นออกช้าๆ วางซองสีขาว สะอาดขนาดเชื่องซองหนึ่งลงตรงหน้าเขาอย่างสงบ รพินทร์เหลือบดูเห็นจำหน้าซองด้วยลายมือบรรจงว่า

เรียน

คุณรพินทร์ ไพรวลย์

เขาย่นคิ้วลงชนิดหนึ่ง มองหล่อนหนึ่งอีกครั้ง คารินหมุนตัวห่างออกไป บอกมาด้วยเสียงร่าเริงตามเดิม

“รอเดี๋ยวนะคะ คุณรพินทร์ ฉันแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว เราจะดินเนอร์กันข้างแคมป์ไฟร์พร้อมทั้งคุยกกันไปด้วยวันนี้ฉันคิดว่าเป็นวันที่ฉันมีความสุขที่สุด!”

รพินทร์ยืนเหมือนถูกสะกดอยู่กับที่ ขณะหนึ่งต่อมาเขาก็เหลือบมองดูซองสีขาวสะอาดที่จำหน้าซองด้วยลายมือบรรจงนั้นอีกครั้ง เอื้อมมือจะไปหยิบ แต่แล้วก็ชะงัก...ไม่กล้า หันกลับไปรินเหล้าดื่มอีกครั้ง แล้วนั่งที่เบ้นหวายในคอกบาร์เล็ก ๆ นั้นเอามือเท้าค้ำง ตาจับอยู่ซองตรงหน้าด้วยอาการเหม่อลอย

เสียงพื้นไหว เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นน้องสาวคนสวย ของอดีตนายจ้างเดินตรงเข้ามา สีหน้าเบิกบานผ่องใส หล่อน อยู่ในชุดเสื้อนอนลำลีของเขาเรียบร้อยแล้ว ครั้งแรกเขานึกว่า มันอาจรุ่มร่ามไปสำหรับหล่อน แต่ผู้หญิงร่างสูงและในปัจจุบัน นี้ค่อนข้างอวบใหญ่ สามารถจะใส่ชุดของเขาได้โดยไม่น่าเกลียด ผูกผมไว้ด้วยผ้าพันคอสีเขียวเป็นหางม้า

“อ้าว! ยังไม่จัดการตัวเองให้เรียบร้อยอีกหรือคะ ท่าน กำนันหนองน้ำแห้ง?”

ม.ร.ว. สาวทักเสียงใส เอื้อมมือมาหยิบแก้วไวน์อันว่าง เปลา่ของหล่อน รพินทร์ยิ้มตอบ หันไปหยิบขวดไวน์เพิ่มเติมให้ หล่อนยกขึ้นจิบ

“ผมยังไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นทางการ และผมก็ยังไม่ แน่ใจว่าจะรับหรือเปล่า เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งเรียกตำแหน่งอัน มีเกียรตินี้เลยครับ”

คารินหัวเราะ เกือบจะสำลักไวน์ หล่อนดูเหมือนจะไม่ สนใจกับซองสีขาวที่วางอยู่ตรงหน้าเขาอีก

“ไปอาบน้ำเสียซิ ฉันจะรอคุณ เสร็จแล้วจะได้ลงไปข้าง ล่างนั้นด้วยกัน เมื่อที่ฉันเฝ้าดูทางหน้าต่าง เห็นลูกศิษย์ของ คุณทั้งสี่คน ทำแคมป์ไฟयर เอาเนื้อขึ้นย่างบนกองไฟแล้ว ทำ ทางน่าสนุก”

“ไม่หรอกรับ ผมไม่ชอบอาบน้ำเวลาค่ำๆ”

หญิงสาวทำตาโต

“ตาย! นี่จะไม่ยอมอาบน้ำอาบท่าเลยงั้นรี แม้กระทั่ง เวลาอาหาร?”

“อาหารมือนี่เป็นอาหารริมกองไฟ ที่คุณหญิงต้องการ
จะได้บรรยากาศเหมือนสมัยที่รอนแรมอยู่กลางดงครับเพราะ
ฉะนั้น ผมในฐานะพรานนำทางย่อมไม่จำเป็นจะต้องอาบน้ำคุณ
หญิงเคยเห็นผมอาบน้ำในเวลาค่ำๆ กลางป่ารึ”

“สกปรกไม่สร้างชาเลย ตาพรานคนนี้ ตามใจ ตัวของ
คุณไม่ใช่ตัวของฉัน ถ้างั้นก็ลงไปกันเถอะ อ้อ! หยิบไวน์ขวดนั้น
กับบรันดีไปด้วยนะ”

อย่างว่าง่าย รพินทร์หันไปหยิบสิ่งที่หล่อนซื้อมาและพยัก
หน้า หญิงสาวเดินนำลงมาก่อน ขณะที่ถึงบันไดก่อนจะก้าวลง
หล่อนถามว่า

“คุณจะไปงานแต่งงานของฉันไหม?”

“ผมไม่เคยไปงานแต่งงานของชาวเมืองมาเป็นเวลากว่า
10 ปีแล้วครับ ยกเว้นแต่งงานแต่งงานของพวกชาวป่าชาวดอย
ทั้งหลาย และจะไปก็ต่อเมื่อขัดไม่ได้จริงๆ เท่านั้น”

“ฉันอุตส่าห์มาเชิญคุณด้วยตนเอง จนถึงที่นี่ที่เดียวนะ”

“ขอบพระคุณครับ แต่...”

“เปิดดูการ์ดใบนั้นแล้วยัง?”

รพินทร์นิ่ง จนกระทั่งทั้งสองลงมาถึงพื้นดินเบื้องล่าง
หล่อนถามซ้ำด้วยอาการร่าเริงเหมือนเดิม จึงอ้อมแอ้มตอบว่า

“ยังครับ ผมยังไม่ได้แกะต่องการ์ดแผ่นนั้นเลย”

“อ้าว! ทำไมล่ะ...”

หล่อนหันขวับมามองหน้า

“เอ๊ะ! นี่คุณไม่สนใจอะไรกับฉันเลยหรือ?”

“สนใจครับ แต่...”

เขายิ้ม เป็นยิ้มตามปกติของคนชื่อรพินทร์ ไพรวลัย แต่แววตามีประกายชิมเศร้า มันแฝงอยู่ในเงามืด และหล่อนก็มองไม่เห็น

“แต่ผมยังไม่กล้าเปิดดู ใจมันหายๆ ยังไงบอกไม่ถูก”

นั่นเป็นคำพูดชื่อๆ ที่ออกมาจากใจจริงที่สุด คนที่ได้ยินก็ตระหนกในกระแสเสียง แต่ทำเป็นไม่รู้เสียงนั้นแหละ พูดสะบัดๆ มาว่า

“ไม่เปิดดู หรือไม่สนใจก็แล้วไป รู้มาตั้งนานแล้วว่าคนใจหินอย่างคุณจะไปสนใจกับอะไร นอกจากสิ่งสาราสัตว์ตามประสาทของคุณ จะไปก็ได้ หรือจะไม่ไปก็ตามใจ แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ฉันมาเชิญคุณแล้วด้วยตัวเอง”

แล้วทั้งสองก็เดินโดยไม่กล่าวอะไรกันอีกมาจนกระทั่งถึงบริเวณใต้ร่มไม้ใหญ่เหนือลำห้วย ซึ่งไม่ห่างจากลานหน้าบ้านของรพินทร์เท่าใดนัก ที่นั่น ขณะนี้กำลังลุกโชติอยู่ด้วยกองไฟที่สุมด้วยท่อนไม้ขนาดใหญ่ พรวนพื้นเมืองทั้งสี่คนของรพินทร์กำลังหมุ่นเนื้อแก้งทั้งตัว ที่เสียบไม้อยู่เหนือไฟอย่างนั้น พอเห็นเจ้านายกับนายหญิงเดินเข้ามาถึง ทุกคนก็ยิ้มแย้มทักทาย แล้วเชื้อเชิญให้นั่ง

ทั้งหกคน ทอดกายลงบนขอนไม้ริมกองไฟ ในลักษณะนั่งกันรอบๆ เนื้อย่างกำลังสุกเหลืองหอมกรุ่น... ี่เครื่องปรุง และ

จานลังกะสีพร้อม มีหน้าซ้ายยังมีไหเหล้าต้มเองของบุญคำวาง
อยู่ด้วย

ดารินมองภาพนั้นอย่างชื่นชม

จันทำหน้าที่แล่นเรือ บริการให้ ‘นายหญิง’ เกิดรินเหล้า
ลูกป่าใส่กะลาขั้ดมันส่งมาให้ บุญคำเป็นคนหมุนอย่างเนื้อในท่า
ที่ซึ่งแกถนัด เส่ย์เป็นคนเกลี่ยไฟให้ได้ระดับสม่ำเสมอ

ทุกคนพูดคุยซักถามอยู่กับนายหญิงอย่างร่าเริงเป็นสุข
มีแต่หัวหน้าของเขาเหล่านั้นเท่านั้น ที่นั่งเยื้องไปทางด้านขวา
ของหล่อน ก้มหน้าก้มตาแทะเนื้อแก้งอยู่เจียบ ๆ เขาเห็นแต่เพียง
‘นายหญิง’ ส่งขวดบรันทดีไปให้พรานพื้นเมืองทั้งสี่ และตัวหล่อน
เองรับกะลาขั้ดมันที่บรรจุเหล้าป่ามาถือประคองไว้ในมือ จิบไป
พลาญคุยไปพลาญ และรับประทานไปพลาญอย่างมีความสุขที่สุด
แสงไฟในกอง จับผิวหน้าแดงปลั่ง

“ออกป่ากันอยู่ตลอดเวลาหรือเปล่า พวกเรา? ภายหลัง
จากที่พวกฉันกลับขึ้นกรุงเทพไปแล้ว”

หล่อนถามรวม ๆ

“ก็เป็นธรรมดาแหละ นายหญิง...”

จันเป็นคนตอบ พร้อมกับหัวเราะ

“พวกเราทำงานกับนายห้างอำพลอยู่เหมือนเดิม ก็ต้อง
ออกป่าดักจับสัตว์กันอยู่เป็นประจำ อาทิตย์...สองอาทิตย์ ก็
กลับเข้ามาในหมู่บ้านเสียที”

“เมื่อไหร่จะเลิกทำบาปทำกรรมกันเสียทีนี้...” นายหญิง
บ่นยื้ม ๆ “ดูซิ แต่ละคน หน้าตาละม้าย เลือซ้างกว้างแสด ลิง
ค่างบ้างชะนีกันไปหมดแล้ว”

พวกนั้นพากันหัวเราะชอบใจ เสียว่า

“ไม่บาปหรอก นายหญิง มันเป็นเรื่องทำมาหากินโดย
สุจริตของพวกเรา พวกเราก็ไม่ได้ไปฆ่าหรือรังแกสัตว์อะไรโดย
ไม่จำเป็น ส่วนมากก็ไปจับมันมาเป็นๆ ส่งไปให้คุณอำพลเขา
เขาก็ส่งพวกมันไปเลี้ยงดูให้อยู่สบายตามสวนสัตว์ทั่วโลก สัตว์
บางตัวที่จับมาได้ อยู่ดีมีสุขเสียกว่าพวกเราทุกวันนี้อีก เสียเอง
นะรู้ตัวมานานแล้วว่า หน้าเหมือนอีแก๊ง ไข่เกิดหล่อหน้อย หน้า
เหมือนเม่น น้ำจันเหมือนสมเสร็จ ส่วนลุงคำมีวาสนามากกว่า
ใคร...หน้าเหมือนเลียงผา...”

“ไอ้ชิปหาย!”

ตาเฒ่าบุญคำผู้กำลังหมุ่นเนื้ออย่าง ร้องด่ามา

“พวกมึงไม่เห็นกูดอนหนุ่มๆ พระเอกหนังไทยนะเทียบ
กูดองติดหรอก”

วงสนทนาเต็มไปด้วยการเฮฮา มีชิมหนึ่งอยู่คนเดียวคือ
พรานใหญ่ ซึ่งนั่นก็เป็นบุคลิกประจำกายแต่ไหนแต่ไรของเขา

“แล้วเจ้านายของพวกเราทุกคนนั่นล่ะ หน้าเหมือนอะไร
เอ่ย?”

สี่คนอมยิ้ม ไม่มีใครพูดอะไร

คนที่ถูกพาดพิงมาถึงก็เงยบสงบเหมือนเดิม ก้มลงแตะ
ขาแก่งทำเหมือนจะไม่ได้ยิน ดารินหยิบก้อนกรวดเล็กๆ โยน
มากระทบที่ไหล่

“ว่ายังไง ลองส่องกระจกดูบ้างหรือเปล่า ว่าหน้าตาของ
เราเหมือนอะไร?”

“ไม่เคยส่องกระจกหรอกครับ นายหญิง เคยแต่ ‘ตักน้ำใส่

กะโหลก แล้วก็ชะงักดูเงา’ ก็ไม่เห็นว่าจะเหมือนอะไร นอกจากนายรพินทร์ ไพรวลย์ คนอาภัพอัปโชคอยู่ตามเดิม นั้นแหละ”

พราณสีคนไม่มีใครสำเหนียกในประโยคนั้นนอกจาก คุยหัวเราะต่อกระซิบกับนายหญิงตามเดิม แต่คนได้ยิน เริ่มหน้าเสีย ฝืนใจยิ้มแยมพูดคุยกับพราณพื้นเมืองเป็นปกติ แต่รู้สึกไม่สบายใจอย่างไรบอกไม่ถูก หันไปกระซิบเบา ๆ เป็น ภาษาอังกฤษ เพราะไม่ต้องการให้พวกนั้นรู้เรื่องว่า

“ฉันรู้สึกเสียใจตนเอง ที่พลังพลาด พูดอะไรให้ ‘คนคม ในฝัก’ เชือดเฉือนเอาเสียอย่างสะใจ เอาละ ขอโทษด้วย!”

“อย่าสนใจเลยครับ ผมก็พูดอะไรของผมไปตามเรื่อง”
รพินทร์ตอบเรียบ ๆ แล้วเงยหน้าขึ้นยิ้มให้

“มีใครได้ข่าวคะหยิ่น หรือมีโอกาสพบกันอีกบ้าง ไหม?”

คารินพยายามเปลี่ยนเรื่อง

“พวกเราพบมันอีกครั้งเดียวแหละ นายหญิงหลังจากที่ แยกกันที่นั่นแล้ว ไอ้คะหยิ่นส่งคนมาตามพราณใหญ่จนถึงที่นี่ บอกว่ามีช้างร้าย งาข้างเดียวสีดำ มาอาละวาดในหมู่บ้านหล่ม- ช้างของมัน พวกมันตามล่ากันเท่าไร ก็ล้มไม่ลง ถูกกระต๊อบบ้าง ฉีกบ้าง ตายกันไปสิบกว่าศพ เห็นเหลือกำลังเต็มที่ ก็เลยให้ นายไปช่วย นายก็เลยต้องไป พวกผมตามไปด้วย เราตามไอ้ ช้างเวรตัวนั้นกันอยู่เกือบ 4 วัน นายจึงล้มมันลงได้ ปีนของไอ้

คะหยิ่นที่นายใหญ่มอบให้ไว ไม่แรงพอที่จะล้มช้างร้ายตัวนั้น
ได้”

“เธอ ?...”

คารินสีหน้าตื่น สนใจกับข่าวนั้น

“ช้างอะไรกัน งาสีดำ เป็นความจริงหรือเปล่า?”

“ดำแถมอะไรกะมัน นายหญิง...”

จันบอก พร้อมกับสบถดำเจ้าคะหยิ่นพึมพำ

“มันก็ไอ้ช้างเกเรธรรมดา แต่งาหักไปข้างหนึ่ง มันไป
แทงต้นไม้อะไรชนิดหนึ่งไว้ ยางไม้ก็เลยทำให้ขาข้างนั้นดูเป็นสี
ดำไป พรานใหญ่ชุดหมอบลงไปแล้ว พวกเราเข้าไปตรวจดู ถึง
ได้รู้ว่างามันถูกอาบไว้ด้วยยางไม้ ตัวมันขนาดไอ้แห่วงที่นายหญิง
ยิงตายนั้นแหละ”

“แล้วเป็นยังไงบ้าง คะหยิ่น เจ้ามุลูกชายกับเมียและพวก
ลูกบ้านหล่มช้างทั้งหลายสุขสบายกันดีหรือ?”

“มันก็สบายดีของมันไปตามประสา เมียไอ้มู่ท้องแล้ว
ไอ้คะหยิ่นก็คุยโวอยู่เหมือนเดิม แต่เดี๋ยวนี้เลิกเกะกะเกเร เลิก
ประพฤติตนเป็นโจรห้ำร้อยแล้ว นายหญิงอบรมมันไว้ดี มันก็
เลยเลิกสันดานอันธพาลเก่าๆ ได้ ยังถามถึงนายหญิงและพวก
เจ้านายทุกคนเลย มันบอกว่าชาตินี้มันคงไม่มีโอกาสได้พบพวก
เจ้านายอีกแล้ว บ่นคิดถึง”

บุญคำบอก

“จะถามอะไรสักอย่าง พวกเราต้องสาบานว่าต้องบอก
มาตามจริงนะ”

คารินพูดขึ้นยิ้มๆ แต่มองอย่างคาดคั้นไปยังทั้งสี่พราณ
มือดีของรพินทร์

“รับรอง บอกตามจริงเลยนายหญิง”

บุญคำ ซึ่งอาวุโสกว่าทุกคน รับคำมาอย่างแข็งขัน

“ตั้งแต่เราจากกันในเรื่องนั้นแล้ว มีพวกเทียวป่า มาว่า
จ้างเจ้านายของพวกเธอให้พาเทียวป่าอีกบ้างไหม?”

พวกนั้นทำหน้าพิกล หันมองกันเองเหมือนจะปรึกษา
แล้วหัวเราะแหย่งๆ มองไปทางจอมพราณเป็นตาเดียว

คารินเอียงคอ หันไปจ้องรพินทร์ พราณใหญ่ถอนใจเบาๆ
พยักหน้ากับคนของเขา

“เอาละ เมื่อสัญญา กับนายหญิงไว้แล้วจะไม่โกหกก็บอก
ไปตามตรง”

บุญคำยกมือขึ้นลูบหัว ผละจากไม้หมุนเนื้ออย่าง หยิบ
บุหรีใบตองแห้งขึ้นมาคาบแล้วเอาดุ้นฟันในกองไฟขึ้นมาต๋อบอก
อ้อมแอ้ม

“ก็มีเหมือนกันแหละ นายหญิง มีครั้งเดียว เป็นพวก
ฟารัง ทั้งนั้น”

“มากันกี่คน?”

“ห้าคน”

“มีผู้หญิงไหม?”

บุญคำหัวเราะแหยะ

“มีผู้หญิงสองคน นายหญิง”

“สาว?”

“กลางคนคนหนึ่ง สาวคนหนึ่ง อายุซัก 22-23 ปี คงได้”

“สวยไหม คนสาวนั้นนะ?”

บุญคำหันไปทางจัน

“เฮ้ย! ไ้อ้จัน เอ็งช่วยตอบนายหญิงที่เหอะวะ ข้ามันคนแก่แล้ว มองอะไรไม่ค่อยเห็นจะสวยจะงามนักหรือ เห็นสวยเห็นงามอยู่คนเดียวเท่านั้น คือ นายหญิงของข้าคนนี้”

จันวางหน้าเฉย ตอบว่า

“หาความสวยไม่ได้เลยนายหญิง...สั้ นายแหม่มมาเรียยังไม่ได้เลย หน้าตกกระเต็มไปหมด พันเขยिनเหมือนม้า”

“อย่าโกหกนะ!”

คารินเสียงเซียวเร็วปรืดขึ้นมาทันที ทั้งสี่คนแทบสะดุ้งโหยง

“ไม่โกหกหรือ นายหญิง แหม่มคนนั้นไม่สวยจริงๆ สาบานให้แ่ก่ตายซิเอ้า!”

เกิดตอบแทนมาคารินคว่่าดันพื้นติดไฟขึ้นมาจากกองไฟทันที เกิดร้องจ๊าก ลูกขึ้นแผ่นหนือออกพ้นระยะ โดยจัน เสียบุญคำ ทำท่าร้อนๆ หนาวๆ ไปตามๆ กัน นายหญิงยิ้มดูๆ เอาดันพื้นไฟกำลังลุกติดขึ้นหน้าพราณทั้งสี่คน

“แค่นี้ก็จับได้แล้วว่าโกหก ระวังให้ดีเถอะ ทั้งสี่คนนั้นแหละ เคยไม่สบายไข้ป่วยกลางป่า และถูกฉันวางยาสั่งไว้แล้วนั้น ถ้าถามอะไรพูดจริง ยาพวกนั้นก็จะเป็นยารักษาโรค แต่ถ้าโกหกเมื่อไหร่ จะเกิดเป็นพิษ ชักดิ้นชักงอเป็นง่อยไปหมดทุก

คนที่เดียว ไป! ทั้งสี่คนนั้นแหละไปได้แล้ว ชักหมั่นไส้เต็ม
ประดา”

บุญคำ จัน เกิด เส่ย์ ทำน้าม้อย พวกกันเดินเรียง
แถวผละจากที่นั่นไป พอคล้อยหลัง ก็พากันหัวเราะคิกคักปล่อย
ให้เจ้านายนั่งเผชิญหน้ากับ ‘นายหญิง’ ตามลำพัง ดารินยกมือ
กอดอกตะแคงหน้าส่งดวงตาเป็นมันกลับมาที่เขา

“เห็นไหม คิดแล้วเชียว”

เสียงเบา ๆ ลอยมา

จอมพรานโยนกระดูกเข้าไปในกองไฟ เอามือเช็ดกับผ้า
ขาวม้า แล้วหันมาสบตา ขณะที่ควักบุหรี่ออกจากกระเป๋าเสื้อ

“ผมมีความผิดอะไรหรือครับ คุณหญิง?”

“ก็ไม่ผิดอะไรหรอกในการที่อุตส่าห์อยู่ถึงกลางดงพงไพร
แต่ก็ยังมีสาว ๆ หลายชาติ หลายภาษามาป่วนเปื้อนเป็นยา
จรุงใจอยู่ไม่ขาดระยะ มิน่าล่ะ ถึงไม่ยอมเปลี่ยนอาชีพออกจาก
ป่าเสียที”

“ไม่มีใครมาเป็นยาจรุงใจสำหรับคนอาภัพอย่างผมหรอก
ครับ ทุกคนมีวัตถุประสงค์ในการมาเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง
ทั้งนั้น บางคนมาเที่ยวเพื่อความเพลิดเพลินใจ และหาประสพ-
การณ์ของตัวเอง บางคนก็มาด้วยธุระการงาน และไม่ว่าจะมา
โดยวัตถุประสงค์ใดฐานะของผมก็คือลูกจ้างพรานนำทางเท่านั้น
ถ้าจะมีทิ้งไว้บ้าง จากคนที่ผ่านมาในฐานะ ‘เจ้านาย’ ของผมก็
คือความปวดร้าว ทรมานใจเท่านั้น”

“ใครที่ทำให้คุณปวดร้าว ทรมานใจ?”

รพินทร์หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ความรู้สึกบอกกับตนเองว่า ผมเกิดมาเพื่อที่จะสูญเสีย ไม่ใช่เกิดมาที่จะได้ตลอดชีวิตนี้”

“คุณโกรธฉันหรือ ที่ฉันบอกกับคุณว่า ฉันกำลังจะแต่งงาน?”

“โดยสัจจริง...เปล่าครับ”

เขาตอบอย่างสุภาพที่สุด มองประสานสายตาล้อนอย่างบริสุทธิ์ใจพร้อมกับยิ้มให้

“และคุณเห็นว่าเป็นการไม่สมควรใช้ไหมในการที่ทั้งๆที่ฉันจะแต่งงานแล้ว ฉันก็ยังย้อนกลับมาหาคุณ ซ้ำยังมาขอพักที่นี่”

“สำหรับคุณหญิงแล้ว ก็ไม่เห็นแปลกอะไร คุณหญิงย่อมทำได้ทุกอย่างที่คุณหญิงต้องการจะทำ ผมไม่รู้สึกลึ้นเต้นหรือประหลาดใจอะไรแม้แต่นิดเดียว ที่คุณหญิงบอกว่าจะมานอนพักที่นี่ ผม ‘รู้จัก’ คุณหญิงดีเท่าๆ กับที่คุณหญิงก็ ‘รู้จัก’ ผม”

“ใช่ ฉันรู้จัก คุณเป็นสุภาพบุรุษเป็น ‘ยอดชาย’ ที่หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว”

“โปรดอย่าประชดผม มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอกครับ ผมไม่ได้เป็นสุภาพบุรุษ หรือว่าเป็นยอดชายอะไร ผมเพียงแต่รู้จักตัวเอง และรู้ว่าอะไรควรหรือไม่ควรเท่านั้น ผมคิดว่าคุณหญิงมานั่งตากน้ำค้างอยู่ที่นี่นานพอสมควรแล้ว และอากาศที่นี่ก็เย็นมาก ขึ้นไปบนเรือนกันเถิดครับ คุณหญิงจะได้พักผ่อน

เห็นบอกว่าเมื่อคืนนี้นอนดีก และวันนี้ก็กรากกรำนั่งรถมาทั้งวันแล้ว”

เขาลุกขึ้น ส่งมือไปให้จับอย่างอ่อนโยน แต่ดารีनไม่จับมือเขา ลุกขึ้นเองช้าๆ เดินทอดน่องตรงไปยังเรือนพัก รพินทร์ตามมาใกล้ๆ

ทั้งสองกลับขึ้นมาบนเรือนอีกครั้งเมื่อถึงห้องรับแขกกลาง อันติดต่อกับห้องนอนของเขา รพินทร์ก็ผายมือทั้งสองกว้างออก ยิ้มพรวาย

“นึกเสียวว่า เป็นบ้านของคุณหญิงเองนะครับ โปรดทำตัวให้สบายที่สุด ถ้ายังไม่่ง่วง และอยากจะให้ผมอยู่รับใช้อะไรก่อน ผมก็จะอยู่”

ดารีนเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ

“ก็ถ้านั่งง่วงล่ะ?”

รพินทร์ผายมือเข้าไปในห้อง

“โปรดนอนในห้องผม มีเตียง มีพูกหนาพอสมควร มีผ้านวม ถึงแม้จะไม่หรูหราสะดวกสบายเท่าที่บ้านของคุณหญิงเองหรือว่าไฮเต็ลชั้นซูเปอร์ เดอลุกซ์ แต่มันก็สบายกว่าที่ไหนๆ ในหนองน้ำแห่งนี้ทั้งหมด และผมก็จะได้กล่าว ‘นิทราสวัสดิ์’ กับคุณหญิงตรงนี้”

“แล้วคุณจะไปนอนที่ไหน?”

“โอ้ย!..”

จอมพรานร้องปนหัวเราะ

“ที่นอนของผมเยอะแยะครับ โปรดอย่าห่วง ประเดี๋ยวผมจะเรียกเด็กผู้หญิงให้ขึ้นมาคอยรับใช้ และนอนเป็นเพื่อนคุณหญิงสัก 2-3 คน”

“คุณปฏิบัติกับ ‘แขก’ ผู้หญิง ที่มาขออาศัยพักอยู่บนบ้านของคุณ แบบนี้ทุกรายไปหรือ ?”

“ครับ ทุกรายไป”

“และนี่คือ รพินทร์ ไพรวลย์...ใช่ไหม?”

เขาไม่ตอบ นอกจากหัวเราะเบาเรียบ

“ถ้าหากฉันยังไม่่วง อยากจะนั่งดื่ม และคุยอะไรกับคุณอีกสักครู่ คุณจะรังเกียจไหม ?”

“ด้วยความยินดีและเต็มใจครับ”

“ดีแล้ว...”

หล่อนหย่อนกายลงบนเก้าอี้ของโต๊ะกลางห้องซั่มมือไปที่บาร์

“...ในฐานะคุณเป็นเจ้าของบ้าน เดินไปที่บาร์ของคุณนั้นหยิบไวน์กับแก้วมาให้ฉันด้วย ส่วนคุณจะดื่มอะไรก็หิวติดมือ มา”

รพินทร์ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง ยิ้มๆ แล้วเดินไปปฏิบัติตามคำสั่ง ราวกับคนใช้ชั้นดี เขาวางสิ่งที่หล่อนต้องการลงบนโต๊ะตรงหน้าอย่างแผ่วเบา ของตนเองเป็นแต่เพียงวิสก็ลอยด้วยน้ำแข็งแก้วเชื่องที่ผสมมาเรียบร้อย ขณะนั้นหล่อนเปิดถุงย่าม หยิบซองบุหรีของตนเองขึ้นมามวนหนึ่ง ตะไ้ที่ริมฝีปาก รพินทร์ขีดไลท์เตอร์ ป้อนส่งไปให้ หญิงสาวพ่นควันลงต่ำ

“บนความมยโส...วางมาด...แท้จริงแล้วคุณเป็นคนน่ารักเหลือเกิน เคยมีใครพูดกับคุณเช่นนี้บ้างไหมคะ”

พราณใหญ่หัวเราะอีกครั้ง

“มีครับ นับไม่ถ้วนทีเดียว แต่น่าเสียดายที่บุคคลเหล่านั้นเมื่อพูดกับผมอย่างนี้แล้ว บ้างก็ไปแต่งงาน บ้างก็มาบอกข่าวว่ากำลังจะแต่งงาน ผมหมายถึง สุภาพสตรี”

“แล้วมีบ้างไหม ที่สุภาพสตรีผู้กำลังจะแต่งงาน เขามาหาคุณถึงที่นี่ ขอพักแรมคืนบนนี้แล้วก็บอกคำนั้นแก่คุณ”

“ยังไม่มีครับ บทเขาจะแต่งงานเขาก็แอบไปเฉยๆ โดยไม่บอกให้ผมได้รู้ล่วงหน้า ถ้าจะมีก็เห็นจะเป็นคุณหญิงนี้แหละ เป็นรายแรก ซึ่งผมถือว่าเป็นการให้เกียรติผมเป็นอย่างมาก เกียรติที่ผมไม่เคยได้รับจากผู้หญิงคนไหนทั้งสิ้น...สิ่งนี้กระมังครับที่คุณหญิงบอกว่ามีเรื่องที่จะพูดกับผมตอนที่อยู่ในรถ”

“ใช่ ก็เรื่องนี้แหละ นั่งลงซิคะ รพินทร์ ยืนเป็นพนักงานรับใช้อยู่ได้ นั่งบนเก้าอี้ตัวใกล้ๆ จัสนี้แหละ”

รพินทร์ทรุดกายลงนั่งอย่างสงบเสงี่ยม หล่อนพยายามสังเกตสีหน้าอาการของเขา ไม่เห็นมีสิ่งใดผิดปกติทั้งสิ้น ราบเรียบสุภาพและเอาอกเอาใจอยู่เหมือนเดิม

‘คนคนนี้ใจหินแท้’ หล่อนบอกตนเองในใจ

เขาจิบวิสก็ลอยแก้ว มองหล่อนอย่างปราศจากอาการหมางเมินใด ๆ ทั้งสิ้น

“คุณหญิงจะคุย หรือจะบอกอะไรกับผมอีกก็เชิญซิครับ”

ดาร์นหมุนแก้วไวน์ เลิกคิ้ว และยกไหล่ชนิดหนึ่ง

“คุณจะไม่ยอมแม้แต่จะเปิดดูการ์ดที่ฉันส่งให้แก่คุณด้วยมือเอง”

น้ำเสียงนั้นพ้อนิดๆ

“ก็ทราบอยู่แล้วว่าบัตรแต่งงาน ไม่ใช่ผมจะไม่เปิดดูหรือไม่สนใจหรอกครับ แต่มันตื่นเต้นเกินไป ก็เลยวางมันไว้ก่อน ว่าจะพอคณหญิงจากที่นี่ไปแล้ว ก็จะค่อยๆ เปิดดู และจะเก็บไว้อย่างดีที่สุด ไม่ทิ้งเด็ดขาด ขอให้สัญญา”

“ว่าแต่คุณเถอะ ไม่คิดจะมีเหย้ามีเรือน เป็นฝั่งเป็นฝาเสียทีหรือ ?”

“ชีวิตนี้ เห็นจะยากครับ อาชีพอย่างผมมันไม่เหมาะที่จะมีลูกมีเมียได้ มีคุณแม่อู่คนก็ห่วงจะแย่ออยู่แล้ว”

“นี่เรามาพูดกันเป็นกิจจะลักษณะนะ...คุณจะเลิกชีวิตพรานป่า หมกตัวอยู่แต่ในดงแบบนี้เสียไม่ได้หรือ ความรู้ความสามารถของคุณก็มีอยู่พอสมควร จะว่ายากจนขั้นแค่นี้ก็ไม่เชิงนัก คุณก็มีฐานะพอที่จะเปลี่ยนอาชีพการงานของคุณได้ นี่เราพูดกันเรื่องจริง อย่าพูดอะไรเป็นเชิงถ่อมเกินกว่าเหตุเลย”

“เอาล่ะครับ ผมก็จะพูดเรื่องจริงเหมือนกัน”

รพินทร์ถอนใจยาว พร้อมกับหัวเราะเบาๆ เอนกายพิงพนักเก้าอี้ ทอดตาจับนั่งอยู่ที่ใบหน้างาม ที่ฝันเห็นอยู่ทุกคืนไม่เปลี่ยน

“คนเรามีความเหมาะสมและพอใจเฉพาะตัวซึ่งไม่เหมือนกัน ผมไม่ชอบชีวิตอันพลุกพล่านสับสนแย่งกันทำมาหากินของคนในเมือง...เต็มไปด้วยทฤษฎีหักหลัง หลอกหลวงปล้อนปลิ้น สวมหน้ากากเข้าหากัน จริงอยู่ ผมผ่านโลกเจริญแล้ว มีการศึกษาดีพอสมควร ผมไม่เกียจและไม่ถ่อม ถึงฐานะผมเองในขณะนี้จะไม่ร่ำรวย ก็ไม่ถึงกับอดอยากปากแห้งนัก มีมรดกเหลือบ้างเล็กน้อย พอจะอาศัยอยู่กินและหางานทำไปได้ หรือคิดจะ

มีครอบครัวจริงๆ ก็พอมีได้เหมือนกัน ผมคงเลี้ยงภรรยาของ
ผมได้โดยไม่ถึงกับอดอยาก ถึงแม้จะไม่หรูหราเหมือนคนมั่งมี
ศรีสุขเขานักก็ตาม แต่ทำยังงี้ได้เล่าครับ ในเมื่อผมชอบความ
สงบเงียบ ชอบมีชีวิตอย่างสันโดษ และพอใจในสภาพ หรือ
อัฐภาพของตนเองในขณะนี้เป็นที่สุด ผมอยู่ปามานาน จนกระทั่ง
มีความผูกพันเป็นส่วนประกอบของมัน ยากที่จะถอนตัวได้เสีย
แล้ว”

“แม้แต่คุณรักผู้หญิงสักคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่มีอิทธิ-
พลพอที่จะทำให้คุณเลิกความคิดเดิมๆ ที่เดียวหรือ คุณรักชีวิต
ป่าดงของคุณ มากกว่าที่จะรักผู้หญิงคนนั้นเชียวหรือ?”

**หล่อนมีความหมายในคำพูด และปรารถนาคำตอบ
ของเขาอย่างแท้จริง ปราศจากแววของการพูดเล่น**

รพินทร์วางแก้วลงกับโต๊ะ หมุนเล่น

“ผู้หญิงคนที่ผมรัก เธอมีศักดิ์สูง มีทุกสิ่งทุกอย่างเหนือ
ผมไปหมด และผมก็ไม่มีความหวังอะไรในตัวเธอเลย จะให้ผม
ทำอะไรเล่าครับ”

“สมมุตินะ...สมมุติว่า คุณมีความหวังอยู่ละ...สมมุติว่า
ผู้หญิงคนนั้นเขาพร้อมที่จะร่วมชีวิตกับคุณ โดยมีเงื่อนไขว่า ขอ
ให้คุณสละชีวิตเดิมๆ เสีย”

“มันก็แค่สมมุติเท่านั้น...ผู้หญิงคนที่ผมรักที่สุดในชีวิตที่
ผ่านมา เธอกำลังจะแต่งงานเสียแล้วนี่ครับ”

“ถ้าการแต่งงานนั้นยุติ หรือหลีกเลี่ยงได้ล่ะ?”

จอมพรานมองสบตาอีกครั้ง ยิ้มไม่สดใสนัก

“มันเป็นไปได้อย่างไรเล่าครับ นั่นข้อที่หนึ่ง...ส่วนอีกข้อ

หนึ่งนั้น โปรดฟังผมพูดและไตร่ตรองให้ดี ผมยอมรับตัวเองว่าผมเป็นผู้ชายที่ยิ่งและถือตัวพอสมควรทีเดียว ผมไม่บังอาจที่จะไปเกี่ยวข้องกับหัวจมท้าย หรือพูดตรงๆ ว่าไปแต่งงานกับผู้หญิงที่สูงกว่าผมในทุกด้านได้ มันเป็นเรื่องที่ผมละเอียดใจและเป็นปมด้อยของผมอยู่ตลอดไป แม้ว่าจะได้ร่วมชีวิตกัน ต่อไปสักคำใดคำหนึ่ง ที่ผู้หญิงคนนั้นพูดให้สะกิดหรือสะท้อนใจผมชีวิตร่วมกันก็จะพินาศทันที ก็เมื่อรู้ตัวล่วงหน้าเช่นนี้แล้ว ผมจะกล้าหรือ จริง! เรื่องหัวใจห้ามกันไม่ได้ ผมอาจรักใครก็ได้ แต่นั่นก็เป็นแต่เพียงความคิดความรู้สึกเท่านั้น จะให้สมรักสมปรารถนา มันเป็นการอาจเอื้อมเกินไป เป็นการ ‘ไม่เจียมกะลาหัว’ ผมขอพูดเช่นนี้ ถ้าผู้หญิงคนที่ผมรัก ไม่เป็นเชื้อพระวงศ์ ไม่ร่ำรวยทั้งยศถาบรรพยศถงคาร ตลอดจนถึงกับมีความรู้ความสามารถจนถึงขั้นครุบาอาจารย์เช่นนี้ ก็เป็นเรื่องที่โอเค เราไปด้วยกันได้แน่ แต่...”

**คารินเม้มริมฝีปาก นัยน์ตาขริบ เต็มไปด้วยประกาย
ท้อแท้สิ้นหวัง แต่แล้วก็กลับสว่างจ้าด้วยทริฏี เกิดมาเป็น
คาริน วราฤทธิ์ หล่อนไม่เคยยอมแพ้ต่ออะไรทั้งสิ้น**

“ฉันมีความรู้สูงเกินไป ฉันมีชาติสกุลสูงเกินไป...ฉันร่ำรวย เกินไป ฮี! สามสิ่งนี้นะหรือที่จะต้องทำให้พลาดผู้ชายคนหนึ่ง...ที่เป็นชีวิตจิตใจของฉันทั้งหมด ไหนตอบฉันซิ?”

“คุณหญิงคงเคยเห็นเสือโคร่งในป่าใช้ไหมครับ?”

“ทำไม?”

“แล้วคุณหญิงก็คงเคยเห็นหงส์ ผมหมายถึง ‘สวอน’ ที่มันลอยฟ่องอยู่ในสระน้ำ”

“แล้วยังไง ?”

“เสือโคร่งนั้น มันจะคงความเป็นเสือ มีสง่าราศี ก็ต่อเมื่อมันเดินอย่างอิสระของมันอยู่ในป่าเท่านั้น ถ้ามันเข้าไปอยู่ในเมืองเมื่อไหร่ เป็นต้นว่าจับไปขังกรง แม้จะเลี้ยงไว้อย่างดีแค่ไหน มันก็ไ้เสือขี้เรื้อนตัวหนึ่งเท่านั้น สวอนก็เหมือนกัน มันจะคงความสง่า งดงาม ก็ต่อเมื่อมันลอยฟ่องอยู่ในสระ ถ้ามันขึ้นมาเดินบนบกเมื่อไหร่ ก็หมดท่าเพราะมันก็เดินเตาะแตะเปิดเราดิๆ นี่เอง”

“ฉันไม่เห็นจะเกี่ยวอะไร ระหว่างเราสองคนเลย”

“เกี่ยวสิครับ เกี่ยวมากเสียด้วย ผมคือเสือตัวนั้น และคุณหญิงก็คือ ‘สวอน’ หรือหงส์ตัวนั้น ผมจะกลายเป็นเสือขี้เรื้อน ถ้าผมอยู่กับคุณหญิงในเมืองเท่าๆ กับที่คุณหญิงจะแปรสภาพจากสวอนมาเป็นเปิดตันท์ ถ้าคุณหญิงมาอยู่ในป่ากับผม และผมก็เห็นว่าคุณหญิงคิดได้ในข้อนี้เหมือนกัน คุณหญิงจะต้องแต่งงานกับคนอื่นไป ทั้งๆ ที่คุณหญิงก็รักผม ซึ่งผมก็เข้าใจได้ดีที่สุด”

คารินอิงไปครู่ อดควันบุหรืลึก

“คุณไม่เสียใจเลยหรือนี่?”

“เสียใจครับ แต่ผมปลงตก และยอมรับรู้สภาพเป็นจริง เพราะฉะนั้นคุณหญิงไม่ต้องกลัวว่าผมจะฆ่าตัวตายหรือเสียผู้เสียคนอะไรไปหรอก ผมก็อยู่ของผมอย่างนี้แหละ”

“ขอสมมุติอีกครั้งเถอะ”

“จะสมมุติอะไรครับ แหม! คุณหญิงมีเรื่องสมมุติแยะจริง”

เขาพูดปนหัวเราะ ทำบรรยากาศให้เป็นการสนทนากันอย่างธรรมดา

“ใช่ ฉันเป็นคนชอบสมมุติ...สมมุติอะไรมันเพื่อเจอไปเรื่อยแหละ ตามประสาคนเป็นโรครักจะบ้าตายอยู่แล้ว สมมุติถ้าฉันหนีการแต่งงานแล้วมาอยู่กับคุณที่นี่”

รพินทร์มองด้วยสายตาขบขันกึ่งฉงน

“คุณหญิงไม่ใช่สาวรุ่นที่ปราศจากความยั้งคิด หรือเป็นทาสปัญญาถึงขนาดนั้นหรือครับ”

“อย่าแย้งฉันซิ...ก็ถ้าฉันทำอย่างนั้นได้จริงๆ คุณจะรักฉันไหม?”

“ผมอยากจะถามคุณหญิงก่อนว่า ที่คุณหญิงกำลังจะแต่งงานนี้นะ ถูกบังคับยังงั้นหรือ?”

หล่อนสั่นศีรษะไปมาโดยเร็วอย่างชัดใจ

“ไม่รู้ นั่นไม่ใช่ประเด็นที่ฉันจะต้องตอบ แต่คุณตอบในสิ่งที่ฉันถามเท่านั้นเป็นพอ จะรับหรือไม่รับ”

“อยากครับ แต่คงรับไม่ได้แน่ คุณหญิงไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว ยังมีพี่ชายที่ผมเคารพนับถืออีกถึงสองคน แล้วยังเครือญาติของคุณหญิงอีก ผมไม่กลัวบุคคลเหล่านั้น แต่ผมไม่ต้องการกระทำการใดๆ ที่ขัดต่อมโนธรรมของผม”

“คุณไม่ได้กระทำนะ ในกรณีนี้ แต่เป็นการกระทำของฉันทเอง”

“ก็นั่นแหละครับ ตบมือข้างเดียวย่อมไม่ดัง ถ้าผมไม่รู้จักกับ คุณชายเชษฐา หรือคุณชายอนุชาเสียอย่างเดียว ผมคงยินดีเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น จะเอาคุณหญิงมาแต่งงานตามพิธี

ชาวป่าชาวเขาอย่างผม เลี้ยงเนื้อเสือเนื้อช้างให้สุขสำราญกัน
ทั้งหมู่บ้าน จะเกณฑ์พวกคนป่ามาร่วมพิธีให้หมด”

ประโยคหลังเขาพูดเพื่อจะให้เกิดอารมณ์ขัน

“สรุป คุณขัดข้องอยู่ประการเดียวใช่ไหม ในข้อที่ว่าฉัน
จะหนีการแต่งงาน หรือหนีคู่หมั้นมาอยู่กับคุณ อันทำให้คุณ
รับไม่ได้”

รพินทร์หลงกล เผลอตัวพยักหน้ารับ

“ครับข้อนี้แหละ”

ดารินยกมือขึ้นชูระดับไหล่

“คุณมีสัจจะในคำพูดของคุณนะ สาบาน”

“ครับ ผมสาบานในสัจจะข้อนี้...”

“ว่าที่คุณไม่อาจรับฉันไว้ได้ ก็เพราะฉันกำลังจะแต่งงาน
อยู่แล้ว”

“ครับ ใช่!”

“เรื่องเสือโคร่งขี้เรื้อน หรือเรื่องสวอนกลายเป็นเปิดไม่
ได้มาเป็นปัญหาอะไรอีกทั้งสิ้น?”

“ครับ เรื่องนั้น ก็ยังไม่สำคัญเท่ากับเรื่องนี้”

ดารินช้อนยิ้ม พริ้มตาหลับลง ยื่นหน้าไปใกล้เขากระซิบ

“ถ้างั้น จูบฉันซิคะ รพินทร์”

“อือ...เห็นจะไม่เหมาะหรือครับ...”

“ทำไม คุณพบหน้าฉันครั้งแรก คุณยังกอด ยังจูบฉันได้
เลย”

“เป็นความผิดของคุณหญิงเอง และเป็นความโง่งงของ
ผม ที่ไม่รู้มาก่อนว่าคุณหญิงกำลังจะแต่งงานอยู่แล้ว”

“จูบสักนิดน่า นิดเดียวเท่านั้น ดุชิ ให้ผู้หญิงมาอ่อนหวาน
อยู่ได้ ผู้ชายอะไรนะ”

“ก็ผู้ชายอย่างนายรพินทร์นี่แหละครับ ถ้าผมเป็นคู่หมั้น
หรือคนที่กำลังจะแต่งงานกับคุณหญิง ผมก็คงไม่พอใจเป็น
อย่างยิ่งที่คู่หมั้นผมไปขอให้ผู้ชายอื่นจูบก่อนวันแต่งงาน”

ดารินถอยตัวออกห่าง ถอนใจเบาๆ หยิบบุหรี่มาจุด
สูบอีกตัวหนึ่ง โดยไม่รับไฟจากไลท์เตอร์ในมือของเขาที่ป้อน
มาให้ แต่หยิบไลท์เตอร์ของตนเองขึ้นมาจุด พุดเรียบๆ

“วานอะไรหน่อยได้ไหมคะ คุณรพินทร์”

“ได้ครับ ในสิ่งที่ไม่ผิดธรรมชาติของลูกผู้ชายอย่างผม”

“เดินไปที่เคาน์เตอร์หน้าบาร์นั้น แล้วหยิบซองบัตรอัน
นั้นมา”

จอมพรานลุกขึ้นโดยดีตามคำสั่ง เดินไปหยิบซองสีขาว
ซึ่งจำหน้าถึงเขามาส่งให้

“ฉันไม่ได้ให้คุณเอามาส่งให้ฉัน แต่ฉันขอบังคับให้คุณ
ดึงการ์ดใบนั้นขึ้นมา แล้วก็อ่านดังๆ ให้ฉันฟัง”

รพินทร์ชะงัก มองหน้า

“คุณหญิงจะเชือดเฉือนน้ำใจผมไปถึงไหน”

“บอกให้ดึงการ์ดใบนั้นออกมาอ่าน ได้ยินไหม!”

เสียงของหล่อน เกือบจะเป็นตวาด

จอมพรานยกไหล่ ยิ้มแค้นๆ แล้วเปิดฝาซองที่ไม่ได้ผนึก

ออก ดึงการ์ดอันทำด้วยกระดาษแข็งเดินขอบทองใบนั้นขึ้นมาดู มือเริ่มสั่น

หน้าแรก เป็นการ์ดสี่ขาวโล่ง ปราศจากตัวพิมพ์ใดๆ ทั้งสิ้น เขาคงพลิกขึ้นผิดทางจึงพลิกกลับอีกด้านหนึ่ง

มันไม่มีข้อความตัวพิมพ์ใด ที่เขาหวังไว้ว่าจะเป็นเลย หากแต่เป็นลายมือเขียนด้วยตัวหวัดแกมบรรจง ข้อความสั้นๆ ซึ่งข้อความนั้น ทำให้ยืงตะลึงตัวแข็งเป็นหิน ลืมหายใจไปชั่วขณะ

“อ่านซิ อ่านออกมாதังๆ งานเลี้ยงฉลองสมรสพระราชทานที่ไหน และใครคือเจ้าบ่าวของฉัน อ่านซิ”

รพินทร์ ไพรวลย์ กระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็นที่สุด ใบหน้าซีดคล้ำ บัดนี้กลายเป็นแดงกำ พื้มพำแหบๆ

“คุณหญิง...”

“เออละ เห็นข้อความนั้นแล้วใช่ไหม...คุณไปได้แล้ว ฉันจะนอนละ และสำหรับคืนนี้โปรดอย่าได้มาให้เห็นหน้าอีก พรุ่งนี้ตื่นตี 5 นะ แล้วไปส่งฉันที่สถานีภักสิทธิ์ของคุณอำพลตามเดิม!”

รพินทร์ปรี่เข้ามาจะสวมกอดไว้แนบอก แต่ดารินผลักเซห่างออกไป มือล้วงลงไปในย่าม กระชากปิ่นพกล่ากล้องสั้นออกมาถือไว้

“ลงไปจากบ้านนี้ เดี่ยวนี้ อย่าเข้ามาใกล้ฉันอีกเลย แม้แต่ก้าวเดียว ไม่งั้นเจอลูกปืนแน่ และไม่ต้องให้ใครขึ้นมาเป็นเพื่อนฉันทั้งสิ้น ฉันนอนคนเดียว ไป!”

พรานใหญ่หน้าซีดอีกครั้ง พอหล่อนตวาดลั่นบ้านพร้อม

ทั้งยกปิ่นจ้องมาที่ศีรษะ ก็เดินคอดกเชื่อง ๆ จะลงบันไดไปโดย
ดุษณีภาพ เสียงแหวของดาร์ริลไล่หลังมาอีก

“โยนการ์ดใบนั้นคืนมาให้ฉันเดี๋ยวนี้ ชูอะไรที่จะต้อง
ถือติดมือไปด้วย เอาคืนมาเดี๋ยวนี้นะ”

เขาเหลียวหน้ามาบอกเรียบ ๆ ว่า

“ผมไม่ให้คืนหรอก บัตรนี้ จำหน้าถึงผม ย่อมเป็นสิทธิ์
ของของผมแล้ว คุณหญิงจะยิงผมก็เชิญ”

ว่าแล้ว เขาก็เดินลงบันไดไปเงียบบ่

ดารินกระต๊อบทำอย่างขี้ใจ ฮึดฮัดหันรีหันขวางอยู่ไปมา แล้วเดินเข้าห้องนอนของเขา ปิดประตูโครม ลั่นกลอนอย่าง แข็งแรง พร้อมทั้งกระโดดขึ้นเตียง ดึงผ้าคลุมปลายเท้าขึ้นมา คลุมตลอดศีรษะ แต่แล้วก็ตัวเปิดหน้าออก กัดริมฝีปาก ตา ชุ่นเขียวมองจ้องขึ้นไปบนฟากเพดาน

รพินทร์ เดินสูบบุหรี่ช้าๆ ไปตามลานดิน บ่ายหน้า
ไปทางกระต๊อบที่พักรานพื้นเมืองของเขา ตลอดทางที่ทอดน่อง
ไป หัวใจของเขาฉุดแรงเต็มไปด้วยอิมอาบกระซาบใจจนสุดที่จะ
พรรณนาได้ถูก เปิดไฟฉายเดินทางขนาดเล็กที่ติดตัวอยู่ ส่อง
อ่านข้อความในการ์ดนั้นกลับไปกลับมาอยู่เช่นนั้นนับครั้งไม่ถ้วน
จนกระทั่งมาสะดุดต่อไม้เซทกล่มนอนหงายกลิ้งลงกับพื้น เขา
ไม่สนใจ นอกจากจะหัวเราะกับตนเอง นอนหงายอยู่กลางดิน
ส่องไฟอ่านข้อความนั้นอีกอย่างไม่อณาทรวาหน้าแข็งที่กระทบ
ต่อ จะเปิดเปิงถลอกเลือดซิบเช่นไรบ้าง

รพินทร์คะ

น้อยบุกบ้านมาถึงนี้ ก็เพื่อจะมาเป็นเจ้าของของคุณใน
เรือนหอบ้านทาร์ซานของคุณค่ะ

ดาริน วราฤทธิ์

นั่นคือข้อความ ที่เขียนหัดแถมบรรจง ด้วยลายมือของ
หล่อนเอง แม่ดอกฟ้าดารินคนนั้น

รพินทร์ ยิ้มกับดาวทุกดวง ที่พรายพรายอยู่บนท้องฟ้า
ยกบัตรนั้นขึ้นจูบหน้าหน้าแล้วแผ่แขนทั้งสองกว้างออกไปราบ
กับพื้นไม้แคร่กับสายลมหรือน้ำค้างป่าที่กำลังพรหมหนัก หัวใจ
ของเขายามนี้อุ่นนักไม่สนใจไยดีกับภาวะแวดล้อมรอบกาย
ใดๆ ทั้งสิ้น

บัตรใบนั้นวางแนบไว้กับอกเสื้อหัวใจ!

ดารินหลับไปนานแล้ว แต่ทันใดนั้นก็ต้องสะดุ้งลืมตา
โพล่งขึ้น ด้วยเสียงตะโกนเรียกโหวกเหวกดังลั่นแว่วมาจากลาน
ดินหน้าบ้าน

“นายหญิงค้ำบ นายหญิง...”

เสียงนั้นตะโกนเอ็ดอึง ซ้ำๆ ซากๆ หล่อนจำได้ว่าเป็น
เสียงของตาเฒ่าบุญคำ ระคนไปกับเสียง เกิด เส่ย หรือจันพุด
ปรึกษาอะไรกันจ้อกแจ้กไปหมด ม.ร.ว. สาวพรวดพราดลุกขึ้น
โดยเร็ว บนเรือนไฟสว่างอยู่ทุกห้อง หล่อนคว้าปืนพกวิ่งมาที่

หน้าต่าง ๆ ชะโงกออกไปเห็นเงาตะคุ่มของคน 3-4 คน ยืนมุง
กันอยู่หน้าบันไดบ้าน

“อะไรกันนะ บุญคำหรือ?”

หล่อหน้าตะโกนถามลงไป

“ค้าย! พวกผมเอง...นายหญิง!”

“ทำไม มีอะไร?”

คารินร้องเร็วปรือลงไป พร้อมกับใจหายวาบ

“คุณรพินทร์ครับ แก่ไม่สบายมาก กำลังจับสั้นเป็นลูก
นก พุดอะไรก็ไม่วู้เรื่อง!”

“หา ว่ายังงั้นนะ?”

หมอดารินร้องเสียงหลง ตกใจ

“คุณรพินทร์ไม่สบายครับ ตัวร้อนยังกะไฟ โรคเก่าของ
แก่นั่นแหละครับ”

ผู้ร้องบอกขึ้นมาราวนี้จำได้ว่าเป็นเสียงเกิด ม.ร.ว.สาว
อุทานออกมาคำหนึ่งพะว้าพะวัง หมุนไปรอบ ๆ คำว่า ‘โรคเก่า’
ของรพินทร์ หล่อนเข้าใจใจดีที่สุด และรู้เช่นเห็นชาติมาหลาย
ครั้งแล้ว มันคือ มาเลเรียเรื้อรัง ซึ่งหล่อนเคยเห็นอาการมาแล้ว

เสียงพวกนั้นช่วยกันตะโกนร้องเร่งมาอีก หญิงสาวปราดเข้ามาที่เสื้อคลุมที่เขามอบให้ต่อนอนำน้ำ หยิบขึ้นมาสวมโดยเร็ว ผูกสายรัดเอวไว้ สอดปิ่นสั้นลงกระเป๋าสีเสื้อคลุมตัวนี้ แล้ววิ่งออกจากห้อง ลงบันไดมาอย่างด่วนจี๋ชนิดแทบจะพลัดตกลงมา พอถึงพื้น พวกนั้นก็รุมล้อมเข้ามา

“อาการเขาเป็นยังงัยบ้าง อย่างเต็มที่เคยเป็นหรือ?”

หล่อนถามยังกับรถไฟด่วน

“ก็อย่างเดิมนั้นแหละครับ ไม่รู้จักจะหายขาดเสียที นี่ยัง
ดีว่านายหญิงมาพักที่นี้คืนนี้ ไม่งั้นพวกผมไม่รู้จะทำยังไง”

จันบอกละล้าละลัก

“เขาอยู่ที่ไหน และเริ่มจับสันตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไหร่ พวกผมก็ไม่ทราบ ลุงคำเดินออกมาพบ เห็นคุณรพินทร์นอนอยู่กลางลานใต้ต้นไม้โน้น คุณคู่สัน
หงาย ๆ ไม่ทราบแกไปนอนอยู่กลางดินตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ ลุง
คำไปปลุกพวกผมขึ้นมา ช่วยกันแบกแกเข้าไปในกระต๊อบของ
ลุงคำโน่น แล้วก็ชวนกันมาปลุกนายหญิงนี่แหละครับ”

เสียบอก

ดารินเลิกแขนเสื้อขึ้นดูเวลาขณะนั้นมันเป็นเวลา
ตีสองเศษ หล่อนจำได้ว่าไล่เขาลงจากบ้านประมาณ 3
ทุ่มกว่า ไปยังไทม์มายังไง พ่อเจ้าประคุณคนยโสโน้นถึง
ไปนอนจับสันอยู่กลางดินจนลูกน้องออกมาพบเข้า

“พาฉันไปดูซิ เร็ว!”

4

**อย่างร้อนร้อน กระวนกระวาย ดาริน วรา-
ฤทธิ์ เดินตามหลังพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งใส่
ไฟฉายเดินทางส่องนำหน้าไปโดยเร็ว ดัดไป
ตามลานหน้าบ้านพัก เข้าสู่เขตไร่เล็ก ๆ ที่ชาว
บ้านแถบนั้นปลูกเอาไว้ เพียงไม่นานก็มาถึงกระท่อมบุงแฝก
หลังหนึ่ง ที่ประตูเป็นไม้ไผ่สามเปิดอ้าอยู่ ภายในสว่างด้วย
ตะเกียงลาน และนิตะเกียงริ้วแขวนอยู่หน้าประตู**

บนแคร่ที่ยกขึ้นจากระดับพื้นดินสูงประมาณ 1 เมตร ร่าง
ของพ่อพรานตัวดีของหล่อนนอนงอเป็นกุ่มเฒ่า หันหลังให้ประตู
มีผ้าผวยเก่า ๆ คลุมโปงอยู่ เสียงเขาครางฮือ ๆ ฟันสั่นกระทบกัน
อยู่กึก ๆ และอาการสั่นเทิ้มของร่างกายทำให้แคร่ที่ยกไว้ ไหวไป
ทั้งแคร่ มุ้งสีเขียว แบบมุ้งสนาม ซึ่งก็คงจะเป็นมุ้งของเจ้าของ
กระท่อมคือบุญคำ ขณะนี้ตลบขึ้นสูง

หล่อนก้าวเข้ามาหยุดยืนชะงักอยู่ริมแคร่ แล้วถอนใจพร้อมกับสายศิระกะกับตนเองไปมาซ้ำๆ พวกพรานพื้นเมืองสี่คนที่ตามเข้ามาด้วย ก็พากันยืนนิ่งกันไปหมด มองหน้า ‘นายหญิง’ และกะพริบตาอยู่ปริบๆ

แพทย์หญิงมือชั้นเกียรตินิยมแม่มริมฝีปากแน่นแล้วขึ้นไปบนแคร่ จนถึงร่างซึ่งอคูดคู้ยู่่นั้น คว่ำผ้าผวยที่คลุมโปงเปิดออก รพินทร์นอนหลับตา มือทั้งสองกำประสานกันอยู่ที่หน้าอก สันเหมือนปลุกพระ มันเป็นอาการที่หล่อนคุ้นเคยพบเห็นมาแล้วในชายคนนี้ ยามเมื่อโรคเก่าเขากำเริบระหว่างที่เคยบุกไฟรอยู่ด้วยกัน หญิงสาวเอาหลังมือแตะที่หน้าผากและชอกคอสัมผัสกับร่างกายเขา ความชำนาญก็บอกได้ทันทีว่า พิษไข้ขึ้นสูงจนหมดสติ

“เฮ้อ! ทุเรศจัง รพินทร์ เอ๊ย...”

หญิงสาวพึมพำออกมา ถอนใจอีกครั้ง หันมาทางพวกพรานพื้นเมืองที่ยืนเรียงรายล้อมแคร่อยู

“ช่วยกันหน่อย พวกเรา”

“ช่วยยังไงครับ นายหญิง ?”

จันถามโดยเร็ว

“ไปหาพืชมามากๆ จัการเผาเขาเสียเลย ช่วยกันเผาให้เหมือนสมัยเราเผานั่งแม่มดวาชิกา นั้นแหละ!”

พรานทั้งสี่ครางอ้อย ทำหน้ากะเรียกระวาด ดารินหัวเราะหึๆ ในลำคอ แล้วออกคำสั่งอีกครั้ง

“แบกเขาขึ้นไปบนเรือน ช่วยกันทั้งสี่คนนั้นแหละ”

บุญคำ เกิด เส่ย จัน ตรงเข้าปฏิบัติตามคำสั่งหล่อนโดยเร็วอย่างไม่รอช้า ดารินผละออกจากกระท่อมมาก่อนแล้วยืนรอทั้งสี่พรานพื้นเมืองตัวกลั่น ช่วยกันแบก ‘เจ้านาย’ เดินตัวปลิวมุ่งไปสู่เรือนพักของเขาทันที โดยมีหมอดารินเดินตามมาติดๆ หล่อนร้องเตือนพวกนั้นอีกครั้งขณะที่จะแบกรพินทร์ ไต่บันไดซึ่งทำไว้อย่างไม่สู้จะมั่นคงนักนั้นขึ้นไป

ร่างอันหมดสติด้วยฤทธิ์ไข้ปาฎกหาอย่างระมัดระวัง ขึ้นมาถึงชานเรือนสูง ดารินผู้ตามหลังขึ้นมาด้วย ซี่มือไปในห้องนอนของเขา ซึ่งหล่อนนอนหลับมาหลายชั่วโมง พวกนั้นนำเข้าไปวางไว้บนเตียง ม.ร.ว. สาวตรงเข้าไปที่ย่ามส่วนตัวของหล่อนคว้าหีบเวชภัณฑ์ขนาดกะทัดรัดขึ้นมา หล่อนไม่คิดเลยว่า ที่อุตสาหกรรมติดตัวมาด้วยนั้น มันจะต้องใช้กับรพินทร์ ไพรวลย์เข้าเอง เจตนาของหล่อนก็เพียงแค่เอามาเพื่อไว้ตามวิสัยของแพทย์เพื่อจะช่วยเหลือรักษาลูกบ้านหนองน้ำแห่งนี้ของเขา ซึ่งพวกบ้านป่าด้อยพัฒนาเหล่านี้มักจะมีอาการเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่เสมอ

“ในบ้านนี้มีกระเป๋าน้ำร้อนหรือเปล่า ?”

หล่อนถาม ขณะที่หีบเข็มและหลอดฉีดยาขึ้นมา

“มีครับ นายหญิง อยู่ในห้องครัว”

บุญคำตอบ

“ไปจัดการต้มน้ำร้อนขึ้นเตี๋ยวนี้อะ พอดีอดก็เอาใส่กระเป๋านั้น แล้วเอามาที่นี่”

ตาแต่มานูญคำ กับเสย เผ่นออกไปโดยเร็วอย่างขมิขมัน
เหลือเกิดกับจัน ยืนคอยเป็นลูกมืออยู่ในห้อง ดารินมองสีหน้า
อันซัดจนเขียว โดยมีเปลือกตาสั่นพลั้วของคนป่วย แล้วยิ้มออก
มาอย่างสะใจ สมน้ำหน้า เดินเข้าไปพร้อมกับเข็มฉีดยา ชั่วไม่กี่
อึดใจ ปฏิบัติการทางแพทย์ของหล่อนก็เรียบร้อย โดยผู้ป่วยไม่
มีโอกาสรู้สึกตัวหรือรู้สึกในสภาพสะลึมสะลือลำดับภาพไม่ได้
หล่อนคลี่ผ้าคลุมออกคลุมให้สองทบ ตัวเองทรุดกายลงนั่งริม
เตียง

“ตั้งแต่ฉันจากไปเมื่อคราวนั้นแล้ว นายของพวกเธอจับ
 ลั่นขึ้นอีกหรือเปล่า?”

หล่อหนามควักบุหรือออกมาจุดสุบ

“ก็เป็นอยู่เสมอๆ แหละครับ ราวสองเดือนก็สั้นจาก ๆ
อย่างนี้เสียที”

เกิดตอบ สี่หน้ามีกังวล

“ในบ้านหรือในป่า ?”

“ก็ทั้งในป่า ในบ้านแหละครับ ไม่เลือกที่หรอก นึกจะ
เล่นก็เล่นขึ้นมาเฉยๆ”

“แล้วพวกเธอทำกันยังไง ?”

จั่นยืมแห้ง ๆ

“ก็ช่วยกันไปตามเรื่องครับ นายหญิง พรานใหญ่มียาติดตัวอยู่เสมอ ยากินนะ แกบอกพวกผมไว้ให้รู้ว่าพอแกเกิดสิ้นชี้นมา ก็เอายา นั้นให้แกกิน อาการของแกจะสิ้นอยู่สักชั่วโมง สองชั่วโมงก็สร้างไปเอง พอหายแล้วก็ไม่เป็นอะไร แข็งแรงดีอย่างเก่า”

“สักวันหนึ่ง นายของพวกเขาจะตายด้วยโรคนี้ ถ้าเขา
ไม่รักษาให้หายขาดเสียที ขอให้รู้ไว้ด้วย”

สองคนนั่งอึ้ง

ครูใหญ่ต่อมาบุญคำกับเส่ยก็กลับเข้ามาพร้อมกับกระเป๋
ยางบรรจุน้ำร้อน ดารินรับมาตรวจดูอุณหภูมิ เห็นร้อนจัดเกิน
ไป ก็เอาผ้าขนหนูพันไว้อีกชั้นหนึ่ง แล้วสอดเข้าไปในผ้าห่มที่
คลุมตัวคนป่วยอยู่ วางไว้ให้ที่หน้าอก

“เออล่ะ พวกเธอกลับไปนอนได้แล้ว ไม่ต้องห่วงหรือ
ประเดี๋ยวเขาก็สร้างพิชชี หรือถ้าไม่สร้างก็ตายไปเลย พรุ่งนี้
ช่วยกันฝัง”

พรานทั้งสี่ยิ้มออกมาได้อย่างหมดกังวล ทุกคนเคยชินกับ
นิสัย และการพูดของ ‘นายหญิง’ ดืออยู่แล้ว แล้วก็รู้อะไรต่ออะไร
อยู่เต็มหัวใจ ไม่มีใครพูดอะไรอีก พวกเขากันเดินออกจากห้องและ
ลงเรือนไปเงียบๆ

ดารินลุกขึ้นยืน ชัดหลังมือผัวะเข้าไปที่ไหล่ของคนไข้ที่
นอนสั่นอยู่ด้วยความหมั่นไส้ แล้วเดินอย่างปราศจากจุดหมาย
ออกจากห้อง

‘นายหญิง’ ของพวกพรานนอนหลับมานานพอสมควร
แล้ว จึงไม่มีอาการง่วงใดๆ อีกทั้งสิ้น เดินไปรินไวน์ที่ยังตั้งอยู่
บนโต๊ะในห้องโถงกลางดื่ม ถือแก้วมานั่งที่เก้าอี้ริมผนังห้องอัด
ควันบุหรี่ไปพลาง ทอดสายตาอย่างปราศจากจุดหมายไปยัง

กลางนอกชาน ปล่อยความนึกคิดล่องลอยไปตามเรื่อง เหตุการณ์ของการผจญภัย ร่วมตายด้วยกันกลางป่าหลงสำรวจผุดขึ้นในมโนภาพของหล่อนเป็นฉากๆ ชนิดจำได้อย่างติดตา

และจะไม่มีวันลืมเลือนไปได้เลยตลอดชั่วชีวิตนี้

สภาพที่รพิณทร์ ไพรวลย์ เดินนำทางดุ่มๆ อยู่กลางไพรที่กันดาร ชนิดที่พวกหล่อนไม่อาจเดินตามเขาได้ทัน...สภาพของการเหน็ดเหนื่อยทุกข์ทรมานเจียนขาดใจ...ที่พึง ที่หวังของคณะทุกคนยามนั้นฝากไว้กับชายคนนี้เพียงคนเดียว เขาผู้ซึ่งกำชีวิตของผู้ร่วมคณะทุกคนไว้ในกำมือ และปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์สุจริตที่สุด เพียบพร้อมไปด้วยศักดิ์ศรีของความเป็นสุภาพบุรุษไพร่ สุภาพแต่ไม่อ่อนน้อม (กับหล่อน)...ทรหดบึกบึนจนสุดใจขาดดิน...เฉียบขาด มีการตัดสินใจที่ถูกต้องพร้อมด้วยไหวพริบปฏิภาณ...บนความแข็งแกร่งและไม่แยแสกับอะไรทั้งสิ้น บางขณะหล่อนก็อาจค้นพบอารมณ์หวานอ่อนโยนแฝงอยู่ลึกล้ำ

กลางป่าดงพงไพร ไม่ว่าจะกันดารสักเพียงใด

เขาคือเจ้าแห่งอาณาจักรโดยแท้...

ภาพที่ประทับใจหล่อนที่สุด ก็คือภาพของชายร่างสันหัดในชุดเสื้อกางเกงสีกากี หมวกของเสือพรานที่พับปีกขึ้นข้างหนึ่ง หน้ากร้านเป็นมันไปด้วยเหงื่อ ตากร้าวคมเฉียบ และริมฝีปากบางที่ยากนักจะปรากฏรอยยิ้ม ราวกับใบหน้าที่ถูกสร้างขึ้นด้วยหิน มือถือไรเฟิล เดินงุดๆ รวกับตามควายหายอยู่ในดงทึบไม่พูดจากับใครโดยไม่จำเป็นเอาแต่เดินและโบกมือเป็นสัญญาณให้ตามอย่างเดียว อาการของเขาในขณะนั้น เท่าที่จำทำที่เอามาเลียนแบบได้ก็คือ มองอยู่สี่ทางคือ ซ้าย-ขวา สูง-ต่ำ พอ

มองครบสี่ด้านแล้ว ก็ออกเดินต่อ ซึ่งไม่มีการผิบบ้างหมาย ที่จะมุ่งไปเลย ตรงเป้าต่อจุดหมายที่ต้องการ ไม่คลาดเคลื่อน ทั้งๆ ที่ปามันก็มีต้นไม้มากเหมือนกันทุกต้น ชนิดที่ไม่น่าจะเอาอะไรมาเป็นเครื่องสังเกตได้

ถ้าเขายืนนิ่งอยู่กับที่พร้อมทั้งเงี่ยหูพิจารณาดูภูมิประเทศไปรอบๆ ตัวเมื่อไหร่ นั่นหมายความว่า ทุกคนกำลังจะเผชิญหน้ากับมหันตภัยแล้ว ไม่รูปใดก็รูปหนึ่ง และเขาก็หาทางหลีกเลี่ยงหรือแก้ไขได้ทุกขั้นตอน

ทำอันแสนจะสง่างามของบุรุษผู้นี้ ก็ตอนที่เขาตวัดไรเฟิลขึ้นประทับไหล่อย่างรวดเร็ว ซึ่งไม่เกิดขึ้นบ่อยนัก แต่ถ้าอาการเช่นนั้นเกิดขึ้นเมื่อใด หมายถึงกระสุนนัดเดียวต่อหนึ่งชีวิตของสัตว์ร้ายอันตรายที่พุ่งดิ่งเข้าใส่ ตูมไหนก็ตูมนั้นไม่เคยพลาด ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร ดูร้ายใหญ่โตสักเพียงไหน

ก็อาจถูกต้องตามที่เขาพูดไว้กับหล่อนเหมือนกัน...

รพินทร์ ไพรวลย์ จะมีความเป็น รพินทร์ ไพรวลย์ อย่างสมศักดิ์ศรีได้ ก็ต่อเมื่อเขายืนตระหง่านอยู่ในไพร-พฤกษ์ เท่านั้น

ระหว่างที่ทอดสายตาเหม่อจับอยู่ที่นอกชานอีกภาพหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในห้วงคิด ตรงชานกลางบ้าน ตำแหน่งที่หล่อนมองอยู่ในขณะนี้เอง ถอยหลังไปประมาณปีเศษ ก่อนหน้าการออกเดินทางที่บ้านหลังนี้ คำของวันสุดท้าย หนุ่มฉกรรจ์ร่างใหญ่คนหนึ่ง มานั่งขัดสมาธิสงบนิ่งอยู่ท่ามกลางสายตา

สำรวจของทุกคน เจ้าหนุ่มนั้นมีใบหน้าคมคายเกินกว่าที่จะเป็น
ทรงหน้าของกะเหรี่ยงดง (ดังที่มันแนะนำตัวเองต่อทุกคน) อยู่
ในชุดกะเหรี่ยงสีดำ ศีรษะคาดแถบผ้าแดงเก่า ๆ ลักษณะเหมือน
เครื่องรางของขลัง ไหล่สะพายย่ามเก่า มือถือไรเฟิลคานเหวี่ยง
โบราณขนาด 44-40 วินเชสเตอร์ ผิวแดงจัดประดุจทองแดง
ฟันขาวเรียบ ตาเป็นประกายคมลึก แฝงไว้ด้วยเลศนัยที่ไม่มี
ใครอ่านออก ไอ้หนุ่มนั้น มีนามว่า ‘แกซาย’ อดีตร้อยโท
แห่งกองโจรกะเหรี่ยงอิสระ

หล่อนและทุกคนรักในนิสัยใจคออัน ‘ขี้เล่น’ เจียบ ๆ
ของมัน รักในเล่ห์เหลี่ยมไหวพริบและฝีมือ ที่เชือดเฉือน
กับพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวลย์ ไปตลอดทุกระยะเส้นทาง
เดินมหาวิบาก แต่ไม่เคยปรากฏว่าจะทรยศ หรือว่าบกพร่อง
ในหน้าที่ของคนรับใช้ประจำคณะ

ถ้าวรพินทร์ ไพรวลย์ เปรียบประดุจเสือใหญ่

แกซายก็คือสิงห์ร้ายที่ซ่อนเขี้ยวซ่อนเล็บมิดชิด

คนหนึ่งมือดีเป็นร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทย
อีกคนหนึ่งมือดีเป็นร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง เคยเป็นคู่ปรับที่
ฟาดฟัน ในขณะเดียวกัน ก็เคยเป็นหนี้บุญคุณชีวิตกันมานับ
ครั้งไม่ถ้วน

ทั้งสองคนขัดเส้นปิ่นเกลียวกันในฉากหน้า แต่ลึกลงไป
ในแก่นแท้ของหัวใจ เขาทั้งสองทอดทิ้งกันไม่ได้ และจะร่วมมือ
กันทุกครั้งเมื่อวิกฤตการณ์สุดยอเกิดขึ้นกับคณะทั้งหมด ไม่มี
ใครเท่าทันแกซายได้ นอกจากรพินทร์เท่านั้น เท่า ๆ กับที่ไม่มี
ใครเดาจิตใจหรือแผนการของรพินทร์ถูก นอกจากแกซาย

ทั้งสองเป็นคู่ถ่วงอำนาจและความสำคัญของกันและกัน
อยู่ในที่ ระหว่างเส้นทางมหาวิบาก อันแวดล้อมไปด้วยความ
ตาย

และแล้ว เมื่อการเดินทางมาสุดปลายเส้นทางทุกคนก็
ตะลึงพริ้งเพริดไป เมื่อพบว่าเจ้าคนใช้นามกรว่า ‘แกช่าย’ คือ
‘ยุพราชแห่งราชวงศ์เทพ’ ของดินแดนลี้ลับหลังเทือกเขาพระศิวะ
ผู้หวนกลับไปสู่มาตุภูมิ เพื่อกอบกู้ประชาชนและราชบัลลังก์คืน

แกช่าย หรือสมเด็จพระเจ้าจักรวาทิราช ขณะนี้คงมีความสุข
แล้ว กับเมยานี ณ แผ่นดินอันเป็นแดนสนธยาที่คณะของหล่อน
ไปติดตามคนหายสาบสูญได้ตัวคืนมาเรียบร้อยแล้วนั้น

ทุกคนแยกย้ายกันไปเป็นสุขตามสถานภาพของตนเอง
แต่รพินทร์ไพรวัลย์ ก็ยังคงเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ อยู่เหมือนเดิม
สันโดษเดี่ยว เปลี่ยวเปล่า เหนื่อยยากอยู่กลางป่า มีแต่เพียง
ลูกน้องคู่มือใจสี่คนเท่านั้น ที่อยู่เคียงข้างเขามาแต่ไหนแต่ไร

คิดดูก็น่าสงสาร...

**ดารินลูกขึ้น เดินช้าๆ กลับมาในห้องอีกครั้ง ขณะ
นั้น** ไก่ป่าขันเจื้อยแจ้วมาราวป่าห่างไกลออกไป พร้อมกับ
ลมเยือกโกล้งรุ้ง ที่หอบเอากลิ่นดอกไม้ไฟบางชนิดโชยกรุ่นเข้า
มา

สุภาพบุรุษไฟรของหล่อนคนนั้นยังคงนอนสงบนิ่งอยู่บน
เตียง ด้วยดวงตาที่ปิดสนิท ร่างของเขานอนหงายเหยียดยาว
ตามปกติ ไม่มีอะไรสั่นสะท้านอีกแล้ว ลมหายใจแผ่วสม่ำเสมอ

หญิงสาวเข้ามายืนกอดอก พิจารณาดูใบหน้านั้นอยู่ข้างเดียว
ทรุดกายลงนั่งริมเตียงอย่างแผ่วเบา เอื้อมมือไปแตะที่แก้มอัน
สากครึ้มไปด้วยเครา

อุณห์ภูมิในกายของเขาลดลงสู่ระดับปกติแล้ว

สัมผัสแผ่วเต็มไปด้วยแววปรานีนั้นทำให้ดวงตาที่ปิดสนิท
ของรพินทร์ลืมขึ้นมาทันทีในลักษณะสะดุ้งตื่นอาการของเขาเต็ม
ไปด้วยความงุนงงตกใจ ขยับตัวจะลุกขึ้นอย่างพรวดพราด แต่
ฝ่ามืออ่อนละมุนกดลงมาที่อก ใบหน้าที่มองดูเหมือนภาพฝัน
นั้นยิ้มให้น้อย ๆ

“นอนเถอะ ‘ควาย’ ในหมู่บ้านของคุณยังไม่ได้หายไปไหน
แม้แต่ตัวเดียว เพราะฉะนั้นไม่ต้องรีบไป ‘ตาม’ หรอก”

“คุณหญิง...”

เขาอุทานออกมาเสียงแหบ

“โรคเก่าไม่ยอมหายเสียทีนะ เมื่อไหร่จะรักษาให้หาย
ขาด”

น้ำเสียงนั้นอ่อนซึ่ง ฝ่ามือยังลูบไล้อยู่ที่แผ่นอกจอมพราด
ชอยเปลือกตาถี่ ๆ มองไปรอบ ๆ ตัว แล้วค่อย ๆ เลื่อนกายขึ้นมา
ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอน ฟังพนักหัวเตียง

“ถ้าได้เมียเป็นหมอเมื่อไหร่ ก็คงหายขาดเมื่อนั้น”

เขาไม่คิดที่จะพูดเช่นนั้น แต่มันหลุดปากออกไปเอง

“ก็ดีแต่พูดไปงั้นแหละ น้ำหน้าอย่างนายรพินทร์ ไพธ-
วัลย์ ไม่มีปัญญาหรอก”

“ท่าจะจริง...”

รพินทร์พึมพำ เหมือนจะกล่าวกับตัวเอง

“คนอย่างผมจะมีปัญญาอะไรได้ นอกจากจับลิงจับค่าง มาขาย...ว่าแต่เนี่ยผมหลับไปนานสักเท่าไรหรือนี้ แล้วก็ทะเล่สิ่งขึ้นมา นอนอยู่บนนี้ไ้ไ้ยังงิ ว้า! น่าเกลียดจริง ๆ”

“คุณสร้างไ้ไ้แล้ว จะกลับลงไปนอนกับบุญคำอีกตามเคย ไ้ไ้ไ้”

ดาร์รินพูดหน้าเฉย

พรวนใหญ่มองออกไปทางหน้าต่าง ยังต้องฟ้าด้านนอก

“ฟ้าสาแล้วครับ ไม่เป็นไรหรอก ผมจะตื่นแล้ว จะไ้ไ้ให้ เขาจัดเตรียมอาหารเข้าไ้ไ้ให้คุณหญิง ประเดี่ยวทานอาหารเสร็จ จะไ้ไ้ขับรถไปส่งที่สถานีก็กั้สั้ตรั้ของคุณอำพล ตามคำสั่ง แต่ แหม! เสียตายเหลือเกิน...”

“เสียตายอะไรไม่ทราบ?”

หล่อนขมวดคิ้ว ทำตาฉงนถาม

รพินทร์หัวเราะ เอามือขยี้ตา

“เสียตายที่เจ้าสาวอุ้ตล้าห์มาถึงเรือนหอแล้ว ผมยังไม่ รับขวัญเธอให้สมกับเจตนาอันน่ารักของเธอ มั้วแต่โง่จ้งอยู่ไ้ไ้ เอ้อ! ต่อไปไ้ไ้ ‘เรือนหอหลังนี้’ ก็คง ‘เห็นที่จะร้าง’...อย่างไ้ไ้เพลง เขาว่าเสียแล้ว ช่วยบอกหน้อยไ้ไ้ไหมครับว่า เนโลกนี้ จะยังมี ผู้ชายคนไหนจ้งเท่านายรพินทร์คนนี้บ้าง?”

คิดว่าจะถูกสวณคำย้อนเกล็ดมาอย่างเจ็บแสบที่สุด แต่ กลับเป็นตรงข้าม แม่ดอกฟ้าดาร์รินของเขาสั้นคิ้วระน้อย ๆ ค่อย ๆ เอนกายลงซบใบหน้าลงกับแผ่นอกนั้น

“คุณไม่โง่จ้งหรอกคะ แต่คุณเป็นสุภาพบุรุษที่แสนดีของ จันมานานแล้ว ก็ความเป็นสุภาพบุรุษแท้จริงอันนี้แหละที่ไ้ไ้ให้

ฉันรักคุณอย่างสนิทใจที่สุด เหลือเวลาอีกไม่กี่ชั่วโมงฉันก็จากไปแล้ว เราอย่ามาทะเลาะหรือกวนอารมณ์กันอยู่เลยล่ะ ฉันอยากจะหลับต่ออีกสักนิด ถ้าเป็นไปได้...ในอ้อมแขนของคุณได้ไหมคะ?”

“ผมเหม็นสาบนะ ยังไม่ได้อาบน้ำเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก คุณเหม็นสาบมานานแล้ว แต่เป็นกลิ่นสาบที่ฉันรัก”

“ตกลง! เรามานอนอยู่ใกล้ๆ กันเหมือนสมัยเดินป่า”

กล่าวพร้อมกับหัวเราะเบาๆ รพินทร์เหนียว ม.ร.ว.สาวคนสวยให้พลิกข้ามกายเขาไปนอนอยู่ข้างๆ สะบัดผ้าวมที่คลุมกายอยู่ ไปห่มคลุมให้หล่อนด้วย แล้วตะแคงหน้าเข้าหา จ้องตายิ้มๆ

“ขอกอดนอนหน่อยได้ไหม”

“ตกลง!”

หล่อนเลียนคำพูดของเขา พลิกตะแคงหน้าเข้าหา ปลายจมูกชนกัน รพินทร์กอดไว้แนบกระชับกับกาย ดารินกอดตอบ

“ขอจูบหน่อยได้ไหม?”

เสียงเขาเบาลงไปอีก

“ตกลง!”

เขาจูบ...

หล่อนจูบตอบ...

ทั้งสองนอนสวมกอดอยู่ในอ้อมแขนของกันและกัน รพินทร์ กระซิบที่ริมหู

“.....”

คราวนี้หล่อนยิ้ม สันหน้าช้า ๆ หลับตาจูบเบา ๆ ที่ปลายคาง กระซิบตอบ

“ม่าย...ตก...ลง...”

“ทาม...ม่าย...ล่ะ?”

“อยากสะดุ้งเมื่อตอนหัวค่ำทำไม และนี่ก็ตะวันจะขึ้นแล้วหมดเวลา หหมดสิทธิ์”

“น่าเสียดาย”

“ช่วยไม่ได้”

“เอวคุณหญิงเล็กนิดเดียว”

“เอวเล็กมานานแล้วอะ 23 เท่านั้น”

“แต่รู้สึกว่ตะโพกจะหนากว่าเดิม...”

“อย่าชนไม่เข้าเรื่องนะ เตี้ยวเถอะถูกหักนิ้ว”

“โคนขาแต่ก่อนนี่ เรียวกว่านี้ครับ...”

“ฮือ! ไม่เอาน่า บอกว่าอย่า! แนะ ๆ ๆ! ดุชิทำอะไรนะ?”

“ป่าว...”

“เปล่า ก็เอามือออกไปซิ กอดเฉย ๆ จูบที่ไหนก็จูบ แต่ห้ามจูบต่ำกว่าคอ ได้ยินไหม”

“ไม่ได้ยิน”

หล่อนหยิกแล้วหัวเราะรีน แต่แล้วก็จูปากมาอีก สีมตาขึ้น ทำตาโต เอานิ้วแตะริมฝีปาก เสียงซิ้งซังขึ้น

“อย่านะ! ไม่ได้...ไม่ยอม! สุขภาพของตนเองก็ยังไม่ดีนัก ประเดี้ยวก็ฟุบเท่านั้น ชี้เกียจอยู่รักษา จะบอกเสียก่อน”

“ไม่รักษาก็ยอมตาย อยู่มาได้ยังไงนะ คุณหญิงปล่อยตัวเองมาจนกระทั่งอายุถึงปานนี้”

“อ้อนี่ว่าฉันแก่งั้นรี ?”

“ไม่ได้ว่าแก่ห rokok แต่ว่าน่าเสียดายเวลาแทน ถามจริง ๆ
เหอะ ถึงแม้คุณหญิงจะไม่เคยคบผู้ชายมาก่อน ก็เคยมีเพื่อน
ผู้หญิงบ้างไหม เพื่อนผู้หญิงที่รักสนิทกันที่สุด ชนิดนอนร่วม
เตียงกันนะ”

“แน่ะ! ทะลิ่งเป็นเหมือนกัน”

“ผมถามจริง ๆ”

“เคยเหมือนกันแหละ แต่ถีบตกเตียงมาเสี่ยหลายคนแล้ว”

“เมย์เคยปล้ำคุณหญิงใช้ไหม ตอนที่เดินป่า”

“แอบดูงั้นรี?”

“เดาเอา”

“ดีแล้ว เมื่อถามฉันถึงเรื่องเมย์ ฉันก็จะถามมั่งละ”

“ถามอะไรครับ?”

“เคยถามมาหลายครั้งแล้ว แต่จะขอถามอีกครั้งเดียวเป็น
ครั้งสุดท้าย ตอนที่แผ่นดินไหว คุณไปติดอยู่ในถ้ำกับเมย์ตลอด
ทั้งคืนสองต่อสอง...ทำอะไรเขาหรือเปล่า?”

“ด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย...”

เขากระซิบตอบซ้า ๆ วางหน้าตาย

“ผมขอตอบว่าผมไม่เคยมีอะไรกับเมย์เลย”

“เหอ! ก็ครั้ง?”

หล่อนถามพร้อมหยิก

“ว้า! คุณหญิง!... ก็ผมบอกอยู่แล้วยังไงว่าไม่เคย”

“ใช่! ไม่เคยหนเดียว แต่คงจะเคยหลายหน คำตอบของ
คุณมันบอกชัดอยู่แล้ว”

“ตายละ! ผมบอกอะไรคุณหญิง...”

“ก็บอกว่าด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชายยังงี้ละมี ‘ลูกผู้ชาย’
 แท้ๆ คนไหนบ้างที่เขาพูด หรือบอกใคร ว่าเขาเคยได้ผู้หญิงคน
 ไหนที่ไม่ได้เข้ามาแต่งงานอยู่กินกับเขา ลูกผู้ชายทุกคน ต้อง
 ป้องกันและให้เกียรติผู้หญิงเสมอ และคุณก็คือลูกผู้ชายคนนั้น
 ยังงี้ละ ?”

รพินทร์เกาหัว ทำหน้าพิกล

“คุณหญิง อย่ามาทำฉลาดเหนือผมไปหน่อยเลยนะ
 พิสูจน์กับตัวคุณหญิงเองก็ได้ ว่าผมเคยมีอะไรไหม ทั้งๆ ที่หลง
 ป่าอยู่ด้วยกันนับครั้งไม่ถ้วน บางครั้งยังต้องช่วยเปลื้องเสื้อผ้า
 คุณหญิงออกลอนจ้อน เพื่อเอาตัวคุณหญิงอย่างไฟ กันไม่ให้
 ตะคริวมันจับตาย”

“ฉันกับเมย์ไม่เหมือนกันนะ”

“ผมก็ไม่ได้ว่าเหมือน คุณหญิงสวยน่ารักกว่าตั้งเยอะ”

“อย่ามาทำไ้”

“หยุดถามเรื่องนี้เสียทีเถอะ ขึ้นถามอีก ผมจะ...”

“ทำไม? พูดไปให้จบประโยคสิ”

“ปล้ำคุณหญิง!”

“ก็ปล้ำอยู่นี่แล้วยังงี้ เสื้อผ้าฉันมีติดตัวที่ไหน เนื้อตัว
 ก็ดูเหมือนจะเป็นจำไปหมดแล้ว กลับไปถึงกรุงเทพสงสัยจะใส่
 ชุดว่ายนํ้าให้ใครเห็นไม่ได้เป็นอาทิตย์ เอาละ จะถอดของฉันก็
 เชิญถอดไป แต่ห้ามถอดของตัวเองนะ ห้ามไม่เชื่อ เอาให้ตาย
 เลย”

“เป็นไข้จับสั่น กลั่นใจเสียให้ตายเลยดีรีเรา”

“เอาซิ จะช่วยอุดจุมูกให้ด้วย จะได้หายใจไม่ออก ตายเร็วขึ้นอีก”

“เอาละ ไม่ปล้ำแล้ว กอดนอนเฉย ๆ”

“ดี อย่าผิดสัญญา นะ ฉันจะหลับอีกสักสองชั่วโมง และคุณก็ควรจะพักหลับด้วย”

“ดีเหมือนกัน ผมก็เพลียจนบอกไม่ถูก”

“เห็นไหม ว่าแล้ว...อวดเก่งไม่ถูกกาลเทศะ ตอนหัวค่ำไม่เห็นเก่งอย่างนี้บ้างนี่”

“คนไม่มีโชค มันก็อย่างนี้แหละครับ มาซิ กอดผมไว้ เราจะหลับไปด้วยกัน”

เมื่อรพินทร์ตื่นขึ้นอีกครั้ง เขาลืมตาในลักษณะสะดุ้ง แสงแดดกล้า ส่องลอดกิ่งใบของต้นไม้ใหญ่ ซึ่งคลุมหลังคา ‘บ้านธารุชาน’ ของเขาไว้อีกชั้นหนึ่ง เข้ามาทางช่องหน้าต่างห้วนอน จับอยู่ใบหน้าจนรู้สึกอุ่น ดารินหายไปจากเตียงเสียแล้ว เหลียวมองดูนาฬิกาเรือนเล็กที่ตั้งอยู่บนโต๊ะข้างๆ เตียง มันเป็นเวลาเกือบ 11.00 น. เข้าไปแล้ว

ผงกกายลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว ยังไม่ทันลำดับภาพ ประตูห้องก็ปรากฏใครคนหนึ่งโผล่เข้ามา ยืนคาเอามือยันกรอบประตูอยู่ พร้อมกับยิ้มใสเหมือนแสงระวี

“อรุณสวัสดิ์เจ้าคะ นายพราน”

เขากะพริบตาถี่ จ้องหล่อน ขณะนี้ ม.ร.ว. สาวคนสวย อยู่

ในเครื่องแต่งกายชุดเดิมของหล่อนเมื่อวานนี้เรียบร้อย เค้าน้ำ อิมเอิบผุดผ่อง รพินทร์มีอาการงงๆ สับสนเล็กน้อย หันมาดู นาฬิกา และมองออกไปยังนอกหน้าต่างอีกครั้ง โดดลูกขึ้นจาก เตียงทันที

“เอ เห็นจะไม่ ‘อรุณสวัสดิ์’ เสียแล้วละครับ คุณหญิง นี่ มันเกือบเที่ยงแล้ว!”

“แต่ถึงยังไงก็ยังไม่เที่ยงนี่ จัตุว่าอยู่ในเขตของเช้า แม้จะ สายไปบ้าง”

“ผมสงสัยว่าผมเผลอหลับไปยังไง จนตะวันโด่ง...”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว พึมพำ

“ก็ไม่เห็นจะต้องสงสัยอะไรนี่ เจอวาเลียมเข้าไปยังไงล่ะ”

“คุณหญิงวางยา ‘สะกด’ ผมอีกแล้ว ว้า!...”

“จำเป็นจริงๆ ไม่ได้หวังดีที่จะให้คุณนอนหลับพักผ่อน ะไรหรอก แต่เป็นการป้องกันตัวเองเท่านั้น เอาให้หลับไปเสีย เลย จะได้หมดฤทธิ์เดช ถ้าคิดว่าจะมีฤทธิ์ขึ้นมาเมื่อคืนนี้ยังไง ละ”

“อ้อ! เข้าใจมาก ขอบคุณกับคุณหญิงหมอ ที่ใช้วิชาชีพ ให้เป็นประโยชน์กับตน มิน่าล่ะหลับเป็นตายเลยเรา แบบนี้น่า ให้กรรมการแพทย์ยึดใบประกอบโรคศิลป์”

หมอดารินหัวเราะคิก แล้วหยุดหัวเราะ วางหน้าเฉย บอกต่อมาว่า

“ชำระสะสางตัวเองได้แล้ว เมื่อวานนี้ก็ไม่ได้อาบน้ำมา ทั้งวัน ฉันเตรียมอาหารเช้าไว้ให้คุณแล้ว”

กล่าวจบ หล่อนก็เอามือที่ไขว้หลังอยู่ โยนผ้าเช็ดตัว

ขนาดใหญ่มาให้เขา รพินทร์รับไว้เดินมึนๆ เซๆ ออกมา หญิงสาวหมุนตัวกลับเดินนำหน้าออกไปก่อน

เมื่อถึงห้องครัวอันติดกับห้องน้ำเขาเห็นอาหารที่อยู่ในสต็อกของตู้เย็น ซึ่งไม่เคยสนใจกับมันนัก กำลังส่งกลิ่นอยู่หอมกรุ่น วางเป็นระเบียบเรียบร้อย ประกอบด้วยแฮมทอด-ไข่ดาว กาแฟและน้ำส้มคั้น ซึ่งเสียบึงกรังเหล่านั่น มันมีอยู่ในตู้เย็นและห้องครัวของเขาพร้อม เพียงแต่ว่า แต่ไหนแต่ไรมา เขาสักแต่ซื้อๆ มาเก็บสะสมไว้ แต่ไม่เคยสนใจอะไรนัก เพราะความขี้เกียจทำ ส่วนจะหาลูกมือ เด็กในหนองน้ำแห้งให้มาทำให้นั่งเด็กพวกนั้นก็ไม่ใช่ ประสา ทอดแฮมกับไข่ดาวไหม้เกรียมให้เขากินทุกวัน จนเลิกกินไปเอง

แต่สำหรับการตื่นขึ้นมาในวันนี้ ลักษณะของอาหารเหล่านั้น ราวกับออกมาจากครัวของภัตตาคารชั้นดี ด้วยฝีมือของแม่ดอกฟ้าดาร์ริน ผู้ไม่ใช่เป็นมือคัลลยแพทย์ชั้นเกียรตินิยมเท่านั้นแต่เพียบพร้อมไปด้วยคุณลักษณะของกุลสตรีแม่บ้านครบถ้วน

รพินทร์เดินมาหยุดมองอยู่ที่อาหารชุดนั้น แล้วหยิบส้อม ทำท่าจะจิ้มแฮม ดาร์รินผลักเขาไป ร้องแหว

“สกปรกไม่สร้างชาติ โคลยี่ฟันไม่ยอมฉุ จะกินทั้งยังงั้นะ เหรอ ไปอาบน้ำจัดการกับตัวเองให้เรียบร้อยก่อน ยังไม่ให้กิน! คนป่าจริง ๆ ให้ตายเถอะ”

หล่อนผลักหลังเขา ดันจนกระทั่งเข้าห้องน้ำไป แล้วเอื้อมมือมาปิดประตูให้ พร้อมกับบ่นขรม

ไม่มีปากเสียงใดๆ อีก สำหรับ ‘คนป่า’ คนนั้น

แล้ว 10 นาทีหลังจากนั้น เขาก็มานั่งอยู่ที่โต๊ะ โดยมี
หล่อนนั่งสุมบุหรีมองอยู่ยังเก้าอี้ตรงข้าม รพินทร์เปลี่ยนเครื่อง
แต่งกายชุดใหม่เรียบร้อย ก็คงเป็นชุดทำงานอย่างเดิมของเขา
นั่นแหละ ซาฟารีสีกาก็เก่าๆ แต่สะอาด หนาวคราดากเรียบร้อย
ดูหน้าตาแจ่มใสขึ้น

“คราวนี้อุญาตให้ท่านได้แล้วหรือยังครับ ?”

“เชิญตามสบายจะ ‘สามมือปาม’ ยังไงก็เอาให้ถนัด ส้อม
หรือมีดที่วางไว้ ไม่จำเป็นจะต้องใช้ก็ได้ เอามือหยิบเอาตาม
สบาย”

รพินทร์หัวเราะ เริ่มต้นจัดการกับอาหารมือแรกแห่งวัน
อันมีรสโอชะเป็นพิเศษนั้นอย่างหิวโหย

“ขอบคุณคุณหญิงเหลือเกินที่กรุณา มันเป็นวันที่ผมรู้สึก
ว่าเป็นสุขที่สุด ในชีวิตของคนอนาถาอย่างผม”

เขาพูดจากใจจริง เเงขึ้นมองหน้า ดารินจ้องอยู่ก่อน
แล้ว ทำเบะปากใส่

“ไม่ได้กรุณาหรอก แต่ทนดูความทุเรศทุรังกาในทุกสิ่งทุก
อย่างอันเป็นส่วนประกอบแวดล้อมตัวคุณอยู่ไม่ไหว จริงๆ นะ
รพินทร์ กลางป่าคุณสง่างามและเหมาะสมไปหมด ทุกอิริยาบถ
การเคลื่อนไหวที่เป็นอยู่ แต่ในบ้านแล้ว คุณก็คือเด็กสกปรก
ซี้เกียจ ไม่เอาไหนเลย บนบ้านทาร์ซานหลังนี้อาจมีส่วนประกอบ
ที่แสดงถึงวัฒนธรรมซึ่งเป็นพื้นเดิมของผู้เป็นเจ้าของพอจะหลง
เหลือให้เห็นอยู่บ้าง แต่ตัวเจ้าของเองนั้นแย่มากๆ ผิดตอง-
เหลือองเราดีๆ นี่เอง”

เขายักไหล่ชนิดหนึ่ง เคี้ยวตุ้ยๆ อย่างเอร็ดอร่อย

“คุณหญิงทานแล้วหรือครับ?”

“ฉันไม่ทนหิวรอคุณตื่นหรอก เรียบร้อยแล้ว”

“ตื่นตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“สามโมงเช้า ลงไปคุยกับพวกลูกบ้านคุณจนรอบหมู่บ้าน
หนองน้ำแห่งนี้แล้ว เห็นพ่อเจ้าประคุณยังไม่ตื่นไสยาสน์เสียที่
ก็เลยขึ้นมาดู ก็พอดีเห็นลืมตาขึ้นมา นึกว่าตายเสียแล้วอีก ยา
ที่ให้ไว้เมื่อคืนแรงไปหน่อย”

“ครับ ผมรู้ว่าตัวผมเป็นที่ทดลองยา หรือ ‘หนูตะเภา’
สำหรับคุณหญิงหมอ มาตั้งแต่สมัยเดินป่าแล้ว”

“ก็เหมือนๆ กับที่คุณทดลองฉัน หรือพวกฉัน ให้เดินได้
เขากันจนแทบกระอักเลือดนั้นแหละ ก็ปลัดกันมั่งซี ที่ใครที่มัน
เดินป่าฉันต้องพึ่งคุณ พอตัวเองสิ้นเป็นเจ้าเข้า คุณก็ต้องพึ่ง
ฉันมั่ง มั่นยุดิธรรมดีแล้ว เก่งไปเสียหมดทุกอย่างคนเดียวเมื่อ
ไหร่ล่ะ”

“ตอนคุณหญิงตื่น ทำไมไม่ปลุกผมด้วยล่ะครับ?”

“ขี้เกียจปลุก ฉันอยากจะเดินเล่นในหมู่บ้านนี้ตามลำพัง
โดยไม่ต้องมีใครมาเดินตามหลังพูดจาแหย่โทสะอยู่”

**รพินทร์กินอาหารจนหมดเกลี้ยงจาน แล้วคว้าถ้วย
กาแฟขึ้นมาสูดดม พึมพำออกมา**

“เมื่อคืนนี้...”

“ทำไม?”

“คนดีของพี่น่ารัก...”

ดารินพาชื่อ ถามต่อมา

“พูดแปลกนี้ แล้วยังไง?”

“พี่เองยังได้ประจักษ์ ว่าน้องน่ารักทุกเวลา...”

ม.ร.ว. สาวจุกคิดขึ้นมาได้ในข้อความของบทเพลงหนึ่ง
หัวเราะก๊ากๆ เอาซองบุหรีเปล่าที่หมดแล้วกำเป็นก้อน ปาหน้า
อกเขา

“ไหนด ต่อไปซิ”

“คีนนี้...”

“คีนนี้? ทำไมยะ?”

“พี่ให้สัญญา...”

“สัญญาว่าไง?”

“เว้นดาวเดือนบนฟ้า นอกนั้นพี่มอบให้เธอ!”

“ยี่เกหนองน้ำแห้ง! เสียใจคะ ไม่มี ‘คีนนี้’ อีกแล้ว ประ-
เดี๋ยวทานอาหารเสร็จ ขับรถไปส่งฉันที่สถานีกักสัตว์ ฉันจะ
กลับแล้ว”

“อ้าว! แล้วกัน นิยายรักหักมุมเอาแบบแอนตี้ไคลแม็กซ์
ยังงี้เองนะหรือ?”

“ช่วยไม่ได้ ฉันบอกแล้ว ว่าฉันจะมาพักที่นี่คีนเดียวเท่า
นั้น”

“อีกสักคีนไม่ได้หรือครับ รับรองว่าคีนนี้ผมจะพยายาม
เป็นคนดีที่สุดของคุณหญิง จะอาบน้ำ ชัดซี่ไคลให้สะอาด จะ
ทำอาหารอย่างดีที่สุดด้วยฝีมือของผมเองให้คุณหญิง จะนอน
เฝ้าตรงนอกชาน...”

กล่าวพลางเขายกมือขึ้นเป็นการให้สัตย์สัญญา

“รับรองว่าจะไม่ล่องล่ำเข้าไปในห้องที่คุณหญิงนอนเลย
แม้แต่ก้าวเดียว นะครับ อยู่เป็นขวัญใจของชาวหนองน้ำแห้ง
อีกสักคืนเหอะ จะให้ผมกราบก็เอา”

“โหน!”

หล่อนทำเสียงหนักๆ ในลำคอ พร้อมกับส่ายหน้าช้าๆ
อย่างเด็ดเดี่ยวในความตั้งใจ

“เมื่อฉันบอกว่าฉันจะมา ฉันก็ต้องมาให้ได้และถ้าฉันจะกลับ ฉันก็ต้องกลับให้ได้เหมือนกัน ไม่มีใครมาบังคับขอร้องหรือวิงวอนใดๆ ได้ทั้งสิ้น ฉันมีธุระที่จะต้องกลับไปทำ และต้องถึงกรุงเทพให้ได้ภายในคืนนี้ ไม่ว่าจะตึกตึ้นสักเพียงไหน เอ้า! นียาสำหรับคุณ กินเสีย หลังอาหาร 3 มื้อ ทุกวัน ชุตละสามเม็ด แยกซองไว้ให้แล้ว อีกซองนั้นเป็นยาก่อนนอน และตลอดทั้งอาทิตย์นี้ ไม่ควรเข้าป่า”

ขณะที่พูดหล่อ่นผลักซองบรรจุยาที่เขียนบอกวิธีกินให้เขา
เรียบร้อย ส่งมาให้ตรงหน้า รพินทร์มองอย่างไม่สนใจ วางถ้วย
กาแฟลง

“คุณหญิงไปแล้ว ผมจะเดินเข้าป่า ให้เสือมันคาบไปกิน
เสียรู้แล้วรู้รอด”

“ตามใจ จะเดินเข้าไปให้เสื่อมันขบ หรือช่างเหยียบก็
ตามสบาย ฉันไม่ขัดหรอก แต่ฉันว่าเจ้าสัตว์พวกนั้น พอมันได้
กลิ่นเหม็นสาบของคุณ มันก็วิ่งปาราบไปแล้ว...บอกให้กินยา
เสีย”

“ไม่กิน!”

“ก็แล้วไป...เรียบริ่อยหรือยังล่ะ ฉันพร้อมแล้ว ให้เวลาพักอีก 10 นาที แล้วขับรถไปส่งฉัน หรือถ้าขับไม่ไหวไม่เต็มใจจะไปส่ง ฉันให้เกิดขับไปส่งแทนก็ได้”

รพินทร์ไม่ตอบ แต่พึมพำเป็นประโยคต่อไปว่า

“แต่มาคืนนี้ ไยน้องหมางเมินไปแล้ว รู้ใจพี่บ้างหรือเปล่า ว่าจิตปวดร้าวยิ่งใด พี่ปลั่งหรือผิดอย่างไรน้องจงให้อภัย อย่าด่วนตัดไมตรี...”

คารินยิ้ม ลูกขึ้นเดินอ้อมมาทางด้านหลังของเขา แล้วก้มลงกอดคอไว้ จวบหนักรๆ ที่ก้ม วงแขนยังกอดรอบคออยู่เช่นนั้น

“สวิต!” หล่อนกระซิบ “บอกตัวเองอยู่หลายครั้งว่าจะเลิกรักคนป่าคนนี้ แต่ก็เลิกไม่ได้ คนแข็งกระด้างผิวนอก แต่ซ่อนแววอ่อนหวานไว้ในอย่างนี้ จะหาได้ที่ไหนนะ บนความคุ่มๆ เซยๆ ของคุณนะ คุณเป็นคนมีเสน่ห์สำหรับผู้หญิง รู้ไหม คุณให้ฉันกลับไปวันนี้ก่อนเถอะ และเมื่อถึงวันเกิดของฉัน คุณต้องขึ้นไปให้ได้นะคะ หลังจากนั้นไปแล้วฉันจะมาที่บ้านทาร์ซานนี้อีกครั้ง แล้วก็อย่าหนีหน้าไปไหนเสียอีกล่ะ เลิกคบกันเลย ถ้ายังหนีอีกคราวนี้”

“ตกลงครับ ผมจะไปส่งคุณหญิงเดี๋ยวนี้แหละ”

คารินล้วงกระเป๋าเสื้อเขา หยิบซองบุหรี่ขึ้นมา รพินทร์
ขีดไลท์เตอร์ให้ หล่อนจุดพร้อมกันสองมวน อีกมวนหนึ่งบรรจุ

ใส่ปากเขา รพินทร์ใช้ริมฝีปากเม้มรับไว้โดยดี หล่อนยังยืนเกาะไหล่เขาอยู่เช่นนั้น

“คุณต้องให้สัญญาตามที่ฉันขอไว้ด้วย ต้องลงไปกรุงเทพให้ทันวันนั้น”

“เออ! สัญญาก็นั่น”

“น่ารัก...ทานยาเสียซิคะ”

อย่างว่าง่าย รพินทร์ เอื้อมมือไปหยิบซองยามาดูแล้ว เทออก มาวางไว้ในฝ่ามือ กรอกใส่ปาก ดื่มน้ำสั้ตามเข้าไป ดารินหัวเราะรี้น ก้มลงจูบจอนหูเขาอีกครั้ง

“อย่าลืมทานทุกมื้อ ตามกำหนดเวลาด้วยนะ”

“ครับ ว่าแต่ผมจะมีโอกาสหายขาดได้ไหม ไ้โรคเฮงชวยนี่”

“มีซิคะ ถ้าคุณได้ ‘หมอ’ สักคน มาเป็น ‘เมีย’ อย่างที่คุณบอกไว้”

“แล้วหมอกคนไหน เขาจะมายอมเป็นเมีย คนเล็งเครื่องอย่างนายรพินทร์คนนี้”

“อย่างน้อย ก็อาจมีสักคนก็ได้ แล้วก็เกือบจะ ‘เป็น’ อยู่แล้ว บังเอิญโง่เสียเองนี่ ไปเถอะคะรพินทร์ จากสถานีกักสัตว์ของคุณอำพล ฉันจะต้องเดินทางอีกตั้งเกือบ 800 กิโลเมตรทีเดียวนะ”

“ไปครับ”

จอมพรานลุกขึ้นโดยเร็วหล่อนเดินมาคว่าถุงย่ามที่ติดตัวมาด้วย เขาเดินเข้าไปในห้อง หญิงสาวโผล่หน้าเข้าไปดูด้วยก็พอดีสวนกับเขาที่เดินย้อนกลับออกมา ในมือถือไรเฟิล ดาริน

หัวเราะ เหวี่ยงย่ามไปให้เขาถือ แล้วฉวย 30-06 มาจากมือเขา
เดินออกไปที่นอกชาน กระชากลูกเลื่อน บ่อนกระสุนขึ้นลำ

“จากวันนั้นมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ฉันไม่ได้แต่ต้องไรเฟิล
อีกเลยนะ สงสัยมือจะห่วยลงไปมากทีเดียว...”

ขณะที่พูด ตาหล่นมองจับไปที่ต้นมะขวิด ที่ยื่นตระหง่าน
ห่างจากชานบ้านออกไปประมาณ 50 เมตร พูดต่อ

“จำมะขวิดต้นนั้นได้ไหมคะ รพินทร์ ?”

“ทำไมจะจำไม่ได้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับน้องสาวคน
สวยของอดีตนายจ้างของผมคนนี้”

“คุณว่าฉันยังถูกลูกทางกึ่งซ้ายมือนั้นไหมที่ห้อยโดดเดียว
อยู่ลูกเดียวนั้นนะ”

“ไม่ถูก!”

“พั่นกันไหม?”

“เอาอะไรเป็นเดิมพันดีล่ะ!”

“อะไรก็ได้”

“ถ้าผิด คุณหญิงต้องอยู่กับผมที่นี่อีกคืนหนึ่ง”

“ตายล่ะ แล้วถ้าถูก?”

“ผมตามคุณหญิงไปกรุงเทพด้วยในวันนี้ แม้จะถูกพี่ชาย
สองคนของคุณหญิงเตะก็ยอม”

“จริงนะ?”

“จริง”

คารินอมยิ้ม บั่นปากอย่างหมายมั่น ยกไรเฟิลขึ้นประทับ
ไหล่ ไม่ถึงอึดใจ 30-06 ก็แผดสนั่นหวั่นไหวออกไป มะขวิด
ลูกนั้นไม่ได้กระดิกหรือเคลื่อนไหวตัวเลยแม้แต่นิด

“ถ้าไม่อยากเสียสัจย์ คุณหญิงต้องอยู่กับผมเสียแล้วละครับ คีนนี่”

ม.ร.ว.สาวคนสวย ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ แล้วหัวเราะกระซากลุกเลื่อนสลัดปลอกเก่าทิ้ง บรรจุนัดใหม่ในแมกกาซีนเข้ารังเพลิงทันที

“เดี๋ยว ขออีกนัดหนึ่ง”

“เห็นไหม ผิดสัญญาแล้ว”

“อีกนัดเดี๋ยวเท่านั้น วางเดิมพันกันให้มากขึ้นไปกว่านั้น ถ้าฉันยังผิดอีก ฉันยอมเป็นเมียคุณเลย เดี๋ยวนี้แหละไม่ต้องรอให้ถึงคีนนี่หรอก คราวนี้ไม่ถึงลูกแล้ว แต่จะเด็ดขั้ว แต่ถ้าฉันยังปลิดขั้วได้ คุณต้องยอมให้ฉันไปโดยดี”

“คิดดีแล้วหรือครับ?”

หล่อนไม่ตอบ แต่ยิ้ม ยกปิ่นประทับอีกครั้ง ตูม!

มะขวิดลูกนั้น ร่วงผล็อยราวกับใครเอามีดคมๆ มาตัดขั้ว!

ทั้งสองมองหน้ากันแล้วหัวเราะ ดารินเอาหน้าผากโขกที่หน้าอกเขาเบาๆ แล้วทั้งสองก็เดินประคองกันลงมาจากบ้านซึ่งขณะนี้พรวนพื้นเมืองทั้งสี่คนนำรถแลนด์โรเวอร์มาจอดเร่งเครื่อง กระหึ่มคอยอยู่แล้ว

จีปคันนั้นนำ ‘นายหญิง’ มาส่งจนถึงบริเวณสถานีกำกสัตว์ของบ. ไทยไวลด์ไลฟ์ เมื่อเวลาประมาณ 13.00 นาฬิกาเศษ รพินทร์รู้สึกอึดอัดเล็กน้อย เมื่อรถของเขาจอดสนิทลง

และมองเห็นผู้อำนวยการพร้อมกับชายอีกสองคน ซึ่งจำได้ว่าเป็นเลขานุการและคนขับรถของคารินกำลังโผล่หน้าต่างลงมาจากห้องทำงานชั้นบน โดยเฉพาะนายอำพลโบกมือให้

คารินกระโดดลงอย่างกระปรีกระเปร่า ส่วนพรานใหญ่ยังนั่งเฝ้ามือเกาะมาลัยรถอยู่ สำหรับพรานพื้นเมือง 4 คนของเขา ไม่ต้องพูดถึง พวกนี้เข้ามาถึงสถานีกักสัตว์ครึ่งไร ก็แผ่นลงไปเสวนาสังสรรค์กับพรรคพวก อันเป็นคนเลี้ยงสัตว์ของนายอำพล ซึ่งล้วนเป็นเกลอคุ้นเคยกันโดยเร็ว

“รพินทร์ ลงมาก่อนซิ”

หล่อนหันไปร้องเรียกเขายิ้ม ๆ จอมพรานทำแก้มโป้งเป่าลม แล้วเสยปีกหมวกขึ้น

“ผมไม่อยากลงเลยครับ วางหน้าไม่ถูก เมื่อเผชิญหน้ากับคุณอำพล และคนของคุณหญิงสองคนนั้น ผมส่งคุณหญิงแค่นี้ดีกว่า จะเลยไปเยี่ยมพรรคพวกพรานที่หัวถนนของตำบลนี้หน่อย”

คารินวิ่งอ้อมมายังด้านเขา เอื้อมมือไปดับสวิตช์รถ

“อะไรกัน คุณจะส่งฉันแค่นี้เองนะหรือ ควรจะรอส่งฉันจนกว่าฉันจะออกไปจากที่นี่ ดุชิทำเป็นคนใจดำอีกแล้ว”

“ไหนคุณหญิงว่าจะออกจากที่นี่ไปเดี๋ยวนี้เลยไม่ใช่หรือครับ?”

“ก็จะไปเดี๋ยวนี้แหละ ไม่รอช้าหรอก แต่ฉันต้องไปบอกลาคุณอำพลเขาก่อน อย่างมากก็ไม่เกิน 10 นาที คุณจะไม่ขึ้นไปบนตึกอำนวยการกับฉันด้วยหรือ?”

รพินทร์ถอนใจเบา ๆ

“เอางี้ดีกว่าครับ ผมไถลรถคุณหญิงอยู่ข้างล่างนี้แหละ อย่าให้ผมต้องขึ้นไปบนนั้นเลย จะรอจนกว่ารถของคุณหญิงออกจากที่นี่ไป พอคุณหญิงไปแล้ว ผมอาจเข้าไปเยี่ยมแม่ในอำเภ่อีกสักครั้ง มีธุระกับเพื่อนที่เป็นนายอำเภอด้วย เมื่อวานนี้ตั้งใจจะไปพบเขา ก็ยังไม่ได้พบ”

เสียงผู้อำนวยការ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์ ตะโกนเรียกโหวก ๆ ลงมา พร้อมกับกวักมือ ทั้งสองหันหน้าขึ้นไปมองดูเหมือนจะแว่วเสียงเรียกให้ขึ้นไปรับประทานอาหารกลางวันซึ่งเตรียมพร้อมอยู่แล้ว รพินทร์เกาต์นคอราก ๆ ทำหน้ามู๋ เมื่อดาร์นจับข้อมือเขาทำท่าจะกระชากลง

“ลงมาเถอะ รพินทร์ คุณอำพลเขาเรียกมาแล้ว ทำหน้าเกลียดจริง ๆ”

“ว้า!...ผมไม่อยากขึ้นไปพบหน้าพวกนั้นเลยจริง ๆ คุณหญิงขึ้นไปทานอาหารกับเขาเถอะครับ นี่ก็เลยเที่ยงมาตั้งชั่วโมงกว่าแล้ว บอกเขาด้วยว่าผมไม่หิวหรอก ผมจะเฝ้าอยู่กับพวกนี้ข้างล่างนี้แหละ”

“ไม่ได้ ต้องขึ้นไปด้วยกัน อย่างน้อยกินอาหารกลางวันร่วมกันอีกมื้อก็ยังดี ก่อนที่ฉันจะจากไป ทำไมมี ‘กิลตี้’ อะไรอยู่ในความรู้สึกของคุณอย่างนั้นรึ ?”

“โธ่ ไม่น่าจะถามเลย คุณหญิงค้ำกับผมที่หนองน้ำแห่งทั้งคืน ไปตามลำพังเสียด้วย...”

หล่อนหัวเราะ

“แต่เราก็ไม่มีอะไรกันนี้นะ จะแปลกอะไร จันเองก็เป็น
ผู้ใหญ่มาแล้ว ไม่มีใครมากล้าคิดอะไรหรอก”

“แบบนี้เค้าเรียกว่า เนื้อก็ไม่ได้กิน หนังก็ไม่ได้รอนั่ง”

“อ้อ...เปรียบจันเหมือนกระดูกที่ไปแขวนคอคุณงั้นรี ก็
ใครใช้ให้ไม่ ‘กิน’ เองล่ะ”

“ถึงว่าซิ เจ็บใจพิลึก รุ้ยยังงี้ ‘กิน’ เสียก็ดี...เสียตายจัง
เลย”

“ลงมา! ชักช้า ประเดี๋ยวกระชากตกจากรถนี้เลย”

คารินพูดกระซอกๆ แล้วตึงมือเขา รพินทร์จำใจต้องก้าว
ลงจากรถ ทั้งสองเดินเคียงคู่กันไปยังตึกอำนวยการ ซึ่งมีนาย
อำพลไพล่หน้าต่างเรียกอยู่แจ้วๆ ยิ่งให้กว่านั้น นายประเสริฐ
ผู้จัดการของสถานีกักสัตว์ยังถูกใช้ให้มาตาม เดินตรงเข้ามา
พร้อมกับรอยยิ้ม

“อาหารตั้งโต๊ะรออยู่ครึ่งชั่วโมงแล้วครับ คุณอำพลกะว่า
คุณหญิงคงจะมาถึงที่นี่เที่ยงพอดีต้องการให้ทานอาหารเสียก่อน
ถ้าหากว่าจะกลับในวันนี้”

ผู้จัดการสถานีกักสัตว์รายงานนอบน้อม

“ไป จันจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ”

หล่อนบอก พร้อมกับหันมามองหน้าพรานใหญ่ รพินทร์
แบ่ปาก ยกไหล่ชนิดหนึ่ง ทั้งสองเดินตามผู้จัดการขึ้นไป

ในห้องกลางชั้นบนโต๊ะกลมมีอาหารหลายชนิดพร้อม
เครื่องดื่มจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ชายวัยหนุ่มคนหนึ่ง และวัย

กลางคนอีกคนหนึ่ง พร้อมกับเจ้าของสถานที่ คือนายอำพล ยืนรอคอยอยู่ พอเขาเดินตามหลัง ม.ร.ว. สาวคนสวยขึ้นไปถึง ผู้อำนวยการ บ.ส่งสัตว์ออกนอกประเทศก็หัวเราะว่า ส่งเสียง ทักทายมาอย่างร่าเริง

“จะกลับบายนี้อยู่ไม่ใช่หรือครับ คุณหญิง?”

หล่อนอมยิ้ม พยักหน้า

“ใช่! แหมตั้งโต๊ะอาหารคอยที่เดียวนะ”

“ผมคิดว่าคุณหญิงควรจะทานอาหารกลางวันเสียก่อน แล้วค่อยกลับ ถนนดีๆ แบบนี้ เหยียบเดียวเดียวก็ถึงกรุงเทพ ผมว่าไม่เกิน 5 ทุ่มก็ถึงแล้ว ไม่ต้องรีบร้อนหรอกครับ....เอ้า! รพินทร์นั่งซิ ยืนแก็ๆ กังๆ อยู่ทำไมล่ะ”

ประโยคหลังเขาหันไปพูดกับพรวนใหญ่ ดารินผลักไหล่ ‘จอมพรวน’ ของหล่อนให้นั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งของโต๊ะอาหารนั้น ตัวหล่อนนั่งตามที่หลัง เมื่อทั้งคู่ลงเรียบร้อยแล้ว นายอำพล จึงหันมาทางเลขานุการของ ม.ร.ว. เซษฐา ผู้ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ ส่วนคนขับรถหนุ่ม ยืนห่างออกไป ไม่อยู่ในฐานะที่จะร่วมโต๊ะอาหารด้วย

“คุณชิตชนก...”

ราชสกุลสาวกล่าวขึ้นชัดเจนแจ่มใสกับชายหนุ่มผู้นั้น อาการของเขา ค้อมกายนอบน้อมลง ดารินพยักหน้าไปทาง รพินทร์

“รู้จักคุณรพินทร์แล้วหรือยัง เมื่อวานนี้นั้นจะรีบไปก็เลย ยังไม่ได้แนะนำให้รู้จัก...รพินทร์คะ นี่คุณชิตชนก เลขานุการ ส่วนตัวของพี่ใหญ่”

บุรุษผู้นั้นยิ้มอย่างสุภาพ รีบยกมือไหว้เขาก่อนทันที
รพินทร์ ยกมือไหว้ตอบแทบไม่ทัน

“ผมรู้จักคุณรพินทร์ดีครับ แต่คุณรพินทร์ไม่เคยเห็นผม
มาก่อน”

นายชิดชนกกกล่าวขึ้นอย่างสุภาพอ่อนโยน รพินทร์เหลือบ
สบตานิดหนึ่ง เหมือนจะค้นหาอะไรบางอย่าง แล้วก็รู้สึกโปร่ง
ใจขึ้นเล็กน้อย เมื่อไม่พบว่า บุคคลที่อยู่ยังโต๊ะอาหารเหล่านั้น
ไม่ว่าจะเป็นเลขานุการของคุณชายเชษฐา นายอำพล หรือคน
ขับรถ ไม่มีใครมองเขาด้วยสายตาไปในทางอกุศลเลย ทุกคน
เคารพและยำเกรงม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ เห็นได้ชัด ไม่แสดง
อาการกังขาหรือประหลาดใจในการแยกไปพักที่ห้องน้ำแห่ง
ของหล่อนเมื่อคืนนี้แม้แต่หน่อย

เขาไม่พูดอะไร นอกจากยิ้มตอบ ดารินเจ้าก็เจ้าการกับ
โต๊ะอาหารนั้น ราวกับหล่อนเป็นเจ้าของบ้านเสียเองเพราะความ
สนิทสนมกับนายอำพลมาก่อนเป็นอย่างดี หรืออาจจะเรียกได้
ว่านายอำพลก็คือ ‘คนของหล่อน’ โดยตรงคนหนึ่งนั่นเอง หล่อน
หันไปร้องเรียกคนขับรถ บอกให้มานั่งร่วมโต๊ะอาหารด้วย แต่
เด็กหนุ่มผู้นั้นยืนตัวลีบ

“กระผมทานเรียบร้อยแล้วตั้งแต่เที่ยงแล้วครับท่าน”

ไซเฟอร์เอามือกุมเป่ากางเกง พูดอ่อนน้อมพร้อมกับ
หัวเราะหะๆ

“อ้าว! กินแล้วหรือ ถ้างั้นก็ไปจัดการเตรียมรถได้ เอา
ยามฉันทันนี้ไปใส่รถด้วย ฉันทันเสร็จเรากลับกันเลย”

หล่อนสั่งอย่างรวดเร็ว น้ำเสียงเป็นกันเองสนิทสนม แต่
เต็มไปด้วยอำนาจ

การรับประทานอาหารเริ่มต้นดาร์ินคุยกับเลขานุการ
ของพี่ชายที่ติดตามมาด้วยและนายอำพลอย่างร่าเริงสนุกสนาน
ขณะที่รพินทร์นั่งทำตัวลีบ ความรู้สึกบอกกับตนเองว่า นี่เป็น
เพียงแค่สถานีกักสัตว์ของนายอำพลเท่านั้น บารมีของ ‘แม่
ดอกฟ้าดาร์ิน’ ของเขายิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ ถ้าหากเขาหลวมตัว
ตามหล่อนเข้าไปในกรุงด้วย เขาคงจะต้องตัวลีบลงยิ่งกว่านี้มาก
นัก แม้ว่าราชสกุลสาวจะให้ความสนิทสนมกับเขาเพียงไรก็ตาม
ศักดิ์ศรีมันต่างกันจนสุดที่จะประมาณได้ และเขาก็เป็นคนเจียม
ตนเสมอ

คิดแล้วสะท้อนถอนใจ ให้เกิดความกลัดกลุ้มพิลึกเหลือ
นายชิดชนกคงจะต้องรู้จักกิตติศัพท์และเรื่องราวของเขา
โดยละเอียดพอสมควรอยู่แล้ว อาการที่แสดงต่อ ไม่ว่าจะเป็น
ท่าทีหรือคำพูดที่ชวนสนทนาระหว่างเวลาอาหาร เต็มไปด้วย
ความศรัทธาเลื่อมใส และสนใจในตัวเขาเป็นอย่างยิ่ง

แต่รพินทร์อดัดใจ เขาไม่แน่ใจว่า ชายผู้นี้จะกลับ
ไปรายงานคุณชายเชษฐาและคุณชายอนุชาอย่างไร แต่ก็
เชื่อในฝีมือของดาร์ิน ว่าคงจะไม่ปล่อยให้เกิดความรู้สึกอัน
ไม่ดีงามแก่พี่ชายของหล่อนทั้งสองเป็นแน่

ลักษณะของหล่อน เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น มีอำนาจ
บังคับคนได้และเป็นที่ยำเกรงของบริวารสังเกตได้จากท่าที

“เป็นยังไงบ้างครับ พักที่หนองน้ำแห่งนี้เมื่อคืนนี้”

นายอำพลกล่าวถามขึ้นด้วยน้ำเสียงปนหัวเราะตามปกติ ไม่มีแว่วว่าจะแฝงเลศนัยอะไร นอกจากการถามไถ่ธรรมดา

“สนุกดี...” หล่อนบอกด้วยอาการร่าเริง “เราทานอาหารเย็นกันแบบชาวป่า แต่อีต่อนดึกแย่น้อย พ่อพรานตัวดีเป็นไขจับสั้น ต้องพยายามลั่นเสียแทบแย่ โชคดีที่ฉันมียาติดตัวมาด้วยพร้อม”

“โรคเก่าไม่รู้จักหายขาดเสียที รพินทร์”

ผู้อำนวยការ บ่นพร้อมกับโคลงศีรษะซ้ำ ๆ

“จะไปหายได้ยังไงในเมื่อเจ้าตัวไม่คิดที่จะรักษาให้จริงจัง ทุเรศ....ทุเรศ ความจริงฉันจะกลับมาตอนเช้าแล้ว แต่พ่อเจ้าประคุณนี่ซิ ใช้หนักเอาเมื่อคืนให้ยานอนหลับไว้ด้วย เลยตื่นสายตะวันโด่ง กว่าจะออกจากที่โน่นมาได้ ก็ปาเข้าไปเกือบเที่ยงแล้ว”

หล่อนพูดเป็นต้อยหอย

มันก็น่าแปลกดีเหมือนกัน สำหรับรพินทร์ ผู้ทานอาหารไปพลาญ ก็คิดคำนึงไปพลาญ ขณะนี้ความน่าแปลกที่เขาคิดก็คือ การไปนอนพักที่หนองน้ำแห่งนี้ของดารินเมื่อคืนไม่มีใครแสดงอาการให้เห็นว่าเป็นเรื่อง ‘แปลก’ หรือ ‘ผิดปกติวิสัย’ ใด ๆ ทั้งสิ้น

ทั้งสองคนที่ร่วมโต๊ะอยู่ ให้เกียรติหล่อนเสมอ ไม่ได้มองไปในแง่อกุศล อันเป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่ควรจะต้องคิดเลยจนนิดเดียว คงจะเป็นเพราะทั้งสองคนรู้จัก หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ เป็นอย่างดีแล้ว เท่า ๆ กับรู้จักในด้านความเป็นสุภาพบุรุษจอมไพรของเขา

ไม่มีใครถามว่าหล่อนนอนที่ไหน อย่างไร ไม่มีสายตา หรือคำพูดที่จะจับผิด หรือจับพิรุธ ทุกสิ่งเป็นปกติหมด ดูช่างเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกินที่ ‘คุณหญิง’ จะไปพักที่หนองน้ำแห่งตามลำพังเหมือนๆ กับการไปพักนอนที่ไฮเต็ลชั้นซูเปอร์เดอร์-ลุกซ์ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง บางทีจะเป็นได้ในข้อที่ว่า ทุกคนรู้ว่าสุภาพสตรีผู้สูงศักดิ์ และมีลักษณะเป็น ‘ผู้นำ’ คนนี้ เดินทางรอบโลกตามลำพังมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

หล่อนมีอิสระเสรีอยู่เหนือชีวิตตนเองอย่างสมบูรณ์
รับประทานอาหารเสร็จ ตี๋มบรันตีอีกแก้วเดียว ดารินก็พร้อมแล้วที่จะออกเดินทางกลับบ้านกรุงเทพฯ

นายอำพล และรพินทร์ เดินตามลงมาส่งจนถึงรถหล่อนก้าวเข้าไปนั่งในตอหลัง ขณะที่เลขานุการทำหน้าที่เปิดประตูให้อย่างนอบน้อม หญิงสาวกตสวิตช์เอากะจกลง โผล่หน้าออกมาภายหลังเมื่อประตูปิดและเครื่องติดกระหึ่มขึ้นโดยคนขับ

“ไปก่อนละนะ คุณอำพล ขอบคุณมากสำหรับอาหารกลางวันที่อยอมมาก”

ผู้อำนวยการของสถานที่ กัมศิระชะโค้งให้

“เชิญครับ คุณหญิง ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ”

ดารินหันไปมองรพินทร์ ขยิบตาให้นิดหนึ่ง

“อย่าลืมนะ ที่สัญญาไว้”

พรานใหญ่ชิดเท้าตรงแบบทหาร

“ครับผม... ไม่ลืม!”

รถเริ่มเคลื่อนที่ช้า ๆ ดารินชะโงกออกมาโบกมือให้รพินทร์ ตะปุกหมวกตอบ ขณะที่จากรั้วเก๋ง กำลังจะเคลื่อนผ่านหน้า ประตูสถานีกักสัตว์ออกไป พวกลูกน้องสี่คนของเขาที่นั่งดวด เหล้าอยู่ริมประตูก็ลุกขึ้น วิ่งเข้ามาห้อมล้อมรถส่งเสียงร่ำลา ‘นายหญิง’ กันขรม เขาเห็นรถของหล่อนจอดชะลออยู่ทีนั้น ประมาณอึดใจใหญ่แล้วมันก็เลี้ยวลับหายออกไป

พอลับตา นายอำพลก็ถอนใจยาวหันมาทางพรานใหญ่ “คุณหญิงนี่เป็นผู้หญิงที่แปลกจริง ๆ แก่นกร้าวราวกับผู้ชายอกสามศอกไม่เคยมีผู้ชายหน้าไหนทาบเธอได้ติดเลยสงสัย เธอจะอยู่เป็นสาวแก่แบบนี้อย่างไรเสียก็ไม่ว่า! เฮ้อ! น่าเสียดาย สวยเสียเปล่า ผู้หญิงเรียนมาก ๆ ความรู้สูง ๆ ก็มักจะเห็นผู้ชาย เป็นลิงเป็นค่างไปหมดอย่างนี้แหละ ผมไม่เห็นว่าเธอจะย้อนกลับมาที่นี่อีก”

พรานใหญ่ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ ดูดจนแก้้มตอบ

“ถามอะไรจริง ๆ ลักอย่างหนึ่งได้ไหมครับ คุณอำพล?”

“อะไรเหรอ?”

“เมื่อวานนี้ ที่ให้คนไปตามผมจากหนองน้ำแห่งนี้ มันเรื่องอะไรกันแน่?”

ผู้อำนวยราชการหัวเราะฮา ๆ

“มันก็ทั้งสองเรื่องนั่นแหละคุณ คือเรื่องที่ผมพูดกับคุณ แล้วอีกเรื่องหนึ่งก็คือ คุณหญิงเธอมาถึงที่นี่ตั้งแต่ตอนสาย บอกผมว่าต้องการพบคุณ แล้วก็สั่งไม่ให้บอกคุณล่วงหน้าด้วยว่าเธอ มาถึงที่นี่แล้ว ให้ผมเชิญคุณมา อย่างนี้กว่าผมหลอกคุณให้มา

เลยนะรพินทร์ เธอบังคับผมอย่างนั้นจริงๆ ราชสกุลก็ที่นี่เจ้า นายเก่าผมแท้ๆ ชัดใจได้เมื่อไหร่ แต่เธอไม่ได้บอกผมล่วงหน้า หรือกว่า เธอจะไปพักที่หนองน้ำแห่งนี้เมื่อคืนนี้”

จอมพราณไม่พูดอะไรอีก นอกจากพยักหน้าแล้วก้าวออกเดิน เสียงนายอำพลตะโกนเรียกมาอีก

“อ้าว! จะรีบไปไหนล่ะ อยู่คุยกันก่อนสิ”

รพินทร์หันหน้ามาบอก โดยไม่หยุดเดินว่า

“ผมจะเข้าไปพบนายอำเภอหน่อยครับ นายอำเภอที่เพิ่งย้ายมาใหม่นะ เพื่อนเก่ารุ่นเดียวกันมาตั้งแต่เรียนมัธยม ขากลับถ้าไม่มีตึกเกินไปนัก ผมจะแวะที่นี้อีกที โปรดเตรียมเช็คเงินสดให้ผมไว้ด้วย เมื่อวานนี้ก็ยังไม่ได้รับไปเลย”

“เออ จริงสินะผมก็ลืมเสียอย่างสนิท ประเดี๋ยวแวะมาเอานะ”

เขาโบกมือให้ตรงไปที่รถ พวกพราณพื้นเมืองเขาร้องถามมาจะติดสอยห้อยตามไปด้วย แต่รพินทร์ก้าวขึ้นรถตามลำพัง ตะโกนบอกมาว่า

“อยู่ที่นี้กันก่อนเถอะ ฉันจะเข้าไปในอำเภอหน่อย ตอนเย็นจะแวะกลับมารับ”

แล้วก็ควบจี๊ปปูเลงออกไป

รพินทร์ ไพรวลย์ นั่งคุยอยู่ที่บ้านพักนายอำเภออันเป็นสหายเก่าของเขา จนกระทั่งเกือบ 5 โมงเย็น ขณะนั้นเองก็มีรถปิกอัพคันหนึ่ง เลี้ยวเข้ามาจอดในบริเวณบ้านพักของนาย

อำเภออย่างรวดเร็ว มีคนกระโดดลงมา เขาชะงักดูทางระเบียง เห็นนายประเสริฐผู้จัดการของ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์ จำอ้าวตรงเข้ามาโดยเร็ว ลักษณะลุกลี้ลุกลนผิปกติ พร้อมทั้งตะโกนเรียก เขามาด้วย

“คุณรพินทร์ครับ คุณรพินทร์!”

จอมพรานขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ ร้องถามลงไป

“มีอะไรหรือ คุณประเสริฐ?”

ผู้จัดการไม่ตอบ แต่ก้มมือเรียกเขาด้วยกิริยากระสับ-กระส่าย พรานใหญ่หันมาขอตัวกับเพื่อน ผู้นั่งกินเหล้าอยู่ด้วยกันแล้วลงบันไดมาโดยเร็ว นายประเสริฐจุดแขนเขาลับเข้าไปใต้ถุนเรือนสูง แล้วพูดเร็วปรือ

“ธุระด่วนที่สุดครับคุณอำพลให้ผมมาเชิญคุณไปที่ออฟ-ฟิศเดี๋ยวนี้”

รพินทร์จู้ปากจึกจึก

“ธุระด่วนอีกแล้ว ด่วนอะไร?”

“ด่วนจริงๆครับ ส่วนจะเป็นด่วนเรื่องอะไรผมไม่ทราบ...”

นายประเสริฐรายงานเป็นไฟพะเนียง

“พอคุณออกจากที่นั่นมาได้ชั่วโมงเดียว มีคนกลุ่มใหญ่ ประมาณ 6-7 คน มาด้วยรถแวนขนาดใหญ่ มีนายทหาร เสนาธิการ ยศพลโท เป็นหัวหน้าคณะมาด้วยพร้อมฝรั่งอเมริกัน อีก 4 คน พวกนั้นเข้าไปคุยกันในห้องของคุณอำพลอยู่สักพักใหญ่ คุณอำพลก็พรวดพรวดออกมาสั่งผม ให้ขับรถมาตามคุณเดี๋ยวนี้แหละครับ บอกให้ตามคุณไปให้ได้เดี๋ยวนี้ ผมไม่ทราบ

เรื่องอะไร แต่สังเกตสีหน้าของคุณอำพลกับพวกที่มาขึ้นทุกคน จะกระสับกระส่ายร้อนรนอย่างไรบอกไม่ถูก”

“อู่วะ! อะไรกันนี้หว่า ใครชี้ไม่ออกเยี้ยวไม่ออกต้องมาตามนายรพินทร์ทุกครั้งไปหรือยังงั้น”

เขาอุทานลั่นออกมาอย่างหงุดหงิดเดือดดาลใจ นายประเสริฐยิ้มแห้งๆ รีบคว้ากระเป๋าเลื้อยหีบซองจดหมายฉบับหนึ่งส่งให้เขา

“อะไร?”

รพินทร์ตะคอก

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน คุณอำพลบอกให้เอาซองจดหมาย นี่ให้คุณดู”

รพินทร์ ไพรวลย์ หน้ายุง คว่าซองจดหมายนั้นขึ้นมามาก มันเป็นซองขาวสะอาดเรียบๆ ไม่ได้จำหน้า หรือมีตัวอักษรใดๆ ทั้งสิ้น แต่ปิดผนึกเรียบร้อย เขานึกซองออก

ข้างในไม่มีจดหมายอะไรทั้งสิ้น แต่มีนามบัตรแผ่นหนึ่งร่วงลงมาในมือเขา จอมพรานหีบขึ้นมามากอย่างงงๆ

ด้านหน้าที่พบกับสายตาของเขาก่อน เป็นตัวพิมพ์บอกชื่อเจ้าของนามบัตรไว้ด้วย บอกไว้แต่เพียงว่า

พลโทวิชัย ไกรรณยุทธ

ไม่แจ้งตำแหน่งสังกัดบ้านที่อยู่หรือเบอร์โทรศัพท์ติดต่อใดๆ ทั้งสิ้น รพินทร์กะพริบตาถี่ แล้วพลิกอีกด้านหนึ่งขึ้นดู พบกับลายมือหวัดๆ เขียนว่า

“คุณรพินทร์ ที่นับถือ
เกี่ยวกับราชการลับสุดยอด ในนามของฝ่ายข่าวกรอง
กระทรวงกลาโหม โปรดมาพบผมเดี๋ยวนี้...ขอบคุณ”

ลายเซ็นของเจ้าของนามบัตรลงตอนท้ายนามนี้ เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน ลายเซ็นก็หวัดอ่านไม่ออก แต่พอสันนิษฐานได้ว่า เป็นลายเซ็นของเจ้าของนามบัตร

รพินทร์ ไพรวลย์ ยืนงไปชั่วขณะ...

เขามองหน้าผู้จัดการ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์ แล้วก้มลงดูนามบัตรอีกครั้ง พยายามพลิกไปพลิกมา เหมือนจะหาข้อความอะไรให้กระจ่างชัดไปกว่านั้น แต่มันก็ไม่มีความกระจ่างชัดใดๆ เพิ่มเติมขึ้นมาอีกทั้งสิ้น ในที่สุดก็มองหน้านายประเสริฐอีกครั้ง กระพริบตาปริบๆ ชูนามบัตรนั้นขึ้น

“อธิบายได้บ้างไหม นี่มันอะไร?”

“ผมยังไม่ทราบเลยครับ ว่าในนั้นมันมีอะไร...ขอให้ผมดูหน่อยซิ ถ้าคุณคิดว่าจะให้ผมดูได้”

จอมพรานส่งบัตรนั้นไปให้ดูอย่างง่าย ๆ ผู้จัดการรับมาอ่านแล้วทำหน้าพิกล อุทานออกมาว่า

“เกี่ยวกับราชการลับสุดยอด!...อะไรกันนี้ ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน”

“ฝ่ายข่าวกรองกระทรวงกลาโหม”

รพินทร์พึมพำ แล้วยกไหล่

“มันเกี่ยวข้องกับอะไรกับนายรพินทร์ ไพรวลย์ ด้วยล่ะ”

“นั่นนะสิครับ ผมแปลกใจเหลือเกิน จะว่าเกี่ยวกับพวก

ผกค. ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะแถวนี้ไม่ใช่ถิ่นของผู้ก่อการร้ายเลย”

“พวกนั้นมากันกี่คนนะ?”

เขาถามย้ำอีกครั้ง รับนามบัตรไปถืออยู่ในมือ สีหน้าเริ่มไม่สุขสงบ

“ผมรีบมาครับ เลยยังไม่ทราบจำนวนแน่นอน คุณอำพล เร่งผมใหญ่ทีเดียวให้มาตามคุณ ผมก็รีบมานี้แหละ รู้สีกว่าจะ 6 หรือ 7 คน แต่ที่จำได้แน่ๆ ก็คือฝรั่ง 4 คน ผู้หญิงสอง ผู้ชายสอง”

“ฝรั่ง?”

รพินทร์ ขมวดคิ้ว แล้วยกมือเกาขมับ

“พวกนั้นแต่งตัวกันมาอย่างไร ลักษณะ?”

“ไปรเวททุกคนครับ เหมือนเดินทางมาเที่ยวตามชนบทธรรมดาแหละ แม้กระทั่งตัวท่านนายพลนั้น”

“ตรงมาที่สถานีกักสัตว์เลยทีเดียวหรือ รู้ไหมใครเป็นคนนำมา?”

“ผมรู้สีกว่านายทหารผู้ใหญ่นั้นจะรู้จักผู้อำนวยการดีอยู่แล้วครับ แต่จะสนิทสนมกันแค่ไหนผมไม่ทราบ”

ระหว่างที่เขาเินพูด ได้ตอบอย่างรวดเร็วอยู่กับนายประเสริฐ นายอำเภอผู้เป็นสหายก็ก้าวลงบันไดมา ถามว่า

“อะไรกัน รพินทร์?”

เขาไม่ตอบ ยังยืนนิ่งจนกระทั่งนายอำเภอเดินเข้ามาถึงที่

ผู้จัดการบ.ไทยไวลด์ไลฟ์ยกมือขึ้นไหว้ แล้วยิ้มไม่สนิทนัก คักดา
มองหน้าสหายของเขากับนายประเสริฐสลับกันอยู่เช่นนั้น และ
ก่อนที่จะเอ่ยถามอะไรอีก จอมพรานก็ส่งนามบัตรนั้นไปให้

เพื่อนเก่าของเขาสมัยเรียนมัธยม รับไปดูอย่างงง ๆ เช่น
กัน และภายหลังจากพิจารณาอยู่ครู่ใหญ่ ก็เงยหน้าขึ้น

“ท่านไม่ชอบมาพากลเสียแล้วแฮะ รพินทร์ นายรีบไป
เถอะ นี่เป็นเรื่องราชการลับกระทรวงกลาโหมโดยตรงแน่นอน
ท่านนายพลวิชัยฉันเคยรู้จักชื่อมาก่อน เสนาธิการใหญ่ทีเดียว
และดำรงตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาของผู้บัญชาการทหารสูงสุดด้วย
ข้อความตามที่ท่านเขียนมาเป็นการขอร้องให้นายไปพบ จะต้อง
มีเรื่องสำคัญที่มีนายเกี่ยวข้องด้วยอย่างไม่มีปัญหา”

“ปวดยะโหลกฉิบ...”

จอมพรานบ่นอย่างหงุดหงิดใจเหลือที่จะกล่าว

“ความจริงฉันก็ลาออกจากราชการ มาเป็นราษฎรเต็มขั้น
มานานแล้ว พวกราชการ ไม่ว่าฝ่ายไหน ๆ ก็ไม่น่าจะมายุ่งเกี่ยว
กับฉันเลย พับผ่า!”

“นายเคยเป็นตำรวจตระเวนชายแดนเก่านะ อย่าลืม ข้า
ยังเรียนวิชาทหารมาโดยตรง ถึงแม้ว่าจะลาออก ยศของนาย
ก็ยังอยู่ และอย่าว่าแต่นายจะเคยเป็นนายตำรวจเลย และต่อ
ให้นายไม่ได้เคยเป็นอะไรเลย นอกจากราษฎร ถ้ามีเหตุฉุกเฉิน
สำคัญ ทางราชการเขาก็ขอความร่วมมือกับนายได้เสมอ และ
นี่ในราชการกลาโหมด้วย นายไม่มีทางเลี่ยงได้เลย”

สหายของเขาพูดอย่างขำราชการคนหนึ่ง

“แปลว่าฉันจะต้องไปพบนายพลคนนี้ เดียวนี้?”

“ไปเถอะ รพินทร์ ฉันคิดว่าจะต้องมีเรื่องสำคัญเกี่ยวข้อง กับกรณีความมั่นคงของประเทศชาติแน่ ๆ ไม่งั้นท่านคงไม่ถ่อร่าง มาพบนายจนถึงนี้ด้วยตนเองอย่างเป็นการลับและเป็นการ ส่วนตัวหรอก ฉันเป็นนายอำเภออยู่ที่นี้ ฉันยังไม่มีโอกาสได้รู้ ล่วงหน้าเลย”

พราณใหญ่สบถอะไรอยู่ในลำคอ แล้วหันมาบอกนาย อำเภอศักดิ์ว่า

“เออ! ไปก็ไปวะ อุตส่าห์หนีมาอยู่เสียกลางดงดิบ พวก มนุษย์จอมยุ่งทั้งหลายก็ยังอุตส่าห์ตามมายุ่งอยู่ได้ไม่สร้างชา อีกหน่อยเห็นจะต้องเปิดหนีไปอยู่หล่มช้ำ กับไอ้คะหยิ่น...ไป ละโว้ย ศักดิ์”

“เออ! โชคดีนะ ถ้ายิ่งไงละก็ มากะชิบบอกมั่งก็แล้วกัน แต่ เสียตายจริง ๆ ท่านควรจะต้องตามมาทางฉันซึ่งเป็นเจ้าของ ท้องถิ่น นี่กลับตรงไปพบคุณอำพลเลย”

รพินทร์ตบไหล่ ชะโงกมาพูดว่า

“นายพลคนนั้นคงจะกลัวลึน ‘สาก ๆ’ ของนายกระมัง เลย ไม่บอกอะไรให้รู้ ช้ามหัว ‘ท่านนายอำเภอ’ หรือ ‘ท่านผู้ว่า’ ไป ดักพบฉันเลย ถ้าอะไรเป็นในทำนองดี ฉันจะหาทางเสนอให้ นายเป็นปลัดจังหวัดเสียโดยเร็ว อย่าตกใจไปเลย”

“เฮ้ย! ไอ้บ้ารพินทร์ พูดอะไรยังงั้นก็ไม่รู้”

นายอำเภอตะโกนไล่ตามหลังปนหัวเราะมา ในขณะที่ รพินทร์กระโดดขึ้นรถของเขา สตาร์ทเครื่อง ขับพุ่งออกไปโดย เร็ว โดยไม่สนใจว่านายประเสริฐผู้จัดการ จะขับรถตามเขามา ทันหรือไม่ หรือว่าจะไปไหนต่อ

เมื่อก้าวเข้าไปในห้องโถงใหญ่ของตึกอำนวยการ ซึ่งเมื่อตอนบ่ายนี้เขารับประทานอาหารอยู่กับคารินและเลขานุการส่วนตัวของหล่อน บัดนี้โต๊ะกลมนั้นได้ถูกเคลื่อนย้ายไปแล้ว แต่ชุดที่รับแขก มีชายสูงอายุ รูปร่างสันทัด ในเสื้อฮาวายปล้อยชายเรียบๆ กางเกงสีซีม้า นั่งพูดอยู่กับเจ้าของสถานที่อยู่ก่อนแล้ว ห่างออกไปอีกเล็กน้อยเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี แต่ตัดผมเกรียน ลักษณะเป็นคนในเครื่องแบบ สวมเสื้อโปโลแบบสปอร์ตสีน้ำตาล ขลิบขาว และกางเกงสีน้ำตาลไหม้ ร่างสูงโปร่ง นั่งดื่มเจียบ ๆ อยู่ยังเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง

ภายในห้องนั้น มีเพียง 3 คนเท่านั้น ลักษณะกำลังหาเรืออะไรกันอยู่แถวเบา สีหน้าเคร่งขรึม

เมื่อพราณใหญ่โผล่เข้าไป ทั้งสามคน ก็ผุดลุกขึ้นราวกับนัดกันไว้

“รพินทร์! มาเร็วดีเหลือเกิน”

นายอำพลร้องออกมา พร้อมกับกรากเข้าจับแขน

รพินทร์มองหน้าเหมือนจะถาม และใช้หางตากวาดชำเลื่อง ไปทางสองบุรุษต่างวัย ที่ยืนห่างออกไปเล็กน้อยแวบหนึ่ง เขาเห็นทั้งสองกำลังจ้องอยู่ที่เขาเหม็ง

“มีอะไรหรือครับ คุณอำพล?”

เขาถามขึ้นด้วยเสียงต่ำ

ผู้อำนวยราชการบริษัทส่งสัตว์ป่าออกนอกประเทศ มีอาการกระวนกระวายเล็กน้อย แล้วหันไปทางบุรุษผู้สูงอายุ ซึ่งบัดนี้กำลังยิ้มนิดๆ มองจับอยู่ที่เขาก่อนแล้ว

“รพินทร์...ท่านผู้นี้คือ นายพลโทวิชัย ไกรรณยุทธ เจ้ากรมข่าว กองทัพบก”

รพินทร์หันไปเผชิญหน้าตรง แล้วชิดเท้าบัง ยกมือขึ้น วันทยหัตถ์ตามวินัยเดิม นายพลผู้นั้นก้มศีรษะลงรับอย่างอ่อนโยน ดวงตาที่แฝงแววกังวลไว้ เริ่มมีประกายแสดงความยินดีเห็นชัด แล้วตรงเข้ามาจับมือเขาไว้

“ยินดีที่ได้พบคุณรพินทร์...ผม...หรือจะพูดให้ตรง กระทรวงกลาโหมกำลังต้องการพบคุณอย่างเร่งด่วนที่สุด อ้อ! แนะนำเสียเลย นี่ลูกชายผมเอง เป็นทส. ของผมด้วย พันตรีเชิดวุธ”

รพินทร์หันไปทางบุรุษหนุ่มผู้นั้น ผู้ซึ่งก้มศีรษะให้เขา พร้อมกับอาการยิ้มเปิดเผย จอมพรานก้มศีรษะตอบ

“มีอะไรที่ผมจะรับใช้ท่าน หรือกลาโหมได้หรือครับ?”

เขาถามเสียงเรียบปกติเช่นเดิม

เจ้ากรมข่าว จุดแขนให้เขานั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามตนเอง และทส. บุตรชาย นั่งลงชนาบข้าง ในขณะที่นายอำพล ไปนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามภายหลังจากเดินไปปิดประตูห้องลงกลอนสนิทแล้ว

“ผมไม่รู้จะเริ่มต้นยังไงดี...”

ท่านนายพลกล่าวขึ้นอย่างเป็นกันเองแต่แฝงไปด้วยความรุ่มร่ามกลุ้มใจที่สุด

“คุณมาถึงเหนื่อยๆ นั่งพักดื่มอะไรเย็นๆ ลักครู่ก่อนดีไหม?”

เพียงเปรยขึ้นแค่นั้นนายอำพลก็จัดการรินเหล้าผสมโซดาแช่เย็นที่วางอยู่บนโต๊ะก่อนแล้วส่งให้เขาทันที รพินทร์ยิ้มบางๆ โบกมือปฏิเสธ แล้วหันไปทางนายทหารชั้นผู้ใหญ่

“ผมไม่เห็น้อยอะไรหรอกครับ เชิญท่านพูดธุระของท่านได้เลย ผมพร้อมแล้วจะรับฟัง”

พลโทวิชัยหันไปทางบุตรชาย พยักหน้าบอกว่า

“เชิด แกเล่าให้คุณรพินทร์ฟังซิ พ่อปวดขมับเหลือเกิน... ไม่รู้จะพูดยังงี้ถูก”

พ.ต.เชิดวุธ หัวเราะเบาๆ ออกมาด้วยเสียงแปร่งๆ ลูบมือเข้าหากัน ในขณะที่เอาแขนทั้งสองทำยันเข้าไว้ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้

“คุณรพินทร์ครับ...”

บุรุษหนุ่ม ลักษณะแคล่วคล่องและเปิดเผยผู้นั้นเอ่ยขึ้นด้วยเสียงห้าว ชัดเจน แต่แผ่วเบา

“ผมขอพูดอย่างตรงไปตรงมาโดยไม่อ้อมค้อมอะไรทั้งสิ้น ‘ไอ้กัน’ มหามิตรตัวดีของเราทำเรื่องยุ่งขึ้นเสียแล้ว ปี 52 ลำหนึ่งบินผ่านประเทศไทยไปทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ...”

นายทหารหนุ่มพูดซ้ำๆ จับตาอยู่ที่เขานิ่ง รพินทร์เงยหูฟัง

“มันจะมาจากไหน และจะไปไหน เป็นความลับที่ไม่ยอมเปิดเผย แต่ผลที่เกิดขึ้นก็คือ เป็นที่เชื่อได้แน่นอนว่า ปี 52 ลำนั้นตก! รายงานข่าวล่าสุดของนักบิน ที่ติดต่อกับศูนย์บังคับการพอจะทำให้ฝ่ายภาคพื้นดินคาดคะเนได้ว่า เครื่องบินลำนั้นตกในเขตป่าทึบของกลุ่มสาละวินตอนเหนือๆ ขึ้นไป ซึ่งเป็นดินแดนหลงสำรวจและสับสนมาก กองทัพอากาศสหรัฐได้พยายามค้นหาตำแหน่งที่ตกและซากเครื่องบินลำนั้นตลอดสองอาทิตย์แล้ว แต่ไม่พบร่องรอยวิ๊วอะไรทั้งสิ้น มีพิกัดของเส้นทางเดินทาง

อากาศโดยแผนยุทธศาสตร์อยู่หลายบริเวณ ซึ่งอากาศปิดตลอดเวลา มีหมอกคลุมทึบตลอดกาล และเป็นป่าสูงสลับไปด้วยขุนเขาใหญ่น้อยทำให้การค้นหาซากเครื่องบินลำนั้นโดยกองทัพอากาศหมดหวัง เครื่องบินและ ฮ. หลายลำที่พยายามจะตรวจหา พบอุปัทวเหตุชนเขา พินาศไปหลายเครื่องแล้ว...”

พ.ต. เชิดวุธ หยุดชะงักไป โดยการจุดบุหรี่อัดควันลึก
“แล้วยังไงครับ?”

รพินทร์ถามอย่างหน้าตายตามเดิม

“ก็มียังไงเหมือนกัน...” เชิดวุธแผ่วเบาชนิดเหมือนกระซิบ
“ต้องออกตรวจค้นหาซาก โดยทางพื้นดินจากพรานนำทางที่มีฝีมือดีที่สุด และไว้วางใจได้มากที่สุด ซึ่งในป่าแถบนี้ทั้งหมดเราก็มองไม่เห็นใครอีกแล้ว นอกจากคุณรพินทร์ คนเดียวเท่านั้น”

รพินทร์ ไพรวลย์ หัวเราะเบาๆ เขาเกือบจะพูดอะไรแรงๆ ออกไป แต่ก็ให้เกรงใจนายพล ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ นั่งอยู่ด้วย จึงย้อนถามเรียบๆ ตามเดิมว่า

“เครื่องบินอเมริกันตกในเขตซึ่งยังไม่ทราบแน่หนอนักว่าจะอยู่ในพรมแดนของเราหรือเปล่านั้นเกี่ยวข้องกับอะไรกับประเทศไทยของเราด้วยล่ะครับ และเครื่องบินนั้นลงได้ตกแบบนี้แล้ว คุณคิดหรือว่า คนในเครื่องบิน ไม่ว่าจะเป็นมีสักกี่คนจะเหลือชีวิตรอดอยู่ได้”

“คุณรพินทร์...”

ท่านนายพลชัดขึ้นอย่างอีตอัดใจ

“กระทรวงกลาโหม และสภากาการป้องกันราชอาณาจักร

ตลอดจนคนไทยทุกคน ไม่มีหน้าที่อะไรเกี่ยวข้องกับเครื่อง-
บินกลำนั้นหรอกครับ และรัฐบาลสหรัฐเองก็ไม่ได้หวังว่าจะ
ต้องติดตามซากเครื่องบินหรือว่าติดตามคนที่ติดอยู่ในเครื่องบิน
ลำนั้นให้เสียเวลาแต่เมื่อทางฝ่ายเขาเปิดเผยกับเราว่า...ในเครื่อง
บินลำนั้นบรรทุกอะไรอยู่ด้วย มันก็ทำให้เรานิ่งนอนใจอยู่ไม่ได้
เหมือนกัน และจำเป็นจะต้องร่วมมือกับเขาอย่างใกล้ชิดที่สุด แม้
จะไม่เต็มใจก็ตาม เนื่องจากมันเกิดความจำเป็นขึ้นเสียแล้ว”

“ความจำเป็นอะไรครับท่าน?”

เจ้ากรรมข่าว ยกแก้วเหล้าขึ้นจิบ แล้วถอนใจนิ่งไป ลูกชาย
ชะโงกหน้าเข้ามาชิดเขากัดฟันกระซิบออกมา

“มี ‘ซากกะเบือ’ ดุ้นหนึ่ง ติดอยู่ในปี 52 ลำที่อัปปางนั้น
ด้วยครับ...”

เชิดวุธมีอารมณ์ขันพอใช้ แต่ขณะที่เขาพูดเช่นนั้น เขา
ขบกรามแน่น แววตาเต็มไปด้วยความขุ่นเคืองต่อเหตุการณ์
รพินทร์ชะงักนิดหนึ่ง เหลือบขึ้นมองหน้า แล้วถามหน้าตายว่า

“ต่อให้เป็น ‘ซากกะเบือ’ ชนิดทองคำหุ้มด้วยเพชร มีค่า
สักก็หมื่นก็แสนล้าน ก็ยังไม่มีความจำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกับ
รัฐบาลไทยอยู่นั่นเอง ไม่ใช่หรือครับ”

“มันไม่ใช่ซากกะเบือเป็นทองหุ้มเพชรนะซิคุณ หรือต่อ
ให้ตัวประธานาธิบดีสหรัฐเองไปอยู่ในเครื่องบินลำนั้นด้วย พวก
เราก็ไม่อยากจะข้องที่นี้ไอ้ซากกะเบือดุ้นนั้น มันจะเป็นต้นเหตุ
ก่อชนวนยุ่งยากอะไรต่ออะไรให้ใครต่อใครได้สารพัด แล้วไอ้
เจ้าของซากกะเบือเจ้ากรรมนั้นมันก็หวงของมันเสียด้วย กลัวจะ
ตกไปอยู่ในกำมือของฝ่ายตรงข้าม...”

รพินทร์ ไพรวลย์ ลีมตาโพลง

“คุณหมายถึงว่า...”

“ครับ ระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตัน หรือเท่ากับทีเอนที.
10 ล้านตัน!”

“พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ!”

พราณใหญ่ครางออกมาจากริมฝีปากที่ขมขมิบ

“คุณเองก็เป็นนายทหาร นายตำรวจมาแล้ว....”

ท่านนายพลพูดซ้ำ ๆ

“ถึงแม้คุณจะไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ หรือผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาวุธนิวเคลียร์ คุณก็คงจะทราบดีว่ามันเป็นอาวุธมหาประลัยเพียงไหน และสามารถจะสร้างความเดือดร้อนให้กับใครในรูปใดก็ได้ทั้งสิ้น เราเองก็เป็นประเทศเล็กและมีความเกี่ยวข้องในทางทหารร่วมกับสหรัฐอย่างใดมาก่อน ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องพูด”

“แต่ท่านครับ....”

เขาแย้งโดยเร็ว เริ่มไม่สบายใจขึ้นมาทันที หันไปชำเลื่องดูหน้านายอำพล ซึ่งหน้าซีดจ๋อย นั่งเงิบพังอยู่

“ถึงอย่างไรเราก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร่วมรับผิดชอบกับระเบิดลูกที่หายไปโดยอุบัติเหตุของเขา ลูกนั้นนี่ครับ ก็ปล่อยให้เขาหากันเอง หรือมันจะสูญ ก็ให้มันสูญไปเลย จำเป็นอะไรด้วยที่เราจะต้องช่วยเขาค้นหาพวกเขาเองเก่งกาจกว่าเราสารพัดเมื่อสิ่งที่เขาหวังแทน และถือว่าเป็นความลับสุดยอดนั้นหายไป ซึ่งก็เกิดขึ้นจากการกระทำโดยฝ่ายของเขา ก็ควรจะปล่อยเป็นหน้าที่ของเขา”

ท่านนายพลถอนใจเอือกควักผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อ

“มันพูดยาก คุณรพินทร์ พูดยากจริงๆ มีอยู่หลายกรณีเหลือเกินที่เราไม่อาจปฏิเสธได้ เมื่อทางเขาขอความร่วมมือมาเช่นนี้ คำสั่งลับจากรัฐบาลของเขา...ให้ดำเนินการทุกชนิดเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจนั้นขึ้นมาให้ได้ มีข้อความเหมือนจะเป็นคำขู่เราไว้ด้วยหลายอย่าง เป็นต้นว่า ถ้าฝ่ายตรงข้ามติดตามค้นพบและเอาไปได้ก่อน ความลับในเรื่องนี้ของเขาจะถูกเปิดเผย และอาจเป็นชนวนก่อให้เกิดสงครามโลกครั้งที่ 3 ขึ้นได้ หรือมิฉะนั้น ถ้าเปลือกหุ้มนอกเกิดแตกกัมมันตภาพรังสีก็อาจจะเหวี่ยงออกมา ซึ่งทิศทางลมโชยไปทางเขตไหนเขตนั้นก็จะได้รับอันตรายไม่ว่าจะฟิชชั่น หรือว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ประการต่อไปก็พูดเหมือนเป็นการขู่เราไว้ว่าชนวนระเบิด หรือหัวรบของระเบิดลูกนั้นติดตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว รอเวลาระเบิด โดยการส่งกระสุนนิวทริโนเข้าบังคับเท่านั้น ถ้าหากว่าเขาติดตามคืนไม่ได้ เขาก็มีความจำเป็นที่จะต้องใช้คลื่นนิวทริโนบังคับให้ระเบิดลูกนั้นระเบิดทำลายตัวเองเสีย เรื่องที่จะปล่อยทิ้งให้สูญหายไปเฉยๆนั้น เขาจะไม่ยอมเป็นอันขาด และถ้าหากว่าเขาเกิดทำเช่นนั้นมาจริงๆ บอมบ์ 10 เมกะตันเกิดระเบิดขึ้น คุณคิดว่ามัน น่าสนุกนักหรือ ถึงแม้ว่ามันจะไม่ได้อยู่ในอาณาเขตของไทยก็ตาม จริงอยู่ พวกเราไม่มีทางที่จะรู้ถึงสายสนกลในเกี่ยวกับความลับของอาวุธนิวเคลียร์ประเภทนี้ เรารู้แต่เพียงว่าถ้ามันระเบิดขึ้น ฤทธิ์เดชของมันเป็นอย่างไร และอะไรจะติดตามมาเมื่อมันอยู่ในละแวกประเทศบ้านใกล้เรือนเคียงของเราเช่นนี้ วงการชั้นสูงของรัฐบาล ฝ่ายเรา พอรู้ว่าพ่อเจ้าประคุณเอาระเบิดนิวเคลียร์บรรจุเครื่องบิน

ผ่านประเทศเรา และมาตกหายอยู่ในบริเวณใกล้เคียงก็ไม่มีใคร
นั่งติดเก้าอี้ได้แล้ว เพราะนั่นคือลานแห่งความพินาศฉิบหาย ถ้า
มันตกอยู่ในเขตบ้านเมืองเขาเอง หรือไปตกที่ประเทศอื่นๆ ห่าง
ไกลออกไปจากบ้านเราก็คือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่นี่รายงานข่าวว่า
มันอยู่ใกล้ๆ เขตแดนของเรานี่เอง หรือดีไม่ดีอาจอยู่ในเขตไทย
นี่ก็ได้”

พราณใหญ่หนึ่งอึ้ง คอแข็งไปนาน สีหน้าอันตายด้านของ
เขา บัดนี้เปลี่ยนมาเป็นแดงเข้ม ด้วยโทสะ

“ทำไมมันถึงระยำแบบนี้!”

ในที่สุด เขาก็โพล่งออกมาอย่างลึมตัว

“พวกเราทุกคนที่รู้ความลับเรื่องนี้ก็โวยออกมาอย่างคุณ
ทุกคนแหละ คุณรพินทร์ มันเป็นเรื่องระยำ มหาระยำที่เดียว!
แต่เราก็ไม่มีทางที่จะทำเป็นทองไม่รู้ร้อนได้ ความเดือดร้อนมัน
อยู่ที่พวกเรา บ้านเมืองของมันอยู่ห่างไกลกับเราคนละซีกโลก
มันจะไปแคร์อะไร คุณพ่อได้รับคำสั่งจากเบื้องสูงสุดให้มาพบ
เพื่อติดต่อกับคุณและเราก็มุ่งมาหาคุณอย่างรีบด่วนที่สุดในนาม
ของกระทรวงกลาโหม และสภาการป้องกันราชอาณาจักร งาน
ที่คุณจะต้องทำในครั้งนี้เป็นงานทำเพื่อชาติโดยตรง”

พ.ต. เชิดวุธ กล่าวขึ้น เอื้อมมือมาจับแขนเขาไว้ รพินทร์
หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ผมจะมีปัญญาไปทำอะไรได้ครับสำหรับระเบิดนิวเคลียร์
10 เมกะตันลูกนั้น”

ภายในห้องนั้น เงียบสงัดไปครู่หนึ่ง

ผู้อำนวยการ บ. ไทยไวลด์ไลฟ์ ผู้อยู่ในฐานะคนกลาง
ขยับตัวอย่างอึดอัด

“รพินทร์...”

เขาเอ่ยขึ้นในขณะที่สองพ่อลูกยังนั่งอยู่ เสียงของนาย
อำพลแผ่วต่ำ สีหน้าแสดงความยุ่งยากลำบากใจไม่น้อยกว่าคน
อื่นๆ ในที่นั้น

“คุณไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องใด ๆ กับระเบิดลูกนั้นหรอก แต่
ทุกฝ่ายหรืออาจหมายถึงประเทศชาติของเราต้องการจะพึ่งพา
คุณ ในด้านการเป็นผู้นำทางเพื่อหาซากเครื่องบินตกในป่าลึกนั้น
ในฐานะที่คุณมีความชำนาญในป่าแถบนี้อยู่แล้ว คุณเพียงแต่นำ
ไปให้พบกับตำแหน่งที่เครื่องบินลำนั้นตกอย่างเดียว เรื่องอื่นๆ
ก็เป็นหน้าที่ของคนอื่นเขาไป ปัญหาในขณะนี้ก็คือ ตำแหน่งที่
เครื่องบินลำนั้นตกอันหมายถึงระเบิดลูกนั้นด้วย”

“ครับ เป็นเช่นนั้น คุณอำพลพูดถูกแล้ว กลาโหมอยาก
จะขอร้องคุณในเรื่องนี้เท่านั้นเรื่องอื่นๆเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่
ฝ่ายเทคนิคต่างๆ ที่ร่วมทางไปกับคุณด้วย”

ท่านเจ้ากรมข่าว เอ่ยเสริมมา

จอมพรานจุดบุหรี่สูบเป็นตัวแรกตั้งแต่เริ่มเข้ามาในห้องนี้
หัวคิ้วของเขาขมวดริม ฝีปากแน่น อากาไม่พอใจแสดงออกชัด
จนทำให้อีก 3 คนที่นั่งมองเขาอยู่เป็นตาเดียวในขณะนี้ กระสับ-
กระส่าย แม้แต่นายพลโทวิชัยเอง

“พ่อคุณเถอะ นึกว่าเห็นแก่ประเทศชาติสักครึ่ง...”

สุภาพบุรุษสูงอายุผู้นั้น กล่าวในน้ำเสียงวิงวอน

“เรามองไม่เห็นใครอีกแล้ว นอกเสียจากคุณเท่านั้น ที่
จะช่วยในเรื่องนี้ได้”

“ผมยังงงๆ อยู่เลยครับท่าน...”

ในที่สุด พรานใหญ่ก็พูดออกมาพร้อมกับถอนใจยาว ถอด
หมวกออกมาถือไว้ในมือ

“มันเป็นสิ่งที่ผมไม่คาดฝัน และเตรียมตัวเตรียมใจไม่ทัน
จนเงินกะทันหันเหลือเกิน และมีอะไรๆ อีกหลายอย่างที่ผมยัง
ไม่ทราบ รวมทั้งไม่ทราบด้วยว่าจะเรียนถามอย่างไร มันมีไป
หมด”

“สงบสติอารมณ์สักครู่ แล้วคุณสงสัยอะไร ก็ถามมาได้
เลย ผมยินดีจะตอบให้คุณฟังหมดทุกอย่างเท่าที่ผมรู้”

“ปี 52 และลูกระเบิดลูกนั้น ที่พลอยสูญหายไปด้วยเป็น
ความลับสักขนาดไหนครับ?”

“ลับสุดยอด ไม่มีใครรู้เลย นอกจากวงการทหารชั้นสูง
ของเราเพียงไม่กี่คน และตัวท่านนายกเท่านั้น คำสั่งที่ให้ดำเนิน
การกู้ระเบิดลูกนี้ ส่งตรงมาจากวอชิงตัน โดยประธานาธิบดีของ
สหรัฐ ถึงนายกของเราเพื่อขอความร่วมมือ”

“ผมหมายถึงประเทศที่ตรงข้ามกับสหรัฐ”

“ข้อนั้น เราก็คงไม่อาจรู้ได้เหมือนกัน ทุกประเทศก็ล้วนมี
กลไกของงานจารกรรมแทรกซึมปะปนไปทั่วซีกโลก ต่างฝ่าย
ต่างก็สืบล้วงความลับของกันและกันอยู่ จีน,โซเวียต, เวียดนาม
อยู่ในข่ายที่น่ากลัวที่สุด ในการที่อาจสืบความลับนี้ได้ และมุ่ง

เข้าค้นหาจุดตกของเครื่องบินเช่นกัน แต่จะอย่างไรก็ตาม ตั้งแต่เครื่องบินลำนั้นตก นับเวลาอย่างเข้าอาทิตย์ที่ 3 นี้แล้ว ยังไม่มีอะไรกระโตกกระตากทั้งสิ้น ชาวกรองจากสหรัฐยังแน่ใจอยู่ว่า มันยังต้องเป็นความลับอยู่ ไม่งั้นฝ่ายตรงข้ามก็คงจะโวยวายขึ้นแล้ว รพินทร์...คุณต้องเข้าใจด้วย เขตที่เครื่องบินตก ภายหลังจากมาประมวลข่าวกันได้ดีที่สุดแล้ว ปรากฏว่ามันอยู่ในเขตที่คุณเป็นเจ้าป่า เคยท่องเที่ยวช้ำของชำนาญทางมาก่อน เราจึงต้องมุ่งมาหาคุณ ถ้ามันตกอยู่ในเขตอื่น ก็คงจะไม่เดือดร้อนถึงคุณหรอก”

“ท่านแน่ใจหรือครับว่า มันจะอยู่ในเขตที่ผมเคยท่องเที่ยวอยู่”

“เราแน่ใจภายหลังจากประมวลข้อมูลทุกด้านแล้วผู้เชี่ยวชาญด้านเส้นทางบินของฝ่ายเขาก็ระบุบริเวณมาเช่นนั้น เมื่อเราได้บริเวณโดยสังเขป เราก็มุ่งเข้าหาจุดในการสืบค้นตำแหน่งตกก็โดยเหตุนี้แหละ เราจึงมองไม่เห็นใคร นอกจากคุณรพินทร์เท่านั้นที่จะนำทางได้”

พ.ต. เชิดวุธบอกมา

“เครื่องคอมพิวเตอร์ มันส่งชื่อของผมออกมางั้นหรือครับ?”

เขาถามขุ่นๆ นายทหารหนุ่มหัวเราะ เอื้อมมือมาจับเขาเอาไว้ สั้นเบาๆ

“คุณรพินทร์ คุณเป็นคนมีอารมณ์ขันเหมือนกัน แม้จะเต็มไปด้วยความหงุดหงิดก็ตาม ไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องไหนหรอก ที่มันส่งชื่อคุณออกมา แต่เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้อง

พยายามสืบค้นเอาเองว่าใครเป็นพรานนำทางที่เหมาะสมที่สุด บังเอิญคุณพ่อท่านเคยรู้จักกับคุณอำพลมาก่อน เราเลยต้องบากหน้ามาหาคุณ โดยขอให้คุณอำพลช่วยพูดกับคุณอีกแรงหนึ่ง... โปรดอย่าคิดอะไรเป็นอื่นเลยครับ ประวัติของคุณผมทราบมาก่อนดีแล้ว คุณเป็นนักเรียนเยอรมันรุ่นพี่ผม เรามาจากแหล่งเดียวกัน คุณกลับเพียงปีเดียว ผมก็ไปเรียนต่อที่นั่น”

รพินทร์ มองหน้า พ.ต.เชิดวุธเต็มตาเป็นครั้งแรก เริ่มให้ความสนใจเพิ่มขึ้น ลักษณะของนายทหารหนุ่มผู้นั้นเปิดเผยตรงไปตรงมาดี และคงจะเข้ากับเขาได้พอสมควร สังเกตจากแววตาแจ่มใส ปราศจากเล่ห์เหลี่ยมคู่นั้น

“สิทธิ์ในการจะปฏิเสธ เป็นของผมไม่ใช่หรือครับ?”

เขาพูดเหมือนจะเปรย

“ใช่! รพินทร์ สิทธิ์ในการจะปฏิเสธเป็นของคุณเต็มเปี่ยม เราบังคับคุณไม่ได้หรอก นอกจากจะเอาความจริงมาพูดให้ฟังแล้วขอร้องคุณ แต่ถ้าระเบิดลูกนั้นถูกกู้คืนมาไม่ได้ ประเทศของเราลำบากแน่ คุณเคยเป็นนายทหาร คุณย่อมรู้เองว่ามันจะลำบากอย่างไรบ้าง”

ท่านนายพลพูดซ้ำซ้ำอ่อนโยน ทำเอาพรานใหญ่หนึ่งไปอีกครั้ง

“ผมสงสัยเหลือเกิน เครื่องบินตกทั้งลำ การติดต่อครั้งล่าสุดของนักบิน ก็เป็นเครื่องพอจะชี้ได้ชัดเจนพอสมควรว่า เครื่องบินควรจะอัปปางลงในส่วนไหนทำไมการค้นหาทางอากาศจึงทำไม่ได้”

นายอำพลลุกขึ้นมานั่งเก้าอี้ชิดเขา

“รพินทร์ คุณพูดเหมือนกับว่า คุณไม่รู้สภาพความเป็นไปของป่าที่คุณเคยบุกมาแล้วงั้นแหละ ว่ามันเต็มไปด้วยความลึกลับมหัศจรรย์เพียงไหน เอาละ สมมติว่าคุณมีเครื่องบิน หรือคอปเตอร์สักลำ คุณสามารถจะชี้เส้นทางให้นักบินบินไปสำรวจเทือกเขาพระคิ่วที่คุณเคยเดินด้วยเท้าผ่านมาแล้วได้ถูกไหม นิตรา นคร ภูเขานิลกาญจน์ บึงมรณะ เนินพระจันทร์ ถิ่นพระ-อุมา มรกตนคร เป้าหมายเหล่านี้ คุณแน่ใจหรือว่า ค้นหาได้โดยทางอากาศ...”

รพินทร์หรีดตาลง ยังนั่งอยู่เช่นนั้น มันเป็นเรื่องจริงตามที่นายอำพลพูดทุกอย่าง ดงดิบที่เขาเคยบุกนั้นมาแล้วเป็นดินแดนอาภรรพณ์ลึกลับที่สุด มันถูกปิดบังอำพรางไว้ด้วยมือแห่งเทพเจ้าซึ่งแผนที่ภูมิศาสตร์สากลไม่สามารถจะนำมาใช้ได้โดยสิ้นเชิง สถานที่ต่างๆ ที่เขาเคยนำคณะของคุณชายเชษฐาผ่านมาแล้ว อย่างเสี่ยงอันตรายจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด มันถูกซ่อนตัวมิดชิดอยู่ในแดนสนธยา

ดินแดนซึ่งไม่ปรากฏในภูมิศาสตร์โลก!

ปี 52 ลำนั้น อาจพลัดเข้าไปดินแดนลึกลับนั้นก็ได้ การค้นหาทางอากาศจึงปราศจากผลโดยสิ้นเชิง หาไม่เช่นนั้นแล้วบุคคลคณะนี้ซึ่งเป็นตัวแทนของโลกวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าที่จะเจริญสุดยอดแล้ว คงจะไม่ต้องบากหน้ามาหาเขาจนถึงที่นี่เพราะชื่อเสี่ยงอันระบือไกลในด้านมัจจุเทศก์เดินดงของเขา

เสียงนายอำพลกล่าวต่อมาว่า

“คุณไม่ต้องสงสัยหรอก ว่าทัพอากาศของสหรัฐได้ใช้ความเพียรพยายามมาแล้วสักขนาดไหน และทุกวันนี้ก็ยังทำการตรวจค้นหาทางอากาศอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ความหวังมันเลื่อนลอยเต็มที เขาจึงต้องให้ค้นหาทางภาคพื้นดินอีกแรงหนึ่ง ผมเองก็ไม่ได้มีผลได้อะไรขึ้นมาทั้งสิ้น เพียงแต่ในฐานะคนไทยคนหนึ่ง พอรู้ข่าวนี้เข้าก็แทบช็อก มันตกเป็นภาระจำยอมของเราเสียแล้วเพื่อช่วยให้อะไรต่ออะไรมันดีขึ้น ประเทศของเรา หรือประเทศใกล้เคียงกับเรา หากสมควรไม่ที่จะต้องตกเป็นแหล่ง ‘ทดลอง’ บอมบ์ 10 เมกะตันไม่ใช่หรือ ดีไม่ดีจะพากันฉิบหายวายวอด สูญพันธุ์กันไปทั้งภาคพื้นนี้ ถ้าเขาใช้คลื่นวิทยุบังคับให้มันระเบิดขึ้นเป็นการจำหน่ายทิ้งภายหลังจากแน่ใจว่าหมดหวังที่จะค้นหาคืนมาได้ และป่านนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่าเปลือกนอกของมันแตกหรือร้าว ปล่อยกัมมันตภาพรังสีออกมาเช่นไรบ้าง”

รพินทร์ ไพรวลย์ บอกกับตนเองว่า **เขาไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้เสียแล้ว ไม่ใช่ฐานะคนไทยคนหนึ่งเท่านั้น แต่ในฐานะของมนุษยชาติคนหนึ่งทีเดียว**

พร้อมๆ กับความรู้สึกนั้น เขาก็มีความรู้สึกอยากจะฆ่าคนอเมริกันให้หมดทั้งชาติ!

“สัตว์มหาประลัยมาเกิดแท้ๆ ไ้อ้พวกนี้!”

พราณใหญ่คำรามลอดไรฟันออกมาอูบอิบแล้วก็ดื่มเหล้าแก้วนั้นจนหมดเกลี้ยง ภายหลังจากบังคับจิตใจอันพลุ่งพล่านเดือดแค้นลงเป็นปกติ เขาเอ่ยเรียบๆ อย่างไม่มีพิธีรีตองว่า

“ลองบอกมาซิครับ เราจะเริ่มต้นกันอย่างไร?”

สีหน้าของท่านนายพล และบุตรชายผู้เป็น ทส. แซ่มซีน
ขึ้นทันที

เจ้ากรมข่าว ชะโงกหน้าเข้ามาจับมือเขาไว้ กล่าวอย่าง
ยินดี

“งบประมาณไม่อื่น...กำลังคนไม่อื่น...เราจะออกเดินทาง
โดยเร็วที่สุด หน้าที่ของคุณเฉพาะนำทาง การกู้ระเบิด เป็น
เรื่องของเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคที่จะร่วมทางไปด้วย ถ้าคุณตกลง
ผมจะวิทย์เข้า บ.ก. สูงสุดเดี๋ยวนี้เลย ว่าเราได้พบกับคุณ และ
ตกลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว”

“เอาละครับ ผมเองก็เห็นจะไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้...แต่
อยากจะเรียนว่า การให้ผมเป็นผู้นำค้นหาซากเครื่องบินลำนั้น
มันเป็นความหวังที่เลื่อนลอยมาก พวกเขาเองน่าจะรู้ดีกว่า
ตำแหน่งเครื่องบินตก ควรจะอยู่ที่ไหน ส่วนผมไม่รู้อะไรสักอย่าง
เดียว ป่าดงมันก็กว้างใหญ่เหลือประมาณ ผมจะเอาอะไรมา
เป็นเครื่องนำทาง ถ้าเพียงแค่ออกเดินตะลุยหาไปกลางป่าเขา
ลำเนาไพร ก็เหมือนคนตาบอดที่พยายามจะงมเข็มในมหา-
สมุทร”

“ข้อนี้ผมเข้าใจดี คุณรพินทร์...”

ท่านนายพลกล่าว

“คุณจะไม่ต้องงมหาอย่างปราศจากจุดหมายหรือปราศ-
จากหลักเกณฑ์ในการนำทางนัก เรามีแผนที่โดยคาดคะเนว่า
ใกล้เคียงที่สุด ติดตัวกันมาด้วย ซึ่งจะแสดงบอกถึงตำแหน่ง
อับปางของเครื่องบินโดยสังเขป ถ้าจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง ก็
เข้าใจว่าคงจะไม่ห่างเกินกว่า 3 ถึง 5 ร้อยตารางกิโลเมตร ผม

คิดว่าพอคุณเห็นแผนที่คร่าวๆ นั้นแล้ว คุณจะต้องคะเนดูว่า มันควรจะอยู่บริเวณไหน และนำทางไปเช่นไร เพราะคุณก็ชำนาญภูมิประเทศดีที่สุุดแล้ว ทีนี้ไ้การจะเดินทางด้วยเท้าไปให้ถึงตำแหน่งนั้นนะสิ มันเป็นหน้าที่ของคุณที่จะช่วยนำไป เพราะเราก็รู้ว่า ป่าบริเวณนั้นสลับซับซ้อน ลึกลับมาก ถ้าพรานนำทางมือไม่ถึง ย่อมยากที่จะสำเร็จผลได้”

รพินทร์ยกหลังมือขึ้นขยี้จมูกเบา ๆ หัวเราะเสียงแปรง

“ก็อย่าเพิ่งเชื่อหรือหวังอะไรจากผมมากเกินไปนักเพราะผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะนำไปถูกตำแหน่งแห่งที่ค้นพบซากเครื่องบินลำนั้นหรือไม่ อาจพาทุกคนที่ร่วมทางไปด้วยไปสู่ความตายเสียทั้งหมดก็ได้”

“มันก็ต้องเสี่ยงกันละ และที่เราอุ่นใจที่สุด ก็คือ เรื่องการ
นำทางของคุณ คุณจะนำไปพบหรือไม่พบเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ขอ
เพียงให้คุณยอมรับคำขอร้องของเรา และปฏิบัติหน้าที่ของคุณ
ให้เต็มฝีมือเท่านั้น เราพอใจแล้ว”

พ.ต. เชิดวุฒว่า

“มีใครบ้างที่จะเดินทางไปในครั้งนี้?”

เขาถามโดยไม่เจาะจงว่าจะถามท่านเจ้ากรมข่าวหรือบุตรชาย

นายพลโทวิชัย ชี้มือไปที่บุตรชายในทันที

“เชิดวุธคนหนึ่งละ ในฐานะตัวแทนของฝ่ายไทย ซึ่งจะ
ช่วยในด้านประสานกับคุณ นอกนั้น อีก 4 คนเป็นคนของรัฐบาล
สหรัฐโดยตรง เจ้าหน้าที่เทคนิคในงานนี้โดยเฉพาะทั้งนั้น คน
หนึ่งเป็นนักเคมีฟิสิกส์ คนหนึ่งเป็นผู้ชำนาญการเกี่ยวกับอาวุธ

นิวเคลียร์และการบิน คนหนึ่งเป็นนายทหารเสนานิการ อีกคนเป็นแพทย์และนักธรณีวิทยา ส่วนพวกลูกหาบ ลูกมือทั้งหลายคุณเป็นฝ่ายจัดหาเอาจากคนของคุณ และถ้าคุณตกลงแน่นอนก็โปรดอย่าได้หาว่าเป็น ค่าจ้างอะไรเลย สหรัฐตั้งเงินสมนาคุณไว้เป็นจำนวน 1 ล้านเหรียญ ยูเอส.ดอลลาร์ นอกเหนือไปจากค่าใช้จ่ายอื่นๆ ทุกชนิด เงินจำนวนนี้จะจ่ายให้คุณทันทีก่อนการออกเดินทางและภายหลังเมื่อพบและกู้ระเบิดลูกนั้นได้เรียบร้อยแล้ว จะจ่ายให้แก่คุณอีก 1 ล้านเหรียญ เป็นเงินรางวัลพิเศษ”

นายอำพลตบมือผัวะ ร้องออกมา

“เป็นเงินจำนวนที่ไม่เลวเลย รพินทร์! คุณโชคดีที่สุด!”

จอมพรานยกไหล่ชนิดหนึ่ง โพล่งออกมาว่า

“แต่ผมคิดว่าผมช่วยระย้าหมาเสียมากกว่า! เงินมันจะมีประโยชน์อะไรถ้าหากว่าผมไม่ต้องการ และถ้าจะพูดถึงเรื่องโชค ลาภ โอกาสแห่งความร่ำรวย ผมก็ผ่านพบมาเสียนักต่อนักแล้ว เพียงแต่ที่ผมไม่สนใจจะกอบโกยเอาไว้เท่านั้น สิ่งที่ผมต้องการก็คือความสันโดษ ทำมาหากินอย่างสุขสงบไปตามประสาของผม ไม่ได้คิดมักใหญ่ใฝ่สูงหรือทะเยอทะยานอะไรทั้งสิ้น แต่ที่ผมยอมรับงานครั้งนี้ ก็เพื่อเห็นแก่มนุษยชาติ สัตว์และพืชพันธุ์ในภาคพื้นภูมิประเทศนี้ทั้งหมดเท่านั้น และมันก็เป็นงานที่เสี่ยงกับชีวิต ไม่ยิ่งหย่อนกับเมื่อครั้งผมบุกเทือกเขาพระคิ่วะ เพื่อติดตามคนสาบสูญครั้งนั้นหรอก หรืออาจมากกว่าเสียอีก!”

ผู้อำนวยการ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์หัวเราะเจื่อนไป หันไปพูดกับท่านนายพล

“เป็นความจริงครับท่าน รพินทร์เป็นคนไม่สนใจไยดีอะไรกับเรื่องเงินทองหรือ เขาสมถะและมีคติในการดำรงชีวิตไม่เหมือนคนอื่น เป็นคนที่มีเกียรติยศในด้านความสุจริต และเป็นสุภาพบุรุษที่สุดคนหนึ่งที่ผมรับรองได้”

พลโทวิชัยหัวเราะเบาๆ ตาที่ทอดมองมายังจอมพราณเป็นประกายสมหวัง

“ผมพอจะทราบกิตติศัพท์ชื่อเสียงของคุณรพินทร์มาดีพอสมควร ยังนึกเสียดายอยู่ว่า ทำไมถึงลาออกจากราชการเสีย ประเทศชาติของเรา ถ้ามีคนอย่างคุณรพินทร์สักครึ่งเดียวเท่านั้น จะเจริญรุ่งเรืองกว่านี้อีกมาก...ผมทราบดีจากประวัติว่าคุณลาออกจากการดำรงตำแหน่งนายตำรวจตระเวนชายแดนครั้งนั้นเพราะอะไรแต่นั้นแหละนะ อย่าพูดอะไรถึงความหลังครั้งเก่าให้สะท้อนใจคุณอีกเลย ถ้าเป็นความพอใจของคุณรพินทร์ด้วย ผมคิดว่าแล้วว่า เสร็จงานสำคัญครั้งนี้เรียบร้อยแล้วอยากจะเรียกกลับมาประจำกองทัพบก เอาไหม คุณรพินทร์...คุณไม่ต้องเกรงว่ายศเติมคุณ...เป็นเพียงแค่ร้อยตำรวจเอก ความดีความชอบที่คุณกระทำในครั้งนี้นี้ผมมีทางที่จะเสนอกระทรวงกลาโหมปูนบำเหน็จให้จนถึงยศชั้นพันโทเลย แต่คุณต้องประจำทบ. นะ ถ้าหน่วยอื่นผมไม่สนับสนุน”

“ไม่ละครับ กราบขอบพระคุณท่านอย่างสูงในความกรุณาผมพอใจที่จะดำเนินชีวิตอิสระของผมอย่างที่เป็นอยู่นี้มากกว่าจะเข้าไปรับราชการอีกครั้ง ไม่ว่าหน่วยใด แต่ก็ยินดีที่จะช่วยทางราชการเสมอ ถ้าผมสามารถช่วยได้ แต่ว่า...นอกจากคุณ

เชิดวุธและเจ้าหน้าที่เทคนิคของอเมริกันสี่คนที่จะเดินทางไป
กับผมแล้ว มีอุปกรณ์หรือสัมภาระที่จะต้องนำไปด้วย น้ำหนัก
ประมาณสักเท่าไร”

รพินทร์ตัดบทเข้าหาเรื่องงานทันที

ท่านนายพลลุกขึ้นยืน

“เรื่องนี้ผมก็ยังไม่ทราบแน่นอนนัก ขอเชิญคุณพบกับสี่
คนนั้นเองดีกว่า เป็นบุคคลที่ทางรัฐบาลของเขาคัดเลือกตัวโดย
เฉพาะมาแล้ว และทางฝ่ายเขา เป็นเจ้าของเรื่องโดยตรง ผม
เองมีหน้าที่เพียงมาช่วยเจรจาขอรับรองคุณเท่านั้น และเชิดวุธที่
จะให้ไปด้วยนี้ก็เพื่อเป็นตัวแทนทางฝ่ายกลาโหมของเรา เชิญ
ทางนี้เถิด คุณรพินทร์ สี่คนนั้นรอคอยคุณอยู่แล้ว ในห้องนั้น
เขารอให้ทางผมเจรจากับคุณให้เรียบร้อยเป็นที่เข้าใจเสียก่อน
ถ้าหากคุณมีข้อข้องใจหรือสงสัยอะไรต้องซักถาม ก็ถามพวก
เขาได้เลย คงจะต้องปรึกษาหารือกันอีกมากทีเดียว ก่อนการ
ออกเดินทาง”

เชิดวุธ และอำพล ยืนขึ้นก่อน รพินทร์ ไพรวลย์ถอนใจ
เฮือก ยืนเป็นคนสุดท้าย ผู้อำนวยการ บ.ส่งสัตว์ป่าออกนอก
ประเทศ ผู้เป็นที่รู้จักมักคุ้นกับเจ้าใหญ่นายโตในเมืองหลวงทั้ง
หลาย หันมาพยักหน้าชวนเขาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับเข้ามาจับ
แขนไว้ในขณะที่ท่านนายพลและบุตรชายหายลับเข้าไปก่อนแล้ว
ภายในห้องทำงานใหญ่ของเจ้าของสถานที่ ซึ่งเมื่อบ่ายวานนี้เอง
เป็นตำแหน่งซึ่งแม่ดอกฟ้าคารินของเขายืนคอยเขาอยู่ด้วยอาการ
ทำให้น่ารักเมื่อแรกพบหน้ากัน

รพินทร์จำต้องเดินตามเข้าไปด้วยซ้ำๆ ก่อนจะผ่าน
เข้าประตูห้อง นายอำพลกระซิบกับเขาว่า

“มีแหม่มผมทองคนหนึ่ง ผมออกสีแดง อีกคนหนึ่งอายุ
ไม่เกิน 30 หุ่น ‘บ๊ะ’ อย่าบอกใครเลย ผมดูท่าไม่ออกเลยว่าจะ
เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคทางด้านไหน นอกจาก ‘ไก่อัด’ ของ
ไอ้ยักษ์สองตัวนั้น ที่มันจะหิ้วเอาไปไว้เคี้ยวเล่นแก็กลุ่มตอน
เดินป่า”

“ห่าดง...!”

รพินทร์พึมพำออกมาแผ่วเบา หน้ามู๋

“เดินป่าที่ไร มีผู้หญิงร่วมด้วยทุกที ยุ่งตายหะ!...คุณ
อำพลนะคุณอำพล ช่างหาเรื่องยุ่งมาใส่หัวผมได้ตลอดเวลา
เมื่อไหร่เสื่อกันจะหลุดกรงมาขอบชมองคุณซักทีนะ ว่าแต่ถาม
อะไรหน่อย?”

“อะไรหรือ?”

“คุณหญิงรู้เรื่องนี้หรือเปล่า?”

“รู้อะไรเล่า คุณหญิงออกจากที่นี่ไปตั้งร่วมสองชั่วโมง
แล้ว พวกนี้ถึงได้มาถึง ผมเองก็ไมรู้ล่วงหน้า เพิ่งจะมารู้เอา
ตอนนายพลวิชัยท่านมาถึงนี่แหละ พอรู้เลาๆ ก็รีบให้ประเสริฐ
ไปตามคุณมา”

“ขออะไรหน่อยได้ไหม?”

“อะไร?”

“อย่าแพร่กระจายให้คุณหญิง หรือพี่น้องสกุลวราฤทธิ์
ทราบเป็นอันขาด ในระหว่างที่ผมยังไม่ได้ออกจากที่นี่ จนกว่า
ผมจะเดินทางเข้าป่าไปแล้ว”

นายอำพลชะงักอยู่กับที่ ก่อนที่จะก้าวถึงประตู ลีมาตา
โพล่งจ้องหน้าเขา รพินทร์มีสีหน้าหม่นหมอง เครียดขริม

“จริงสินะ...ถ้าคุณหญิงรู้ คงอาละวาดผมบรรลัยแน่...
และคุณก็มีนัดกับเธอไว้ด้วย งานวันเกิดที่กรุงเทพ ตายละวา...”

“ราชการงานสำคัญของชาติ ย่อมเหนือสิ่งอื่นใด ผมไป
คราวนี้ ผมก็ไม่แน่ใจว่าจะได้กลับมาอีกหรือไม่ และผมไม่ต้อง
การถูกขัดขวางใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งไม่ต้องการให้เธอทราบก่อน
เวลาอันควรด้วย เพราะฉะนั้น เธอจะรู้หรือไม่ อยู่ที่ผู้คนคนเดียว
เท่านั้น อย่าบอกเป็นอันขาด ถ้าคุณอยากจะให้ผมไปทำงาน
ในครั้งนี้โดยไม่ต้องกังวลห่วงหน้าพะวงหลัง”

นายอำพลมองเขาอย่างเห็นใจ และรู้สึกสงสารจนบอก
ไม่ถูก กอดไหล่ไว้

“ตกลง รพินทร์ ผมจะไม่บอกให้คุณหญิง หรือใครรู้
ทั้งสิ้น จนกว่าคุณจะทำเดินทางไปแล้ว ซึ่งหลังจากนั้นแล้ว
ก็คงจะปิดไว้ไม่ได้หรอก ถึงอย่างไรเธอก็คงมาเค้นคำถามผม
จนได้นั้นแหละ ถ้าหากถึงวันเกิดของเธอแล้วคุณไม่ขึ้นไป”

“เธอจะรู้ภายหลัง ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ฝากบอก
เธอไว้ด้วยนะ ว่าคนชื่อรพินทร์ ไพรวลัย ขอลาก่อน
ถ้าไม่ตายเสีย จะกลับมาให้เธอเห็นหน้าอีก! แต่ถ้าบุญ
วาสนาไม่มี ก็คงจะสูญหายไปเลย ขออย่าให้เธอห่วง
หรือกังวลใดๆ ทั้งสิ้น และพยายามสกัดกั้นห้ามปราม
ไว้ด้วย ถ้าหากเธอจะออกติดตาม”

5

**เขาดกเป็นเป้าสายตาที่จ้องนาเป็นดาเดียว
กัน จากคนผิวขาว 4 คน ซึ่งนั่งคุยกันเงียบ ๆ
อยู่ก่อนแล้ว เพียงชั่วการมองผ่าน ๆ ใน
พริบตาแรก รพินทร์ ไพรวลัยยังสังเกตอะไร
ไม่ได้มากนัก**

**“นี่คือบุคคลที่เราต้องการความช่วยเหลือจากเขา
รพินทร์ ไพรวลัย!”**

ท่านเจ้ากรมข่าว ซึ่งยืนอยู่กลางห้องเคียงข้างบุตรชาย
กล่าว แนะนำขึ้นลอย ๆ เป็นภาษาอังกฤษ

ชายสองคนลุกขึ้นยืนทันที เดินตรงเข้ามาส่งมือให้เขาจับ
และเขย่าแรงทีละคน พรานใหญ่ยังไม่พินิจพิจารณาอะไรละเอียด
นัก นอกจากมองผ่าน ๆ ด้วยสีหน้าเยือกเย็นของเขา และจับมือ
ด้วยโดยมารยาท

“ดีใจมาก ที่ได้พบคุณรพินทร์”

หนึ่งในจำนวนนั้น พูดขึ้นเป็นภาษาไทย แม้จะไม่ชัดเจนนัก แต่รูปประโยคก็บอกชัดว่ามีการศึกษาในภาษาไทยมาดีพอสมควรทีเดียว

จากภาษาไทยห้าว ๆ นั้นเองทำให้จอมพราหมณ์มองหน้าด้วยสายตาตรง

บุรุษผู้นั้นวัยประมาณ 45 หรือ 46 ปี สูงถ้าไม่ถึง 6 ฟุตก็เฉียดไป ตาฟ้า ผมหอม อยู่ในชุดนักท่องเที่ยวยุคที่ตระเวนเมืองร้อนธรรมดา ไม่มีอะไรเป็นจุดเด่นผิดปกติไปจากอเมริกันทั่วไป เว้นไว้แต่แววตาลึก และหน้าผากมีริ้วรอยอย่างนักคิด **สิ่งที่รพินทร์ชัด ๆ ตาก็คือรอยยิ้มบาง ๆ ที่เขาเห็นเหมือนรอยแห่งการหมิ่น ๆ ในที่**

ส่วนอีกชายหนึ่งลำสันแข็งแรง ตัดผมเกรียนแบบ ‘จีไอ’ สวมเชิ้ตม้วนแขนเป็นปิ่น ขึ้นมาเห็นกล้ามเนื้อที่แขนราวกับมัดข้าวต้ม ทรงเหมือนหมึกควาย กรอบตาลึก เคราเขียวตัดกับผิวหน้าสีแดงก่ำ อายุคงไม่เกิน 40 คนที่แขนรุกรัง ท่าทางเป็นนักล่ามนุษย์ในสนามรบมาแล้ว หรือถ้าไม่ใช่โดยตรง ก็คงมีการฝึกฝนมาอย่างดีเยี่ยม

“แต่ผมไม่ดีใจเลย ที่ได้พบพวกคุณ!”

รพินทร์พูดไทยช้า ๆ น้ำเสียงเน้นหนักชัดเจน

“ว๊อท ดิท ฮี เซย์?”

คนหนุ่มกว่า หันไปทำหน้าตื่น ถ้ามองผู้ที่มีลักษณะเหมือนหัวหน้าคณะ ผู้ซึ่งยืนเบิกตานิด ๆ พร้อมรอยยิ้มเช่นเดิม รพินทร์หันไปมองคุณกาม แล้วยืนเฉยเหมือนจะไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น

อเมริกันผู้เป็นหัวหน้าคณะ ไม่ได้ตอบอะไร นอกจากยกไหล่
นิดหนึ่ง

พลโทวิชัย รีบกล่าวแทรกขึ้นในทันทีว่า

“รพินทร์ ผมขอแนะนำเสียเลย นี่คือหัวหน้าคณะ”

ท่านนายพลหมายถึงคนที่อาวุโสที่สุด ผู้ที่รพินทร์ไม่ชอบ
รอยยิ้ม

“บิลล์ สแตนลีย์ ผู้ชำนาญการเกี่ยวกับอาวุธนิวเคลียร์
ส่วนอีกคน คือพันเอกลาร์รี คีธ นายทหารเสนาธิการ”

จอมพรานยืนหน้าตาอยู่เช่นนั้น

เพียงแต่พยักหน้าให้นิดหนึ่ง

เสียงนายคีธ ผู้ทำทางเป็นนักเลงไปทั้งตัว ร้องออกมา
อีกว่า

“แคน ฮี สปีค อิงลิช?”

“ก็คุณล่ะ พูดไทยได้ไหม?”

รพินทร์หันไปถามเป็นภาษาไทยหน้าตาเฉย เลื่อนนั้น
หัวเราะออกมา แล้วตอบเป็นภาษาไทยแปร่งกว่าคนแรกว่า

“โหมพูดไทยได้นิดๆ โหน่ยๆ ฮะ ฮ่า”

แล้วก็หันมาพ่นภาษาอเมริกันกับเชิดวุธเร็วปรือ

“แยะหน้อยนะ ถ้าเขาพูดอังกฤษไม่ได้ เราจะร่วมงานกัน
ไม่สะดวกนัก”

พ.ต.เชิดวุธหัวเราะหึๆ ถามว่า

“คีธ คุณพูดได้กี่ภาษานะ?”

“ภาษาเวียดนาม ผมพูดได้คล่องกว่าภาษาไทย ญี่ปุ่น
นิดหน่อย”

“ถ้าฉันก็ขอให้รู้ไว้ด้วย ชายคนนี้ พูดอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน พม่า และภาษาชาวเขาในแหลมอินโดจีนได้เหมือนภาษาไทยของเขาเอง!”

“ว้าว!”

พ.อ.ลาร์รี่ คีธ ทำตาโต ในขณะที่ ดร.บิลลี สแตนลีย์ อ้าปากค้าง

“วิเศษมาก! แล้วทำไมเขาไม่ยอมพูดภาษาอังกฤษกับเราเลย ทำเอาผมอึดอัดใจแทบแย่เมื่อกี้”

ผู้เชี่ยวชาญทางอาวุธนิวเคลียร์อุทานออกมา

“เขาเป็นคนไทย มีเลือดชาตินิยมมาก แต่คุณจะพูดอะไรกับเขาก็ได้ทั้งนั้น ไม่ต้องห่วงหรอก เขาเป็นคนมีการศึกษาดีเยี่ยมคนหนึ่ง แต่ชอบอยู่ในป่ามากกว่าอยู่ในเมือง”

ท่านนายพลพยายามกลบเกลื่อน และประสานความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองฝ่าย ด้วยสีหน้าที่ไม่สู้สบายใจนัก พร้อมกับมองมาทางรพินทร์อย่างขอร้อง...เหมือนจะพูดว่า จงเห็นแก่ท่านเถิด อย่าได้แสดงความไม่พอใจอะไรออกมาให้เป็นที่เปิดเผยโจ่งแจ้งนัก

รพินทร์เมินหลบตาท่านนายพลไป พยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ หัวหน้าคณะกรากเข้ามาจับมือเขาไว้อีก ครึ่งนี้น้ำเสียงที่พูดเป็นกันเองขึ้น

“คุณรพินทร์ ถึงผมจะพูดไทยได้ ก็ไม่คล่องเหมือนภาษาของผมเองหรอก คุณคงไม่ถือ ถ้าหากว่าผมจะใช้ภาษาอังกฤษกับคุณ พวกเรามาพบกับคุณอย่างมิตร และหวังในความช่วยเหลือของคุณอย่างยิ่ง ถ้าหากคุณตกลงใจที่จะช่วยเราก็คงแปลว่า

เราทั้งหมดจะมีชีวิตเสี่ยงอันตรายเท่าๆ กัน ขอให้เราจงมาเป็น ‘เพื่อน’ กันเถอะ”

“เออละ คุณไม่ต้องกังวลหรอก เราจะเป็นเพื่อนกันได้ หรือไม่ได้นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าเกี่ยวกับเรื่องงานแล้ว ผมเป็นคนซื่อสัตย์ต่องานอย่างยิ่ง”

“เฮ้! บ๊อบ ฮิส อิงลิช ฮิส เวิร์ กู๊ด!”

คือ โวยขึ้นอีก จากนิสัยอันโผงผาง สแตนลีย์ ยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปากร้อง ‘ฮียัย...’ เหมือนจะให้เพื่อนของเขาสงบปากคำลง แล้วหันมาทางรพินทร์อีกครั้ง

“นั่นเป็นสิ่งที่ดีมาก และเราต้องการเป็นอย่างยิ่ง ผมรู้ว่า คุณเป็นคนถือตัวไม่ใช่เล่น แต่ไม่เป็นไร ต่อไปคุณจะรู้จักพวกเราดี ว่าเราเป็นเพื่อนที่ดีชนิดที่คุณจะลืมไม่ได้ทีเดียว”

สแตนลีย์พูดออกมาอย่างนักจิตวิทยา

“ผมหวังว่า ท่านนายพล คงจะบอกให้คุณทราบแล้วว่า เราต้องการความร่วมมือกับคุณเช่นไรบ้าง”

“ก็ยังไม่ละเอียดนัก แต่ผมรู้สึกว่าจะเสี่ยงไม่ได้ ถึงแม้ผมจะไม่เต็มใจก็ตาม”

รพินทร์ตอบโดยเร็ว หัวหน้าคณะยิ้มออกมานิดหนึ่ง เลิกคิ้วน้อยๆ แล้วบอกว่า

“เชิญทางนี้เถิด คณะของเรายังมีอีกสองคนที่จะร่วมทางไปด้วย เป็นสุภาพสตรี ซึ่งรอคอยการมาถึงของคุณด้วยความกระวนกระวายใจไม่น้อยไปกว่าผมเลย เชิญครับ...”

แล้วหัวหน้าคณะกับนายทหารเสนารักษ์ก็เดินนำเขาเข้าไปยังโซฟาริมห้อง ซึ่งมีหม่อมสาวสองคนนั่งทอดกายในอิริ-

ยาบตามสบายอยู่ ตลอดเวลาที่ฟรานใหญ่โผล่เข้ามาและมีการพูดจาทักทายกับ สแตนลีย์ และคิธ ทั้งสองมองจับนิ่งมาที่เขาตาไม่กะพริบ และเงี่ยหูฟังตลอดเวลา

เมื่อทั้งหมดก้าวเข้าไป อเมริกันสาวสองคนก็ขยับตัว
นั่งตรง ส่งยิ้มให้ก่อนแล้ว ลักษณะของสองหญิง ตรงตามที่นาย
อำพลกระซิบบอกเขาไว้ก่อนแล้ว

คนหนึ่งผมทอง ท่าทางสุขุมเยือกเย็น ผิวขาวเป็นไข่ปอก
ร่างสูงโปร่ง อีกคนหนึ่งผมออกสีแดง ผิวแดง...คือคล้ำเล็กน้อย
จมูกเขตรัน ตาคมวาวมีแววว่าเรียวอยู่เป็นนิจ กะทัดรัดขนาดหญิง
ไทยร่างสูงๆ คนหนึ่ง ออกชะเง้อมราวกับภูเขาสีเขียวคาวีกว้างลึก
ทำให้มองเห็นฐานต้นลำออกมาชนิดบราเซียร์ที่ประคองอยู่แทบ
ปริ ผมสยายยาวเคลือบไพล่

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์แนะนำแม่สาวผมทอง
ก่อน

“คริสติน่า กรูบิล-นักเคมีฟิสิกส์ และนี่...อิสซาเบล มัวร์
แพทย์และนักธรณีวิทยา”

รพินทร์ก้มศีรษะให้สองหญิงนิดหนึ่ง ทั้งสองลุกขึ้น คน
แรกผมทอง ที่ถูกแนะนำว่าเป็นนักเคมีและฟิสิกส์ ส่งมือให้เขา
จับ ภาษาไทยชัดเปรี๊ยะ ผ่านออกมาจากริมฝีปากบางนั้นว่า

“ยินดีค่ะ คุณรพินทร์...เรียกฉันง่ายๆ ว่า ‘คริส’ ก็แล้ว
กัน”

คราวนี้ฟรานใหญ่เป็นฝ่ายอ้าปากค้างไปบ้างมองดูใบหน้า

งามอย่างเยือกเย็นนั้นเหมือนเห็นสิ่งมหัศจรรย์ชนิดหนึ่ง พอจับมือกับเขาเสร็จ ก็ทรุดตัวลงนั่ง แล้วแม่สาวผมแดงก็ยื่นมือมาบ้าง พูดภาษาไทยเหมือนกัน แต่ไม่ชัดนัก

“เรียกฉันว่า ‘เบล’ นะจะง่ายดี เราารู้สึกยินดีที่ได้คุณเป็นคนนำทาง ฉันเคยรู้จักคุณมาบ้างแล้ว จากแมกกาซีนประเภทปิ่น และการล่าสัตว์ ชื่อคุณดังไม่แพ้ ไวท์ ฮันเตอร์ในซาฟารี รู้สึกว่าในวงการพรานของโลก คุณจะติดอันดับ 1 ใน 10 ของยอดพรานอยู่ด้วย”

“อ้อ!”

เขาควางออกมาอย่างงุนงง เป็นเวลาเดียวกับที่สแตนลีย์ กดไหล่เขาเบาๆ บอกมาว่า

“ซีท ดาวันน์ เยนเทิลแมน!”

ทั้งหมดนั่งลงที่เก้าอี้ชุดใหญ่นั้น นายอำพลจัดการบริการเรื่องเครื่องดื่มเหมือนจะเป็นพนักงานรับใช้ด้วยตัวเอง อเมริกันทั้งสี่ดื่มบริบูรณ์กับน้ำเย็นกันอยู่ก่อนแล้ว ลักษณะเป็นนักดื่มจัดกันทุกคน คีธ เป็นคนหยิบแก้วเปล่ามารินบริบูรณ์ และส่งให้เขาพยายามจะ ‘ทำมิตร’ ด้วย รพินทร์รับมาถือสิ่งไว้ในมือ มองหน้าอเมริกันชายหญิงทั้งสี่เรียงไปที่ละคน แล้วเอ่ยเรียบๆ ขึ้นว่า

“พวกคุณทั้งสี่คน สุภาพบุรุษสอง สุภาพสตรีสอง นี่นะ รี ที่รัฐบาลของคุณคิดตัวให้มาทำงานในครั้งนี้?”

“ทำไม คุณสงสัยอะไรหรือ?”

แม่ผมทอง ทรวดทรงราวกับดาราภาพยนตร์สวีเดนในอดีต หัวเราะเบาๆ ถามสวนมา

“รพินทร์! บุคคลเหล่านี้ เป็นบุคคลชั้น ‘หวักะทิ’ ที่รัฐบาลของเขาคัดตัวมาแล้วทั้งสิ้น”

ท่านนายพลเป็นผู้ตอบคำถามเขาขึ้น

แต่สายตาของแม่ผมทอง ‘คริส’ ยังคงมองนิ่งมาที่เขา พร้อมกับเลิกคิ้วน้อยๆ เหมือนจะย้าคำถามเดิม รพินทร์จึงบอก
ว่า

“พวกคุณส่วนมาก พูดไทยได้ดีเหลือเกิน ลักษณะแบบนี้ มันลักษณะของจารชนแท้ๆ ก็บอกกันตามตรงอีกสักนิดไม่ได้หรือว่า พวกคุณทั้งหมดนี้นะ ไม่ว่าจะเป็นผู้เชี่ยวชาญ หรือชำนาญการในด้านใดทั้งสิ้น ทุกคนก็ล้วนแต่สังกัดอยู่ใน ซีไอเอ
ทั้งนั้น”

หัวหน้าคณะร้องออกมาว่า ‘เวลล์!’ แล้วยกไหล่ไม่พูดอะไรอีก คีธเป่าลมแก็มโป่ง คริสยิ้มน้อยๆ ส่วนเบลแม่ผมแดงหัวเราะเบาๆ

“เราไม่มีความคิดอะไร ในความรู้สึกของคุณเช่นนั้น แต่ขอบอกให้คุณเข้าใจด้วย ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศที่เราหมายถึงตัวนั่นเอง และคริส เลือกเป็นวิชาที่จะเรียนตั้งแต่อยู่ในปีแรกของมหาวิทยาลัยแล้ว ส่วนด็อกเตอร์บิลล์ สแตนลีย์ เป็นอัจฉริยะบุคคลในทุกด้าน แม้กระทั่งด้านภาษา เพราะพูดและเขียนได้ถึง 6 ภาษา สำหรับคีธแยะหน้อย เขาพูดเวียดนาม แต่ถูกผู้หญิงเวียดนามตบ...พูดไทยก็ถูกผู้หญิงไทยด่า...พูดญี่ปุ่นผู้หญิงญี่ปุ่นยิ้มและพยักหน้า แต่สามีของหล่อนได้ยื่นเข้าไล่เอาชาบูโรฟีนหัว เขาเก่งเฉพาะการรบเท่านั้น เคนตายมาหลายสมรภูมิแล้ว ทั้งในเกาหลีและเวียดนามใต้”

คำพูดของแม่ผมแดง ‘เบล’ ทำให้รพีภัทร์ ไพรวลัย
ยิ้มออกมาได้จากใจจริงเป็นครั้งแรก

“คุณเป็นคนร่าเริง และมีอารมณ์ขันดีมาก มิสมูร์...”

“เรียกฉันว่าเบล ชี”

“อ้อ! ขออภัย...เบล คุณเป็นแพทย์หรือ?”

“ลักษณะฉันไม่ให้งั้นหรือ?”

ท่าทางของอิสซาเบล มูร์ คล่องแคล่ว และขี้เล่นไม่ใช่
น้อย ตาสีน้ำตาลใสแจ้ว

“เห็นครั้งแรก ผมคิดว่าคุณเป็นดาราภาพยนตร์อิตาเลียน
เสียมากกว่า ...”

“อูวาว!”

หล่อนร้อง หันไปมองหน้าเพื่อนสาว แล้วหัวเราะจนอก
กระเพื่อม

“ฉันเกือบจะเป็นอย่างคุณว่าเหมือนกันแหละตอนอายุ
17 ถ้าพ่อไม่เอาไม้เบสบอลไล่ตีฉันจนต้องวิ่งหนีไปนอนอยู่ใน
สวนสาธารณะ แล้วรุ่งเช้าตำรวจจับตัวเอามาส่งที่บ้าน...ฉัน
ชำนาญในทางอายุรเวช โดยเฉพาะโรคเมืองร้อน แล้วก็เรียน
แยกสาขาไปทางการตรวจดิน ตรวจแร่”

เบลพูดเป็นต้อยหอย

“ส่วนคุณ น่าจะเป็นครู มากกว่าเป็นนักเคมีฟิสิกส์”

พรานใหญ่หันไปพูดกับคริส แม่ผมทองผู้ลักษณะเยือก
เย็นเคร่งขรึม ยิ้มมุมปาก

“ฉันเคยสอนอยู่ในฮาวาร์ดพักหนึ่ง ด็อกเตอร์สแตนลีย์
ก็เรียกตัวฉันเข้าไปทำงานร่วมกับเขาเกี่ยวกับพลังงานปรมาณู...”

“คงไม่ใช่เพื่อสันติกรรมมัง”

รพินทร์ต่อข้อความหล่อนมาโดยเร็ว แล้วหันไปทางคิธถามว่า

“คุณเป็นทหารที่รบเก่ง?”

“ผมคิดว่าผมหนึ่เก่งเสียมากกว่าเลยรอดตายมาได้จนทุกวันนี้”

พ.อ. ลาร์รี่ คิธ พุดหน้าเฉย แต่แววตามีแววยโส รพินทร์หัวเราะเบาๆ คนสุดท้ายเขาหันมาทาง ดร.บิลล์ สแตนลีย์

“และคุณ คงจะเป็นศาสตราจารย์ ที่มีดีกรีต่อท้ายชั้นด็อกเตอร์หลาย ๆ สาขาวิชาการ”

สแตนลีย์หัวเราะ

“ผม...หรือพวกเราทุกคน จะเป็นอะไรก็ไม่สำคัญหรอก คุณรพินทร์ เราทุกคนหวังที่จะเป็นเพื่อนกับคุณ หวังที่จะให้คุณช่วยนำทางให้ จากความสามารถของคุณ ที่ท่านนายพลรับรอง และเราก็เลื่อมใสศรัทธาในตัวคุณมาก พวกเราสี่คนเป็นตัวแทนของรัฐบาลสหรัฐ ส่วนคุณและพันตรีเชิดวุธเป็นตัวแทนฝ่ายรัฐบาลไทย เราจะไปทำงานที่ทางรัฐบาลของผมและของคุณ ถือว่าเป็นงานสำคัญที่สุดในครั้งนี้ด้วยกัน กรุณายืนยันเพื่อให้ความหวังแก่เราอีกครั้ง ว่าคุณเต็มใจจะร่วมงานในครั้งนี้”

รพินทร์ ไพรวลย์ แกว่งแก้วบรันตีในมือซ้ำๆ แล้วยกขึ้นจิบ เมื่อริมฝีปากเขาถอนจากแก้ว ก็พุดขึ้นราบเรียบเป็นภาษาอังกฤษชัดเจน ในรูปประโยคที่ทุกคนตะลึงงันในความหมายว่า

“ผมอยากจะพุดว่า พวกคุณ อเมริกันทุกคนควรจะไปลงนรกเสียให้หมด...นี่คือใจจริงของผม!”

“โอ! ก๊อด!”

คริสติน่า กรูบิล อุทานออกมา หน้าซีด ผงกตัวนั่งตรง
ลาร์รี คีธ สบถอะไรออกมาคำหนึ่ง

อิสซาเบล มัวร์ ทำท่าเหมือนจะไม่แน่ใจในหูของตนเอง
ดร.บิล สแตนลีย์ สงบนิ่ง คอแข็ง ตาหริ่งลง หันไปมอง
หน้าท่านนายพลวิชัย ซึ่งตะลึงหน้าซีดอยู่เหมือนกัน
ความเจ็บปวดคลุมไปชั่วขณะ

“เขาพูดว่ายังไงนะ ฉันไม่แน่ใจว่าหูจะผาดไปหรือ
เปล่า?”

ในที่สุด แม่ผมแดงก็เอ่ยขึ้นต่ำๆ เหมือนจะรำพึงกับตน
เอง

พ.ต.เชิดวุธ ไกรรณยุทธ ลูกขึ้นยืนช้าๆ เดินแยกออก
จากโต๊ะชุดไปที่โต๊ะทำงานของนายอำพลซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างนัก
หย่อนกายลงครึ่งนั่งครึ่งยืนบนขอบโต๊ะนั้น ควักบุหรี่ออกมาจุด
สูบช้าๆ แล้วพูดห้าวๆ มาว่า

“คุณไม่ได้หูผาดไปหรอก เบล เขาพูดเช่นนั้นจริงๆ ส่วน
ผมหรือคนไทยทุกคนที่รู้เรื่องนี้ ก็อยากจะพูดเหมือนรพินทร์
เหมือนกัน เพียงแต่ไม่กล้าพูดเท่านั้น”

“วุธ! แกจะบ้าไปด้วยอีกคนแล้วรึ?”

ท่านนายพลหันมาร้องตวาดลูกชายเบาๆ เชิดวุธเบะปาก
แล้วถ่มเศษใบยาของปลายบุหรี่ที่ติดยังมือปากลงไปกับพื้น ไม่พูด
อะไรอีก แต่เดินไปนั่งที่เก้าอี้ชนิดบริหารของนายอำพลผู้ซึ่งนั่ง

รวมกลุ่มหน้าจ้อยเหลือสองนิ้ว มองคนโน้นที่คนนี่ที่อยู่เช่นนั้น
นายทหารหนุ่ม ทส. ของบิดาตนเอง หมุนเก้าอี้ตัวนั้น หันหน้า
มองออกไปทางหน้าต่างสงบเฉย

รพินทร์หันไปยกมือไหว้ท่านนายพล พุดเบาๆ อย่าง
อ่อนโยน

“ผมต้องกราบอภัยท่านครับ ที่พุดออกมาตรงๆ เช่นนี้ต่อ
หน้าท่าน....”

แล้วจอมพราณก็หันไปทางคณะอเมริกันทั้งสี่คนที่กำลัง
ฟังตามาที่เขาเป็นจุดเดียว กล่าวซ้ำๆ ต่อไปว่า

“ท่านสุภาพสตรี และท่านสุภาพบุรุษ แห่งสหรัฐที่รัก
ทำไมระเบิดลูกนั้นถึงไม่ไปตกลงที่ทำเนียบขาว...ที่เครมลิน...
หรือที่ปักกิ่งเสียรู้แล้วรู้รอด ทำไมถึงจะต้องมาตกในเขตประเทศ
ของผม หรือประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงกับผมด้วย พวกท่าน
ตอบได้ไหม?”

คือทำท่าจะถลันขึ้นยืน หน้าแดงก่ำ แต่สแตนลีย์กดไหล่ไว้
ตวาดเบาๆ ว่า

“อีชีย์! คือ!....”

แล้วหัวหน้าคณะ ก็หัวเราะออกมาอย่างอารมณ์เย็น มอง
ไปยังพรรคพวกของตนทุกคน เอ่ยขึ้นว่า

“สุภาพบุรุษผู้นี้เป็นคนจริงที่น่านับถือคนหนึ่ง ผมยอมรับ
ว่า ผมชอบนิสัยของเขามาก เป็นคนมีความเชื่อมั่นในตัวเอง
กล้าหาญ และตรงไปตรงมา บุคคลเช่นนี้แหละที่เราต้องการ!”

“ปากใหญ่ โอหัง!”

คือคำรามลั่นออกมา กำหมัดแน่น รพินทร์ตีมบรีนดีจน
หมดแก้ว ลูกขึ้นยืนอย่างสงบบแล้วยิ้มกับพ.อ.คือ พยักหน้าบอก
อย่างสุภาพว่า

“กรุณาลงไปพบกับผมข้างล่างสักครูได้ไหมครับคุณคิธ!”

“อ้อ ได้สิ!”

พ.อ. คีธ ร้องเอ็ดตะโร ขยับจะปรีเข้ามา แต่สแตนลีย์
ล็อกตัวไว้ได้ก่อน ร้องห้ามลั่น แหม่มสาวสองคนร้องออกมา
อย่างตกใจ ผุดลุกขึ้นยืนช่วยกันเข้ามาห้ามปรามจับยึดตัวนาย
ทหารเสนาธิการไว้ ท่ามกลางการผรุสวาทด่าทอและดื่นสะบัด
ฮึดฮัดของคีธ ทุกคนในห้องแตกตื่นพากันยืนขึ้นทั้งหมด แม้แต่
ท่านนายพลเอง พ.ต. เชิดวุธกระโจนพรวดเข้ามากั้นรพินทร์ไว้
ร้องออกมาละล่ำละลักอย่างลืมตัว

“ตายห่า! ยังไม่ทันจะร่วมทางกันไปเลย จะฟาดปากกันเสียแล้ว รพินทร์ ไอนั่นตัวมันยังกะยักษ์วัดแจ้งที่เดียวนะคุณไปทำมันทำไม”

“ข้างหรือแรดตัวใหญ่กว่านายคิธนี่มากนะครับ ผมไม่มีทางจะปฏิเสธการเป็นชี้นำทางให้พวกนี้หรอก แต่ก่อนไปอยากจะให้เขาได้รู้จักคนไทยไว้เสียบ้างตามสมควร เอาละ ผมจะไปรออยู่ข้างล่าง ประเดี๋ยวคุณบอกให้พวกนั้นปล่อยตัวนายคิธ และให้ตามผมลงไป”

ว่าแล้วรพินทร์ ไพรวลย์ ก็พยายามจะเดินเลี้ยวปลึกตัว
ออกไปจากห้องนั้น เชิดวุธกอดไว้นั่น พอดีกับที่นายอำพล
เล่นปราคาเข้ามาขวางหน้าอีกคน ตัวสั่นงันงก

“รพินทร์...โอ้...ทำไมถึงเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นได้ล่ะ เห็นแก่ผม กับท่านนายพลเถอะ ผมกราบละ”

“ผมก็ขอกราบท่านนายพลและคุณอำพลเหมือนกัน ผมเองแต่ไหนแต่ไรมา ก็เป็นข้าฝรั่งในฐานะพรานนำทางมานานแล้ว วันนี้ขอเตะฝรั่งให้จิงเบอร์สักทีเหอะ อยากดูเหมือนกันว่าไอ้ตัวใหญ่ๆ อย่างนี้ เวลาล้มมันจะดังสักแค่ไหน...มันดูถูกคนไทย...มันคงเห็นว่าผมตัวเล็กเท่าลูกหมา มันคุยว่ามันผ่านมาแล้วหลายสมรภูมิ ผมก็อยากรู้เหมือนกันว่า มันแข็งพอที่จะบุกป่ากับผมได้ไหม ต้องทดสอบกันดูก่อน ไอ้ตัวใหญ่ยักษ์อย่างนี้หลายต่อหลายตัวมาแล้ว พอพาป็นเขาลงห้วยแค่ครึ่งวันเท่านั้นร้องเจี๊ยกกลิ้งห้อย ลงคลานสี่ขาเรียกหาพระเจ้ากันให้วุ่นไปหมด...”

แล้วเขาก็พูดข้ามหัวนายอำพลเป็นภาษาอังกฤษ ไปยัง พ.อ. คีธ ผู้กำลังฮึดฮัดตื่นนอนอยู่ ท่ามกลางการจับยึดห้ามปรามของพรรคพวก

“เฮ้! คีธ...ไม่ว่าคุณจะทำคนเอเชียมาแล้วสักกี่ศพ ไม่ว่าคุณจะผ่านสมรภูมิอินโดจีนมาแล้ว ชนิดได้เหรียญกล้าหาญกี่เหรียญ มันไม่เหมือนกับการเดินป่าไปกับผมครั้งนี้หรอก เรามาลองกัน ง่ายๆ ถ้าคุณพาเอาผมลงไปนอนได้ คุณเดินป่าครั้งนี้ได้อย่างสบายมาก แต่ถ้าคุณเป็นฝ่ายลงไปนอน ถึงแม้ว่าคุณจะเป็นตัวแทนที่รัฐบาลคุณเลือกมาแล้วก็ตาม ผมขอถอนสิทธิ์คุณ ไม่ยอมให้คุณไปด้วย ตกลงไหม?”

“ตกลง !...ปล่อยตัวซิไว้ย มารุมจับตัวกันอยู่ทำไม?”

ประโยคหลังคีธหันไปवादกับพรรคพวกสามคนที่กลุ่ม

รุมยึดตัวไว้ เสียงแหม่มสาวสองคนร้อง ‘พลี!’ กันให้วุ่นไปหมด
คือไม่ยอม คงสะบัดอย่างดุร้ายอยู่เช่นนั้น

ในที่สุด เบลก๊ิตวาดลั่น พร้อมกับตบหน้าผาก!

ได้ผลศักดิ์สิทธิ์อย่างมหัศจรรย์ยิ่ง พ.อ. คือยืนนิ่งในบัลลังก์

“อ๊ิตเตียท!...ซิทดาวน!”

แม่ผมแดงตวาดซ้ำ

อเมริกันร่างยักษ์ทรุดกายลงนั่งอย่างสงบ หันไปริน
บรินดี รพินทร์ไพรวัลย์ซ้อนยิ้ม ยังคงยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น จนกระทั่ง
ท่านนายพลมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เขาคิดว่าท่านคงชุนเคืองมาก
แต่ปรากฏว่าสีหน้าของเจ้ากรมข่าวเยียบเย็นเป็นปกติ ตบไหล่
เขาเบาๆ พุดเรียบๆ น้ำเสียงกรุณาว่า

“นั่งลงเถอะ รพินทร์”

สัญญาณแห่งการรุนแรงทั้งด้านการปะทะกันด้วยคารม
และท่าทีจะล่วงเลยไปถึงทางกำลังกายสงบลง เหลือไว้แต่
วีรรอยแห่งความไม่พอใจที่แสดงออกทางแววตาของ พ.อ. ลาร์รี
คือ ผู้นั่งหน้าเครียดเฉย ไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น ในระยะนี้ ตรงข้าม
กับรพินทร์ ซึ่งไม่มีอะไรผิดปกติในเค้าหน้าหินของเขา ระยะเวลา
ระหว่างนี้ ทุกคนที่ร่วมวงอยู่ทำหน้าที่พุดจาใกล้เกลี่ย ยกเว้น
พ.ต. เชิดวุธ ไกรรณยุทธ เพียงคนเดียวเหมือนกันที่นั่งเฉยๆ

คนที่พุดเพื่อหมายจะเอาใจเขามากที่สุด คือหัวหน้าคณะ
ดร.บิลล์ สแตนลีย์ และคนที่คอยกำราบคือไว้ คือแม่สองสาวผม
ต่างสีกัน สำหรับอิสซาเบล มัวร์ ดูเหมือนจะเป็นที่พอจะสังเกต

เห็นได้แล้วสำหรับรพินทร์ ว่าคงจะมี ‘อะไร’ อยู่กับคิธบ้าง แต่จะลึกซึ้งเหนียวแน่นขนาดไหนก็ยังไม่ออก รู้แต่เพียงนายผมทรงลานบินเกรงใจเจ้าหล่อนอยู่ครามครั้น และภายหลังจากหล่อนทำหน้ายุ่ง กระซิบพูดอะไรกันซุบซิบครู่หนึ่ง คิธก็ยิ้มแค่น ๆ ส่งมือมาให้เขาจับ

“เอาละ เพื่อนยาก ลืมนั่นเสียเถอะ ผมเสียใจด้วยถ้าหากผมจะทำอะไรไม่เป็นที่สบอารมณ์คุณ”

นายทหารเสนาธิการ พุดน้ำเสียงปกติขึ้น

พรานใหญ่แต่ตัวเล็กจับมือตอบ เพื่อเห็นแก่ความสบายใจของทุกคน คราวนี้นายคิธลอบเล่นงานเขาเงิบ ๆ จากสีหน้ายิ้มทันที โดยการใช้กำลังฝ่ามือบีบมือเขาเค้นแน่นเหมือนจะเป็นการข่มขวัญลองเชิง นายพันเอกอเมริกันคนนั้นรู้จักอดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทยน้อยเกินไป หรือจะพูดให้ตรงก็คือ ไม่รู้จักเลย รพินทร์ไม่จำเป็นจะต้องออกแรงบีบมือประลองกำลังให้เสียเวลา เพราะข้อล่ำและฝ่ามือของเขาก็เล็กกว่าหมอนั่นมากนัก จึงเล่นกลยุทธสถานเบาของคอมมานโด แท็คติกส์โดยการทำเป็นเอามือซ้ายกุมคร่อมลงไปบนหลังมือของคิธ ช้างที่บีบเขาไว้อย่างหมายจะเค้นให้หมดเชิงชาย แล้วลอบหักนิ้วหัวแม่มือของนายคิธโดยไม่มีใครสังเกตเห็นจากหลักยิวยิดสู คิธแยกเขี้ยวสะดุ้งโหยง รีบกระซอกมือกลับไปทันทีด้วยความเจ็บปวด

รพินทร์ยิ้มให้ พร้อมกับขยิบตานิดหนึ่ง พุดเรียบเรียบกับทุกคนว่า

“ผมก็เสียใจเหมือนกัน แต่ผมเป็นคนพูดตรง ไม่มีเล่ห์-
เหลี่ยมอ้อมค้อม หรือเก็บความในใจอะไรไว้ การพูดตรงของ
ผม อาจทำให้ไม่เป็นที่พอใจของพวกคุณก็ได้ แต่มันจะเป็น
เครื่องหมายรับรองได้ว่า ในหนทางที่ผมจำเป็นจะต้องเป็น
มัคคุเทศก์ให้แก่พวกคุณนั้น ผมซื่อสัตย์เสมอ และถ้าพวกคุณ
ไม่พอใจ ผมก็พร้อมเสมอที่จะปลีกตัว เพื่อให้คุณหาพรานนำ
ทางคนอื่นได้ตามความพอใจ”

คริสจ้องมาที่เขา แววดาลึกของหล่อนเหมือนน้ำใสที่มอง
ไม่เห็นกันเบื้องล่าง มันเย็นเหมือนหิมะที่ปกคลุมภูเขาไฟ...ความ
รู้สึกบอกกับเขาเช่นนั้น หยิบบุหรืบนโต๊ะขึ้นมาทำที่เป็นแกล้ง
เคาะกับหลังเล็บ รพินทร์ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เชิดวุธชะงักตัวไปจุด
ไลท์เตอร์ลนให้ หล่อนพึมพำขอบคุณ แล้วพูด

“คุณรู้อยู่แล้วว่า เราจำเป็นจะต้องพึ่งคุณในเรื่องนี้”

“พวกคุณหวังไว้อย่างนั้นเอง แต่พวกคุณอาจพึ่งผมไม่ได้
ก็ได้ เนื่องจากผมไม่มีความสามารถพอ”

“ท่านนายพลครับ...”

สแตนลีย์หันไปทาง เจ้ากรมข่าว

“ท่านได้พูดกับเขาแล้วหรือยังว่า เขาจะได้รับค่าตอบแทน
เป็นเงินเท่าไร ?”

“เรื่องเงิน พูดกับรพินทร์ไม่ได้หรอก...”

พลโทวิชยเอ่ยอย่างอึดอัด

“เขาจับปากกับผม ที่จะทำงานร่วมกับพวกคุณในครั้ง
นี้ เพราะสำนึกในความรักชาติ รักเผ่าพันธุ์มนุษย์และสัตว์แถบนี้
เท่านั้น”

“แต่เราก็ไม่ต้องการให้เขาต้องเหนื่อยเปล่านี้ ทุกคนในโลกนี้ทำงานควรจะต้องได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่า”

เบลกล่าวดำด้วยน้ำเสียงเรื้อยเจื้อยของหล่อนไม่มีเจตนาจะหมายความว่าอะไรมากนัก

“ก็ไม่นั่น...”

รพินทร์ตอบสวนคว้น

“โดยหลักการธรรมดา มันก็ต้องเป็นเช่นนั้น และผมก็ไม่ปฏิเสธ ใน ‘ค่าจ้าง’ ของฝ่ายคุณ แต่นึกว่าผมไม่รู้หรือว่า คนที่ทำงานร่วมกับซีไอเอบางคนก็ได้รับผลตอบแทนในสิ่งที่เขาไม่คาดหวังมาก่อน เป็นต้นว่า ลูกปืน หรือการทำให้ชีวิตจบหายโดยสารพัดวิธี เพื่อมุ่งหวังที่จะรักษาความลับในงานนั้นไว้ ผมอาจเป็นคนหนึ่งที่กล่าวมานี้ก็ได้”

“คุณรพินทร์ที่รัก...”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์กระแอมขึ้น แล้วขยับตัว ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้เขา พุดซ้ำ ๆ แต่เน้นหนัก

“เราขอปฏิเสธว่าพวกเราทั้งหมดสี่คนนี้ไม่ได้สังกัดอยู่ในซีไอเอ แต่เราขึ้นตรงกับประธานาธิบดีในงานลับสำคัญสุดยอดเกี่ยวกับอาวุธนิวเคลียร์ และการติดตามกู้ระเบิดลูกนั้น นอกจากป้องกันผลเสียแห่งประเทศไทยเราแล้ว เรายังคำนึงถึงหลักมนุษยธรรมเป็นที่ตั้งอีกด้วย ระเบิดลูกนั้น อาจเปลือกแตกหรือรั่วออก กัมมันตภาพรังสีก็อาจจะกระจายออกมาได้ มันมีอันตรายมาก คุณเองก็บอกกับเราอยู่แล้วว่า ระเบิดลูกนั้นไม่ได้ตกสูญหายอยู่ในเขตที่เราจะต้องเดือดร้อนอะไรเลย แต่เราก็มี

สำนึกที่จะต้องรับผิดชอบอย่างเต็มที่ โดยการนำ ‘ภัย’ ชนิดนี้
ออกไปให้พ้นบริเวณนี้ให้ได้ เราขอสาบานให้คุณวางใจได้ว่า เรา
จะไม่มีอุบายสกปรกอะไรกับคุณเป็นอันขาด มันเป็นการตกลง
ร่วมมือกันระหว่างรัฐบาลกับรัฐบาล ไม่ใช่บุคคลกับบุคคล”

“ใช่ รพินทร์ มันเป็นข้อตกลงระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาล”

ท่านนายพลเสริมมาโดยเร็ว

รพินทร์ ไพรวลัยไม่ได้หันไปสนใจทางท่านเจ้ากรมข่าว
แต่ยังมองประสานตาอยู่กับสแตนลีย์

“คุณจะมีอุปบายสกปรก หรือไม่มีอุปบายอะไรก็ตาม ผม
ไม่สนใจหรอก และไม่แคร์ด้วย ชีวิตผมไม่มีค่าอะไรนัก แต่ชีวิต
สี่คนของพวกเขาคุณมีค่ากว่าผมมาก เมื่อรับว่าจะนำทางให้ ผมก็
จะทำตามที่คุณพูด ว่าแต่ผมมีข้อข้องใจอยู่หลายประการ”

“เชิญซักถามมาได้เลย เราจะตอบคุณให้กระจ่างที่สุดเท่า
ที่เราจะอธิบายได้”

“ได้ทราบจากท่านนายพลว่าพวกคุณมีแผนที่โดยสังเขป
แสดงบริเวณตกของ บี 52 ลำนั้นไม่ใช่หรือ?”

“ใช่ เรากะสเกลได้โดยคร่าว ๆ ว่ามันควรจะอยู่ในแถบไหน ซึ่งถ้าเอามาให้คุณดู และร่วมปรึกษาหารือกันเราเชื่อว่าคุณ ผู้ซึ่งชำนาญในการเดินป่าแถบนี้อยู่แล้ว จะต้องนำเราเข้าไปถึงต้นแหล่งได้”

เบลพุดเทรกรัง

“ผมจะเห็นแผนที่คุณเมื่อไหร่?”

“ก่อนการออกเดินทาง เรากับคุณจะต้องศึกษาถึงแผนที่
นี้ร่วมกันอย่างใกล้ชิดที่สุด คุณสงสัยอะไรคุณถามเรา และเรา

สงสัยอะไรเราก็จะถามคุณ พื้นฐานการศึกษาที่ดีของคุณเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ประกอบกับความชำนาญในภูมิประเทศ จะทำให้เราสามารถเข้าใจซึ่งกันและกันได้ดีและสำเร็จผลได้”

ครีส์ว่า ขณะนี้ดูเหมือนสองแหม่มสาวจะมีหน้าที่เจรจา มากกว่าบุรุษอีกสองคน

“ขอบเขตในหน้าที่ของเรามีอะไรบ้าง?”

“นำเราไปให้พบกับตำแหน่งตกของ ปี 52 ลำนั่นโดยเร็วที่สุด และโดยปลอดภัยที่สุดเท่านั้น เรื่องอื่นๆ เป็นหน้าที่ของพวกเขา เราโดยเฉพาะ คุณไม่ต้องเป็นภาระ”

สองสาวอเมริกันผลัดกันตอบคำถามของเขา ระยะเวลาที่ท่านนายพลกับทส. ลูกชายนั่งฟังเฉยอยู่ เพราะทั้งสองฝ่ายต่างได้พบปะเจรจาในเรื่องงานกันโดยตรงแล้ว และรู้สึกว่าการใหญ่รพินทร์ป้อนคำถามติดต่อกันอย่างรวดเร็วเป็นงานเป็นการที่สุด ชนิดที่ฝ่ายตรงข้ามบางขณะก็อึ้งคิดและมองหน้ากันไปมาเหมือนจะहारือกันอยู่ในที่

“ผมไม่มีความรู้ในเรื่องอาวุธนิวเคลียร์ของพวกคุณมากไปกว่าคนธรรมดาคนหนึ่งจะรู้ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นความลับทั้งสิ้น แต่ก็ขอบอกให้ทราบล่วงหน้าด้วยว่า หนทางที่จะเดินไปนั้น มันก็ ‘ลับ’ สำหรับพวกคุณเหมือนกัน เอาละ...สมมุติว่าผมทำงานให้พวกคุณสำเร็จครั้งนี้ คือนำไปจนพบระเบิดลูกนั้น บอกหน่อยได้ไหม การกู้ระเบิดลูกนั้นจะทำกันอย่างไร?”

“ช่วยกันแบกกลับมา”

พ.ต. เชิดวุฒพิ่มพำเป็นภาษาไทยเบาๆ อย่างคนอารมณ์คะนองกึ่งประชด แต่ฟังดูหางเสียงแล้ว เขาไม่ได้ประชดรพินทร์

คบง่ายคนนั้น

มือเขาหำกัันช้า ๆ

ลำเลียงขึ้นทางอากาศทำได้โดยสะดวกถ้าจำเป็น”

รพินทร์พยักหน้า

ป้องกันอันตรายจากกัมมันตภาพนี้ได้อย่างไร”

วิธีที่จะค้นหาและป้องกันจากเครื่องป้องกันเกี่ยวกับการนอญแล้ว

เครื่องมือใช้วัดกัมมันตภาพรังสี คือ ‘เรดิเอชั่น เซอร์ เวย์ มิเตอร์’ จะเป็นเครื่องช่วยเราสองทาง คือ หนึ่ง ถ้าเราเข้าใกล้บริเวณที่มีกัมมันตภาพรังสี มันจะส่งสัญญาณบอกให้เราทราบทันที โดยบอกปริมาณของกัมมันตภาพ ว่ามีมากแค่ไหน จะเป็นอันตรายต่อเราเพียงใดบ้าง ขณะเดียวกันก็ชี้บอกทางให้เราค้นหาได้ง่ายขึ้นอีก แต่นั่นต้องแปลว่าเราเข้าไปในรัศมีของมันแล้ว ส่วนข้อที่สอง สืบเนื่องจากข้อหนึ่งเมื่อเรารู้ว่าเข้าในระยะใกล้ หรือเข้าไปปฏิบัติการยังบริเวณระเบิดลูกนั้นแล้ว เราจะใช้เครื่องแต่งกายที่ป้องกันกัมมันตภาพเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายขึ้น”

ดร.สแตนลีย์เป็นผู้บอกมา

“พวกคุณสามารถรู้รัศมีอันตราย และมีเครื่องป้องกันได้ก็แล้วพวกผมล่ะ?”

“นั่นไม่เป็นปัญหาอะไรเลย เมื่อเราใช้เครื่องตรวจสอบค้นพบได้ ซึ่งแปลว่าไม่ควรจะห่างจากบริเวณระเบิดลูกนั้นมากมายนัก ฝ่ายเราก็จะเข้าไปตรวจสอบและปฏิบัติการโดยเฉพาะพวกคุณไม่เกี่ยวข้อง และเรามีวิธีจะแนะนำให้หลบออกห่างกัมมันตภาพรังสีทางด้านไหน อย่างไร ทางฝ่ายเราจะมีเครื่องแต่งกายที่ป้องกันอันตรายชนิดนี้เพื่อไปด้วยอีก 2-3 ชุด เพื่อสำรองไว้ หากเราต้องการจะขอให้คุณร่วมมืออย่างใกล้ชิดในบริเวณที่ระเบิดลูกนั้นตกอยู่ เราจะปล่อยให้พวกคุณที่ไปด้วยกัน ตกอยู่ในอันตรายเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้อย่างไร”

“พวกคุณไปด้วยทั้งหมดกี่คน เพียงกี่คนแค่นี้ หรือจะมีเพิ่มเติมอีก?”

คริส ผู้เคร่งขรึมในท่วงท่ากิริยา แต่องคาพยพเรียวร่างของหล่อมนั้นเป็นตรงข้าม เพราะมันเป็นทรวดทรงของหุ่นแห่งความใคร่ที่ทำให้บุรุษเพศต้องคิดมาก ตอบมาว่า

“งานชนิดนี้ ฝ่ายเราไม่ต้องการคนมากเกินไป เราจะไปกันเพียง 4 คนแค่นี้ แต่ทางด้านคุณอาจจำเป็นต้องใช้คนมาก”

“อุปกรณ์ทั้งหมดที่จะนำไปด้วย มีน้ำหนักประมาณเท่าไร ? คำนวณกันหรือยัง ?”

ทั้งสี่มองหน้ากันอีกครั้ง ชุบซิบบาริอกันเองแผ่วเบา ครูใหญ่ ดร. สแตนลีย์ก็บอกว่า

“ก็คงไม่ต่ำกว่า 900 ปอนด์ และไม่เกิน 1,000 ปอนด์ ส่วนมากจะเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ในการนี้ ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งสิ้น”

“ขอให้ผมทราบโดยสังเขปได้ไหม ว่ามีอะไรบ้าง?”

“จำเป็นด้วยหรือที่คุณจะต้องรู้ในอุปกรณ์ทำงานของเรา มันเป็นเครื่องมือทางเทคนิคทั้งนั้น”

คือผู้ไม่พูดเลยมาตลอดระยะเวลาทะเลาะกลางปล้องขึ้นเป็นครั้งแรก

รพินทร์ไม่มองหน้าอเมริกันโอหังคนนั้น แต่กลับมองไปทางร่องอกจากคอเสื้อรูปตัววีของแม่ผมแดง...เบลซึ่งกำลังนั่งก้มตัว เหมือนจะอวดความงามของทรวงอกให้คนที่นั่งอยู่ตรงข้ามเห็นอย่างจงใจ ปากก็พูดห้วนๆ

“น้ำหนักของที่คุณจะเอาไปด้วยนั้นเป็นเครื่องมือทางเทคนิค ส่วนการเดินทางในป่า ก็เป็นเทคนิคของผมเหมือนกัน จำเป็นจะต้องรู้ เพราะจะได้กำหนดแรงคนได้ถูกต้อง ขอให้

เข้าใจไว้ด้วยว่า เราไม่ได้ไปด้วยเครื่องบินลำเลียง รถไฟ รถบรรทุก หรือแม้กระทั่งเกวียน แต่เราไปด้วยแรงคนหาบหาม ต้องปีนเขา ลงห้วย ใต้หน้าผา มุดถ้ำ และอาจต้องเผชิญกับภัยต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับกัมมันตภาพรังสี ซึ่งก็ยังคงไม่เคยถูกว่าจะเกิดขึ้นในสภาพไหนอย่างไรบ้าง ป่าแถบนี้เป็นดงดิบ ดงดึกดำบรรพ์ ยิ่งลึกเข้าไปก็ยิ่งไม่มีใครสำรวจถึง เดินกันไม่สะดวกเหมือนเดินอยู่บนถนนในนิวยอร์ก!”

คีธจู้ปากจิกจิกอย่างไม่พอใจ พุดห้วนๆ เหมือนกัน

“พวกเราทุกคนเคยเป็นนักเดินป่าและผจญภัยกันมาแล้วทุกคน แต่ละคนมีขีดความสามารถสูงสุด ไม่งั้นก็ไม่ถูกเลือกตัวมาหรอก”

รพินทร์หันไปทาง พ.ต.เชิดวุธ แล้วบ้วนปากไปทาง พ.อ.อเมริกันผู้กร้านสงคราม

“ก็เห็นคุยกันอย่างนี้ทุกรายแหละครับ เวลาจะให้ผมเป็นคนนำทางเข้าป่าแล้วผลสุดท้ายก็ลงคลานสี่เท้าทุกรายไปเหมือนกัน...”

กล่าวจบก็หันมาทางคีธ มองประสานสายตา

“พวกคุณเป็นนักเดินป่านักผจญภัยมาแล้วทุกคนผมยินดีด้วย แต่ขอโทษ... คุณเคยเดินป่าแถบนี้มาก่อนหรือเปล่า?”

“ก็ไม่เคยนะซี ถึงได้มาให้คุณเป็นคนนำทาง”

อีกฝ่ายกระซอกเสียง

“ก็เมื่อไม่เคย ทำไมถึงอวดดี ไม่ฟังผมบ้าง?”

“หุบปากเสียที่ได้ไหม คีธ!”

คริสพูดกับเพื่อนชายเสียงเย็น ลักษณะเป็นผู้ใหญ่ไม่แพ้ว
ดร. สแตนลีย์ หัวหน้าคณะทั้ง ๆ ที่ดูผิวหน้าทรวดทรงแล้วอายุก็
ไม่ควรเกิน 32 ปีเป็นอย่างสูง

นายนั้นนั่งนิ่งไปอีกครึ่ง หล่นจิ้งห็นไปยิ้มกับรพินทร์
เหมือนครูยิ้มกับลูกศิษย์ กล่าวเสียงอ่อนเบาตามนิสัย

“ของที่เราจำเป็นจะต้องเอาไปด้วย ก็มีพวกเครื่องมือ
เครื่องใช้โดยเฉพาะ ขนาดแต่ละชิ้นไม่เกะกะมากนัก แต่รวม ๆ
กันแล้วก็อาจมีน้ำหนักนอกจากนั้นก็ยังมีของใช้ประจำตัวสำหรับ
เดินป่า อาวุธ เครื่องกระสุน เวชภัณฑ์ เสบียงประเภทเรชั่น รวม
แล้วก็มีน้ำหนักขนาดที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์บอกคุณ”

รพินทร์หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“เครื่องมือที่จำเป็นต้องใช้ทางเทคนิคโดยเฉพาะ ผมไม่
ขัดข้อง เครื่องเวชภัณฑ์ก็ไม่ขัดข้อง สำหรับเรื่องอาวุธและเครื่อง
กระสุน ขอให้พิจารณาเอาไปเฉพาะเท่าที่จำเป็นสำหรับการ
ป้องกันตัวจากสัตว์ป่าอย่างเดียวเท่านั้น รับรองได้ว่าในเส้นทาง
ที่ผมจะนำพวกคุณไป จะไม่ต้องทำสงครามสู้รบกับคนที่ถือปืน
เป็นอันตราย ส่วนเสบียง และเครื่องใช้ส่วนตัว ผมต้องการจะให้
ตัดทอนลดปริมาณและน้ำหนักลงให้มากที่สุด เพราะฉะนั้น
จะเป็นภาระสำหรับฝ่ายผมเกินจำเป็น พวกคุณมาครั้งนี้เป็น
การทำงานสำคัญเพื่อประเทศชาติของคุณ ส่วนผมก็ไปทำงาน
เพื่อประเทศชาติของผมเหมือนกัน ขออย่าให้เป็นการไปเที่ยว
ปิกนิก มิฉะนั้นมันจะไม่สำเร็จผล ถ่วงเวลา ยุ่งยากเป็นภาระ
และผลที่สุดก็ต้องไปทิ้งเสียกลางป่าอย่างเปล่าประโยชน์ ผม

ขอพูดไว้ให้พิจารณากันเอง ถ้าเป็นไปได้ อยากจะให้ลดน้ำหนักลงเหลือสักไม่เกิน 700 ปอนด์ จะคล่องตัวขึ้นมาก”

“เรามิ่งบประมาณไม่อั้น ในการที่จะจ้างลูกหาบสักเท่าไหร่”

เบลร้องเสียงสูงมาลักษณะของหล่ แอออกจะเจ้าสำราญ อยู่สักหน่อย ดูได้จากกิริยาท่าทีและหุตาที่พราวสะพรั่งไปหมด

“งบประมาณไม่อั้น แต่จำนวนคนที่ผมจะหาได้นั้นมันจำกัด คนยิ่งมากเท่าไหร่การเดินทางแทนที่จะคล่องตัวรวดเร็ว กลับจะยิ่งชักช้า และเป็นภาระสำหรับผมเพิ่มขึ้นเท่านั้น เพราะผมมีหน้าที่จะต้องคุ้มครองให้ความปลอดภัยแก่ชีวิตทุกคนที่จะร่วมเดินทางไปด้วย”

“เราคุ้มครองตัวเราเอง และพวกลูกหาบของคุณได้”

คริสพูดอย่างมั่นใจและตระหง รพินทร์เบิกตานิดหนึ่ง เอามือแตะริมฝีปาก

“กรุณาเถอะ มิสกรูบิลล์! โปรดอย่าพูดเช่นนั้นอีกเลย! เมื่อเราเดินทางไปด้วยกันแล้ว พวกคุณจะเข้าใจได้ดีที่สุด โดยที่ผมไม่ต้องอธิบายอะไรเดี๋ยวนี”

“ทุกท่านโปรดฟังผมสักนิด...”

ท่านนายพลนั่งอยู่นานแล้ว กล่าวชัดขึ้นไปยังอเมริกันทั้งสี่คน

“การกู้ระเบิด เป็นงานของทางฝ่ายท่าน รพินทร์จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยเลยและจะปฏิบัติตามแต่ท่านจะขอร้องเท่านั้น แต่การเดินทางไปให้ถึงจุดหมาย เป็นหน้าที่ของเขา ในฐานะผู้นำทาง เพราะฉะนั้น พวกท่านคงจะพึงเหตุผลของเขาบ้าง ผม

คิดว่าเราจะร่วมมือกันได้ดี ในเมื่อต่างฝ่ายยอมรับฟังเหตุผล และหน้าที่รับผิดชอบของแต่ละฝ่ายใช่ไหม เชิดวุธ?”

ประโยคสุดท้ายท่านหันมาพูดกับลูกชายเหมือนจะให้ช่วยสนับสนุน แต่ทส.ของท่านเองกลับหัวเราะเบาๆ พูดออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“ผมไม่มีความเห็นอะไรหรอกครับ คุณพ่อ แต่ฟังรพินทร์ ชัดกับพวกนี้ถึงใจพระเดชพระคุณดีแท้ ‘มัน’ เป็นบ้าเลย”

“โอเค...โอเค...”

ดร. สแตนลีย์หัวหน้าคณะยกมือทั้งสองขึ้น

“เป็นอันว่า พวกเราตกลงจะไปพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องที่คุณรพินทร์ทักท้วงมานี้อีกครั้ง และจะพยายามจัดสรรให้เป็นไปตามที่เขาต้องการมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราก็คงไม่ได้คิดว่าเราจะมาเที่ยวเลยจนชนิดเดียว แต่มาทำงานอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน”

“เอาชีวิตเป็นเดิมพันหรือ?”

รพินทร์พูด มุมปากมีรอยยิ้มชนิดๆ

“ท่านคิดว่าการไปกู้ระเบิดนิวเคลียร์ครั้งนี้ พวกท่านเสี่ยงสักกี่เปอร์เซ็นต์”

“ก็ประมาณ 15 ถึง 20 เปอร์เซ็นต์ ไม่มากไปกว่านั้น เพราะเราชำนาญอยู่แล้ว”

“จากกัมมันตภาพรังสี”

“ใช่”

“ไม่ถามผมบ้างหรือว่า เอาเฉพาะการเดินทางไปเพื่อค้นหาในครั้งนี้ ฝ่ายผมในฐานะพรานนำทางมีความเห็นว่าเสี่ยงกี่เปอร์เซ็นต์”

“เออละ เราถามคุณ!”

ทั้งสี่คน พุดพร้อมกันราวกับนัดกันไว้

“เสียงต่อเส้นทางเดิน และสารพัดภัยในดงดิบ 95 เปอร์-เซ็นต์ครับ เพราะผมก็ชำนาญในด้านนี้เหมือนกัน!”

ทุกคนนิ่งเงียบ มีอาการเหมือนจะตะลึงงันไป

กล่าวจบ รพินทร์ ไพรวลย์ ลูกชิ้นยืน

“ขออภัยทุกๆ ท่าน ผมขอตัวลงไปข้างล่างสักครู่ อีกไม่กี่นครึ่งชั่วโมงผมจะขึ้นมาใหม่ ระหว่างนี้เชิญหารีอกันไปตามลำพังก่อน... อ้อ! คุณอำพล ประเดี้ยวกรุณาออกไปพบผมข้างนอกหน่อยนะครับ ธุระส่วนตัวระหว่างเราสองคนยังไม่เรียบร้อยเลย”

ประโยคหลัง เขาหันไปกล่าวกับนายอำพล ผอ. บ.ไทย-ไวลด์ไลฟ์ พยักหน้าหงิกๆ รับคำ พรานใหญ่ก้มศีรษะให้ทุกคนนิดหนึ่ง แล้วหมุนตัวเดินก้าวยาวๆ ออกไปจากห้อง

พอร่างสันทัด ประเปรียนนั้นลืบตาออกไป ทุกคนที่
นั่งอยู่ในนั้นก็มองหน้ากันไปมาอีกครั้ง

“ผมไม่ชอบหน้าหมอนี่เลย!”

คือเปรย

“เนียบขาด แฉ่งกร้าว แต่ลักษณะเป็นคนซื่อสัตย์ดี”

สแตนลีย์พื้มพำ

“ไม่สูง แต่ว่าคล้ำ และหน้าตาดี...”

เบลเอ๋ยยิ้ม ๆ มองตามหลังไปจนร่างนั้นลับประตูประโยค
สุดท้ายเหมือนจะกระซิบกับตนเอง

“เข้าทำทีเดียวแหละ!”

แล้วก็ผิวปากยาว

“ฉลาด คม ฉะฉาน และพูดอังกฤษได้ดีเหลือเกิน เขา
มีครอบครัวแล้วยังนะ?”

คริสพูดซ้ำ ๆ หันไปถามนายอำพล ผู้เป็นเจ้าของสถานที่
ผู้อำนวยความสะดวก บ. ส่งสัตว์ออกต่างประเทศ ยิ้มแห้ง ๆ อ้อมแอ้มว่า

“ยัง...เขาไม่สนใจเรื่องครอบครัวหรอก ทำงานหนักกลาง
ป่ามาตลอดเวลา แต่ผมรับรองได้ว่าคนคนนี้เป็นคนดีจริง ๆ หาก
พวกคุณได้เขาเป็นพรานนำทาง เป็นไม่ผิดหวังแน่นอน”

ส่วน พ.ต. เชิดวุธ หันไปทางบิดา พูดไทยแผ่วเบา

“เห็นหน้าครั้งแรกผมก็ไม่ถูกชะตากับเหมือนกัน แต่เดี๋ยว
นี้ ตั้งแต่ได้ยินหมอเข้ามาเจรจากับพวกนี้ ผมรักเสียแล้วซิ ไ้
เสียนี้ได้ยินแต่กิตติศัพท์เท่านั้น เจอะตัวจริงเข้าเด็ดดวงกว่าเขา
เล่าว่าเสียอีก ผมตัดสินใจเด็ดขาดแล้วครับที่จะไปด้วยแน่นอน
ถ้าได้มีอนาคตนี้เป็นพรานนำทางให้มันได้ยังงี้ซิหน้า!เหลือกินเลย”

ท่านเจ้ากรมข่าวยิ้มออกมาอย่างพอใจ แต่ไม่กล้าอะไร
เบลมองไปทางนายทหารหนุ่มแล้วถามมาอย่างสนิทสนมว่า

“คุณว่าอะไรนะ เชิดวุธ?”

“เปล่าหรอก! ผมมีความเห็นเหมือนคือ คือไม่ชอบหน้า
นายคนนี้นัก”

เชิดวุธตอบหน้าตาย พ.อ.คิธพยักหน้าด้วย รีบบอกมา
โดยเร็ว

“นั่นซิ ถ้ามคนของคุณดูซิว่า...พอจะหาคนนำทางอื่นที่นอกเหนือไปจากนายนี้ได้มั้ไหม”

นายอำพลมองหน้าลาร์รี่ คืออย่างไม่สบอารมณ์นัก

“ผมหาคนนำทางที่ดีที่สุดให้พวกคุณแล้ว แต่ถ้าคุณยังไม่พอใจก็สุดแล้วแต่”

“อย่าเอาแต่อารมณ์นักเลย คีธ...”

เบลหันไปอบรม กิริยาอาการของหล่อนว่าเร่อยู่ตลอดกาล

“และจงให้เกียรติเจ้าของสถานที่ ซึ่งเรามาขอพึ่งเขาบ้าง เมื่อเขาเลือกคนนำทางให้แก่เรา ก็แปลว่า เขาจะต้องเลือกที่ดีที่สุดแล้ว”

“เธอชอบไอ้หมอนั้นรอะ?”

คีธโพล่งออกมาตามนิสัย อีสาเบลยกไหล่ชนิดหนึ่ง หัวเราะอกระเพื่อม

“ก็ไม่เลวนัก...ลักษณะของเขาเป็นคนทำทนายไม่ใช่เล่นทีเดียว”

“แต่ฉันว่าเธอทำทนายเขาเสียมากกว่า!”

นายผมทรงลานบินกระซากเสียงอย่างหงุดหงิด ยกหลังมือขยี้จมูกแดง แล้วเอื้อมมือไปสะกิดเข้าหัวหน้าคณะ

“แกมีความเห็นยังงิ บ๊อบ?”

ดร. สแตนลีย์ ตอบอย่างสุขุมเป็นการเป็นงานว่า

“ฉันเห็นว่าเขาเป็นคนเหมาะสมที่สุดแล้วจากประวัติในการเดินป่าของเขา เหนือกว่าอะไรก็คือ งานที่เราจะทำในครั้งนี้นอกจากพรานนำทางที่สามารถแล้ว เขาจะต้องเป็นคนที่มี

พื้นฐานความรู้ดีด้วย มิฉะนั้นจะประสานงานกับเราไม่สะดวก
ชายคนนี้เป็นบุคคลที่เราต้องการตัวเขาอย่างยิ่ง! ควรจะเป็นเช่น
นั้นใช่ไหมคริส?”

คริสติน่า กรูบิล ผู้เยือกเย็นกัมศิระชะลงนิตหนึ่ง ดับบุหรื
ลงกับที่เขี่ย

“เราปฏิเสธชายคนนี้ได้เลยคะ อาจารย์ ฉันรู้ว่าเราจะ
ต้องเลือกเอาเขาเพียงแค่สองสามประโยคแรกที่เขาพูดกันแล้ว แม้
เขาจะเป็นกระด้างและยโสอยู่ไม่ใช่หน่อย”

“แต่ท่าทางเขาไม่เป็นมิตรกับเราเลย ทั้ง ๆ ที่เราพยายาม
จะเป็นมิตรด้วย”

คิธไม่ละความตั้งใจ

“เราไม่ต้องการความเป็นมิตรกับเขา แต่เราต้องการงาน
ที่มีสมรรถภาพและชื่อเสียงของเขาต่างหาก ซึ่งประการหลังนี้ฉัน
เชื่อว่าชายคนนี้มีอย่างบริบูรณ์”

“คนเราจะเป็นมิตรกันได้หรือไม่ ต้องดูกันนานกว่านี้อีก
นิต การพบปะกันครั้งแรกตัดสินอะไรไม่ได้หรอกเคอเนล คิธ...”

ท่านนายพลกล่าวเนิบ ๆ

“ผมเองก็หนักใจไม่ใช่เล่นเหมือนกัน ที่คุณ หรือคณะ
ของคุณไม่ชอบคนนำทางที่ฝ่ายเราเสนอให้ แต่ก็ไม่สามารถจะ
เลือกใครให้ดีกว่านี้อีกแล้ว”

“โปรดอย่ากังวลเลยครับ ท่านนายพล...”

ดร.สแตนลีย์ขัดขึ้นโดยเร็ว พร้อมกับโบกมือ หัวเราะเบา ๆ

“คิธเป็นคนโผงผางอย่างนี้เอง ความจริงเขาไม่มีอะไรและ
เป็นมิตรกับคนง่าย ส่วนรพินทร์ ไพรวลย์ ผมก็เชื่อจากสายตา

ว่า เขาเป็นคนดีคนหนึ่ง ซึ่งหาได้ไม่่ง่ายนัก เป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองและทรงงไม่ใช้เล่น ลักษณะของเขาเป็นผู้นำของคน ไม่ใช่ผู้ตาม คนที่มีคุณสมบัติเช่นนี้แหละที่เราต้องการในงานชนิดนี้ ผมในฐานะของหัวหน้าคณะ จะไม่ยอมให้ชายคนนี้เป็นปฏิเสธรเป็นอันตราย เราต้องการตัวเขา! ขอขอบคุณคุณอำพล และท่านด้วยที่ติดต่อชายคนนี้ให้แก่เรา”

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์...ถ้าคุณตัดสินใจได้อย่างนั้นก็เป็นการดีที่สุด”

พลโทวิชัยพูดเบา ๆ พร้อมกับระบายลมหายใจยาว นายอำพลพูดขึ้นกับอเมริกันทั้งสองคนว่า

“ผมขอยืนยันอีกครั้งว่า ทางฝ่ายเราจัดหาคนนำทางให้แก่พวกคุณไม่ผิดแล้ว สำหรับข้อขัดข้องใจของเคอเนล คีธ ผมก็ขอให้เบาใจได้ เมื่อเดินทางร่วมกันไปแล้ว ทุกท่านจะรู้จัก รพินทร์ ไพรวลย์ดีกว่านี้ และจะรู้ได้เองว่า เขาเป็นมิตรที่ดีที่สุดของทุกคนที่ปรารถนาในความเป็นมิตรกับเขา และถ้าหากเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในระหว่างเส้นทางเดินป่า ชายคนนี้จะยอมตายก่อนคนในความรับผิดชอบของเขาทุกคน”

คริสเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ยิ้มมุมปาก

“คุณออกใบรับรองให้ได้ถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ?”

“ผมรับรอง!”

“ดีละ คงจะได้เห็นกัน ถ้านั้นก็ไม่มีปัญหาอะไรแล้วล่ะ เรารับชายคนนี้เป็นคนนำทางแน่นอนแล้ว และยินดีที่จะจ่ายค่า นายหน้าให้แก่คุณตามสัญญาก่อนการออกเดินทาง”

นายอำพลยิ้มไม่สะตวกใจนัก อีกอักในลำคอ มองไปทางท่านนายพล

“ผมคิดว่า ผมไม่อยากจะรับเงินจำนวนนี้ เพราะผมเองก็มีหน้าที่ร่วมมือกับทางราชการอยู่แล้ว อีกอย่างหนึ่ง ถ้ารพินทร์รู้เข้า ผมเสียคน”

“รับไว้เถอะ คุณอำพล รพินทร์เองก็ได้ค่าจ้างแล้ว ส่วนคุณก็ได้รับรางวัลสมนาคุณในฐานะที่ติดต่ออำนวยความสะดวกถึงรพินทร์รู้ก็ไม่น่าเกลียดอะไร ค่าใช้จ่ายเหล่านี้รัฐบาลสหรัฐเป็นผู้ออก และเมื่อเทียบกับงานที่เขาจะต้องทำแล้ว มันเป็นเงินจำนวนน้อยนิดเดียว”

“ถ้างั้น...ผมอุทิศเงินส่วนที่ผมจะได้รับนี้ให้แก่กองทัพไทยสบายใจกว่าที่ผมจะรับมาใส่กระเป๋าเอง ผมรักรพินทร์มาก คิดเสมือนว่าเขาก็คือญาติของผม อย่าให้ผมต้องได้รับผลประโยชน์อะไรในความเหนื่อยยากเสี่ยงชีวิตของเขาเลย มันทำให้ผมไม่สบายใจอย่างไรพิกล ถึงรพินทร์เองก็เหมือนกัน ต่อให้เขาได้ค่าจ้างมากมายสักเพียงไหน มันจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อเขาอาจไม่มีโอกาสได้กลับมาใช้เงินเหล่านั้น”

ท่านนายพลส่งมือมาให้จับ แล้วบีบแน่น

“คุณเป็นคน ‘คบได้’ คนหนึ่ง คุณอำพล รพินทร์คงจะยินดีถ้าทราบความรู้สึกแท้จริงของคุณ และคงคิดว่าไม่เสียแรงที่เขาทำงานร่วมกับคุณมานาน ผมเองก็เป็นห่วงเขาเหมือนคุณเหมือนกัน แต่อย่างน้อย...ลูกชายผมก็ร่วมเดินทางเสี่ยงภัยไปในครั้งนี้ด้วย”

“เอาละครับ ผมขอตัวไปพบพรพินทร์สักครู่ มีธุระส่วนตัว อยู่กับเขาบางอย่าง ขอให้ท่านสนทนาหารือกับพวกนี้ไปพลาง ๆ ก่อน”

“เชิญ”

อำพลหันไปขอตัวกับอเมริกันกลุ่มนั้น แล้วเดินออกจาก ห้อง ก่อนลັບกายเสียงพั่นเอกคีธร้องบอกมาว่า

“บอกชายคนนั้นว่า ผมขอโทษอีกครั้ง และอยากจะเป็น มิตรกับเขา”

อำพลฝืนยิ้ม โบกมือตอบรับ

ผู้อำนวยการบ.ไทยเวิลด์ไลฟ์ คำนพบพรพินทร์ ไพรวลย์
ในห้องน้ำชั้นล่าง พรานใหญ่กำลังล้างหน้าอยู่ที่อ่าง เขารอจน กระทั่งอีกฝ่ายควักผ้าขนหนูเล็กๆ ขึ้นมาเช็ดหน้า และก้าวออก มาจากห้อง จึงควักกระเป๋าเสื้อ หยิบเช็ดที่เตรียมไว้ก่อนแล้ว ยื่นส่งให้

“เฮ้! เงินส่วนที่เหลือของคุณ ว่าจะให้ตั้งแต่เมื่อเที่ยง นี้แล้ว แต่ลืมไป”

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ รับเช็ดไปอย่างไม่สนใจอะไรนัก

“ผมไม่ได้เชิญคุณอำพลออกมาพบเพื่อจะทวงเงินอะไร หรอก แต่อยากจะเชิญออกมาพบเพื่อขอบคุณต่างหาก”

ผู้อำนวยการพาซื้อ หน้าตื้น

“ขอบคุณเรื่องอะไร?”

“ก็ขอบคุณเรื่องที่เป็นตัวกลาง หาเรื่อง ‘ยุ่ง’ มาให้ผม

ตลอดเวลาไม่หยุดหย่อนนะซิ...ครั้งแรกให้ไปตามคนหาย เทือกเขาพระศิวะโน่น กว่าจะกลับมาได้ก็แทบจะอาเจียนเป็นโลหิต...ต่อมาก็จะให้ตำแหน่ง ‘กำนันหนองน้ำแห้ง’ ในเวลาเดียวกันก็หลอกเสียสนิทให้มาเข้ากับดักของคุณหญิงคาริน ทำให้เกิดเรื่องเสี่ยงต่อการถูกพี่ชายของเธอสองคนเหยียบเอา มาอีทีนี้ ถนัดใจเหลือเกินนะ ใช้ให้ไปตามระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตัน!...นี่ถามหน่อย ถ้าเสร็จเรื่องนี้ รอดตายกลับมาได้ จะหาเรื่องยุ่งอะไรมาให้อีกไม่ทราบ?”

นายอำพลหัวเราะแห้งๆ ครางอ่อยว่า

“โอ้ รพินทร์...”

“เอาจีตีกว่า คุณอำพลไปกับผมคราวนี้ด้วยไหม จะได้รู้รสชาติของจริงเสียบ้าง อย่ามัวแต่นั่งดีดลูกคิดพุงพลุ้ยอยู่แต่ในตึกอำนวยการนี่เลย”

“ผมอยากไปกับคุณจริง ๆ ให้ตาย แต่สังขารมันไม่ให้ ขึ้นถ่อร่างไปด้วย คุณก็ต้องลำบากแบกผมเสียเปล่า ๆ”

“ไม่แบกหรอก อย่างมากก็แค่ปล่อยให้เสื่อมันคาบไปหมาเสียเท่านั้น เจ็บใจจริง พับผ่า!”

ผู้อำนวยกรยกมือไหว้ปลกๆ

“พ่อคุณเถอะ อย่าด่าว่าอะไรกันเลย มันเรื่องจำเป็นทั้งนั้น ผมนะ อยากให้คุณลำบากเสียเมื่อไหร่แล้ว แต่มันเป็นเหตุสุดวิสัย ถ้าผมหลับตาเดินป่าได้อย่างคุณ ก็จะไม่ให้คุณต้องเดือดร้อนเลย จะพาพวกนี้ไปเอง หลานสาวผมถ้าคุณไม่รังเกียจคิดจะเอาอีก ผมก็ยินดีจะยกให้ แถมเงินอีก 10 แสนด้วยเฮ้า!”

พราณใหญ่หัวเราะหึๆ ทรวดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ชุดหินใต้ถุน
ตึกอำนวยการ นายอำพลนั่งลงข้างๆ ด้วย

“หลานสาวคุณอำพลนะ เก็บไป ‘ใส่ตะกร้าล้างน้ำ’ ขาย
ให้คนอื่นเขาไปเสียเถิด วาสนาของผมไม่ได้เป็นหลานเขยนาย
ห้าง บ.ไทยไวลด์ไลฟ์หรอก แล้วก็กรุณาอย่าให้เหยียบย่างไปที่
หนองน้ำแห่งนี้อีก ถ้าตามมาต่อแยกับผมมากๆ จะจับไปทิ้งไว้
ในป่า ให้กลายเป็นชะนีไปเลย...แต่เฮ้อ! ผมก็พูดไปยังงั้นเอง
แหละ ต่อไปนี้ผมคงไม่มีโอกาสได้กลับมาทะเลาะกับคุณอำพล
อีกแล้ว”

ผู้อำนวยกาหน้าเสีย จับแขนเขาไว้

“อย่าพูดเป็นลางอย่างนั้นซิ รพินทร์ ผมยังเชื่อมือและ
ดวงชะตาชีวิตคุณอยู่เสมอ คนอย่างคุณ ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่
ไหม้หรอก”

จอมพราณจ้องลึกลงไปดวงตาของ ‘นายจ้าง’ เขาแล้ว
กล่าวแผ่วเบา หมดแววสัพยอกล้อเลียน

“กรุณาดูแลคุณแม่ด้วยนะครับ ระหว่างที่ผมไม่อยู่หรือ
ไม่ได้กลับมาอีกเลย”

อีกฝ่ายจับมือแน่น บีบกระชับ พูดสั้นๆ

“วางใจเถอะ อย่าห่วง!”

“พวกนั้นจะจ่ายเงินให้ผมส่วนหนึ่ง ก่อนออกเดินทาง
ไม่ใช่หรือครับ?”

“แน่นอน”

“หาทนายความให้ผมสักคน ด่วนที่สุด ก่อนที่ผมจะไป”

“ทำไม?”

“ผมจะทำพินัยกรรม”

“โอ้!”

“โปรดอย่าคิดว่าผมจะตัดสินใจไปก่อนใช้ หรือว่าปอดแหกอะไร ลำพังตัวผมนะไม่กระไรหรอก เพราะมีคุณแม่อยู่คนเดียว ผมเป็นอะไรลงไป ผลประโยชน์ส่วนมีส่วนตัวของผม มันก็ตกเป็นของท่านอยู่แล้ว แต่ลูกน้องของผมสี่คนคือ เกิด เสี่ย จัน บุญคำ คนเหล่านี้ จะต้องมีส่วนร่วมอยู่ในงานครั้งนี้ด้วย และพวกเขาก็มีลูกเมีย หรือญาติพี่น้องพ่อแม่ ถ้าหากผม หรือพวกเขาเหล่านี้ ไม่ได้กลับมาอีก ทายาทข้างหลังจะต้องได้รับผลประโยชน์เหล่านั้นแทน พวกเขาเป็นคนซื่อและโง่ ผมเป็นหัวหน้าเขา จำเป็นจะต้องรักษาผลประโยชน์ให้แก่เขาด้วย”

“เออ!”

นายอำพลพยักหน้า

“เอาใจก็เอากัน ผมตามใจคุณทุกอย่าง ขอเพียงให้คุณรับงานครั้งนี้เท่านั้น ว่าแต่ คุณจะเอาสี่คนนั้นไปคราวนี้ด้วยหรือ?”

“ถึงผมจะห้ามไม่ให้ไป ทั้งสี่คนนั้นก็ต้องตามผมไปจนได้ ไม่มีใครยอมทิ้งผมหรอก พวกนี้ตายแทนผมได้ทั้งสิ้น คุณอำพลก็รู้ดีอยู่แล้ว”

“ฮือม้ จริง!...แล้วพวกลูกหาบอื่นๆ ละ?”

“นั่นเป็นเรื่องของการว่าจ้าง และจ่ายเงินให้พวกเขาล่วงหน้าตัดตอนไป ทุกคนที่สมัคร ต้องพร้อมที่จะเสี่ยงแล้วไม่มีเงื่อนไขผูกพันอะไรกัน แต่ถึงอย่างไร ผมก็จะต้องมีหน้าที่ดูแล

ความปลอดภัยของทุกชีวิตเท่าเทียมกันหมด ภายใต้ความรับผิดชอบของผม ยกเว้นแต่จะเป็นเรื่องเหลือวิสัยความสามารถของผม”

“คุณจะทำลูกหาบไปสักเท่าไร ผมอาจช่วยหาให้ได้บ้างจากตำบลอื่นๆ”

“ผมอยากจะได้ให้น้อยที่สุด มันหมายถึงภาระรับผิดชอบต่อชีวิตคนภายใต้การดูแลจะได้ลดน้อยลงด้วย แต่ทั้งนี้ มันต้องหมายถึงหีบห่อสัมภาระ และน้ำหนักสิ่งของที่พวกนั้นจะเอาไปด้วย ผมจึงท้วงไว้แล้วว่า อยากจะให้ลดน้ำหนักให้เหลือน้อยที่สุด เรื่องลูกหาบสักกี่คนนี่ ก็รอดูปริมาณและน้ำหนักของอีกทีหนึ่ง”

อำพลมีสีหน้าหนักใจ

“ผมไม่เชื่อว่าเจ้าพวกนี้จะเป็นนักเดินป่าสมบุกสมบันกันมาก่อน และคงจะเป็นภาระคุณไม่ใช่น้อยทีเดียว พวกมันมากันเพียงแค่นี้ ก็ยังขนน้ำขวดมาด้วยเลย มันไม่ยอมกินแม้กระทั่งน้ำฝน ที่ผมรับรองว่า เรารองไว้อย่างสะอาดที่สุด”

รพินทร์ยิ้ม

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก มันจะกินน้ำขวด หรืออาหารกระป๋องเรชั่นอะไรของมันก็เชิญ แต่ไม่เกิน 7 วันของการออกเดินทางแท้จริง ผมจะให้มันกินน้ำตามรอยตีนช้าง และกินกิ่งก่าอย่างให้ได้ ถ้าไม่กิน มันตายเอง”

“แล้วผู้หญิงสองคนนั้น?...”

“เอาเหอะ ผู้หญิงหรือผู้ชายผมไม่รังเกียจทั้งนั้น ในเมื่อรัฐบาลของเขาคัดตัวเลือกมาแล้ว ทุกคนมีสิทธิ์จะลำบากได้เท่า

กันหมด ผมก็ไม่อยากจะดูถูกเหมือนกัน สมัยก่อนนี้เคยดูถูกคุณหญิงไว้ทีหนึ่งแล้ว แต่แล้วกลับปรากฏว่า เธอก็หนึ่งเหมือนกัน เมย์ก็เคยเป็นตัวอย่างของผู้หญิงยอดเยี่ยมให้ผมเห็นกับตามาแล้ว แะ งามทองกับแม่ผมแดงนั้นอาจเยี่ยมกว่าคุณหญิงดารินหรือมาเรีย ฮอฟมัน ก็ได้ ใครจะรู้”

“สวยมากนะทั้งสองคน แต่คนละแบบ น่าจะเป็นดาราหนัง เสียมากกว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่เทคนิคในการไปกู้ระเบิดนิวเคลียร์ครั้งนี้”

“สวยหรือไม่สวยนะไม่สำคัญหรอก สำคัญอย่าไปงอแงอยู่กลางปาก็แล้วกัน แล้วจะหาว่าผมใจดำไม่ได้”

“คริสติน่า ท่าทางเยือกเย็นสุขุม น่าเลื่อมใสมาก หรือยัง?”

จอมพรานยักษ์ไหล่

“ผมกลัวจะร้ายกว่าระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันเสียอีกนะซี สำหรับความเยือกเย็นแบบหิมะคลุมภูเขาไฟแบบนี้ เห็นคุณเชิดวุธนั่งจ้องตาเป็นมันแล้วชักเสียวๆ บอกก่อนผมไม่เกี่ยวนะสำหรับเรื่องอื่น ผมมีหน้าที่อย่างเดียว นำทาง”

“คุณช่างสังเกตเหลือเกิน เข้าไปแป๊บเดียวเท่านั้น มองทะลุเลย แล้วแม่ผมแดงนมโตนั้นล่ะ?”

“ผมไม่ทราบ ไม่สนใจ”

“ผมรู้สึกว่าจะเป็น ‘คู่เล่น’ ของเจ้าคิธนั้น เพราะสนิทสนมกันมาก แต่ระวัง! แม่เจ้าประคุณนั่งมองคุณยังกะเลื่อมองเหยื่องั้นแหละ ผมกลัวคุณกับเจ้าคิธนั้นจะไปกระที่บกันตายกลางป่าเสียก่อน”

“ถ้าเกี่ยวกับแม่ผมแดงนั้น ก็เห็นจะไม่หอรอกครับ แต่ถ้าเรื่องอื่นไม่แน่ ไอนั้นโอหัง และมองผมเหมือนคนประเทศเมืองขึ้นของมัน มันยังรู้จัก รพินทร์ ไพรวลย์น้อยไป...ก็ดี พวกเขาไปกันสองคู่แล้ว คงจะถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันได้กลางป่า ตามวิสัยของไอ้คนเจริญแล้ว สงสารแต่คุณเชิดวุธเท่านั้นที่โดดเดี่ยวไปคนเดียว จับคู่ใครไม่ได้ ผมไม่อยากให้ลูกชายท่านนายพลไปด้วยเลย เสี่ยงโดยใช่ที่ ให้ผมไปกับพวกนี้ตามลำพังดีกว่า เห็นแก่ชีวิตของลูกชายท่านนายพล คุณพยายามหาทางระงับคุณเชิดวุธไว้ได้ก็จะดี”

“ผมจะลองเกลี้ยกล่อมดู แต่เชื่อว่าคงไม่สำเร็จหอรอก ลักษณะของคุณเชิดวุธก็ชาติอาชาไนยเหมือนกันอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับแม่ผมทองตะโพกกลมนั่นแหละ ที่จะเป็นเสน่ห์ดึงดูดให้คุณเชิดวุธร่วมเดินทางไปในครั้งนี้อย่างเต็มใจ สังเกตดูท่าทีจะคั่นๆ สนิทสนมกันอยู่บ้างเหมือนกัน”

“ลูกชายท่านนายพลโสดหรือครับ?”

“ใช่ ยังไม่แต่งงาน”

“น่าสงสาร ยังเด็กเหลือเกิน ไม่น่าจะเอาชีวิตมาเป็นเดิมพันต่อการเดินทางครั้งนี้เลย ห้ามเขาเถิดครับ ถ้าห้ามได้”

อำพลพยักหน้า แล้วลุกขึ้น จุดข้อมือเขา

“ไป! กลับขึ้นไปข้างบนอีกครั้ง มีเรื่องที่คุณจะต้องเจรจาหารือกับพวกนั้นอีกมาก และพวกเขาก็คอยคุณอยู่ สำหรับคิธสั่งให้มาบอกคุณด้วยว่า เขาพยายามจะเป็นเพื่อนที่ดีของคุณ ภายหลังจากที่ถูกพรรคพวกกันเองด่าเอา โดยเฉพาะแม่ผมแดงกำราบเสียอยู่”

รพินทร์ ไพรวลย์ เดินตามหลังผู้อำนวยการไทย-
ไอร์แลนด์ไปขึ้นไปยังชั้นบนของตึกผู้อำนวยการอีกครั้งด้วย
อารมณ์ที่สงบลง เพราะได้น้ำเย็นลูบหน้า

6

**บรรยากาศดูเหมือนจะดีขึ้น เมื่อพราณใหญ่
รพินทร์ ไพรวัลย์ ย้อนกลับขึ้นมาในห้องที่
ดัดแปลงเป็นห้องประชุมปรึกษาหารือเรื่อง
สำคัญนั้นอีกครั้ง คือ ผู้ไม่ถูกชะตาตั้งแต่
แรกพบ บัดนี้ โบกมือและยิ้มให้เขา ท่าที่เปลี่ยนไป**

**ความจริงคนอย่าง พ.อ. ลารรี คือ ไม่ใช่คนที่มีเล่ห์กล
อะไรทั้งสิ้น เพียงแต่กระชอกโศกตานิสัยทหารผ่านศึก ที่น่า
คนมานาน และมักจะคิดว่าตนเอง 'เหนือชั้น' หรือ ฝืนใจ 'แม่'
กว่าคนอื่นเท่านั้นในด้านนักเลง เพราะถือว่าตัวโตราวกับนักมวย
ปล้ำ**

จอมพราณไม่ถือสา และไม่เห็นว่าอเมริกันร่างใหญ่คนนี้จะ
จะมีความหมายอะไรทั้งสิ้น ในชีวิตของเขา หากจะมีความ
หวาดระแวง และประหวั่นกริ่งเกรงอยู่บ้าง ก็มีอยู่คนเดียวเท่า

นั้น คืออดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง หรือเจ้าเงาะคนนั้นเท่านั้น ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว อันจะไม่หวนกลับมาอีก

กลับเข้ามาร่วมวงอีกครั้งคราวนี้ ลาร์รี่ คีธ ส่งชิการ์ชั้นดีให้แก่เขา และรพินทร์ก็ไม่ปฏิเสธ รับมาถือคลึงไว้ในมือ คริสเป็นคนป้อมมือ จุดไลท์เตอร์แบบอิเล็กทรอนิกส์อันนุ่มนวลให้เขา พรานใหญ่ยิ้มให้ ก้มลงต่อชิการ์และกล่าวขอบคุณ ทุกคนในที่นั้น ดูเหมือนจะให้การเอาอกเอาใจเพิ่มขึ้น ผิดกว่าการพบกันครั้งแรก

“กรุณาบอกให้เรามั่นใจ และยินดีอีกสักครั้ง ว่าคุณไม่ปฏิเสธการนำทางครั้งนี้”

ดร. สแตนลีย์ เอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ

“พวกคุณก็รู้อยู่แล้ว ว่าผมปฏิเสธไม่ได้ ทั้งๆ ที่อยากจะปฏิเสธ”

“เรารู้สึกอัดอั้นใจมาก ถ้าคุณรับงานอย่างไม่เต็มใจ”
เบลว่า

“จะเต็มใจ หรือไม่เต็มใจ ก็ขอให้พวกคุณทุกคนสบายใจได้ เพราะผมเมื่อรับงานใครแล้ว ผมทำอย่างเต็มฝีมือและดีที่สุดเท่าที่จะสามารถ”

“หมดปัญหาไปที่เรื่องนั้น...”

ท่านนายพลแทรกตัดบทขึ้น แล้วกล่าวขึ้นรวม ๆ

“ต่อไปนี้ร่วมหารือกันได้แล้วว่าจะเอาอย่างไร หรือเริ่มต้นอย่างไร”

“ให้เราเรียกคุณชื่อแรกว่า รพินทร์ก็แล้วกันนะ”

สแตนลีย์จับเข้าเขาอย่างถือนิท

“นั่นเป็นการดีมาก ผมเป็นคนไทย และคนไทยนิยมเรียกชื่อแรก อันเป็นชื่อที่ถูกต้องตามความจริงที่สุด ผมไม่ชอบให้ใครมาเรียกชื่อสกุลของผมหรอก และพวกคุณส่วนมาก ก็ล้วนพูดไทยได้ เคยชินกับชนบประเพณีไทยตามสมควร...ผมเข้าใจอย่างนั้น...เพราะฉะนั้น เรียกผมว่ารพินทร์ดีแล้ว”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์หัวเราะกังวานแววตา บ่งความเป็นเจ้าความคิด และฉลาดลึกกว่าคือ จับนิ่งมา

“คุณรพินทร์ เราจะเริ่มต้นกันยังไง สำหรับฝ่ายผมต้องการเร็วที่สุด”

รพินทร์มองหน้าอเมริกันชายหญิงไปที่ละคนอีกครั้ง

“พวกคุณพร้อมเมื่อไหร่?”

“เมื่อตกลงได้แน่นอนกับคุณแล้วเช่นนี้ เราจะกลับกรุงเทพ คำวันนี้เลย และมะรินนี้จะมาอีกครั้งพร้อมสัมภาระ นั้นแปลว่าเราพร้อมที่จะออกเดินทางได้ทันที ทางคุณละ พร้อมหรือเปล่า?”

“ผมก็พยายามจะจัดเตรียมให้พร้อม โดยเร็วที่สุดเหมือนกัน แต่ได้บอกแล้วว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับปริมาณของที่พวกคุณจะเอาติดไปด้วย เพราะจะต้องหาลูกหาบให้พอดี ผมคิดว่า สัมภาระไม่ควรจะใช้แบกหามเกินกว่า 10 คน ทั้งนี้ไม่รวมกับพรานของผมอีกสี่คน เมื่อรวมจำนวนคนทั้งหมดแล้วฝ่ายคุณ 5 คน รวมทั้งคุณเชิดวุธด้วย ฝ่ายผม 5 คน รวมกับลูกพราน 4 คน ส่วนลูกหาบต่างหากอีก 10 คน ทั้งหมดก็ควรเป็น 20 คนลงตัว”

ทั้งสี่คนหันไปซุบซิบหาหรือกันอีกครั้ง ครู่หนึ่ง หัวหน้าคณะก็หันมาบอกกับเขาว่า

“โอเค นั่นเป็นจำนวนคนที่เหมาะสมที่สุดแล้ว และทางฝ่ายเราก็พยายามเอาสัมภาระไปให้น้อยที่สุด โดยไม่เกินกว่ากำลังของลูกหาบ 5 คู่จะแบกหามไปได้ ถ้าหากเป็นความต้องการของคุณเช่นนั้น”

“รพินทร์...”

เสียงท่านเจ้ากรมข่าว เอ่ยขึ้นอย่างผู้ใหญ่

“ทางคุณจะไม่มีเครื่องผ่อนแรงในด้านสัมภาระให้ นอกเหนือไปกว่าแรงคนที่จะหาบหามบ้างหรือ เป็นต้นว่า เกวียนควายต่าง หรือช้างลาก 2-3 เชือก ช่วยบรรทุกของ”

“มันควรจะเป็นอย่างนั้นในเมืองบประมาณค่าใช้จ่ายฝ่ายเราไม่อันอยู่แล้ว”

คือสอดมาโดยเร็ว

รพินทร์ยิ้มให้อย่างเวทนา

“ทุกท่านโปรดฟังผมและขอให้เข้าใจไว้ด้วย เครื่องผ่อนแรง ไม่ว่าจะเป็นเกวียน หรือสัตว์พาหนะชนิดใดก็ตาม ผมพอจะจัดหาได้ แต่หนทางที่จะไปนั้น ถึงแม้ผมจะยังไม่ทราบแน่นอนว่ามันอยู่ในบริเวณไหนของป่าใหญ่แถบนี้ แต่จากประสบการณ์ที่เคยท่องเที่ยวมาชำนาญแล้ว ผมทราบดีว่า มันเป็นเส้นทางที่เราไม่สามารถจะใช้เครื่องผ่อนแรงชนิดใดได้เลย นอกจากแรงลูกหาบอันเป็นคนเท่านั้นหนทางเมื่อลึกเข้าไป จะทุรกันดารที่สุด ภูเขาสูง หน้าผาชัน ซึ่งบางขณะเราอาจต้องใช้วิธีปีนไต่ขึ้นไป...บางทีจะต้องลอดอุโมงค์ถ้ำแคบๆ จำกัดเฉพาะตัวคน สอง

ฝั่งทางเป็นเหวลึก...หนทางอันลำบากเหล่านี้ เกวียนควายหรือ
ช้างที่จะใช้เป็นพาหนะ จะผ่านไปไม่ได้ทั้งสิ้น ถ้าเอาไปด้วยก็
จะต้องทิ้งเสียกลางทาง ไม่ตอนใดก็ตอนหนึ่ง หรือบางที่เรา
อาจต้องข้ามเหว โดยวิธีไต่เชือกและลำเลียงของโดยชักรอกไป
หุบเหว ภูเขาสูง หน้าผาชัน ถ้ำลึก คือหนทางที่เราจะต้องผ่าน
เป็นส่วนใหญ่ และป่าที่เราจะบุกเข้าไปนี้ ผมรับรองได้ว่า สัตว์
พาหนะที่เราเลี้ยงใช้งานอยู่ในหมู่บ้าน จะไม่กล้าผ่านเข้าไปเลย
เมื่อได้กลิ่นของสัตว์ป่าบางชนิด”

“คุณขู่เราเสียจนขวัญหนีดีฝ่อไปหมด”

คริสพูดยิ้มๆ นัยน์ตามีประกายไม่เชื่อถือและล้อเลียน

“ผมไม่ได้ขู่หรอก แต่พูดความจริงให้คุณได้รู้ตัวไว้ล่วงหน้า
ก่อนเท่านั้น เมื่อออกเดินทางกันอย่างแท้จริง คุณจะเห็นกับตา
พวกคุณเอง มันอาจเลวร้ายเกินกว่าที่ผมพูดให้ฟังนี้ก็ได้ ผมเอง
ในฐานะพรานนำทาง ผมก็ต้องการความสบายเหมือนพวกคุณ
เช่นกัน แต่ผมรู้ว่ามันสบายไปไม่ได้หรอก พวกคุณจะเคยชินอยู่
กับการเดินป่ามาแล้วสักเท่าไรหรือไม่ทราบ แต่การออกเดินกับ
ผมในครั้งนี้ คุณจะพบว่ามันผิดไปกว่าการผจญภัยในป่ามาแล้ว
ทุกครั้งของพวกคุณไม่ว่าจะแอฟริกา หรือแถบอเมริกาใต้ ที่ถือ
กันว่าเป็นป่าที่ดุร้ายที่สุด”

“มีข้อเสนอแนะอะไรที่คุณพอจะให้แก่เราได้อีกบ้าง?”

เบลถามมาทางเสียงอ้อยอิ่ง

“จำไว้อย่างเดียวว่า อย่าคำนึง หรือห่วงถึงความสะดวก
สบายให้มากนัก เพราะมันไม่สะดวกสบายแน่ๆ ในหนทางที่เรา
จะบุกบั่นไป เครื่องเสบียงอาหาร...ถ้าเชื่อผม...พยายามเอาไป

ให้น้อยที่สุด และควรจะใช้วิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของพวกคุณเข้าช่วย ในด้านอาหารสำเร็จรูปซึ่งย่อส่วนมาเป็นเม็ดเล็ก ๆ ชนิดที่ถ้าจำเป็น กลืนเข้าไปเม็ดเดียว ก็อิ่มและประทังชีวิตไปได้เท่ากับอาหารหนัก 1 มื้อ ซึ่งผมเชื่อว่าพวกคุณมีแน่ ๆ นั่นแหละ คืออาหารที่พวกเราทุกคนรวมทั้งผมด้วยต้องการ น้ำหนักของที่จะเป็นส่วนของเสปียงแบบเรชั่นนั้น ถ้าจะเปลี่ยนมาเป็นเครื่องมือสำหรับป็นเขาหรือไต่หน้าผา ตลอดจนยารักษาโรคก็จะดีมาก”

“พูดเสียยังกะว่าจะเดินทางไปในอวกาศ เพื่อสำรวจห้วงจักรวาลงั้นแหละ”

คืออดที่จะแถมไม่ได้ แต่สีหน้ายิ้ม

“อาจยิ่งกว่าเดินทางในห้วงอวกาศก็ได้ เพราะถ้าคุณสำรวจห้วงอวกาศ หรือเดินทางไปดาวดวงไหนก็ตาม แปลว่าพาหะและอุปกรณ์ของคุณผ่านการทดสอบ ทันสมัยพร้อมมูล และมีสมรรถนะสูงเยี่ยม พอแก่การใช่วางใจได้แล้วทั้งสิ้น แต่การเดินทางครั้งนี้ แม้พวกคุณจะคิดว่า มันเดินไปบนผิวโลก ส่วนหนึ่งในพิภพนี้ก็ตาม แต่คุณจะได้เห็นในสิ่งที่คุณไม่คาดฝัน จะเห็น และจะพบกับสิ่งที่คุณไม่เชื่อว่าจะมีอยู่ในโลกนี้ ผมรับรองด้วยเกียรติยศว่า ผมจะป้องกันชีวิตพวกคุณทั้ง 4 คนจนเต็มความสามารถ แต่ก็ไม่กล้ารับรองว่า พวกคุณจะรอดปลอดภัย อยู่กันครบทั้งสี่คนหรือเปล่า ในเส้นทางสายนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าใครคนใดคนหนึ่งต้องเสียชีวิตลง โดยเกินกว่าความสามารถของ ผมที่จะปกป้องไว้ได้ ผมขอละเว้นจากการรับผิดชอบ เพราะทุกคนที่จะร่วมทางไปด้วยกันนี้ ต่างยอมสละชีวิตยอมเสี่ยงแล้วทั้งสิ้น”

ทั้งสี่มองหน้ากันเองไปมาแล้วหัวเราะขึ้น แต่ไม่สู้แจ่มใส
นัก คริสพูดขึ้นลอยๆ ว่า

“ชายคนนี้มีจิตวิทยาทางด้านข่มขวัญได้ไม่เลวเลย เขา
คงอยากจะทำให้พวกเราเลิกล้มการเดินทางครั้งนี้”

“รพินทร์พูดความจริง เขามีความรู้ลึกอย่างใดเขาก็พูด
อย่างนั้น”

นายอำพลย้าหนักแน่น

“รพินทร์ คุณไม่ต้องกังวลในเรื่องชีวิตหรือความปลอดภัย
ของพวกเราหรอก ขอเพียงแต่ให้คุณเป็นมัคคุเทศก์นำทางไปให้
ดีที่สุด และข้อสัจย์ที่สุดเท่านั้น ตกลงได้แค่นี้ฝ่ายเราก็พอใจ
แล้ว”

สแตนลีย์พูด

“ดีมาก! ถ้างั้นผมก็สบายใจไปเปลาะหนึ่ง ที่นี้ว่าถึงผล-
ประโยชน์ที่ทางผมจะได้รับ”

“เช็คเงินสด หนึ่งล้านเหรียญ จ่ายให้คุณในวันนี้เลย ไม่
จำเป็นที่จะต้องมียศัญญาใดๆ ทั้งสิ้น และอีกหนึ่งล้านเหรียญ จะ
จ่ายให้เมื่อเราทั้งหมดทำงานสำเร็จ และกลับมาถึงตำบลนี้ ขอ
ให้คุณวางใจได้ เพราะรัฐบาลฝ่ายคุณจะเป็นหลักประกันให้”

รพินทร์ยิ้มเลี่ยนๆ ยักไหล่ชนิดหนึ่ง

“นอกจากผมแล้ว ก็ยังมีพรานของผมที่เป็นลูกมือสำคัญ
อีก 4 คน และลูกหาบอีก 10 คนโดยประมาณ พวกคุณคงไม่
หมายความว่าค่าจ้างของพวกนี้ รวมอยู่ในเงินจำนวน หนึ่งล้าน
เหรียญแรกที่คุณจะมอบให้ผมไม่ใช่รึ?”

หัวหน้าคณะหนึ่งไปครู่ มองไปทางท่านนายพล สุภาพบุรุษ
แห่งกองทัพบกไทยกระแอมเบา ๆ แล้วว่า

“ทางฝ่ายคุณก็บอกอยู่แล้วว่า ค่าใช้จ่ายทั้งหมด ด้าน
คุณจะเป็นผู้ออก และค่าใช้จ่ายดังกล่าวนี้ มันควรจะหมายถึง
ค่าจ้างพวกพราน และลูกหาบที่จะติดตามไปด้วย ถ้ามีฉะนั้น
มันก็จะกลายเป็นค่าจ้างเหมาไป ซึ่งไม่ถูกเรื่อง”

“และพวกคุณก็บอกไว้แล้วว่า งบประมาณไม่อั้น!”

นายอำพลเสริมมาอีกคน อย่างรักษาผลประโยชน์ฝ่าย
รพินทร์เต็มที

“เออละ...”

ในที่สุดสแตนลีย์พยักหน้าบอกมา

“พวกพรานของคุณ และพวกลูกหาบ คุณคิดว่าเราควร
จะจ่ายเขาคนละเท่าไร?”

“พรานลูกมือของผมสี่คน คนละ 5 หมื่นเหรียญ ส่วน
พวกลูกหาบ คนละ 2 หมื่นเหรียญ จ่ายก่อนการออกเดินทาง
และเมื่องานสำเร็จ กลับมาถึงที่แล้ว จ่ายให้อีกเท่ากับจำนวนที่
จ่ายไปแล้ว โดยไม่ละเว้นว่าใครจะเสียชีวิตไปหรือไม่ ถ้าใครเสีย
ชีวิต ก็ให้จ่ายแก่ทายาทของเขา ตกลงไหม?”

“มากเกินไป สำหรับพราน และลูกหาบพวกนั้น”

สแตนลีย์กับคีธพูดมาเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน รพินทร์
สั่นศีรษะ ยิ้มแยม

“ไม่มาก! เมื่อเทียบกับงานใหญ่ของคุณ และเทียบกับ
การเอาชีวิตไปเสี่ยงตายของแต่ละคน ขอให้คิดเปรียบเทียบดูให้ดี
ระเบิดนิวเคลียร์ของคุณลูกนั้น ราคาเท่าไร ส่วนพรานสี่คน

และลูกหาบอีก 10 คน ผมก็จะต้องคัดหาคนที่มีความสามารถ
ที่สุด พร้อมทั้งยอมสละชีวิตได้แล้วเหมือนกัน คนเหล่านี้จะ
ร่วมงานกับคุณจนถึงที่สุด คือจนตาย หรือจนกว่างานของคุณ
จะลุล่วง จะไม่มีใครผละหนีทั้งงานกลางคันทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น
เมื่อจะเสี่ยงตายทั้งที เขาก็ควรจะได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่าของ
ชีวิต...ถึงเขาไม่ได้รับ ทายาทของเขาก็ควรจะได้”

“ถึงงั้นก็ยังแพงไป”

คริสแย้ง แต่นุ่มนวลเช่นเดิม เชิดวุธทนอยู่ไม่ไหวจึงทะเล
ขึ้นมาว่า

“ถ้าฉันมตัดสินเอง เราจ้างเฉพาะรพินทร์ ไพรวลย์คน
เดียว ส่วนพวกลูกหาบอื่นๆ ฝ่ายคุณเป็นผู้จัดหามาเองไปเกณฑ์
เอาพวกทหารของคุณมาเป็นลูกหาบก็ได้ ดีไหม และคราวนี้จะ
ยกกันไปเป็นกองร้อย ทางฝ่ายรพินทร์ก็คงไม่ว่าอะไรหรอก”

คำพูดของเชิดวุธ ทำให้อเมริกันสี่คนนิ่งไป คีธขยี้จมูก
แดง กล่าวเบาๆ ว่า

“เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด แม้กระทั่งคนอเมริกันที่ไม่
เกี่ยวข้องกับกรณี เราก็คงให้รู้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันเป็นไปไม่
ได้อยู่แล้ว ตามข้อเสนอของคุณ”

นายทหารหนุ่มแห่งทัพบกไทย แบมือยักษ์ใหญ่

“ถ้าฉัน มีอะไรที่คุณจะต้องต่อรองอีก คนที่จะไปตายให้
แก่งานใหญ่ของคุณ ราคาชีวิตแค่คนละไม่กี่หมื่นเหรียญ มัน
แพงไปงั้นหรือ? ผมเห็นด้วยกับรพินทร์ ในข้อเสนอของเขา เงิน
เหล่านี้ไม่ใช่เงินส่วนตัวของพวกคุณคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นเงิน
งบประมาณของรัฐบาลคุณ ที่ตั้งไว้แล้วอย่างไม่จำกัด มันอยู่ที่

ด็อกเตอร์สแตนลีย์ผู้เป็นหัวหน้าคณะเท่านั้นที่จะอนุมัติเห็นควรด้วยหรือไม่”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์มองไปทางพรานใหญ่
“ทั้ง 14 คนที่คุณจะเอาไปด้วย เป็นคนของคุณโดยเฉพาะหรือ?”

“ใช่! เป็นคนในเขตปกครองของผมนั่นแหละ ถ้าเป็นคน
ที่อื่น เขาก็คงไม่เอาเหมือนกัน คนที่ผมจะคัดเลือกตัวเหล่านี้
ล้วนไว้วางใจได้ทั้งสิ้น ถ้าคุณเชื่อผม คุณก็ต้องเชื่อเขาด้วย และ
วางใจได้ว่า คนเหล่านี้จะไม่เอาความลับของฝ่ายคุณไปเปิดเผย
ให้ใครได้ เพราะเขาเป็นคนพื้นเมืองบ้านป่า มีชีวิตดักดานไม่
ติดต่อกับใครเลย นอกจากจะอยู่เฉพาะในหมู่บ้านป่าเท่านั้น
แต่ละคนก็ล้วนแล้วแต่มีฝีมือในการเดินป่า ทรหดต่อการ
ทำงานหนักทั้งสิ้น ซึ่งจะประสานงานกับผมได้อย่างดี”

“ถ้างั้นตกลง ผมจะจ่ายเงินทั้งหมดผ่านคุณ และขอให้
คุณรับผิดชอบจ่ายแจกให้แก่เขาเหล่านั้นเอง”

“ผมรับที่จะจัดสรรให้แก่พวกเขาเหล่านั้น โดยไม่บิดพลิ้ว
หรือมีเล่ห์เหลี่ยมคดโกงอะไรคนเหล่านั้นเลย”

ดร. สแตนลีย์ลุกขึ้น จั้ มือกับท่านนายพล

“เป็นอันว่าเราตกลงกันได้เรียบร้อยแล้วครับท่านนายพล
ประเดี๋ยวพวกเราจะกลับกรุงเทพ และเตรียมตัวเดินทางโดยเร็ว
ที่สุด อย่างช้าที่สุดก็ไม่เกิน 2 วัน จะมาที่นี่อีกครั้ง หวังว่าทาง
ฝ่ายคุณรพินทร์ คงจะเตรียมตัวได้เรียบร้อยแล้ว”

“ผม และคุณอำพลก็รู้สึกยินดีด้วย ที่มีการตกลงกันได้

เรียบร้อยดีเช่นนี้ ผมจะร่วมเดินทางมาที่นี่พร้อมกับพวกอีกครั้ง เพื่อส่งการเดินทาง”

ต่อจากนั้น อีกเพียงไม่กี่จิตใจ เช็คเงินสดอันเป็นเช็ค ธรรมดาของธนาคารแห่งอเมริกา ระบุจำนวนเงินถูกต้องตาม ข้อตกลง ก็เข้ามาส่งบหนึ่งอยู่ในกระเป๋าเสื้อของรพินทร์ ไพรวลย์ เขาไม่ยินดียินร้ายอะไรกับเงินค่าจ้างจำนวนนี้เลย แต่มันเป็น ผลประโยชน์อันพึงมีพึงได้ ก็ต้องเอาไว้มาก่อนตามหน้าที่

ที่สำคัญที่สุด ก็คือเพื่อนร่วมตายของเขาอีก 14 คน อัน หมายถึง พรานพื้นเมืองคูใจ 4 คน และประเภทลูกหาบ ซึ่งก็จะ ต้องคัดเอาจากลูกน้องนักดักสัตว์ของเขาในหมู่บ้านหนองน้ำแห่ง นั้นเอง อีก 10 คน คนเหล่านั้นต่างหาก ที่ควรจะได้รับผลตอบแทน ให้คุ้มค่าเหนื่อยค่าเสี่ยงชีวิต ในอนาคตของการเดินทางอัน เต็มไปด้วยอันตราย ที่ยังไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันจะอุบัติขึ้นใน รูปใดบ้าง

“ตั้งแต่วันที่นี่เป็นต้นไป ผมถือเสมือนว่าผมเป็น ‘ลูก- จ้าง’ ของคณะคุณแล้ว...”

จอมพรานพูดเรียบ ๆ

“ผมจะไปรอพวกคุณอยู่ที่หนองน้ำแห่งนี้ และจัดหาคน ตลอดจนเตรียมตัวไว้ให้พร้อม เมื่อคุณพร้อมเมื่อไหร่ก็ไปพบผม ที่หนองน้ำแห่งนี้ได้ทันที”

นั่นเป็นประโยคสุดท้าย ภายหลังจากที่เขาได้จับมือลา ชั่วคราวกับอเมริกันทั้งสี่คนแล้วผละออกจากห้องนั้นไป

มีใครคนหนึ่งเดินตามหลังเขามาติด ๆ ก่อนที่รพินทร์ จะลงบันไดของตึกอำนวยการไปข้างล่าง ก็มีเสียงเรียกเบา ๆ เขา หยุดชะงัก หันกลับมาพบพ.ต.เชิดวุธ สาวเท้าเข้ามาหยุดยืนอยู่ ตรงหน้า จับแขนเขาไว้ สายตาที่จ้องประสานมาเหมือนคนที่ เคยรู้จักคุ้นเคยกันมาสัก 10 ปี ทั้ง ๆ ที่พบกันเป็นเวลาไม่เกิน ไปกว่า 2 ชั่วโมงที่แล้ว

“ขอทำความเข้าใจกับคุณอีกครั้ง ถึงแม้ว่าผมจะไปกับ พวกนี้ ผมก็เป็นคนไทยคนหนึ่งเหมือนกัน และเป็นฝ่ายเดียวกับ คุณด้วย อย่าคิดเป็นอื่น”

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ

“ผมเข้าใจดีครับ คุณเชิดวุธ และโปรดทราบไว้ด้วยว่า การเดินทางครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นพวกเขาหรือพวกเรา ก็ล้วนอยู่ใน สภาวะเรือลำเดียวกันนั้นแหละครับ คือตายก็ตายด้วยกันรอด ก็รอดด้วยกัน”

“มีอะไรจะแนะนำผมบ้างไหม สักประโยคสองประโยค ก็ยังดี นึกว่าผมเป็นน้องชายคุณคนหนึ่งก็แล้วกัน”

จอมพรานตอบเบา ๆ ที่หลังมือ ข้างที่จับแขนเขาไว้

“สิ่งที่ผมจะแนะนำก็คือ คุณอย่าคิดเดินทางไปในครั้ง นี้ เลยครับ ปล่อยให้เป็นที่ของเขาสี่คนกับพวกผมที่เป็นลูกจ้าง ตึกว่า คุณไม่จำเป็นใดๆ ที่จะต้องเอาชีวิตมาเสี่ยงด้วยเลย ใน ด้านการเป็นตัวกลางประสานงาน ก็ไม่จำเป็นแล้ว เพราะผม ติดต่อกับพวกเขาได้ดีทุกคน”

เชิดวุธสั่นศีรษะช้า ๆ ตาเป็นประกายแห่งความเด็ดเดี่ยว มั่นคง

“ผมต้องไปตามหน้าที่ครับ ถ้าผมตาย ผมก็ตายในหน้าที่ราชการฉบับนี้ และผมก็ขายชาติทหารคนหนึ่ง ผมเข้าใจในปรารถนาดีของคุณ แต่โปรดอย่าห้ามผม”

“เคยเดินป่ามาก่อนบ้างไหม?”

“เคยแต่เที่ยวป่าในฤดูร้อนบ้าง 4-5 ครั้ง แต่ผมคิดว่าผมทนกับความยากลำบากทุกชนิดได้ และเชื่อในทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณพูดเตือนพวกนั้นไว้ไม่ได้เห็นเป็นเรื่องเหลวไหลหรือคำขู่เลย”

“ผมก็ยินดี ที่คุณไม่เห็นคำพูดของผมเป็นเรื่องเหลวไหลเป็นอันว่าไปแน่หรือครับ?”

“แน่! ร้อยเปอร์เซ็นต์”

“เฉพาะตัวคุณเอง คิดว่าจะเอาอาวุธอะไรติดตัวไป”

“ก็คงจะปืนทหารนั้นแหละครับ เอ็ม 16 แบบพลร่ม มันเบา สะดวกดี”

“คุณมีปืนล่าสัตว์อะไรบ้างที่จัดว่าใหญ่ และแรงที่สุด”

“ก็แค่ซาไก .375 แม็กฯ เท่านั้นแหละครับ ผมเป็นนักล่าสัตว์สมัครเล่น”

“ก็เอาปืนกระบอกนั้นแหละครับไป กระสุนอย่างน้อย 200 นัด”

“แต่ผมไม่มีเจตนาจะล่าสัตว์”

“ครับ! แต่อย่าคิดว่าสัตว์มันจะไม่ล่าคุณ”

“เอ็ม 16 ไม่ไหวหรือ?”

“ไหวครับ สำหรับยิงคน แต่คุณเคยเห็นรอยเท้าช้างขนาดใหญ่ที่คนโตเท้าคุณลงไปนั่งขัดสมาธิได้บ้างไหม?”

“ตายห่า...จริงเหรอ”

“แล้วก็เคยเห็นเสือโคร่งตัวขนาดลูกม้าเทศ น้ำหนักเกือบครึ่งตันบ้างไหม เสือเบงกอลที่ว่าใหญ่ที่สุดในโลกแล้วนั่นนะ เป็นเพียงแค่ลูกเสือเท่านั้น สำหรับป่าที่เราจะบุก”

พ.ต. เชิดวุธตาเหลือก อ้าปากค้าง รพินทร์หัวเราะหึๆ ตบไหล่นายทหารหนุ่มอย่างรักใคร่เอ็นดู

“สี่คนนั้นเขาจะเอาเอ็ม 16 ไปรบกับใครก็ช่างเขาเถิดครับ ผมไม่ห้ามเขาหรอก แต่สำหรับคุณ ผมขอกระซิบบเตือนไว้ สำหรับผมเองใช้ .458 แม็กนัม แอฟริกันยังวิ่งป่าราบมาแล้ว ส่วนพรานของผม อย่างต่ำก็ .375 แม็กฯ กันทุกคน คุณกับผม จะต้องมีความที่คุ้มกันฝรั่งสี่คนนั้นด้วย ไ้ที่เขาคุยว่าจะป้องกันตัวเองได้นั้นนะ เอาไว้ดูกันตอนเข้าป่าสักจริง ๆ เถิดครับ เป็นได้สนุกกันละ ถ้าคุณคิดจะสะพายเอ็ม 16 หรือไรเฟิลใช้ในสงครามชนิดใดละก็ อย่าเอาปืนติดมือไปให้หนักเสียเลยดีกว่า กระสุนที่มีแรงปะทะ ต่ำกว่า 4,500 ฟุตปอนด์ สำหรับป่าที่ผมจะพาพวกคุณเข้าไปนี้ มีไว้สำหรับยิงเรียกตอนหลงป่าเท่านั้น...ผมไปละครับ พบกันใหม่ที่หนองน้ำแห่ง ขอให้โชคดี!”

กล่าวจบพรานใหญ่ก็ลงบันไดไปโดยเร็ว ปล่อยให้ พ.ต. เชิดวุธยืนตะลึงกะพริบตาปริบ ๆ อยู่คนเดียว...

รพินทร์เดินกลับมาข้างล่างด้วยความรู้สึกอันไม่
อาจบอกถูก ในส่วนลึกของจิตใจ มันมีแต่ความหม่นหมองเศร้าซึม เขานึกไม่ออกเหมือนกันว่า ในคืนแรกนี้เขาจัดการอะไรลงไปก่อน ชายหนุ่มผู้ทั้งชีวิตเกิดมาเพื่อที่จะต้องทำงานหนักล่า-

ปากกรากกร้าอยู่แต่ในป่า ทรวดกายลงนั่งอย่างอ่อนแรง ตรง
ม้าหินชุดเดิม

พวกพรานพื้นเมืองของเขาที่นั่งกินเหล้าเฮฮากับกรรมกร
เลี้ยงสัตว์ป่าของนายอำพลอยู่ที่ลานหินมุมหนึ่งที่เดิม ห่างออก
ไปประมาณ 20 เมตร คนเหล่านั้นหันมาเห็นเจ้านายกลับลง
มานั่งสูบบุหรี่เจียบ ๆ อยู่คนเดียว แต่ก็ยังไม่สนใจอะไรนัก เพียง
แต่นาน ๆ ก็จะมาเหลียวมาดูสักครั้ง

รพินทร์งอเอจริง ๆ ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะจัดการอะไร
ก่อนและหลัง ภายในระยะเวลาจำกัด เพียงไม่เกิน 2-3 วัน
ข้างหน้านี้

คงจะเนื่องมาจากไม่ได้ยินเสียงรถจี๊ปของรพินทร์ติด
เครื่องขึ้นเลย ผู้อำนวยการบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ จึงเดินตามลง
มาดู พอเห็นจอมพรานนั่งซุ่มกะทืออยู่คนเดียว ก็ตรงเข้ามา
ทันที ขณะนั้นมันเป็นเวลา 19.00 นาฬิกาเศษเข้าไปแล้ว

“รพินทร์!...”

ผอ.ทักขึ้นแว่วเบา สีหน้าไม่สบายใจนัก เข้ามาจับไหล่ไว้

“ผมเห็นใจคุณเหลือเกิน”

“ปรึกษาอะไรหน่อยเถิดครับ คุณอำพล สมองของผม
ตื้อไปหมดขณะนี้”

“ว่ามาเลย มีอะไรที่ผมจะช่วยเหลือคุณได้บ้าง”

“ผมจะเริ่มทำอะไรก่อนหลังดี ก่อนการออกเดินทาง
แท้จริง...”

เขาพูดพร้อมกับถอนใจเฮือก ควักเชือกในกระเป๋าขึ้นมาชู

ให้ดูอย่างหมดอาลัยตายอยาก นายอำพลดูเหมือนจะเข้าใจความรู้สึกของเขาดีที่สุด นั่งลงใกล้ๆ

“นี่ เพื่อนยาก...ฟังผมนะ คีนี่ คุณกลับไปที่พักของคุณนอนหลับให้สบาย อย่าคิดอะไรมาก แล้วพรุ่งนี้แต่เช้าเลย คุณเอาเช็คจำนวนนี้ไปเข้าธนาคารในอำเภอ ผมจะไปเป็นเพื่อนคุณด้วย ต่อจากนั้นผมจะเรียกทนายของผมมาเพื่อให้ทำพินัยกรรมตามทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณต้องการ ทั้งของคุณเองและทั้งของลูกน้องคุณทั้งหลาย ทุกสิ่งทุกอย่างทำให้เสร็จสิ้นหมดห่วงไปเสียพรุ่งนี้เลย และเพื่อให้คุณไว้วางใจได้ พินัยกรรมทั้งหมดจะทำขึ้นเป็นสามก๊อบปี ก๊อบปีหนึ่ง ผมจะเก็บรักษาไว้ ก๊อบปีหนึ่งฝากไว้ที่ธนาคารโดยมอบกุญแจไว้ให้คุณแม่คุณ ไม่ต้องเรียนให้ท่านทราบก่อนว่าเป็นอะไร ส่วนอีกก๊อบปีหนึ่ง เพื่อให้คุณไว้วางใจได้มากที่สุด ว่าผมจะไม่หักหลังคุณ คุณเขียนกำหนดไว้เลยว่า ให้ส่งมอบให้แก่คุณชายเชษฐา หรือคุณหญิงดาริน เพื่อให้ทั้งสองเป็นพยานรู้เห็นในจุดมุ่งหมายของคุณด้วย เมื่อพินัยกรรมทั้งสามฉบับถูกเปิดเผยออกมา และยืนยันได้ทั้งสามฉบับ คุณก็ไม่ต้องห่วงแล้ว ทั้งหมดมันจะเป็นไปตามความต้องการของคุณโดยไม่มีใครบังคับโก่งได้ คุณอาจไม่ไว้วางใจผม แต่คุณก็คงไม่ปฏิเสธว่าคุณไว้วางใจคุณชายเชษฐา หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณหญิงดาริน เพราะเธอจะต้องรักษาผลประโยชน์ทางฝ่ายคุณและคนของคุณแน่ๆ”

จอมพรานถอนใจอีกครั้ง

“เอานั่นหรือ?”

“คุณว่าดีไหมล่ะ?”

“ผมคิดอะไรตอนนี้อย่างไรก็ไม่ออกหรอก ก็สุดแล้วแต่คุณอำพลเถอะ แล้วทางด้านคุณแม่ผมล่ะ จะทำยังไง ผมจะเรียนท่านว่ายังไงดี”

“ก็ไม่ต้องทำอะไรให้ท่านบังเกิดความวิตกกังวลหรือห่วงกังวลอะไรมาก ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ชีวิตคุณส่วนใหญ่เดินป่าอยู่ตลอดเวลา คุณก็ไปกราบลาท่านเสียพรุ่งนี้ เรียนให้ท่านทราบแต่เพียงว่า คุณออกป่าคราวนี้อาจไปนานหน่อยก็เท่านั้นเอง... ท่านไม่สงสัยหรือถามอะไรมากหรอก เพราะมันเป็นธรรมดาของคุณอยู่แล้ว สำหรับผมบอกตามตรงว่าเสียใจจริง ๆ ที่คุณจะต้องไปเสี่ยงอีกในครั้งนี้อะไรก็ได้โปรดเข้าใจว่ามันไม่ได้เกิดขึ้นเพราะผม แต่มันเป็นความจำเป็นที่โทษใครไม่ได้เลย...”

แล้วผู้อำนวยการก็หัวเราะหึ ๆ กับตนเอง

“ผมเองก็ทุกข์หนักเหมือนกัน ไหนจะห่วงคุณ ไหนจะต้องรับผิดชอบ...คุณรู้ไหมที่ผมว่านี่คืออะไร?”

รพินทร์สั่นหัว นายอำพลบอกต่ำ ๆ ต่อมาว่า

“ก็พี่น้องราชสกุลวราฤทธิ์ยังงี้ล่ะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณหญิงคาริน วันเวลาใดก็ตามที่เธอทราบว่าเธอต้องออกเดินทางเข้าป่าใหญ่โดยไม่รู้อนาคต โดยมีผมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเช่นนี้ รับรองได้ว่าสถานีกักสัตว์ของบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์นี่พังแน่ ๆ แม่อาละวาดแหลก คงจิกหัวผมดำจนเข้าหน้าไม่ติดทีเดียว คุณรู้จักฤทธิ์เดชคุณหญิงดีอยู่แล้วนี่”

รพินทร์ยิ้มเศร้า ๆ

“ผมคิดว่าคุณหญิง คุณชายกลาง และคุณชายใหญ่เป็น

คนมีเหตุผล ทั้งสามคนนั้นคงไม่โทษอะไรคุณอำพลหรอก ถ้าหากคุณอธิบายให้เข้าใจเสียโดยตลอด”

“ใช่ซิ ถ้าอธิบายเหตุผลให้เข้าใจเสียให้ตลอด อีทีนี่ตอนที่ยังไม่มีโอกาสจะได้ทันอธิบายอะไรนี่ซิ นายอำพลฟังเสียก่อนอย่าว่าแต่คุณหญิงเลย ต่อให้คุณชายกลาง คุณชายใหญ่ คุณไชยยันต์ หรือมาเรีย ก็ล้วนแต่รักคุณทั้งสิ้น ทั้ง 5 คน คงรู้เล่นงานนายอำพลชี้แตกไปแล้ว เฮ้อ! คุณกลุ่มคนเดียวเมื่อไหร่ ผมก็กลุ่ม อยากจะหนีหน้าเข้าไปพร้อมกับคุณเสียด้วยซ้ำ จะได้ไม่ต้องอยู่รอคอยเวลาที่ผมลำบากใจที่สุดวันนั้น”

พรวนใหญ่ตอบแทน ‘นายห้าง’ ของเขาเบาๆ

“คุณอำพลอยู่ทางนี้นะดีแล้วครับ อย่าคิดไปตายกับผมเลย อย่างน้อยก็พอจะอยู่บอกข่าวให้แก่คนข้างหลังทราบได้บ้าง และอยู่เพื่อช่วยให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามความประสงค์ของผม ถ้าหากว่าผมไม่มีโอกาสจะกลับมาอีก ไม่งั้น เราทุกคนก็หายหน้ากันไปหมด ทุกสิ่งทุกอย่างมันกลายเป็นความลึลับที่คนข้างหลังไม่อาจทราบได้...”

แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ มองดูหน้า ‘นายห้าง’ เก๋ไก๋ ที่รู้จักกันมานานปีอย่างรักสนิท

“ครั้งแรกผมยอมรับว่าผมโกรธคุณอำพลมาก แต่เดี๋ยวนี้ผมไม่มีความรู้สึกอะไรเลย มันเป็นคราวเคราะห์ของผมจริงๆ และมองเห็นแล้วว่า ผมจำเป็นต้องไปทำงานครั้งนี้ ชนิดเสี่ยงไม่ได้เสียด้วย อย่าว่าแต่พวกนั้นจะให้เงินตอบแทนผมเป็นค่าเสี่ยงชีวิตเลย ต่อให้เขาไม่ให้เลยสักบาทเดียว ผมก็ต้องไปอยู่ดี เหตุการณ์มันบีบบังคับเหลือเกิน...”

เหลือบมองดูเชืคในมือ

“เงินจำนวนนี้ความจริงมันไม่มีค่าอะไรหรอกสำหรับผมเลยจนนิดเดียว แต่ก็มีค่าสำหรับลูกน้องของผมทุกคน และมีค่าสำหรับคุณแม่ เพื่อเป็นเครื่องยังชีพของท่าน ในกรณีที่ลูกชายคนเดียวของท่านหายสาบสูญไปในป่า”

คำพูดร่าฟังจากใจจริงของเขา ทำให้นายอำพลตื่นต้น น้ำตาคลอ จับมือบีบแน่น

“ผมไม่ห่วงคุณเลยเกี่ยวกับเรื่องอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากภัยในป่าใหญ่ มือขนาดคุณแล้ว ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าสบายมาก แต่ผมเป็นห่วงเรื่องอุปัทวเหตุจากกัมมันตภาพรังสี ซึ่งมันอยู่นอกเหนือความสามารถในเชิงพรานของคุณ และอีกอย่างหนึ่ง...”

เสียงนายอำพลแหบไปเป็นกระซิบ ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ไอ้พวกนั้นลงได้ทำงานลับสำคัญสุดยอดแบบนี้ก็พร้อมแล้วที่จะหักหลังใครก็ได้ ภายหลังจากงานของมันสำเร็จลง มันอาจฆ่าคุณภายหลังจากถูกระเบิดเสร็จก็ได้ขอให้คุณระวังตัวไว้ด้วยอย่าประมาทเป็นอันขาด ระยะทางที่คุณยังค้นหาไม่พบระเบิดนะไม่เป็นไรหรอก แต่อีตอนพบระเบิดแล้วนั้นแหละ ระวังตัวให้จงหนัก อย่าไวใจเป็นอันขาด”

คราวนี้รพิินทร์ยิ้มออกมาได้จากใจจริง

“ไม่ต้องเป็นห่วงผมในเรื่องนั้นหรอกครับ ถ้าหากยังอยู่ในป่า พวกนั้นจะไม่มีปัญญาทำอะไรผมได้เป็นอันขาด มีแต่ว่าผมจะหลอกให้ไปตายเสียกลางป่ามากกว่า แต่ถ้าถูกระเบิดเสร็จ

แล้ว และผมกลับมาถึงหนองน้ำแห้งแล้ว พวกนั้นจะส่งคนมาเก็บผมภายหลัง ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ก็สุดแล้วแต่เวรกรรม”

“คุณเชิดวุธเป็นฝ่ายคุณนะ และไว้วางใจได้มากที่สุด ผมยังอุ่นใจนิด ที่มีลูกชายท่านนายพลไปเป็นเพื่อนคุณด้วย”

“ข้อนั้นผมเข้าใจดีครับ แต่ผมกลับคิดว่า ถ้าคุณเชิดวุธไม่ไปเสียได้ ก็จะเป็นการดีสำหรับผมยิ่งขึ้น จะได้ไม่ต้องคอยห่วงอยู่อีกคนหนึ่ง คุณอำพลทราบที่อยู่แล้วว่า ถ้ากลางป่าลึกล่ะก็ พวกนี้ทุกคนจะกลายเป็นทารกที่จะต้องคอยดูแลทั้งหมดนั่นแหละ สำหรับพวกผม 5 คน และลูกหาบอีก 10 คนนะ ลอยลำสบายมาก ต่อให้กระจัดกระจายแยกย้ายกันไปคนละทิศคนละทาง ทุกคนก็เอาตัวรอดได้โดยอิสระทั้งสิ้น ยกเว้นแต่ถูกกัมมันตภาพรังสี ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง...”

รพินทร์เงยหน้าขึ้นไปบนเพดานสูง

“พวกนั้นยังไม่ไปกันอีกหรือครับ?”

“ก็คงจะออกจากที่นี่ตอนค่ำ ผมเชิญเลี้ยงอาหารเย็นไว้ด้วย ทุกคนรับเชิญแล้ว ตอนนี้ก็ยังไม่ปรึกษาหารือกันอยู่”

จอมพราวนดูนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง แล้วลุกขึ้นยืน

“เย็นมากแล้ว ผมกลับก่อนล่ะครับ พรุ่งนี้พบกันใหม่”

นายอำพลพยักหน้า รพินทร์เดินผละออกนอกเขต
ชายคาตึกอำนวยการโดยเร็วแล้วป้องปากตะโกนไปทางคนของเขา ที่ยังมัวกันอยู่กับคนของนายอำพล

“วู้! กลับบ้านไว้ย! จะมืดแล้ว!”

บุญคำ จัน เกิด เส่ย ผละจากวงเหล้าที่ร่ำกันมาตั้งแต่ บ่าย ออกวิ่งตรงไปที่รถโดยเร็ว กระโดดขึ้นเกาะราวกับลิงค่าง อย่างชำนาญและรู้เส้นทางดีอยู่แล้ว รพินทร์นำรถเคลื่อนออกจาก ที่ควบปุเลงออกจากบริเวณสถานีกำกัสัตว์ บ่ายหน้ากลับหมู่บ้าน ของเขา

บุญคำกับจันนั่งอยู่ในตอนหน้าของรถแลนด์กับเขาด้วย ทุกคนคุยกันเอะอะสนุกสนาน แต่แล้วก็ค่อย ๆ เงียบเสียงไป เมื่อ เห็น ‘เจ้านาย’ นั่งขับรถอยู่เงียบ ๆ โดยไม่พูดอะไรสักคำเดียว จน กระทั่งรถวิ่งเข้าสู่ทางเกวียนในละเมาะไม้ท่ามกลางแสงโพล้เพล้ ของสนธยากลางป่า

“นาย...”

เสียงตาเฒ่าบุญคำผู้อาวุโสกว่าทุกคนเรียกขึ้นเบา ๆ อากาการ เมาแ่อ่ของแกเริ่มหายไปทันที จอมพรานไม่ได้หันมาคง มองไปเบื้องหน้าอย่างเหม่อลอย แต่ครางตอบในลำคอว่า

“ฮือ่ม ?”

“นายเป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเปล่า ถ้ายังไงละก็นาย นั่งเถอะ ให้ไอ้เกิดขับไปแทน”

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอก สบายดี”

“นายอย่าปิดอะไรพวกผมเลย...”

จันพูดน้ำเสียงจริงจัง จ้องหน้า

“มีอะไรก็บอกให้ลูกน้องรู้มั่ง พวกผมนั่งกินเหล้าอยู่ข้าง ล่างก็จริง แต่พอจะมองเห็นนา”

“เห็นอะไร?”

เขาถามห้วน ๆ

“ระหว่างที่นายขับรถเข้าไปในอำเภอหลังจากที่นายหญิงไปแล้ว มีรถคันใหญ่มาถึงที่สถานีกำสัตว์ คนไทยแก่กับคนไทยหนุ่มสองคนพาฝรั่งสี่คนมาพบคุณอำพล เป็นผู้ชายสอง ผู้หญิงแหม่มสอง พวกนั้นขึ้นไปคุยกันอะไรกันบนตึกอำนวยการอยู่พักหนึ่ง ผู้จัดการประเสริฐก็ขับรถออกไปตามนาย แล้วนายก็มาขึ้นไปพบพวกนั้น คุยกันอยู่นานไม่ใช่หรือ?”

“เออ แล้วยังไง?”

“พอนายกลับลงมา ก็หน้ามึนลงมาแล้ว มันผิดปกติไปมากพวกนั้นมีธุระอะไรกับนายหรือพวกพ่อค้าสัตว์ป่าหรือพวกนักท่องเที่ยวนะ จะมาจ้างให้นายพาเที่ยวป่ากระมัง?”

บุญคำถามบ้างอย่างฉลาด

“ถ้ามันเป็นพวกพ่อค้าสัตว์ป่า หรือนักเที่ยวนะมันก็ดีนะซี แต่มันไม่ใช่...”

เขาโพล่งออกมาอย่างหงุดหงิด พวกนั้นอ้าปากหวอ มองมาที่เจ้านายเป็นตาเดียว

“อ้าว!...แล้วพวกนั้นมีธุระอะไรกับนายล่ะ?”

รพินทร์ตอบลูกศิษย์ของเขาไม่ตรงคำถาม

“เราจะต้องเข้าป่ากันอีกแล้ว ไปนานเสียด้วย อาจเท่าๆ กับบุกเทือกเขาพระคิวนั้น”

บุญคำกับจัน มองหน้ากันเอง

“ไอ้เรื่องเข้าป่านะมันเรื่องเล็ก จะบุกเทือกเขาพระคิวนะ หรือจะลุยโคกพระอุมาอย่างที่แล้วๆ มานะไม่สำคัญหรอก แต่มันสำคัญตรงที่ว่าท่าทางของนายไม่สบายใจเลย เห็นหน้านายแล้วหายเมา ไอ้คำรู้ณา ว่านายไม่สบายใจมาก”

“อย่าเพิ่งถามอะไรเดี๋ยวนี้เลย กลับไปให้ถึงบ้านเราก่อนดีกว่า” เขาตัดบท

ทั้งหมดนั่งเฝ้ายกันมาตลอดทาง

มิดสนิท เมื่อจิปคัณนั้นถึงหนองน้ำแห่ง รถจอดลงที่
เดิม ก่อนจะแยกเดินขึ้นบ้าน พรานใหญ่สั่งกับพวกลูกศิษย์ของ
เขาว่า

“ทุกคนไปอาบน้ำ กินข้าวเสียให้เสร็จเรียบร้อย แล้วขึ้นมาพบฉันบนบ้าน ให้เวลาชั่วโมงหนึ่ง!”

รพินทร์ ไพรวลย์ อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเสร็จกิน
อาหารค่ำอย่างซึมเซาตามลำพังคนเดียว ซึ่งจัดหาให้โดยเด็กสาว
ลูกบ้านที่พลัดเวรกันขึ้นมาปรนนิบัติเขาเป็นกิจวัตรประจำวัน
หลังอาหารแล้วก็นั่งดื่มและสูบบุหรี่อยู่บนเก้าอี้ผ้าใบตามลำพัง
เพียงครู่เดียวพรานพื้นเมืองทั้งสี่คนก็เดินเรียงแถวกันขึ้นมาบน
เรือน ทั้งหมดพากันนั่งลงกับพื้นตรงหน้าเขา จอมพรานลงจาก
เก้าอี้ผ้าใบที่เอกเขนกอยู่ มานั่งขัดสมาธิอยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้น

เขาไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องปิดบังลูกน้องร่วมตาย
ทั้งสี่คน เล่าให้ฟังตามจริงทั้งหมดว่าเขา และพวกนั้นจะต้องรับ
หน้าที่อะไรบางอย่างชนิดหลีกเลี่ยงไม่ได้

บุญคำ จัน เกิด เสีย ไม่แสดงท่าทีว่าตื่นเต้นหรือวิตก
กังวลอะไรกับการที่จะต้องท่องไพรลี้กอีกครั้ง และไม่ว่าจะใช้
เวลานานสักเท่าไร เพราะป่าก็คือบ้านของพวกนี้อยู่แล้ว **เพียง**
แต่แปลกใจที่เจ้านายจำเป็นจะต้องเดินทางไปในครั้งนี้อย่าง

เสี่ยงไม่ได้เท่านั้น เพราะทั้งสี่คนไม่เข้าใจในความสำคัญของสาเหตุ

“ระเบิดท่าเหวอะไรของมันกันนาย ถึงกับจะต้องไปตามกันด้วย มันตกอยู่ในป่า ก็ให้มันตกหายไปซิ ทำไมมันถึงจะต้องไปตามเก็บให้เสียเวลา”

เสี่ยถาม

เป็นการยากเหลือเกิน ที่เขาจะอธิบายได้

“มันไม่ใช่ระเบิดธรรมดาหรอก แต่เป็นระเบิดที่ร้ายแรงกว่าระเบิดธรรมดาหลายล้านเท่า ป่าใหญ่จะฉิบหายทั้งป่า หรือเมืองอาจจะล่มได้ทั้งเมือง ถ้ามันเกิดระเบิดขึ้นแล้ว อีกอย่างหนึ่ง มันเป็นอาวุธลับของพวกนั้น ที่จะปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้ หรือถ้าปล่อยทิ้งไว้ มันก็มีไอระเหยออกมาเป็นอันตรายต่อพืชพันธุ์สัตว์ หรือคนได้ ในบริเวณที่กว้างไกลมาก บังเอิญมันมาตกอยู่ในแถบที่เราเคยท่องเที่ยวอยู่...ตกอยู่ในเขตบ้านเมืองเรา หรือเขตประเทศเพื่อนบ้านของเรา มันจะเป็นสาเหตุทำให้ความยุ่งยากตามมาได้สารพัด อาจเกิดสงครามโลกขึ้นก็ได้ ถ้าขึ้นปล่อยทิ้งไว้ เราไปทำงานครั้งนี้ เราไม่ได้ทำไปเพื่อพวกเขา แต่ทำไปเพื่อความปลอดภัยของประเทศชาติเราด้วย ฉะนั้นเองก็ไม่คิดที่จะเดินป่าเสี่ยงอันตรายอย่างครั้งก่อนนี้อีกแล้ว แต่คราวนี้มันจำเป็นจริง ๆ”

พรานพื้นเมืองสี่คนมองหน้ากันเองไปมาซุบซิบกันอยู่ครู่แล้วบุญคำ ซึ่งเป็นหัวหน้าของคนกลุ่มนั้นก็ยกมือโปะศีรษะ

“โห้ย! ไม่รู้เรื่อง มันจะมีความสำคัญยังไงก็ช่างหัวมันเถอะ เอาว่ ถ้านายไปพวกของบุญคำก็ไปด้วยก็แล้วกัน นาย

กลับเมื่อไหร่ พวกบุญคำก็กลับ อยู่ด้วยกัน...ตายด้วยกัน ถึงไหนถึงกัน สำคัญว่านายอย่าแอบหนีพวกบุญคำไปคนเดียวเท่านั้น”

เขารู้มาล่วงหน้าแล้วว่า พวกนี้พูดง่ายเสมอ ในเรื่องที่บุกป่าฝ่าดง ขอเพียงให้มีเขาไปด้วยเท่านั้น ตรงข้าม ถ้าไม่ให้เป็นเสียอีกจะวุ่น เพราะคงไม่มีใครยอมแน่นอน

ไม่มีใครถามว่าจะไปทิศทางใด? ใช้เวลานานสักเท่าไร? เสี่ยงอันตรายสักเพียงไหน? แต่กลับดันถามว่า...

“ว่าแต่นายจะออกป่าครั้งนี้ ไม่คิดถึงนายหญิงมั่งหรือ ถ้าไปนาน ๆ”

คำถามประโยคนี้ ทำเอาเขาแทบสะดุ้งอีก นิ่งงัน ตอบไม่ถูก แล้วก็หันหน้าไปทางพรรคพวก

“แหม่มสองคนนั้นสวยใช้ไหม นาย...แต่พวกของบุญคำไม่เห็นว่ายไวกว่านายหญิงของพวกเราเลย ให้ตาย!...”

แล้วก็หันหน้าไปทางพรรคพวก

“จริงไหมวะ ไ้จั้น ไ้เสีย แล้วไ้เกิดละเอ็งเห็นยังงิ”

“คนผมแดง นมแต่ละข้างยังกะลูกโป่งอัดลมที่ขายในงานวัด...” เกิดว่า

“ส่วนคนผมทองนั้นกันเท่ากระเซอะ แบบนี้ลุงคำบอก ว่า แอบดูตอนอาบน้ำสบายตามาก ฮ่า! ฮ่า!”

เสียเสริมมาโดยเร็ว บุญคำสบถออกมาคำหนึ่ง ถีบพลักเข้าที่สี่ข้างของเจ้าพรานเด็กหนุ่มล้มตะแคงไป

“เห็นกูมีอาชีพแอบดูฟาร์้งตัวเมียอาบน้ำไปได้ ไ้เหี้ยมดงเสียนี้ ของมันดูกันได้นี้หว่า พวกมึงไม่เคยย่องตามหลังกูหรือยังไ้วะะ เดี่ยวพัค...”

รพินทร์ ไพรวลย์ อารมณ์มัวเสียใจอะไรกับการ
 คุยเล่นคะนองของลูกน้องเขา ลูกจากวงไปนั่งที่โต๊ะกินข้าว แล้ว
 หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมา นั่งคิดอยู่ครู่ ก็เขียนรายชื่อของ
 พรานพื้นเมืองในเขตหมู่บ้าน ซึ่งเคยเป็นลูกน้องในเวลาเข้าป่า
 ดักสัตว์ของเขา ลงไปในกระดาษแผ่นนั้นเป็นจำนวน 10 คน แต่
 ละคน คัดเอาพวกที่มีฝีมือชำนาญการเดินป่าและแข็งแรงพิเศษ
 ทั้งสิ้น แล้วฉีกกระดาษแผ่นนั้นออก พยักหน้าเรียกเกิด ซึ่งอ่าน
 หนังสือคล่องกว่าทุกคนเข้ามา ยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้

“ไปตามไ้พวกที่ฉันเขียนรายชื่อเหล่านี้มาให้ครบทั้งสิบ
 คน ตามมาเดี๋ยวนี้แหละ และให้ขึ้นมาพบกับฉันบนนี้ทั้งหมด
 ใครนอนแล้วปลุกมันขึ้นมา บอกมีเรื่องด่วนที่สุด เชื่อว่าเจ้าพวก
 นี้คงไม่มีใครออกส่องสัตว์หรือเข้าป่าในคืนนี้หรอก คงอยู่กันครบ
 นั้นแหละ!”

ชั่วไม่เกินครึ่งชั่วโมงชายฉกรรจ์อันล้วนเป็นบริวารลูก
 บ้านของเขา จำนวน 10 คนก็ทยอยกันขึ้นมabenเรือน และนั่ง
 กันเต็มนอกชานไปหมด คนเหล่านั้นอยู่ในวัยระหว่าง 25-50 ปี
 เป็นอย่างสูง แต่ละคนก็ล้วนแต่มีอาชีพเป็นพราน และเป็นคน
 งานในการออกป่าเพื่อดักจับสัตว์ของเขาทั้งสิ้น

ทุกคนนับถือเขาเสมอด้วยบิดา มากกว่าที่จะคิดว่าเป็น
 หัวหน้าของหมู่บ้าน และทุกคนก็คุ้นเคยกับพรานสนิทตัวกลั่น
 ของเขาทั้งสี่คนเป็นอันดี ทั้งหมด นอกจากจะเชื่อฟังเขาคน

เดียวแล้ว รองลงมาเป็นที่นับถือ ก็คือตาพรานเฒ่าบุญคำ ซึ่ง
เป็นหัวใจที่สุดในหมู่บ้านหนองน้ำแห้ง

รพินทร์เรียกทุกคนเข้ามานั่งล้อมวง เขาไม่ต้องเสียเวลา
อธิบายอะไรมากนัก นอกจากจะบอกให้ทราบคร่าว ๆ ว่าจะต้อง
ออกเดินทางไปเพื่ออะไร และทุกคนได้รับเงินค่าจ้างชนิดคุ้มค่า
เหนื่อยอย่างไร แล้วก็ขอความเห็น โดยไม่บังคับว่าใครสมัครใจ
จะไปหรือใครจะสมัครใจจะขอถอนตัวแต่ทั้ง 10 คน เป็นคนที่
เขาเลือกไว้ก่อนแล้ว

ง่ายดายที่สุด ไม่จำเป็นจะต้องขอเวลาคิด หรือปรึกษา
หารืออะไรกันมาก 10 พรานที่เขาหมายตัวเอาไว้แล้วแสดงความ
ยินดีที่จะร่วมงานไปกับเขาในฐานะลูกหาบ ไม่มีใครปฏิเสธเลย
สักคน และไม่มีใครซักถามอะไรมากด้วย แม้แต่ในด้านผล-
ประโยชน์ ปราศจากการเกี่ยงงอนหรือต่อรองอะไรทั้งสิ้น แม้
พรานใหญ่จะย้าให้ทราบว่า

“คิดดูเสียให้รอบคอบก่อนนะ การไปครั้งนี้ เป็นกับตาย
เท่า ๆ กัน”

“สบายมาก นาย! เรื่องจะอยู่หรือจะตายนะ ไม่สำคัญ
หรอก ขอไปด้วยก็แล้วกัน”

ตาบ ซึ่งเป็นผู้อาวุโสที่สุดในชุด 10 คนขึ้นมาใหม่ บอก
หน้าตาเฉย

“ถ้างั้นดีแล้ว ทุกคนไปเตรียมตัวได้ ทุกสิ่งทุกอย่างให้
พร้อมเสร็จภายใน 3 วันเป็นอย่างช้า ใครมีปืนประจำมือเคยใช้
อย่างไร ให้เอาปืนกระบอกนั้นติดตัวไปด้วยยกเว้นปืนแก๊ปพวก
ที่เคยใช้ปืนแก๊ป ให้มาเบิกปืนลูกซองได้ที่นี้ พรุ่งนี้”

พรานทั้งสิบ ซึ่งรับรู้กับภาวะของการเป็นลูกหาบเดินลง
เรือนไปเจียบ ๆ เหมือนเมื่อตอนขึ้นมาจากหลังประชุมชนอยู่ไม่เกิน
ครึ่งชั่วโมง คนเหล่านี้ทุกสิ่งทุกอย่างง่ายดายมาก ขอให้
รพินทร์ ไพรวลย์ ที่พวกเขาบูชาเป็นผู้สั่งเท่านั้น

กับลูกศิษย์คนสนิทของเขา 4 คน จอมพรานก็ไม่มี
อะไรจะต้องสั่งให้เสียเวลาอีก คนเหล่านั้นรู้งาน และรู้หน้าที่ดี
จากประสบการณ์ที่ผ่านมาแล้วว่า ถ้าหากเป็นการออกเดินป่า
บุกแดนกันดารโดยไม่รู้อนาคตเช่นนี้ แต่ละคนจะต้องเตรียม
ตัวเช่นไรบ้าง สิ่งที่รพินทร์จะต้องกำหนดให้ทราบล่วงหน้า ก็คือ
ปีนประจำตัวของแต่ละคนเท่านั้น เพราะคนเหล่านี้ จะต้องทำ
หน้าที่เป็นพรานคุ้มกันพวกลูกหาบและพวกนายจ้างด้วย

จันเคยถนัดลูกซองเบราร์วี่ 5 นัดออโต้ เกิดกับเสีย เคย
ใช้เพียงแค่ .30/06 ตั้งแต่สมัยบุกเทือกพระคิ่วะ และปืนเหล่านี้นั้น
ส่วนมากก็เป็นปืนของคณะนายจ้างเก่าที่ทิ้งทุกระบอกไว้
ให้เป็นทีระลึก ณ บ้านพักหนองน้ำแห่งนั้นเอง แต่ในคืนนี้ เขา
กำหนดชดออกมาว่า

“อย่างต่ำ .375 ทุกคน !”

ไม่มีใครแย้ง จะเป็นปืนอะไร...ขนาดไหน...พรานพื้นเมือง
ตัวกลั่นของเขาล้วนยิงในเกณฑ์ดีทั้งสิ้น

“นาย...มีสามร้อยเจ็ดสิบห้าอยู่แค่สองกระบอกเท่านั้น
นะ...”

แต่บุญคำบอกมา เพราะแกว่าดีอยู่แล้ว ในคลังปืนล่า
สัตว์ของเจ้านาย จนสามารถจาระไนทุกหมดทุกระบอก

“วินเชสเตอร์ อีแก่ของนาย 1 กระบอกละ ซีแซดของนายแหล่มมาเรียอีก 1 ก็แค่นั้นเอง แล้วอีก 2 กระบอกจะเอาที่ไหน บุญค่านะ ขอจอง ‘อีแก่’ ของนายก่อนละ เพราะเคยมือกันนานนม”

มันก็จริงอย่างที่บุญคำบอก ระหว่างที่พรานใหญ่หนึ่งคิดเกิด ก็บอกว่า

“เกิดคิดถึงนายแหล่มมาเรียไม่รู้จะได้ลูกหญิงหรือลูกชาย ซีแซดกระบอกนั้นขอให้เกิดใช้นะนาย”

เสียบกับจันมองดูหน้าหนึ่งไปครู่ จันก็ว่า

“แล้วจันกับเสียบจะเอาปืนไหนละ จันว่าเอาลูก 5 นัดตามเดิมดีกว่า ส่วนไอ้เสียบให้มันใช้ .30/06 ก็ได้”

“ลูกของเรามีเหลือเฟือแล้ว จากพวก 10 คน นั้นจันกับเสียบยังหาไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร พรุ่งนี้ฉันจัดการให้เอง นายห้างอำพลเขามีตั้งเยอะแยะ ไปเอาของเขามาสักก็กระบอกก็ได้ที่ต้องการให้ทั้งสี่คนใช้ปืนขนาดเดียวกันทั้งหมด ก็เพื่อสะดวกในเรื่องกระสุนที่จะได้ไม่ต้องเอาไปหลาย ๆ ชนิด ประเดี๋ยวหยิบพิศพิศถูก และยังพออาศัยกระสุนได้ในเวลาจำเป็น จำไว้อย่างเดียวว่านายจ้างของเราทั้ง 5 คน ฝรั่ง 4 คนไทย 1 จะได้รับอันตรายใดๆ จากสัตว์ป่าไม่ได้เป็นอันขาด ยกเว้นแต่จะเหลือวิสัยของเราจริงๆ เท่านั้น ทุกคนมีหน้าที่คอยประกบตัว ให้ความคุ้มครองเฉพาะตัวไปเลย และไม่จำเป็นจะต้องให้เขารู้ตัว พวกเขา 5 คน พวกเราที่จะคุ้มกันก็ 5 คนพอดี”

บุญคำปิดปากหัวเราะคิกคัก

“ถ้าฉันบุญคำขอจองตัวเหม่ผมแดงเองนะนาย รับรอง
 รันจะไม่ให้ไต ไรจะไม่ให้ดมทีเดียว”

“ก็ได้...” รพินทร์ว่า “แต่บุญคำอาจถูกไอ้หัวเกรียนทรง
 ลานบินกระต๊อบเอาเมื่อไหร่ก็ได้ และฉันจะไม่ช่วยเลย ถ้าฝรั่ง
 ตัวโตนั้นมัน ‘รำเท้า’ ถวายผางให้บุญคำ ในกรณีสัปดน”

ตาเฒ่า อดีตพรานแห่งเขาอีมครีมอำปากหวน อีกสาม
 คนหัวเราะกันลั่น จันสะกิดสี่ข้างยานคางบอกว่า

“พี่คำ...คิดให้ดีนา เหม่ผมแดงนั้นนะ ดูท่าทางจะเสีย
 เสียยิ่งกว่านายเหม่ผมมาเรียลัก 10 เท่าก็ไม่ปาน ตอนที่เรานั่ง
 กินเหล้ากันอยู่ พวกนั้นเดินผ่านขึ้นไปบนตึกอำนวยการนั้นนะ
 ฉันเห็นแม่เดินสายตะโพกเสียงเนื้อสีกันดังเอี้ยด ๆ ที่เดียวแหละ”

“แต่ข้าว่า แม่ผมทองตัวสูงนั้นจะ ‘ดุเดือด’ ชนิดเจียบ ๆ
 มากกว่า ตาจี้คมกริบเชียว เดินป่าคราวนี้นายเราคงจะหนักใจ
 เสียยิ่งกว่าบุกเขาพระคิ่วะอีก พับผ่า!”

พรานเฒ่าจอมสัปโตกพูดอ่อย ๆ แล้วหันมาชำเลื่องมอง
 หน้าเจ้านาย รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด

“หุบปากกันเสียทีเถอะ แล้วก็ไปหลับนอนได้แล้วไป!”

เขาโบกมือไล่ พวกนั้นยังหัวเราะคิกคักน่าเตะ ทุกคน
 ล้วนครึกครื้นร่าเริงเป็นปกติ ไม่มีใครแสดงความวิตกกังวลใดๆ
 ทั้งสิ้น พวกนั้นลุกขึ้นเดินเรียงแถวร้องเพลงกะเหรี่ยงลงจากเรือน
 ไป บุญคำอยู่ท้ายเพื่อน ก่อนจะก้าวลงบันไดไปแกหันมาถาม
 ปนหัวเราะว่า

“นาย...ฝรั่งสองคู่นั้นนะ ผัวเมียกันหรือเปล่า?”

“ไม่ใช่ผัวเมียหรอกเขาเป็นคนที่จะต้องมาทำงานร่วมกัน”

เสียงพูดดัง ๆ ลอย ๆ ระหว่างที่ตาเฒ่าเดินลงบันไดรั้งท้าย
แว่วมาให้ได้ยินว่า

“ต่อให้เป็นผ้าเมี่ยงกัน มากันแบบนี้ก็ไม่ค่อยจะเข้าท่าอยู่
แล้ว ลงไม่ได้เป็นผ้าเมี่ยงกัน นายกูเห็นจะแยละว้ายฮ่า ! ฮ่า!”

เสียงเพลงกะเหรี่ยงเพลงลิเก ผสมกับเพลงลูกทุ่งแว่ว
ห่างออกไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นความสังคดีเวกของ
บรรยากาศ นกป่าละเมออยู่บนยอดไม้ นาน ๆ ครั้งจะแว่วเสียง
แก๊งเกกร้องมาจากชายดง รพินทร์นั่งจมตัวอยู่ในความเงียบนาน
ในที่สุดก็เดินกลับเข้ามาในห้องนอน เปิดประตูตู้เก็บปืนขนาดใหญ่
ใหญ่ ปลายตีนเตียงอ้ากว้างออก แล้วยื่นพิจารณานิ่งอยู่ที่ราว
ปืนอันเรียงกันอยู่เป็นตับนั้น

กระบอกแรก ดับเบิลไรเฟิล .600 ไนโตรเอกซเพรส ซึ่ง
ไชยยันตีใช้ปืนประจำมือจากต้นจนวินาทีสุดท้ายของการกลับ
มันทำให้เขาหวนระลึกไปถึงเพื่อนรัก อดีตนายทหารปืนใหญ่

ถัดมาเป็น .460 เวเธอร์บี...ภาพของดร.ฮอฟมัน ผ้าเก่า
ผู้วายชนม์ของมาเรีย เป็นภาพผ่านแวบเข้ามาในมโนคิด ปืน
กระบอกนี้ตกมาเป็นปืนคู่มือของคุณชายเชษฐา อดีตหัวหน้าใน
คณะราชสกุล ผู้ที่เขาเคารพนับถือในน้ำใจและความเป็นสุภาพ-
บุรุษร้อยเปอร์เซ็นต์

กระบอกต่อไป เป็นซีแซด .375 ฮอลแลนด์ แอน ฮอล-
แลนด์ ประจำมือของมาเรีย ซึ่งภราศิกนักรมาอย่างโชกโชน แม่

สาวเลือดผสมระหว่างเยอรมันและฝรั่งเศสผู้นั้น บัดนี้เป็นสุขแล้ว
กับครอบครัวใหม่อันอบอุ่น รวมทั้งทายาทที่จะเกิดใหม่ด้วย

กระบอกที่สี่ ซึ่งตั้งเรียงกันอยู่ รพินทร์จ้องแล้วก็ต้อง
สะท้อนถอนใจ และบังเกิดความเศร้าขึ้นอย่างเร้นลึก จนต้อง
ยืนซึมนิ่งไปชั่วขณะ ในที่สุดก็ค่อยๆ เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมาถือ
ประคองไว้ในมือทั้งสอง

มันคือ .300 เวเธอร์บี แม็กนัม

เจ้าของจะเป็นใครเสียอีก ถ้าไม่ใช่ แม่ดอกฟ้าดาร์น
คนนั้น! บัดนี้เจ้าของ (ผู้ซึ่งนอนอยู่กับเขาบนเตียงเมื่อคืนที่ผ่านมา
โดยไม่เกิดอะไรขึ้นเลยและจากไปแล้ว) จะรู้บ้างไหมหนอ
ว่ารพินทร์ ไพรวลย์คนนี้ กำลังจะจากไปแล้ว สู่อนาคตที่
ไม่มีใครจะทำนายได้ นอกจากสวรรค์เบื้องบนเท่านั้น

หล่อนจะคิดถึงห้วงใยเขาบ้างไหม จะรื้อนรุ่มกระวน-
กระวายใจเพียงใดหรือไม่ หากรู้ความจริงทั้งหมด ภายหลังที่
เขาได้ ‘จาก’ หล่อนไปแล้ว ชนิดที่คงไม่มีวันตามพบ ยกเว้นแต่
จะมีชีวิตรอดกลับคืนมาเท่านั้น ดูเอาเถอะ โชคชะตาชีวิต มัน
ช่างผันไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ ชนิดคาดฝันไม่ได้ล่วงหน้า
มาก่อนเลย ทั้งเขาและหล่อนมีจุดนัดพบกันแน่นอน
แล้วที่กรุงเทพฯ แต่แล้วก็กลับมีเหตุการณ์จำเป็นแทรกเข้า
มาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว จะบ้ายเบียงแก้ไขอย่างใดก็ไม่ได้ทั้ง
สิ้น

พรานใหญ่ถอนใจยาว บรรจงเก็บไรเฟิลกระบอกนั้นเข้า
ที่ตามเดิม และยุติการพิจารณาปิ่นเกล้าๆ ที่เคยผ่านเหตุการณ์
มาแล้วเหล่านั้น ซึ่งตั้งขึ้นไว้ให้เป็นพิพิธภัณฑสถานในตัว โดยปิด

ตุ้มลงเสียโดยเร็ว ไม่อยากจะมอง ไม่อยากจะพิจารณามันอีก เพราะยิ่งเห็นป็นแต่ละกระบอก ก็ยิ่งหวนคิดไปถึงความหลัง ที่อยากจะลืมเสียให้หมดสิ้น ทว่าก็ไม่อาจลืมลง ทุกกระบอกที่คณะอดีต นายจ้างใช้เป็นปืนคู่ชีพ บุกบ้านฝ่าฟันมากับเขาโดยตลอด ถูกเก็บไว้ในตู้นี้ทั้งหมดโดยไม่ได้เอากลับคืนไปเลย ไม่ว่าจะป็นปืนสั้นหรือปืนยาว

เขายังจำได้...ครั้งสุดท้าย ก่อนจากกันที่หนองน้ำแห่งแห่งนี้ คุณชายเชษฐาผู้เป็นหัวหน้าคณะ เข้ามาจับมือ และบอกกับเขาว่า

“ฝากปืนทั้งหมดเหล่านี้ไว้ด้วยนะ รพินทร์...จงเก็บเอาไว้ดูต่างหน้าพวกเรา และเตือนระลึกคุณด้วยว่า จงอย่าลืมในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเคยผนึกชีวิตร่วมกันมาแล้วยิ่งกว่าเพื่อนน้ำมิตรใดๆ ในโลกนี้ สักวันหนึ่ง พวกเราทั้งหมดจะกลับคืนมาดูมันอีกครั้ง!”

จากวันนั้น จวบจนกระทั่งวันนี้ เขาเก็บรักษาปืนที่คณะนายจ้างมอบไว้อย่างดีที่สุดทุกกระบอก ซ้ำระล่ำงเกลี้ยงสะอาดปราศจากสนิมแม้แต่นิดหนึ่ง และเขาไม่เคยหยิบกระบอกใดออกมาใช้งานเลยทั้งสิ้นนอกจากจะใช้ปืนประจำตัวที่เคยใช้อยู่ดั้งเดิมเท่านั้น ยังจำได้ต่อไปในน้ำเสียงหวานปนสัพยอกของ ม.ร.ว. สาวสวยคนนั้น ที่แอบเข้ามากระซิบต่อจากพี่ชายว่า

“ปืนกระบอกอื่นจะละลายเสียก็ไม่ว่าอะไร แต่ .300 เวชแม็กฯ กระบอกนี้ อย่าให้เป็นสนิมเลยนะ ถ้าหวนกลับมาตรวจดูพบว่ามันเป็นสนิมเมื่อไหร่ มันจะเป็นลางร้ายแห่งความรัก ที่ฉันมีต่อนายพรานของฉัน”

รพินทร์ ไพรวลย์ ไม่กล้าที่จะหยิบไรเฟิลของคารินกระ-
บอกนั้นขึ้นมาตรวจสอบอีกครั้งว่ามันเป็นสนิมบ้างหรือเปล่า เขา
กลัว... กลัวว่าจะบังเอิญไปพบสนิมเข้า!

หรือว่ามันเกิดสนิมขึ้นเสียแล้ว!

จอมพราวนผลจากตุนั้นโดยเร็วเดินมาที่โต๊ะเขียนหนังสือ
ข้างเตียง ไขไส้ตะเกียงลานที่ตั้งประจำอยู่ให้สว่างขึ้น นั่งลงไป
อีกครั้ง ก็ลงมือเขียนโน้ตสั้น ๆ...

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นรพินทร์กับคนของเขาเข้าไปในสถานี
กักสัตว์อีกครั้ง ผู้อำนวยការ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์ รอคอยเขาอยู่
ก่อนแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เขาต้องการ เสร็จสิ้นเรียบร้อย
ไปภายในเวลาไม่เกินบ่ายสองโมง มันช่วยให้เขาปลอดภัยและ
สบายใจขึ้นเปลาะหนึ่ง

สำหรับมารดาผู้ชราของเขา ก็ไม่มีอะไรยาก เพียงแต่ไป
กราบตามปกติ และบอกว่า จะต้องเข้าป่าแน่ละอาจนานหน้อย
...ก็แค่นั้นเอง ผู้ให้กำเนิดก็พยักหน้ารับทราบให้พร และเตือน
สติว่า

“แม่อยากให้คุณเล็กเป็นพราวน เลิกล่าสัตว์ตัดชีวิต มัน
บาปนะลูกนะ”

“เอาไว้ให้ผมตั้งตัว พอจะหันไปทำงานอย่างอื่นได้ ผมก็
จะเลิกงานอย่างนี้สักทีเหมือนกัน แต่ทุกวันนี้ ผมก็ไม่ได้ล่าสัตว์
ตัดชีวิตอะไรโดยไม่จำเป็นเลย นอกจากไปจับสัตว์มาส่งขายให้
สวนสัตว์เท่านั้น”

เขาตอบตามความจริง!

เมื่อกลับจากอำเภอมายังสถานีกักสัตว์อีกครั้ง รพินทร์
ขอไรเฟิลขนาด .375 แม็กฯ จากนายห้างอำพลสองกระบอกล
สำหรับจันและเส่ย ซึ่งเป็นขนาดนี้ยังขาดมืออยู่ กระสุนไม่มี
ปัญหาอะไรมาก สถานีกักสัตว์ของนายอำพลเป็นคลังอยู่แล้ว
และเขาก็เบิกเป็นประจำจากแห่งนี้ จะเอาสักเท่าไรก็ได้ ออก
จะขลุกขลักเล็กน้อย ซึ่งเขาถามหากระสุนขนาด .458 แม็กนัม
แอฟริกัน ซึ่งตัวเองมีสำรองอยู่ไม่เกิน 30 นัดเท่านั้น

“คุณจะใช้สีฟ้าแปด ที่คุณชายเคยมอบให้กระบอกลนั้น
หรือ?”

ผู้อำนวยความสะดวก

“คุณก็รู้อยู่แล้วว่ามันจำเป็นสำหรับผม ซึ่งมีหน้าที่จะป้อง
กันชีวิตของคนทุกคนในคณะ ถ้าจะว่าอันที่จริงแล้วไอ้ .458 มัน
ก็ยังจืดไปเสียด้วยซ้ำสำหรับป่าที่จะบุก แต่ใหญ่กว่านี้ผมก็ชี้แจง
จะแบก”

“กระสุนขนาดนี้ผมไม่มีเลย แต่ไม่เป็นไร ผมจะวิทยุถึง
ท่านนายพล ให้ท่านจัดหานัดิตตัวมาด้วย สักเท่าไรก็ได้ 300
นัดพอไหม?”

“มากไป! ผมไม่ได้ไปรบกับใคร มีไว้สำหรับกันไม่ให้ช้าง
มันกระต๊อบใคร หรือเสือลากใครไปขยำเท่านั้น 100 นัดก็พอ
ขอหัวแข็ง 50 หัวอ่อน 50 ลูกมาตรฐานธรรมดาจากโรงงานนั้น
แหละ ไม่ต้องการลูกที่โหลดเป็นพิเศษอย่างใดทั้งสิ้น”

“โอเค ทุกอย่างจะเรียบร้อย”

นายอำพลตบไหล่เขา แล้วส่งสิ่งที่ถือประคองอยู่ในมือ
ให้เขา รพินทร์กะพริบตา

“อะไรครับ?”

“รับไปเถิดหน้า นี่เป็นสิ่งเดียว ที่ผมจะให้คุณได้”

รพินทร์แบมือออก นายอำพลยกมือขึ้นไหว้จบศีรษะแล้ว
บรรจงวางลงไปบนมือเขา

สมเด็จพระจักรพรรดิรุ่นแรกที่ยากที่สุด เนื้อผงคลေးดงาม
ล่อตา ภายในจิวรทองคำ ซึ่งเขาจำได้ว่า ผอ. ไทยไพลด์ไลฟ์
แขวนติดคอเป็นประจำ ซ้ำยังเคยคุยให้ฟังด้วยว่ามีคนมาให้แล้ว
ถึงสองล้านบาท ยังไม่ยอมให้เช่า

รพินทร์ ยกมือขึ้นจบบูชา แล้วส่งคืนไปให้ นายอำพล
ลืมนตาโต อุทานออกมา

“อ้าว! ทำไมล่ะ?”

เขาสั่นศีรษะ

“นิมนต์ท่านเอาไว้ที่อันควรเถอะครับ ผมเป็นพราหมณ์แต่
ไหนแต่ไรมา ผมไม่เคยเอาพระเครื่องเป็นที่คุ้มครองภัย เพราะ
รู้ตัวเองดีอยู่แล้วว่าเป็นคนทำบาปเป็นประจำ อย่าให้หลวงพ่อก
ท่านต้องมาเดือดร้อนกับผมด้วยเลย ปล่อยให้เป็นที่เทวดา
ประจำตัวของผมดีกว่า พราหมณ์ ดันเลือกพกพระอีกมันก็บ้า
เต็มที พระอยู่ในหัวใจของผมแล้ว”

“ฮืมม์ คุณก็มีอุดมคติแปลกไม่เหมือนใครนะ เอา! ตาม
ใจ มีอะไรที่ผมจะรับใช้คุณได้อีกบ้างก็บอกมาเลย ไม่ต้องเกรง
ใจ”

“ตอนนี้ยังไม่มีหรอกครับ แต่วันที่จะออกเดินทางอาจ
มีอะไรไหว้วานคุณอำพลเล็กน้อยเท่านั้น คุณจะไปกับคณะนี้ที่
หนองน้ำแห่งนี้ด้วยไม่ใช่หรือครับ?”

“ใช่! ผมกับท่านนายพล จะไปส่งพวกคุณทั้งหมดที่หนองน้ำแห้ง และรอส่งพวกคุณจนออกเดินทางทีเดียว ก็คงเหมือนครั้งที่คุณไปกับคณะคุณชายเชษฐาแน่นแหละว่าแต่ลูกหาบ 10 คนหาได้เรียบร้อยแล้วหรือยัง?”

“เรียบร้อยแล้วทุกคนมีชื่อระบุชุดอยู่ในพินัยกรรมที่ทนายของคุณทำไว้เรียบร้อยทั้งหมด เอาละครับ ผมไปก่อนละ จะไปจัดเตรียมบ้านพักไว้ให้เรียบร้อยก่อน เพราะถึงอย่างไร ก่อนออกเดินทางแท้จริง พวกนั้นก็คงจะต้องค้างแรมที่หนองน้ำแห้งอย่างน้อยก็หนึ่งคืน”

บ่ายจัดของอีกสองวันต่อมาจีปดอจัดขนาดใหญ่แบบเดียวกับที่ทางบริษัทเคยใช้บรรทุกสัตว์ป่า ก็เคลื่อนเข้ามาจอดอยู่ยังลานหน้าบ้านพักของรพินทร์ จอมพรานอยู่ในระหว่างชำระสะสางตรวจสอบปฏิบัติการของวินฯ .458 แม็กนัมแอฟริกันของเขาอยู่ ชะโงกหน้าต่างลงมามอง ก็เห็นคนกลุ่มใหญ่ ทอยยลงมาจากรถบรรทุกขนาดใหญ่ นั่น มีชาวบ้านหนองน้ำแห้งพากันเข้ามารุมล้อมกันเต็ม เสียงนายอำพลทักใคร่ต่อใครอันเป็นลูกบ้านของเขาโหวกเหวกไปหมด

จอมพรานไต่บันได ‘บ้านทาร์ซาน’ ของเขาลงมาถึงพื้นก็เผชิญหน้ากับนายอำพล ซึ่งกรากเข้ามาเป็นคนแรก เบื้องหลังออกไปเป็นกลุ่มของนายจ้างอเมริกัน ท่านนายพลวิชัย และ พ.ต.เชิดวุธซึ่งกำลังยืนหันมองไปรอบ ๆ อาณาบริเวณของหมู่บ้านหนองน้ำแห้งอย่างตื่นตา

“เขามากันแล้ว!”

นายอำพลบอกยิ้ม ๆ

“โอ้ ก็ผมมองเห็นอยู่แล้วนี่ครับ ไม่เห็นจะต้องบอกก็ได้”

พราณใหญ่ยิ้มตอบ แล้วเดินตรงเข้าไป สิ่งแรกที่ทำคือ ยกมือขึ้นไหว้ท่านนายพลซึ่งอาวุโสที่สุด แล้วก็ประสานมือกับ หัวหน้าคณะ ดร.สแตนลีย์...เป็นคนแรก

“หนองน้ำแห่งนี้ดีต้อนรับคณะท่านครับ ด็อกเตอร์ สแตนลีย์”

หัวหน้าคณะคันหาระเบิดนิวเคลียร์เขย่ามือเขาแรง ๆ ตา สีฟ้าเป็นประกาย ยิ้มให้อย่างแจ่มใส

“คุณมีที่อยู่อันน่ารักเหลือเกิน รพินทร์ ธรรมชาติที่นี่สงบ สวยงามมาก!”

คือเป็นคนที่สอง ซึ่งประสานมือกับเขา แต่คราวนี้เป็น การจับสันธรรมดา ไม่แก้งีบเหมือนเมื่อพบกันครั้งแรก เคঁหน้าขริ้ม ๆ เกร็ง ๆ

“ดีใจที่ได้พบกันอีก และดีใจที่จะได้ร่วมทางกับคุณ!”

“แน่นอน เรา ‘ร่วม’ ทางกันแน่”

เขาตอบอย่างสุภาพ ซ้ายยังก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

เบล แม่ผมแดงยิ้มรี้น ผิวหน้าและลำคอสีชมพูของหล่อน เกาะพราวไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็ก ๆ จากอากาศอบอ้าวและการเดินทาง ไม่ได้จับมือกับเขา เพียงแต่โบกมือให้ทักว่า

“ไฮ!...มิสเตอร์ ฮันเตอร์! วันนี้คุณดูแจ่มใสกว่าวันแรก ที่เราพบกันมาก”

“อำนาจดอลลาร์ของคุณ มันทำความแฉ่มใสให้ผมไม่เลว
ที่เดียวแหละ!”

เขาตอบปนหัวเราะในทันทีที่ที่หล่อนจบประโยค แล้วก็มอง
ไปทางคริส ผู้ซึ่งยังยืนหันหลังมองภูมิประเทศรอบตัวอยู่เหมือน
จะไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น หล่อนนั่งยืนสืสน้ำเงินรัดรูป และเสื้อ
ยัดว่าแขนเล็กคอห่อ สีเนื้อ มีแจ็กเกตเข้าชุดพาดอยู่บนไหล่
สิ่งที่หล่อนจ้องอยู่ในขณะนี้ ก็คือ ‘บ้านทาร์ซาน’ ที่ปลูกคร่อม
ระหว่างโขดหินใหญ่ และคาบต้นไม้ของเขา ต่อเมื่อหัวหน้า
คณะหันไปเรียกเบา ๆ หล่อนจึงหันกลับมาด้วยกิริยาอันเยือกเย็น
มีรอยยิ้มนิด ๆ อันเป็นบุคลิกเดิมอย่างที่เคยเห็น รพินทร์เป็น
ฝ่ายเดินเข้าไปทักก่อน หล่อนมองเขาอย่างพิลึก พุดเบา น้ำเสียง
ต่ำลึกลับว่า

“รู้สึกว่าคุณจะเป็นคนมีอารมณ์โรแมนติกมากนะ”

“หมายความว่ายังไง?”

หล่อนบ้วนปากไปยังตัวบ้านของเขา

“บ้านของคุณยังไงล่ะ ยังกะบ้านของโรบินสัน ครูโซ ั้น
แหละ ในเวลากลางคืน หลังคาห้องนอนที่มุงด้วยแฝกของคุณ
คงจะเลื่อนเปิด เพื่อดูดาวดูเดือนได้นะ”

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ

“ใช่! หลังคาห้องนอนผมเปิดได้ แต่น่าเสียดายที่ผมไม่
ได้เห็นดาวดวงไหนเลย เห็นแต่ดาวเทียมของพวกคุณกับขยะ
อวกาศลอยเต็มท้องฟ้าไปหมด มันทำลายบรรยากาศจริงๆ!”

คริสติน่า กรูบิลล์ เบิกตานิดหนึ่ง เชิดคอแข็ง แล้วยก
ไหล่ข้างหนึ่งขึ้นตามนิสัย

รพินทร์ไม่ได้สนใจอะไรอีกมองไปทางเชิดวุฒพ.ต.
หนุ่มแห่งกองทัพบกยืมให้เขาอย่างมิตรสนิทใจแล้วขยิบ
ตาให้นิดหนึ่งโดยไม่จำเป็นจะต้องทักทายอะไรกันทั้งสิ้น
นอกจากจะเดินเข้ามาโอบไหล่เขาไว้

7

**มีกรรณกรของ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์ ถัดตานนา
ด้วย 3-4 คน และคนเหล่านั้น กำลังล่าเหยื่อ
หีบห่อสัตว์กระด้าง ๆ บางอย่างบรรจุในหีบหนัง
และบางอย่างก็อยู่ในถุงทะเลบจากรก**

**เสียงนายอำเภอ เป็นคนบอกการให้คนของเขาเหล่านั้น
ช่วยกันขนล่าเหยื่อขึ้นไปก่อน สมิทฟอร์ดไม่ได้ที่จะล่าเหยื่อ
สัตว์ทะเลเหล่านั้น เขาไม่เห็นอะไรละเอียดนัก เพราะทุกสิ่ง
บรรจุอยู่ในหีบห่อดังกล่าว**

อย่างไรก็ตาม จากลักษณะการแพ็คของและวัตถุหีบห่อ
ที่บรรจุมาเขารู้สึกว่านายจ้างอเมริกันกลุ่มนี้มีความชำนาญพอใช้
ในด้านการบรรจุสิ่งของเพื่อจะออกเดินทางอย่างไม่รู้อนาคต
เพราะทุกหีบห่อแน่นหนาแข็งแรง และเหมาะกับการ
หอบหิ้ว หรือแบกก็นไปอย่างสมบุกสมบันยิ่ง

ดร.สแตนลีย์ ไปช่วยควบคุมบงการในการเคลื่อนย้ายสิ่งของลงจากรถอีกคันหนึ่งอย่างใกล้ชิด โดยคอยเตือนให้พวกกรรมกรระมัดระวังในการขนสัมภาระบางส่วน รพินทร์ยังไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่ยืนดูอยู่เฉยๆ พ.ต.เชิดวุธแอบเข้ามากระซิบกับเขาว่า

“มีวิทยุรับส่งแรงสูง กับอุปกรณ์จำเป็นบางอย่างในการตรวจค้นหากัมมันตภาพรังสี ซึ่งจะต้องระมัดระวังมากครับ ในการเคลื่อนย้ายของที่จะต้องประทับประคองเหล่านี้ น้ำหนักไม่มากนัก ผมเองก็ได้คำแนะนำ และตรวจสอบสัมภาระที่พวกเขาจะเอาไปกันอยู่แล้ว โดยไม่ให้เกินพิกัด แต่ถึงอย่างไรก็ยังรู้สึกว่ามันค่อนข้างจะมากอยู่ดีนั่นแหละ”

รพินทร์คำชะวอนด้วยสายตาคร่าวๆ แล้วยิ้มเลียนๆ

“อะไรก็ตามเถิดครับ อย่าให้เกินกำลังของคน 10 คน ที่จะแบกหามไปได้ก็แล้วกัน ผมจัดลูกหาบไว้แล้ว 10 คน ถ้าหาบของก็ได้ 5 คู่พอดี กำลังคนที่มีมากกว่านี้ มันจะเอิกเกริกและเกะกะเกินไป”

“ประเดี๋ยวพอได้โอกาสคุณลองขอตรวจดูอีกทีซิครับ ว่าจะมีอะไรที่ตัดออกไปได้บ้าง ในสิ่งที่คุณเห็นว่าไม่จำเป็น ยกเว้นอุปกรณ์ทางเทคนิค แต่ผมสังเกตดูจากการจัดของของพวกนี้ ก็พอจะทราบได้บ้างว่า พวกนี้ไม่เลวนักหรอก รัฐบาลของเขาคัดตัวมาถูกต้องแล้วเพราะเข้าใจในเรื่องการเดินป่าได้ดีมากผู้หญิงสองคนนั้นก็เข้าใจว่าคงไม่เป็นภาระอะไรมากนัก เพราะคล่องตัวมาก”

“สาธุ! ขอให้เป็นอย่างคุณเชิดวุธบอกเถิดครับ ผมจะสะดวกปลอดภัยขึ้นอีกมาก ว่าแต่ว่าผมมีสิทธิ์ที่จะตรวจเช็คของเหล่านั้นหรือครับ?”

“ยกเว้นจากอุปกรณ์จำเป็นทางเทคนิคแล้ว ผมได้พูดให้พวกนี้เข้าใจไว้ก่อนแล้วว่า คุณมีสิทธิ์ที่จะแนะนำได้ ว่าควรจะทำอะไรรอออกไปบ้าง ที่คุณเห็นว่าไม่จำเป็นเท่าที่ผมเห็นๆ เครื่องใช้ส่วนตัวของแต่ละคนก็ไม่มากนัก มีเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น รับรองให้คุณเบาใจได้ก่อนเลยว่า พวกนี้ไม่ได้จัดของแบบนักทศนาจรเพื่อแสวงหาความสำราญหรือฟุ่มเฟือยใดๆ ทั้งสิ้น แต่เป็นการเตรียมตัวเผชิญกับอนาคตอันยากลำบากที่สุด ทุกอย่างถูกย่อส่วน และเลือกสรรชนิดประหยัดน้ำหนักทั้งสิ้น ผมก็นึกไปไม่ถึงแต่แรกเหมือนกันว่าพวกนี้ จะ ‘เป็น’ ที่เดียวแหละ”

“ความจริงผมก็ไม่อยากจะไปยุ่งอะไรกับสัมภาระข้าวของของพวกเขาหรอกครับ และอยากจะทำให้พวกเขามีความสุข ความสะดวกสบายบ้างตามสมควร แต่ทุกสิ่งทุกอย่าง มันขึ้นอยู่กับน้ำหนักของ ซึ่งจะเป็นภาระของคนแบกหาม...”

รพินทร์พูดอย่างจริงใจ ขณะที่มองไปยังสแตนลีย์และคิธ ซึ่งช่วยกันควบคุมการขนลำเลียงของท้ายรถ

“นอกจากลูกหาบ 5 คู่ 10 คนแล้ว ผมยังมีพรานของผมอีก 4 คน ที่พอจะช่วยแบกช่วยสะพายได้อีก แต่ 4 คนนี้จะต้องไม่รับน้ำหนักมากเกินไปนักเพราะพวกเขาจะต้องทำหน้าที่พรานคุ้มกันด้วย...ง่า...ได้ยืนยันว่ามีเครื่องรับส่งวิทยุมาด้วยหรือครับ?”

“ใช่ หนึ่งเครื่อง สำหรับติดต่อกับศูนย์บังคับการพร้อมอะไหล่ทุกชิ้น มันเป็นเครื่องไม่ใหญ่โตนัก เล็กนิดเดียวเสียด้วย

ซ้ำ เป็นวิทยุพิเศษแบบจารกรรมโดยตรง ผมไม่ทราบสมรรถนะของมัน แต่แน่ใจว่ารัศมีไกลมาก นอกจากนั้นก็ดูเหมือนจะมีวิทยุเล็กๆ แบบวอล์คกี้ ทอล์คกี้ แต่ย่อส่วนลงไปอีก ติดสำรองมาด้วย สำหรับถ้าจำเป็นจะต้องแยกทางกันห่างไกลออกไปก็จะแจกไว้เพื่อให้ติดต่อกันได้ ผมก็พอจะทราบแค่นี้แหละ นอกนั้นเป็นอุปกรณ์ทางเทคนิคโดยตรง ซึ่งผมไม่ทราบว่ามီးอะไรบ้าง และใช้ในการอะไร”

จอมพรานหรีตาลง แผ่วเสียงลงเป็นกระซิบ

“คุณเชิดวุธแน่ใจหรือครับว่า วิทยุที่พวกนี้นำมาด้วย จะใช้ติดต่อกับศูนย์บังคับการได้ตลอดเวลา”

นายทหารหนุ่มมองหน้าเขา

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่เครื่องมือเครื่องใช้ที่พวกนี้นำมาใช้ในงานนี้ก็แปลว่าจะต้องเป็นสุดยอดของเขาแล้วอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าขีดสุด ขนาดดวงจันทร์ เขาก็เคยไปเหยียบมาได้แล้ว เรื่องแค่นี้มันขี้ปะติ๋วไม่ใช่หรือ”

รพินทร์ยิ้มนิด ๆ

“ครับ มันอาจเป็นเรื่อง ‘ขี้ปะติ๋ว’ สำหรับความนึกคิดของพวกเขา แต่เขาจะรู้เองว่าบนพื้นพิภพโลก ที่เรียกว่าแพลนเน็ตเอิร์ธ ซึ่งพวกเขาอาศัยและคิดว่าสามารถครอบครองมันไว้ในอุ้งเท้าแล้วนี่แหละ ยังมีสิ่งลึกลับอีกหลายสิ่งหลายอย่างนัก ที่พวกเขาค้นคว้าไปยังไม่ถึง และไม่คาดฝันว่าจะเป็นไปได้ คุณเชิดวุธก็เคยทราบมาบ้างแล้วไม่ใช่หรือครับว่า บนผิวโลกของเราบางส่วนนี่แหละเรือดำน้ำประมานูหรือเครื่องบินของเขาหลายต่อหลายลำแล้ว สูญหายไปเสียเฉย ๆ โดยตามร่องรอยไม่พบ

เลย ว่ามันหายไปได้อย่างไร และพวกเขาก็ยังงงกันอยู่ ค้นคว้าหาสาเหตุตำแหน่งแห่งที่ไม่ได้ กลายเป็นความลึลับอยู่ ทุกวันนี้ เขตที่เครื่องมือเครื่องใช้ทางวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าที่สุด ของพวกเขาสูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอยนั้น มันเป็นเขต ‘ปลอด’ เป็น ‘แดนสนธยา’ ที่วิทยาศาสตร์ของพวกเขาเอื้อม เข้าไปไม่ถึงอุ้งหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า หรือจะพูดให้ตรงก็คือ ธรรมชาติยิ่งใหญ่มีอิทธิพลอยู่เหนือวิทยาศาสตร์ แม้จะไม่ เสมอไปนัก แต่ก็บางโอกาส”

เชิดวุธยังคงจ้องหน้าเขาอยู่เช่นนั้น อึ้งไปครู่

“คุณพูดน่าคิดนะ รพินทร์ และสิ่งที่คุณยกตัวอย่างมา เกี่ยวกับเรือดำน้ำปรมาณูที่ดำแล้วหายไปอย่างลึกลับ ค้นหาไม่ พบ ไม่ได้ร่องรอยอะไรเลย มันก็เป็นอุทาหรณ์ให้เห็นชัดอยู่ เหมือนกัน คุณคิดว่าปี 52 ลำนั้น และนิวเคลียร์ 10 เมกะตัน ลูกนั้น ที่เรากำลังจะออกติดตาม อาจจะหลงหายเข้าไปในเขต ‘ปลอด’ หรือ ‘แดนสนธยา’ อย่างที่คุณว่าหรือ?”

พรานใหญ่สั่นศีรษะช้า ๆ

“ผมก็ยังไม่แน่ใจ หรือกลัวพูดอะไรนักหรอกครับ นี่เรา พูดกันเองระหว่างสองคนก็แล้วกัน คุณลองคิดดู เครื่องบินตก ระเบิดหาย ซาติอย่างอเมริกันนะหรือ จะค้นหาตำแหน่งตกที่ แน่นนอนของมันไม่ได้ จนถึงกับยอมลงทุนออกป่าเดินด้วยเท้า และมาว่าจ้างพรานอย่างผมให้นำทาง มันจะต้องมีอะไรลึลับ เหนือวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของพวกเขาซ่อนเร้นอยู่แน่ ๆ ไม่งั้น ทำไมพวกนี้ถึงจะตรวจทางอากาศไม่พบ ต้องลงทุนเดินดงตาม ค้นหากันแบบนี้”

อีกฝ่ายหนึ่งขมวดคิ้ว แล้วเม้มริมฝีปาก พยักหน้าช้า ๆ

“ฮือม จริงซินะ...ทำไมพวกนี้ถึงค้นหาทางอากาศไม่พบ
ทั้ง ๆ ที่เครื่องมือพร้อมหมดทุกอย่าง แต่นี่เขาก็พิสูจน์ให้เราเห็น
แล้วว่า พวกเขาได้พยายามกันทุกวิธีทาง เมื่อตรวจทางอากาศ
ไม่ได้ก็บุกบันตรวจทางภาคพื้นดิน โดยมาติดต่อกับคุณในฐานะ
ที่ชื่อเสียงคุณก็บรรลือก้องไปทั่วว่า เป็นเจ้าแห่งอาณาจักรไพร
ที่เต็มไปด้วยความลึลัมมหัศจรรย์ ยูเอส แอร์ฟอร์ซ ทั้งหมด หมด
ปัญญาที่หาตำแหน่งตกของเครื่องบินลำนั้นได้แล้ว เขาก็อาจคิด
ว่า มันไม่แน่เหมือนกัน ถ้าพรานชौरพินท์ ไพรวลย์ นำด้นด้น
หาทางภาคพื้นดินอาจพบก็ได้ ผมแน่ใจว่าพวกเขาคงจะเฉลียว
คิดถึงเรื่องอาถรรพณ์ลึลัมนี้เหมือนกัน ถึงได้บุกบันมาพบคุณ
เพื่อเป็นการแก้อาถรรพณ์แก้เคล็ด พวกนี้โง่เมื่อไหร่ คุณไม่คิด
ในข้อนี้บ้างหรือ”

คำพูดของเชิดวุธ ทำเอารพินท์อึ้งไปบ้าง สองชายคุย
กันในลักษณะซุบซิบ หยั่งซึ่งถึงพื้นฐานจิตใจ และระดับความ
นึกคิดของกันและกันได้อย่างรวดเร็ว

“เป็นความลับไหมครับ ถ้าผมจะถามคุณเชิดวุธเป็นการ
ส่วนตัวว่า ศูนย์บังคับการ หรือศูนย์บัญชาการค้นหาที่พวกนี้จะ
ใช้วิทยุติดต่อกันอยู่ที่ไหน?”

นายทหารหนุ่มจับมือจอมพรานบีบแน่น กระซิบ

“ผมไม่มีความลับอะไรสำหรับคุณหรอก รพินท์ ถึง
อย่างไรเราก็ร่วมเป็นร่วมตายกันแล้ว และคุณก็เป็นคนมีการ
ศึกษาดีคนหนึ่ง อาจดีกว่าผมเสียอีกในหลาย ๆ ด้าน ผมเองก็
ไม่ทราบแน่เหมือนกันว่า ศูนย์บังคับการที่พวกนี้จะใช้วิทยุติดต่อ

อยู่ที่ไหนแน่...อาจสถานีเรดาร์แห่งใดแห่งหนึ่งที่พวกเขาเข้ามา
ตั้งกลาดเกลื่อนอยู่ในบ้านเราทุกวันนี้...อาจที่สถานทูตชาติของ
เขาซึ่งอยู่ในกรุงเทพ หรือ อาจวอชิงตันโดยตรงก็ได้ แต่เท่าที่ผม
พอจะระแคะระคายมาบ้างนั้น...”

เชิดวุธแผ่วเสียงลงไปอีก ชำเลียงไปรอบตัวอย่างไม่ไว้วาง
ใจ พอเห็นอเมริกันทั้งสี่คนยืนอยู่ห่างออกไป และกำลังยืน
สนทนาอยู่กับท่านนายพลผู้เป็นบิดาและนายอำพล ก็กระซิบ
ต่อมา

“นับตั้งแต่พวกนี้ออกเดินทางมาพบคุณที่นี่จะมีเครื่องบิน
จารกรรมแบบทันสมัยที่สุดของกองทัพอากาศอเมริกัน มีเพดาน
บินสูงลิบชนิดที่เรดาร์จับไม่ได้ จะเริ่มทำการบินวนเวียนอยู่เหนือ
เอเซียแถบนี้ทั้งหมด...”

พร้อมกับพูด เขาพยักหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้า

“ขณะนี้มันอาจกำลังบินอยู่บนหัวเรานี้ก็ได้ วิทยูที่พวกนี้
จะติดต่อ จะส่งตรงขึ้นไปยังเครื่องบินจารกรรมที่ผลัดเปลี่ยน
กันร่อนอยู่ยังเพดานสูงสุดนั้นเป็นจุดแรกเพื่อรายงานผล และ
เครื่องบินจารกรรม อันมีลักษณะเป็นเครื่องบินปีศาจลำนั้น ก็
จะเป็นสถานีลอยถ่ายทอดเสียงรายงาน หรือรับคำสั่งจากศูนย์
บังคับการ เพื่อติดต่อสั่งการลงมายังภาคพื้นดินอีกทีหนึ่ง ซึ่ง
มันสามารถจะส่งถึงวอชิงตันที่เดียวจากการถ่ายทอดแบบนี้”

รพินทร์ตะลึง อุทานแผ่ว

“โอ้ ไฮ! แบบนี้เลยหรือครับ”

“บอกแล้วว่าเท่าที่ผมรู้มา คุณเฉยๆ เสียนะ ไม่ต้องไป
ถามพวกเขา หรือแสดงว่ารู้อะไรทั้งสิ้น มันเป็นความลับที่สุด

ของพวกเขา ผมถึงได้บอกแล้วว่า ทุกฝีก้าวอย่างที่คุณจะนำพวกนี้ไปทางศูนย์บังคับการจะรู้การเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา トラบเท่าที่วิทยุยังติดต่อได้ ขอให้คุณสังเกตให้ดีเถอะ ภายในคืนนี้แหละ จะต้องมีการรายงานวิทยุเป็นครั้งแรก ภายในบ้านพักของคุณก่อนออกเดินทาง และจะรายงานหรือติดต่อกันไปทุกระยะทีเดียว เจ้าคือนั้น นอกจากจะเป็นผู้ชำนาญในทางการบินแล้วยังมาทำหน้าที่ครั้งนี้ฐานะพนักงานวิทยุ แต่ผมว่าเราคงฟังเขาไม่รู้เรื่องหรอก การติดต่อทุกชนิดคงพูดเป็นรหัสทั้งหมด และผมเชื่อว่าทั้งสี่คน ถ้าจำเป็นก็จะสามารถใช้รหัสติดต่อกับศูนย์บังคับการได้ทั้งสิ้น ไม่ผูกขาดว่าจะต้องเป็นคือนคนเดียวหรอก สี่คนพวกนี้ แม้จะมีหน้าตาเป็นผู้เชี่ยวชาญแยกไปคนละแขนง เช่นไรบ้างก็ตามแต่เชื่อเถอะว่าล้วนเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นยอด และนักจารกรรมประเภทหัวกะทิทั้งสิ้น ถึงแม่สองสาวนั้นก็เถอะอย่าชะล่าใจประมาทเป็นอันขาด ไม่แน่จริง รัฐบาลของเขาคงไม่คัดตัวส่งมาในงานนี้โดยเฉพาะหรอก และที่ผมยังไม่แน่ใจอยู่ในขณะนี้ก็คือ อาจมี ‘สื่อ’ อะไรสักอย่าง แฝงซ่อนอยู่ในตัวพวกเขาหรือไม่ โดยการติดตัวอยู่ในลักษณะวัตถุเล็กๆ และสื่อชนิดนี้แหละ ที่เรดาร์จากเครื่องบินจารกรรมอันควบคุมอยู่เหนืออากาศสามารถจะบอกได้ว่า คนทั้งสี่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ในแถบใดบ้าง โดยอาจปรากฏเป็นจุดอยู่ในจอเรดาร์เครื่องบิน ซึ่งเห็นลิบวนเวียนอยู่ ไม่ต้องห่วงหรอกว่า พวกนี้จะไม่ใช้เครื่องมือเครื่องมือที่ทันสมัยที่สุดเท่าที่จะมียู่ และจะไม่ยอมให้เรารู้เกี่ยวกับอุปกรณ์เหล่านี้เลย ว่าอะไรใช้ประโยชน์อย่างไรบ้าง”

จอมพรานยักษ์ไหล่นิดหนึ่ง

“ก็ไม่จำเป็นที่เราจะต้องรู้ไม่ใช่หรือครับ หน้าทีของผมก็คือนำทาง หน้าทีของคุณ ก็คือติดตามมาด้วยในฐานะตัวแทนของรัฐบาลไทย ส่วนหน้าทีของเขาก็คือถูกระเบิด ผมภาวนาให้อุปกรณ์ทางเทคนิคของพวกเขาจงทำงานอย่างได้ผลเถิด เพราะทางฝ่ายเราก็มีวัตถุประสงค์ที่จะให้เขาค้นพบและกู้คืนไปให้ได้อยู่แล้ว...ขอบคุณครับ ที่กรุณาบอกอะไรให้ผมได้ทราบไว้บ้าง ผมคิดไปไม่ถึงจริงๆ เพราะถึงแม้ผมจะมีพื้นฐานการศึกษามาบ้าง แต่ผมก็หมกตัวอยู่ในป่าเสียนาน จะเรียกว่าคนป่าโง่ๆ คนหนึ่งก็ได้ ไม่ทราบหรือกว่าโลกภายนอกเขารุดหน้ากันไปถึงไหนแล้ว และก็นึกไม่ถึงมาก่อนเลยว่า ชีวิตพรานไพรอย่างผม จะต้องมีหน้าที่เกี่ยวข้องเรื่องสำคัญถึงเพียงนี้”

ทั้งสองหยุดชะงักการพูดลงเพียงแค่นั้น เมื่อเบลเดินปรีเข้ามาหาพร้อมกับยิ้ม และส่งเสียงใสแห้วเรีงร่ามาว่า

“สองคนนี่มายืนพลอดรักอะไรไม่ทราบ ?”

เชิดวุธหัวเราะ

“เราไม่ได้เป็นโฮโมฯ หรือก เบล...พรานใหญ่กำลังสงสัยว่า ในจำนวนหีบห่อสัมภาระของพวกเขาคุณ ที่ขนกันมามากมายเหล่านั้นะ มีน้ำดื่มมาด้วยกี่ขวด”

แม่ผมแดง ออกตระหง่านเงื่อมราวกับ ‘ถันพระอุมา’ ที่รพินทร์เคยปีนผ่านมาแล้วหันขวับมามองเขาแล้วทำตาโต แหม่มสาวผู้นี้ดีอยู่อย่าง ที่สีหน้าระรื่นแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา

“อย่ากังวลไปเลย มิสเตอร์ฮันเตอร์”

หล่อนเรียกเขาเช่นนี้มาสองครั้งแล้ว ทำให้รพินทร์อดที่จะคิดถึงมาเรียไม่ได้

“เราจะดื่มแชมเปญในที่หนึ่ง ดื่มไวน์ในที่หนึ่ง ดื่มน้ำกรองในที่หนึ่ง ดื่มน้ำที่ขังอยู่ตามพื้นดินอีกที่หนึ่ง และท้ายที่สุดในการเดินทางครั้งนี้ แม้จะไม่พบแหล่งน้ำเลย เราก็มีสารเคมีที่จะบรรเทาความกระหายน้ำได้ รวมทั้งอาหารสำเร็จรูปเม็ดขนาดยาคุมกำเนิดเท่านั้น ขอให้จำเป็นเสียก่อนเถอะ”

“วิเศษจริง ผมขอแสดงความยินดีด้วยอย่างยิ่ง ถ้าคุณคิดและเตรียมการได้ถูกต้องเช่นนั้น”

รพินทร์บอก แต่เชิดวุธถามหน้าตายว่า

“อ้อ! แล้วยาเม็ดคุมกำเนิดละ คุณเตรียมมาก็ແฉง”

เบลเบิกตาโตอีกครั้ง แล้วหัวเราะเกี้ยว ร้องลั่นออกมาว่า

“สตวิปิต!...กินทำไมให้เสียเวลา จินดาเข้มเดี๋ยวก็คุ้มกันไปได้หลายเดือน”

ลักษณะของเชิดวุธสนิทสนมคุ้นเคยกับอเมริกันเหล่านี้เป็นอย่างดี สังเกตจากการพูดจา

“อ้อ! ลืมบอกไปว่าคุณเป็นหมอยอยู่แล้ว...ดี! จะได้หายห่วง”

“ห่วง?...”

หม่อมผมสีแดงร้องเอ็ดปนหัวเราะออกมาอีก

“ใครจะต้องห่วง และห่วงเรื่องอะไร?”

“เปล่าหรอก ผมพูดอะไรส่งเดชขี้ตนเองแหละ ฟอร์ เกทอิท!”

เบลห่อไหล่หัวเราะะ เอื้อมมือมาปลักอกเชิดวุธเบา ๆ

“เด็กน้อยเอ๋ย ...เรานะอายุเท่าไร? สามสิบแล้วยัง?”

“อายุกับน้ำหนักผมไม่เคยเกี่ยงใครเลย”

“วื๊อท ดู ยู มึน?”

เชิดวุธซ่อนยิ้ม โบกมือ ทำเสียงหนัก ๆ ในลำคอ

“โอ้ว! โน! นื๊อทธิ่ง!...”

หม่อมสาวผู้มีเสน่ห์ในความร่าเริงหันไปทางรพินทร์ผู้ยืนสงบอยู่ บอกว่า

“เชิดวุธเป็นเด็กชนที่น่านรักพอใช้ เขาทำให้ฉันหัวเราะได้ตลอดเวลา บางทีอยากจะทำอะไรที่เดียวแหวะที่รัฐบาลคุณเลือกเขาให้เป็นตัวแทนมา บรรยากาศในการเดินทางจะคลายความตึงเครียดลงมาก ที่มีเขาช่วยมาด้วย”

“ตรงข้าม มันน่าจะตึงเครียดจนระเบิดตูมเลยก็ได้ ถ้าบังเอิญคิดเห็นผมจวบคุณเข้า”

เชิดวุธรีบยื่นหน้าเข้ามากระซิบบอกโดยเร็ว

หล่อนเอียงคอ กะพริบตานิดหนึ่งแล้วว่า

“คุณเข้าใจยังงี้ นึกว่าฉันเป็นอะไรกับคิธังนี่?...เราเป็นแต่เพียงเพื่อนร่วมงานกันเท่านั้น จะบอกให้ก็ได้ คิธแต่งงานแล้ว มีลูก 3 คน คนโตอายุ 14 ปีแล้ว ครอบครัวเขาอยู่ไอดาโฮ ฉันรู้จักกับภรรยาของเขาดี”

“โอ๊ะโอ...ข่าวดี ผมเพิ่งรู้ แต่น่าเสียดายที่ภรรยาของเขาไม่ได้มาด้วย”

“เขาชอบพูดเล่นอะไรเหลวไหลอย่างนี้เสมอ...”

เบลหันมาพูดกับพรานใหญ่อีกครั้ง

“...ว่าแต่คุณเถอะ รพินทร์ ท่าทางคุณเป็นคนเคร่งเครียด ยึดยากเหลือเกิน ถ้าคุณช่างพูดกว่านี้อีกสักนิดพวกเราจะรู้สึก เป็นสุขในการเดินทางครั้งนี้อีกมาก”

“ความเคร่งเครียดของผม หมายถึงการปฏิบัติหน้าที่อย่าง จริงจัง การยึดยาก หมายถึงปราศจากเลศนัยหรือแฝงอุบาย กลบเกลื่อน ส่วนการไม่ช่างพูด คุณก็ควรจะเข้าใจได้ว่า ผมจะ ไม่ถามอะไรในสิ่งที่คุณอาจไม่ต้องการให้ถาม”

“ตายละ!” คราวนี้หล่อนอุทานเสียงเบากับเชิดวุธ ทำ หน้ายังไม่สบายใจ

“...ชายคนนี้เป็นคนน่ากลัวจริงๆต่อไปนี้นั้นเห็นจะไม่กล้า พูดอะไรกับเขาโดยไม่จำเป็นอีกแล้ว ทุกประโยคถ้อยคำของเขา จะไม่เปิดโอกาสให้เราหลวมตัวเลย เพราะจะย้อนเกล็ดเสียด แทงด้วยวาจาคมกริบมาทุกที ท่าทางเขาไม่ชอบพวกเราเอาเสีย จริงๆ”

“ผมขออภัย .มิสมัวร์...” รพินทร์ยิ้มอ่อนโยน ก้มศีรษะให้

“ผมไม่ได้มีเจตนาอย่างที่คุณเข้าใจเลยต่อไปคุณจะทราบ เองว่า ผมเป็นมิตรกับทุกคนที่ปรารถนาในความเป็นมิตรกับผม และไม่เคยทรยศหักหลังใครทั้งสิ้น อาชีพ และการทำงานอยู่ กลางป่ากลางดงอย่างผม บางทีมันก็ทำให้ผมต้องกลืนกับสภาพ สิ่งแวดล้อมไปโดยไม่รู้ตัว เหมือนๆ กับพวกคนเถื่อนทั้งหลาย โปรดอย่าได้ถือสาอะไรเลย ในป่าลึก ผมอาจทำให้พวกคุณมี อารมณ์ครั้นเคร่งได้มากทีเดียว ผมจะพยายาม อ้อ! โหน่นแ่นะ เพื่อนของคุณพากันเดินมาที่นี่แล้ว”

หัวหน้าคณะ คือ และคริสติน่าเดินรวมกลุ่มกันเข้ามาที่สามคนยืนอยู่ แล้วแม่ผมทอง ลักษณะเหมือนภูเขาน้ำแข็งก็เอ่ยขึ้นเสียงชาเย็นว่า

“สัมภาระทั้งหมด เราลำเลียงขึ้นไปบนที่พักของคุณหมดแล้ว ว่าแต่เจ้าของบ้าน จะไม่เชิญเราขึ้นไปบนนั้นบ้างหรือ?”

พรานใหญ่ก็มิระหว่าให้ทุกคนอีกครั้ง แล้วเอ่ยเรียบๆ ว่า “เชิญครับ! เชิญทุกท่านขึ้นไปบนนั้นเถิด อาจคับแคบ รุงรังอยู่สักหน่อย แต่ก็พอจะเป็นที่พักผ่อนแก่ทุกท่านได้สะดวกสบายพอสมควร ผมอยากจะให้พวกท่านอาบน้ำ พักผ่อนกันเสียก่อน ตามสบาย ผมจัดห้องไว้ให้แล้ว และเวลา 18.30 น. เราจะร่วมรับประทานอาหารเย็นด้วยกัน หลังจากนั้นก็จะหารือในรายละเอียดต่างๆ และผมจะแนะนำให้อู้จักกับผู้ร่วมเดินทางของเราทุกคนด้วย...โปรดตามผมมา”

กล่าวจบเขาก็ออกเดินนำหน้าไปก่อน และไปหยุดรออยู่ที่เชิงบันได ผายมือเชื้อเชิญให้ทุกคนทยอยกันขึ้นไป...

นายอำพล ทำหน้าที่แทนเจ้าของบ้านเดินนำขึ้นไปก่อนตามหลังด้วยท่านนายพลวิชัย ถัดไปก็เป็นหม่มสาวทั้งสองคน คือ และปิดหลังด้วยหัวหน้าคณะ ดร.สแตนลีย์ สำหรับเชิดวุธยังยืนเกาะบันไดอยู่ข้างๆ รพินทร์จ้องหน้าเขาด้วยสายตายิ้มๆ แล้วเอียงหน้าเข้ามากกระซิบ

“เบลเป็นคนขี้เล่นและเปิดเผย แต่แม่คริสนั่น ทำทางหยิ่งขริมเยือกอยู่ในผิวหน้าภายนอก เป็นคนที่กินลึกน่ากลั้วที่สุด”

“น่ากลัว”

รพินทร์แกลังถาม วางหน้าฉงนซื่อ ๆ

“ผมหมายถึงว่าภูเขาไฟที่มีหิมะคลุมนะครับ ผมว่าหล่อน น่าจะดุเดือดยิ่งกว่าเบลเสียอีกในเรื่องอย่างว่า”

จอมพรานเบิกตานิดหนึ่ง ซ่อนยิ้ม

“ถ้าเช่นนั้นคุณเชิดวุธก็ควรระวังตัวไว้บ้าง”

นายทหารหนุ่มหัวเราะ

“ผมนะไม่เป็นไรหรอกครับ ถ้าแม่ภูเขาไฟนั้นจะละลาย หิมะ พ่นถ้ำลาวามาทางผมเมื่อไหร่ละก็ สบายมาก แต่ผมห่วง คุณเสียมากกว่า คุณอาจไม่รู้ตัว ผมเห็นคริสแอบพิจารณาคุณ อยู่ตลอดเวลา ขณะที่คุณไม่รู้ตัว ตั้งแต่วันแรกแล้ว”

“ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกพิเศษอะไรไม่ใช่หรือครับ ในเมื่อผม เป็นพรานนำทางที่ทางฝ่ายเขาตกลงใจว่าจ้างเขาก็ต้องพิจารณา ผมให้ถั่วรอบคอบหน่อย ตามหลักของความไม่ประมาท”

เชิดวุธตบไหล่เขาอย่างถือนิท ยานคาง

“มันจะไม่ใช่ออย่างนั้นนะซี คุณรพินทร์...ไ้ผมนะไม่ห่วง อะไรหรอก กลัวคุณจะยุ่งยากลำบากใจ นอกเหนือไปจากมัค-
คุเทศก์เท่านั้น”

บนเรือนนายอำพลช่วยแบ่งเบาภาระสำหรับรพินทร์
ลงได้เป็นอย่างมาก ในการให้การรับรองคณะนายจ้างอเมริกัน และท่านนายพล เขาจัดห้องสำรองห้องใหญ่ ซึ่งเคยใช้รับรอง คณะของคุณชายเชษฐาไว้ให้แก่คนชุดนั้นเรียบร้อยแล้ว เพียง

แต่ซื้บอก และแนะนำอะไรเพียงเล็กน้อย คณะนายจ้างชุดใหม่ และท่านนายพลกับบุตรชายก็สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และคุ้นเคยกับสถานที่อย่างรวดเร็ว ผิดคาดเล็กน้อยเสียด้วยซ้ำ ที่อเมริกาชุดนั้นคล่องตัว และง่ายต่อทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่มีอะไรจะต้องหนักใจ ไม่มีใครแสดงถึงความสำรวย เป็นอยู่ยาก หรือว่ามีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น

มันพิสูจน์ให้เห็นชัดว่า คนชุดนี้ได้รับการฝึกปรือมาอย่างดีแล้ว ต่อภาวะอันยากเย็นแร้นแค้นทุกชนิด ดีไม่ดี อาจเคยผ่านการรบในป่ามาแล้วด้วยซ้ำไป

รพินทร์ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับก่อนเวลาจำเป็น เขาปล่อยให้คนเหล่านั้นพักผ่อน และจัดเตรียมข้าวของกันตามลำพัง โดยมีนายอำพลเป็นตัวแทนทางฝ่ายเขาอำนวยความสะดวกอยู่ ตนเองไปสั่งงานพวกผู้หญิงอันเป็นลูกบ้านประมาณ 5-6 คน ที่เกณฑ์มาให้ช่วยจัดทำอาหารค่ำซึ่งสำหรับมือแรกที่หนองน้ำแห่งนี้เปรียบเสมือนบ้านของเขาเองนี้ก็เจตนาที่จะรับรองกันให้เต็มที่ มันก็แค่มือเดียวเท่านั้นก่อนหน้าที่จะพาออกไปกิน ‘ข้าวลิง’ กันในป่า (ถ้าจำเป็น) ก่อน 6 โมงเย็นเล็กน้อย เขาเห็นคริสกับเบลเดินเข้าห้องน้ำไปด้วยกัน พักใหญ่ก็กลับออกมา ส่วนผู้ชายทุกคน ไม่มีใครสนใจที่จะอาบน้ำ

ก่อนอาหารจะถูกลำเลียงขึ้นตั้งโต๊ะ นายอำพลให้เด็กมาตามเข้าไปพบในห้องของคณะนายจ้าง เมื่อก้าวเข้าไปเขาเห็นทุกคนนั่งเกะกะกันอยู่บนกองสัมภาระหีบห่อ โดยเฉพาะคริสกับเบล พลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเรียบร้อยแล้ว กำลังคั่นของส่วนตัวภายในถุงทะเลของแต่ละคน คือจัดการอยู่กับเครื่องรับ

วิทยุ ซึ่งมีขนาดใหญ่ไม่เกินเครื่องพิมพ์ดีดแบบตั้งโต๊ะ ซึ่งบัดนี้เสาอากาศของมันกลายเป็นเส้นสามแฉก มีส่วนยาวเพียงเส้นละไม่เกิน 1 ศอก เสียงคลื่นรบกวนอยู่โครกคราก ดูเหมือนคือกำลังทดลองเสียงอยู่ และปิดเครื่องนั้นลงทันทีเมื่อพรานใหญ่ก้าวหน้าเข้ามา

เซิดวุธไม่ได้ยุ่งกับใคร แต่ทดลองประทับไรเฟิล ซาไก .375 แม็กฯ สองคู่ศูนย์กลิ้งออกไปทางหน้าต่าง นายอำพลกับท่านเจ้ากรมชำนั้น นั่งสนทนากันอยู่ที่เก้าอี้หวายชุดเล็ก ๆ ในห้อง

สแตนลีย์ยิ้มกว้างขวางให้กับเขา ส่งกระดาษขนาดฟูล-สแน๊ป มีตัวพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษให้

“นี่เป็นรายการบัญชีสัมภาระทั้งหมดที่เราจะนำติดตัวไปด้วย คุณตรวจดูได้ และเราพร้อมที่จะฟังคำแนะนำจากคุณ ในกรณีที่ถ้าหากคุณเห็นว่าไม่จำเป็น และต้องการจะตัดออก”

พรานใหญ่รับบัญชีนั้นมาตรวจดูคร่าว ๆ อย่างไม่สนใจอะไรนัก แล้วมองไปทางกองสัมภาระทั้งหมดด้วยสายตาผ่าน ๆ

“ซึ่งน้ำหนักแล้วหรือยังครับ ทั้งหมดรวมกันแล้วหนักเท่าไร?”

“ประมาณ 650 ปอนด์ จะเกินไปบ้างก็ไม่กี่ปอนด์”

รพินทร์คำนวณอย่างรวดเร็ว แล้วก็ศีรษะลง

“เอาละครับ ผมคิดว่าคงไม่มีอะไรจะต้องตัดออกไปหรอก สำหรับน้ำหนักของขนาดนี้ ลูกหาบของเรามีอยู่ 5 คู่ คู่หนึ่งจะเฉลี่ยน้ำหนักแบกหาบราว 130 ปอนด์ ก็พอจะหอบหิ้วกันไปได้

จุดสำคัญก็คือว่า กรุณาแบ่งเฉลี่ยน้ำหนักโดยแยกหีบห่อออกไปให้ได้น้ำหนัก 130 ปอนด์ต่อหนึ่งหีบห่อด้วย”

“เราก็ตั่งใจไว้แล้วเช่นนั้น ประเดี๋ยวเราจะจัดการแยกแพ็คของใหม่อีกครั้ง มีอะไรที่คุณจะแนะนำเราได้ ก็กรุณابอกเลย”

“ของส่วนกลาง หรือของที่ยังไม่จำเป็นจะต้องใช้อย่างฉุกเฉินรีบด่วนเอาเข้าหีบห่อรวมไว้ได้ แต่ทุกคนควรจะมีเครื่องหลังติดตัว สำหรับของจำเป็นที่จะต้องใช้ พวกคุณเตรียมเครื่องหลังเฉพาะตัวมาด้วยหรือเปล่า”

สแตนลีย์ ทำหน้างเล็กน้อย คริสผู้กำลังค้นของส่วนตัวของหล่อนออกมาของร้องถามมาต่ำๆ ว่า

“ทำไมพวกเราจะต้องมีเครื่องหลังด้วย ในเมื่อเรามีลูกหาบอยู่แล้ว และในบรรดาของที่เราจะแบ่งสรรหีบห่อออกไปเหล่านี้ ก็ไม่หนักหนาอะไรนักสำหรับคนของคุณ 5 คู่กับพรานพิเศษอีก 4 คน ที่จะช่วยแบกหามไปได้สบาย บอกก่อนล่วงหน้า พวกเราจะถือแต่ปืนเท่านั้น”

“ผม และคนของผม ไม่รังเกียจที่จะแบกหามสัมภาระของนายจ้างทั้งหมดหรอกครับ...”

เขาหันไปตอบแม่ภูเขาน้ำแข็ง แต่ดวงตาสีฟ้าวาววามซ่อนความร้อนแรงไว้ภายใต้ประกายเคร่งคองแก่เรียน คริสเป็นคนสวยคม ริมฝีปากบางเฉียบ ส่อลักษณะเจ้าอารมณ์ ขณะนี้หล่อนสวมเสื้อคลุมสั้นเหนือเข้าเล็กน้อย คาดหลวมๆ ไปด้วยสายรัดเอว เข้าหนึ่งยันพื้น อีกเข้าหนึ่งตั้งชันขึ้น รอยผ่าของเสื้อทำให้เห็นปลีขาอ่อนอวบ ผิวเป็นสีครีม สว่างโล่งลึก

เข้าไปจนกระทั่งเห็นแผนที่สดำสนิท ตัดกับผิว พราณใหญ่
เปลี่ยนสายตาไปยังหัวหน้าคณะตามเดิม

“แต่ที่ผมเตือนในข้อนี้ ก็เพื่อความสะดวกและปลอดภัย
ของพวกคุณเองทั้งหมด จริงอยู่ เราไปกันเป็นคณะ แต่ในป่า
อาจมีอุปัทวเหตุ ที่อาจทำให้พวกเราจำเป็นต้องแยกทางพลัด
พรากันได้ชั่วขณะเสมอ ระหว่างที่พลัดกันออกไปนี้แหละ ถ้า
หากพวกคุณไม่มีของจำเป็นติดตัวไว้บ้าง ก็จะต้องร้อน ผม
รับรองว่า ทางฝ่ายผมจะติดตามค้นหาตัวจนพบ แต่ยังไม่กล้า
รับรองว่าจะใช้เวลานานสักเท่าไรในการค้นหานั้น อาจชั่วโม่ง
เดียว หรืออาจข้ามคืนข้ามวันก็ได้ ในภาวะที่บังเอิญจำเป็นจะ
ต้องพลัดจากคณะออกไปนั้นแหละ คุณหรือคนใดคนหนึ่งที่หลง
แยกไป จะต้องช่วยเหลือตัวเองให้รอดก่อน ลำพังปีนกับกระสุน
สองอย่างมันไม่ช่วยได้หรอกครับ เครื่องหลังติดตัว บรรจุของ
ยังชีพเล็กๆ น้อยๆ น้ำหนักไม่มากนัก เพื่อสำหรับเตรียมพร้อม
ในกรณีที่ผมกล่าวนี้ จึงจำเป็นที่สุด มันก็ไม่มีน้ำหนักอะไรมาก
นัก”

“ฮือม้ จริงของคุณ...”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ครางออกมาเบาๆ เอา
มือเกาคาง เสียงนายอำพลกล่าวเสริมมาว่า

“เชื่อเขาเถิดครับรพินทร์มีประสบการณ์ในเรื่องนี้มาอย่าง
ดีที่สุด ข้อเสนอแนะของเขาเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติตามทั้งสิ้น”

“เขารอบคอบ และชำนาญในการเดินป่าเกินกว่าที่เราคิด
เสียอีก...”

เบลกล่าวเสียงใส อย่างเลื่อมใส

“แต่เสียใจจริง ๆ เราไม่มีเครื่องหลังมาด้วยเลย เพราะลืมคิดในเรื่องนี้ไปเสียอย่างสนิท และไม่คิดด้วยว่า เราจะต้องแยกหรือมีการปลัดกัน”

“การไม่แยกหรือไม่ปลัดกันได้ย่อมเป็นการดีที่สุดครับแต่เราจะไปประมาณการณ์ในแง่ดีไว้ก่อนไม่ได้ ป่าที่ผมจะนำไปไม่ว่าจะทิศทางใดก็ตาม มันอาจเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นได้เสมอ ในหลายกรณี ถึงพวกคุณจะไม่ได้เตรียมมากก็ไม่เป็นไร ทางด้านผมมีเตรียมไว้ให้พร้อมแล้ว”

อเมริกันทั้งสี่คนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก คือลูกชั้นยืน
“ดีมาก! ขอบคุณพระเจ้าที่เราเลือกคนไม่ผิดแล้ว ในการเดินทางครั้งนี้”

“ควรจะขอบคุณคุณอำพลเสียมากกว่าในการที่เขาจัดหาพรานนำทางชั้นเยี่ยมยอดที่สุดให้”

เชิดวุธบอกมาเปรย ๆ ขณะที่ยังเล็งศูนย์กล้องออกไปทางหน้าต่าง

“ถ้าฉันคุณจัดหาให้เราได้เลย สำหรับเครื่องหลังและบอกด้วยว่า มีอะไรบ้างที่เราควรจะได้ไว้ในนั้น”

รพินทร์ชะโงกหน้าออกไปนอกห้อง ตะโกนสั่งความ
อะไรกับหนึ่ง ในจำนวนพรานคู่ใจสี่คนของเขาที่บังเอิญเดินผ่านอยู่บนนอกชาน อึดใจเดียว เกิดก็โผล่เข้ามา พร้อมกับเครื่องหลังแบบสนามทำด้วยผ้าใบสีมอ ๆ 5 ใบ ค่อนข้างเก่าแต่สภาพยังเหนียวแน่นแข็งแรง เขารับมาส่งมอบให้แก่หัวหน้าคณะ

“พิจารณาเอาเองก็แล้วกันครับว่าพวกคุณมีความจำเป็นจะต้องใช้อะไรบ้างในกรณีที่เกิดหลงกับคณะ กล้องส่องทางไกล เข็มทิศ ยารักษาโรคชุดเล็ก ๆ อาหารประเภทเรชั่น หรืออาหารสำเร็จรูปที่จะประทังชีพสัก 2-3 วัน ปีนั่น.. ถ้าหากคุณมีติดตัวมาด้วย และลูกปืน ถ้าหากบรรจุลงไปในเครื่องหลัง จะสะดวกกว่าติดไว้ที่เข็มขัด ผ้าพลาสติก เชือก ใครคิดว่าอะไรจำเป็นสำหรับตัวเองก็บรรจุลงไป แบ่งจากสัมภาระกลางส่วนใหญ่ไปอย่างละเล็กละน้อย”

“เป็นความคิดที่ดีมาก!” เบลว่า
รพินทร์สั่นศีรษะช้า ๆ

“ไม่ใช่ความคิดหροก แต่ความที่เคยพบ เคยเผชิญมาแล้วต่างหาก...อีกอย่างหนึ่ง ถ้าผมตายไม่ผิดก็คือ พวกคุณคงมีเครื่องดื่มประเภทมีแอลกอฮอล์ติดมาด้วย?”

“ผมไม่ใช่นักดื่ม และไม่จำเป็นนัก...”

สแตนลีย์บอก

“แต่คือค่อนข้างจำเป็น คริสกับเบลดื่มบ้างเล็กน้อย”

“ก็แปลว่าต้องมีมาด้วย”

“นิดหน่อยเท่านั้น”

คริสตออบแทนทุกคนมา รพินทร์ไม่หันไปมองอีก เพราะ
เขากลับแม่ภูเขาน้ำแข็งจะโชว์ผิวในร่มผ้าให้เห็นอีก ไม่ว่า
จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม

“เอาละ จะนิดหน่อยหรือจะมากแค่ไหน มันก็อยู่ในพิกัด
น้ำหนักของทั้งหมดอยู่แล้ว ผมมีข้อเสนอแนะว่า ให้ถ่ายจากขวดที่
เป็นแก้วออกให้หมด และให้บรรจุลงไปในขวดพลาสติกแทน

เพื่อกันแตก และประหยัดน้ำหนักร ถ้าไม่ได้เตรียมมา ผมก็พร้อมที่จะจัดหาให้ ขอให้ขอดคิดไว้อีกนิดว่า บรั่นดีดูเหมือนจะจำเป็นสำหรับพวกคุณมากกว่าอย่างอื่นทั้งสิ้นสำหรับชุดเดินทาง ผมหวังว่าคงไม่ต้องแนะนำอะไรกันอีกเชื่อว่าทุกท่านคงจะทราบที่อยู่แล้ว สภาพป่าที่จะบุกไป มีทั้งทุ่งโล่ง ดงดิบ และต้องปีนเขา กลางวันร้อนจัด กลางคืนหนาวจัด และเราจะเดินกันอย่างหนัก”

“ข้อนั้นเราพอจะทราบล่วงหน้า และเตรียมมาให้เหมาะสมกับสภาพแล้ว ไม่ต้องห่วง ว่าแต่ว่า...”

หัวหน้าคณะหนึ่งชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนจะกล่าวแผ่วต่ำ

“คุณรับรองได้ไหมว่า พวกเราจะไม่เผชิญหน้ากับคนถืออาวุธ?”

จอมพรานยิ้มมุมปาก

“ก็ไม่แน่ครับ เราอาจเผชิญหน้ากับคนที่ถืออาวุธก็ได้ รับรองได้เฉพาะอาวุธที่‘คน’เหล่านั้นถืออย่างมากก็ไม่เกินแหลน หลาว ธนู หน้าไม้ ลูกดอกอาบยาพิษ และสิ่งมีคม แต่ไม่ใช่อาวุธปืน หรือวัตถุระเบิดอย่างแน่นอน ผมอยากทราบบ้างว่าพวกคุณใช้อาวุธอะไรติดตัวมาในครั้งนี้”

แทนคำตอบ คีธก็ลงไปที่ห่อผ้าใบสีเขียวห่อหนึ่งกระชาก เอ็ม 16 อันเป็นไรเฟิลอัตโนมัติขนาด 5.56 มม. สำหรับหน่วยพลร่มใช้ขึ้นมาจากเขา

คริสบอกมาว่า

“ทุกคนของฝ่ายเรา จะใช้อันนี้ มันเบาดีมากทั้งปืนและกระสุน”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ ก้มศีรษะอีกครั้ง

“ก็ดีครับ จะได้คล่องตัวขึ้นอีก แต่ขอทำความเข้าใจกันไว้ก่อนล่วงหน้า...”

“ทำความเข้าใจยังงัย?”

เบลกับคีธถามมาเกือบพร้อมกัน

“โปรดใช้ปืนชนิดนั้นไว้ป้องกันตัวเองในยามคับขันที่สุดเท่านั้น และโปรดอย่าใช้ยิงสัตว์ใหญ่โดยไม่จำเป็น และถ้าคนไหนคนใดเกิดหลงพลัดไป ขอให้ยังเป็นสัญญาณขึ้นฟ้าสามนัด โดยเว้นระยะห่างเป็นช่วงประมาณ 10 วินาทีต่อหนึ่งนัด แล้วหยุดอยู่กับที่ อย่าไปไหน ซึ่งทางฝ่ายผมจะรู้ทันทีว่า พวกคุณคนใดคนหนึ่งหลง และจะยิงปืนตอบในสัญญาณเดียวกันพร้อมทั้งออกติดตาม”

อเมริกันทั้งสี่คนหันมามองหน้ากันแล้วเหลียวไปดูเขาเป็นตาเดียว คีธขมวดคิ้ว พร้อมกับหัวเราะออกมาเสียงแปรง

“คุณคิดว่าเอ็ม 16 มีไว้สำหรับยิงเรียกเป็นสัญญาณหลงป่าเท่านั้นหรือ ผมได้ข่าวว่าคุณเป็นนายตำรวจตระเวนชายแดนมาก่อนไม่ใช่หรือ”

“ใช่ ผมเคยเป็นทั้งทหารและตำรวจนั่นแหละ”

“แล้วคุณไม่รู้านุภาพของมันหรือหหรือ ว่ามันรุนแรงขนาดไหน?”

“ผมก็พอจะรู้บ้างครับ ว่ามันรุนแรงมาก สำหรับสัตว์สองเท้าหนึ่งบางประเภทคน แต่เกรงว่ามันจะเบาไปหน่อยสำหรับสัตว์สี่เท้าหนึ่งหนา น้ำหนักตัวตั้งแต่ 2 ตันขึ้นไป และกรุณาอย่าบอกผมด้วยว่า พวกคุณเป็นนักแม่นปืนกันทุกคน

ผมเชื่อครับ ว่าทุกคนคงจะเป็นนักใช้ปืนชั้นเอ็กซเปิร์ตกันทั้งนั้น ขอความกรุณาว่า ถ้าพบสัตว์ใหญ่ไม่ว่าจะชนิดใด อย่าได้ไปทำร้ายมันก่อนเป็นอันขาด ไม่เห็นแก่ผม ก็นึกว่าเห็นแก่พระเจ้าก็แล้วกัน ถึงอย่างไรเราก็ไม่ได้คิดจะสู้รบกับใครทั้งสิ้น ไม่ว่าคนหรือสัตว์ เราต้องการเดินทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้เท่านั้น”

“คุณคิดว่าปืนของเราจะป้องกันตัวจากสัตว์ใหญ่ไม่ได้เลยรึ?”

เบลร้องถามมา

“ถ้าจำเป็น มันจะซาร์จเอาก็ต้องยิงครับ ดีกว่าจะกอดปืนไว้เฉย ๆ”

แม่ผมแดงหัวเราะชอบใจ หันไปบอกกับพรรคพวกว่า

“ชายคนนี้ไม่เลวทีเดียวแหละ ตลอดเวลา นับตั้งแต่พบกันวันแรกแล้ว เขาพูดอะไรให้เราต้องคิดหลายตลบอยู่เสมอ... สุกภาพ... ถ่อม... แต่แฝงแววเย้ยหยันเสียดสีเหน็บแนมอยู่ในทุกประโยค เขามีวิธีพูดให้เราารู้สึกเองว่าโง่อยู่ตลอดเวลา”

“นั่นคือลักษณะของคนฉลาดที่น่ากลัวทีเดียว แต่เราก็ต้องการคนฉลาดมาร่วมงานครั้งนี้ไม่ใช่หรือ”

คริสพูดเปรยดัง ๆ กับเพื่อนผมแดงของหล่อน

รพินทร์หน้าแดงด้วยความไม่พอใจ แต่ปรับสีหน้าลงสู่ปกติภาพโดยเร็ว หัวเราะ

“ผมต่างหากครับ ที่กำลังถูกพวกคุณสองคนเสียดสีเย้ยหยันเอาซึ่ง ๆ หน้า แต่ไม่เป็นไรหรอก ผมมีฐานะเป็นเพียงลูกจ้าง ถือพวกคุณทุกคนเสมือนนาย เพราะฉะนั้นนายของผมจะ

พูดวิจารณ์ผม ข้ามศีรษะไปมาอย่างไรบ้าง ผมก็ไม่ถือสาหรอก เพราะผมฟังภาษาอังกฤษไม่ออก”

“ฟังไม่ออกแล้วดันพูดตอบมาได้ยังไง?”

คริสติน่าถามมา แวตามีรอยยิ้ม

“คุณพูดอังกฤษ ผมพูดไทย บังเอิญมันมาสอดคล้อง ประสานข้อความกันได้ มันก็เป็นเรื่องของการบังเอิญ ดวงเรา จะต้องมาทำงานร่วมกัน และอาจตายด้วยกัน แม้จะพูดกันคนละภาษา พระเจ้าก็ช่วยบันดาลให้พูดสอดคล้องกันได้...เอาละครับ ผมให้เวลาพวกคุณอีก 10 นาที แล้วเราจะพบกันที่โต๊ะอาหาร”

จอมพรานยิ้มให้กับทุกคน แล้วหันกลับเดินออกจากห้องไป เชิดวุธถือไรเฟิลเดินตามออกมาทันตรงนอกชาน เรียกเขาไว้เบาๆ รพินทร์หยุด นายทหารหนุ่มเข้ามาถึงตัวหัวเราะ

“มันเป็นบ้าเลย รพินทร์ คุณตอบกับแม่สองคนนั้นอร่อยดีแท้ พนันได้ว่า ทั้งเบลและคริสชอบคุณมากที่สุดทีเดียว ตอนที่คุณเดินออกมา สองคนนั้นวิพากษ์วิจารณ์คุณกันใหญ่ หัวเราะกันคิกคัก เล่นเอาเจ้าศีธ ฮึดฮัด”

“ถ้าศีธจะฮึดฮัดละก็ ผมคิดว่าเขาฮึดฮัดกับคุณเชิดวุธเสียมากกว่า เพราะตอนที่อยู่ข้างล่าง ผมเห็นคุณเชิดวุธแอบสุนัขหยอกไก่ ลูบกันแม่ผมแดงเข้าให้ แล้วอีกทีหนึ่งทำเป็นเดินถอยหลังไปชนหน้าอกของแม่ผมทองเข้าจิ้งเบือเรอ คีธกับสแตนลีย์มองเห็นทั้งสองครั้งนั่นแหละ!”

“ตายहां! คุณเห็นอะไร?”

เชิดวุธร้องลั่น

“ไม่ได้ตั้งใจหรอกครับ แต่บังเอิญอาชีพอย่างผมต้องตาไวในสิ่งรอบตัวทุกอย่าง ถ้าตาไม่ดีเสียอย่างเดียว เสือขบหัว ไม่ก็ถูกช้างเหยียบ”

นายทหารหนุ่มหัวเราะก๊าก

“แนะนำอะไรใครต่อใครไปแล้ว ไม่เห็นแนะนำอะไรผมบ้างเลยนี่ ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป ขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์แล้ว”

“เอ้า! ถ้าจะฝากตัวเป็นลูกศิษย์ก็ยอมรับไว้...สิ่งที่จะแนะนำก็คือ ถอดศูนย์กล้องไรเฟิลกระบอกนี้คุณเสียเถิดครับ มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก ป่าทึบ ใช้ศูนย์กล้องไม่ทันการ ลัทธิร้ายที่จะพบมักพบในระยะประชิด เลี้ยวทางด้าน หรือลับจอมพลวกก็ประจันหน้ากันเลย ศูนย์เปิดจะสะดวกและได้ผลที่สุด ปืนคุณก็ไม่หนักและเกะกะด้วย”

กล่าวจบเขาก็ตบไหล่เชิดวุธ แล้วเดินผละไป

ทุกคนมาพบกันที่โต๊ะอาหารซึ่งพยายามจะจัดสรรให้ดีที่สุดเป็นพิเศษ เมื่อเวลา 18.45 น. ครึ่งหนึ่งเป็นอาหารป่าแบบพื้นบ้านแท้จริง อีกครึ่งหนึ่ง เป็นอาหารแบบอเมริกัน ซึ่งพรานใหญ่ลงทุนตระเตรียมไวล่วงหน้า โดยการร่วมมือจัดหาจากนายอำพล สำหรับเครื่องดื่มไม่เป็นปัญหาอะไรมากนัก เพราะรพินทร์มีอยู่พร้อมแล้ว แทบจะประเคนให้ทั้งหมดเท่าที่เขามีอยู่ โดยขนออกมาตั้งเตรียมพร้อม สุดแต่ใครจะถนัดอย่างไร บนโต๊ะต่างหากแยกไปจากโต๊ะอาหาร ตะเกียงแก๊สแรงเทียน

สูงจุดสว่างไว้กลางบ้าน และเฉพาะโต๊ะอาหารใช้เทียนขนาดใหญ่
จุดพราว

อเมริกันทั้งสี่คน...สองคู่ แสดงความตื่นเต้นพอใจอย่าง
เปิดเผยต่อ ‘ดินเนอร์’ อันมีบรรยากาศชนิดนั้นโดยเฉพาะอย่าง
ยิ่ง หม่อมสาวทั้งสอง ซึ่งบัดนี้เปลี่ยนมาเป็นเสื้อยืดและกางเกง
แบบเบาบางสีสด

รพินทร์โล่งอกเป็นอย่างมาก ที่ไม่เห็นแม่สองสาวเดาะ
ชุดราตรีเข้าให้ เมื่อหวนคิดเปรียบเทียบกับถึงคณะเดินทางของ
คุณชายเชษฐาในคืนที่มาพักอยู่ยังเรือนหลังนี้

ก่อนออกเดินทางในวันรุ่งขึ้น เขาก็รู้สึกว่ ฝรั่งพวกนี้ทำ
ความสบายใจให้แก่เขาได้มากกว่า เพราะแต่ละคนก็พอจะรับรู้
เข้าใจต่อสถานการณ์ที่จะต้องผจญในอนาคตข้างหน้า รวมทั้ง
เตรียมกายเตรียมใจไว้พร้อมแล้ว ผิดกับกลุ่มนายจ้างคณะก่อน
ซึ่งใครก็ไม่สำคัญเท่ากับแม่ดอกฟ้าดารินของเขา...รายนั้น แรก
พบ แรกวิสาสะเสวนา ทำความหนักอกให้แก่เขายิ่งกว่า
อะไรทั้งสิ้น ส่อถึงความสำรวย สูงศักดิ์ และถือตัวให้เห็น
ชัด จนกระทั่งครึ่งเส้นทางของระยะเดินทางแล้วนั้นแหละ
เหตุการณ์มันจึงหล่อหลอมน้ำใจของหล่อนให้กลืนสนิท
แนบแน่นเข้ามาเป็นหัวใจดวงเดียวกับเขา

ชนิดถึงไหนถึงกัน และตายไหนตายกัน

เขาคิดไปไม่ถึงเลยว่า อย่างราชสกุลสาวสวยผิวบาง
ผู้นั้น จะกลายมาเป็นนักต่อสู้ที่แกร่งกร้าวที่สุดไปได้ในการ
เดินทางครั้งนั้น

รับรองนายชุดหนึ่งแต่มีวแต่หวนร่าฟึงไปถึงอดีตนายจ้าง
อีกชุดหนึ่ง จนกระทั่งภวังค์ลืมนั่นหนึ่งไป มาสะดุ้งตื่นจากความ
คิดคำนึง ต่อเมื่อได้ยินเสียงอุทานใสของเหม่่มสาวคนใดคนหนึ่ง
ระหว่างสอง

“วิเศษจังมิสเตอร์ฮันเตอร์สำหรับดินเนอร์ที่คุณจัดรับรอง
เราคำนี”

แม้จะไม่มองหน้าโดยตรง เขาก็จำเสียงได้ว่าเป็นเบล

“ขอบคุณ...ผมพยายามต้อนรับนายจ้างของผมให้ดีที่สุด
ก่อนที่จะนำไปสู่ความยากกันดารที่สุด ขอให้ทุกท่านทำตัวให้
สบายในคืนนี้”

คือสนใจกับโต๊ะเหล้ามากที่สุด หัวเราะว่าชอบอกชอบใจ
เมื่อเห็นเบอ์บอน และแคนาเดียน วิสกี้ ลูกขึ้นเดินไปมา
ระหว่างโต๊ะอาหาร และโต๊ะเหล้า จัดการรินแจกจ่ายให้คนโน้น
คนนี้ และทักทายกับทุกคน รวมทั้งรพินทร์ผู้เป็นเจ้าของบ้าน
ด้วย ทำหน้าที่ราวกับจะเป็นบาร์เทนเดอร์ หรือเจ้าภาพเสีย
เอง

“ท่าทางคุณไม่ใช่นักดื่มเลย แต่ทำไมถึงมีเหล้าแทบทุก
สกุลในโลกนี้”

นายผมทรงลานบินถามปนยืม

“ผมมักจะมีแขก...พูดง่ายๆ ว่านายจ้าง เป็นยุโรปและ
อเมริกันมาพักที่นี้บ่อยๆ ก็เลยจำเป็นต้องเตรียมไว้รับรองแขก
เหล่านั้น พวกนักเที่ยวป่าล่าสัตว์ หรือนักสำรวจ”

“คุณมีอาชีพเป็นพรานนำทาง และดักสัตว์ส่งขายแบบนี้
นานสักเท่าไรแล้ว?”

หัวหน้าคณะ ผู้นั่งอยู่หัวโต๊ะ ตรงข้ามกับท่านนายพล ซึ่ง
นั่งอยู่หัวโต๊ะอีกด้านหนึ่งถามขึ้นอย่างชวนสนทนา

“7 หรือ 8 ปี หลังจากออกจากราชการมาแล้ว แต่ก่อน
หน้านั้นผมก็ทำงานเกี่ยวข้องอยู่กับการเดินป่าตลอดเวลาบรรพ-
บุรุษของผมก็เป็นพรานมาก่อน”

“ไม่น่าเชื่อนะ คนหนุ่ม การศึกษาดี ผ่านโลกเจริญมา
แล้ว จะมาหมกตัวอย่างนี้”

ใครคนหนึ่งเปรย เขาเหลือบแวบ ก็เห็นคริสกำลังประคอง
แก้วคอนย์อยู่เหนือจานอาหารของหล่อน ตาสีฟ้ากระทบแสง
เทียนเป็นประกาย

“คนเรามีความพอใจที่จะเลือกการดำเนินชีวิตที่ไม่เหมือน
กัน มิสกรูบิลล์”

“ดูเหมือนฉันเคยขอร้องคุณ ตอนพบครั้งแรกแล้วว่ากรุณา
อย่าเรียกฉันให้ฟังดูเป็นทางการอย่างนั้น”

หล่อนติง

“อ้อ! ขออภัย...คริส...ความจริงผมก็ไม่ใช่มุคคลที่ผ่าน
ความเจริญอะไรมากนั้น เฉพาะตอนเรียนหนังสือเท่านั้น ที่ผม
ออกจากป่ามาสู่โลกภายนอกแต่เมื่อนอกเหนือจากการเรียนแล้ว
ชีวิตส่วนใหญ่ของผมเป็นคนดง ผมอยู่ในป่ามากกว่าในเมือง ถ้า
เอาชีวิตทั้งหมดมาแบ่งตอนดู”

“ดูๆ ไปแล้วเขาก็เหมือนพวก ไวท์ ฮันเตอร์ ในสหภาพ
แอฟริกาใต้ หรือแถบคองโกเบลเยียมที่ผมเคยพบมาแล้ว เพียง
แต่ว่าเขาเป็นคนเอเชียเท่านั้น”

ดร. สแตนลีย์พูดข้ามโต๊ะไปยังท่านนายพล

“แต่ผมคิดว่า เขามือ ‘แน่น’ กว่า ไวท์ ฮันเตอร์ ที่คุณเคยพบเหล่านั้นเสียอีก ถ้าหากจะสอบประวัติการทำงานในป่า และการเผชิญหน้ากับสัตว์ดุร้ายอันตรายของเขา แอฟริกาที่ได้ชื่อว่า เป็นป่าดำมืดที่ดุร้ายที่สุดในโลก ปัจจุบันนี้ก็ถูกเท้าของคนเจริญ บุกเบิกสำรวจทั่วถึงไปหมดแล้ว ป่าทุกเขตก็กลายเป็นป่าสงวน คุ่มครอง แต่ในป่าแถบเอเชียบางส่วน โดยเฉพาะเหนือขึ้นไป ทางต้นน้ำสาละวิน ยังเป็นความลึกลับที่ไม่มีใครสำรวจถึง นอก จากเขาคณนี้เท่านั้น รพินทร์ ไม่ได้ชำนาญเฉพาะป่าในเส้นพรมแดนไทยเท่านั้น แต่เขาปรูปรุ่งในเขตดงดิบหลงสำรวจของ สหภาพพม่าในส่วนเหนือ จนกระทั่งยันอัสมั ธิเบต เขาเป็น พรานข้ามประเทศทีเดียว ชาวป่าชาวเขาในแถบดังกล่าวนี้รู้จัก เขาดีทั้งนั้น”

ท่านเจ้ากรมข่าวตอบมาด้วยเสียงราบเรียบปกติ มองดู รพินทร์อย่างศรัทธา และไว้วางใจเต็มเปี่ยม

การสนทนาบนโต๊ะอาหาร เป็นการพูดคุยกันอย่าง ปกติไม่มีอะไรเคร่งเครียดทั้งสิ้น ส่วนมากอเมริกันเหล่านั้นจะ ผลัดกันซักถามถึงชีวิตส่วนตัวในด้านอาชีพและสภาพแวดล้อม ในป่าเขตนี้เท่านั้น

คือเริ่มพูดจากตลกคะนองเมื่อมีน ๆ เข้าไป อีสซาเบลผู้นั่งอยู่ตรงข้ามกับรพินทร์ เอาน่องมาชนเขาบ่อย ๆ ใต้โต๊ะเหมือนจะเป็นอุปัทวเหตุ ในขณะที่หัวเราะต่อกระซิกกับเชิดวุธผู้ชอบเกี้ยวเอาซึ่ง ๆ หน้า คริสติน่าดื่มจัดเกินเชื่อ นาน ๆ จะบ้วนคำ

ถามเขาเสียครึ่งหนึ่ง ส่วนสแตนลีย์ ท่านนายพลและนายอำพล
คุยกันอย่างผู้ใหญ่

รพินทร์นั้นพยายามจะพูดกับทุกคนเพื่อไม่ต้องการสร้าง
บรรยากาศตึงเครียดหรือไม่สบายใจให้แก่คณะนายจ้างอเมริกัน
ของเขา บุคคลที่เขาให้การสนใจ และพูดด้วยมากที่สุด คือ ดร.
สแตนลีย์ ผู้เป็นหัวหน้าคณะ

ความรู้สึกลึกซึ้ง ท้าที่ อุปนิสัยส่วนตัวของแต่ละคนเขา
พยายามจะเรียนรู้จากการร่วมเสวนาบนโต๊ะอาหารค่ำ

เมื่อเวลาอาหารผ่านไป โต๊ะนั้นกลายเป็นโต๊ะที่จะร่วม
ปรึกษาหารือกันต่อไป อาหารถูกเคลื่อนย้ายออกไป โดยมีบริณดี
ไวน์ และกาแฟเข้ามาแทนที่ ระยะเวลาเองสิ่งที่เชิดวุธเคยกระซิบ
บอกเขาไว้เป็นความจริง คือขอตัวไปติดต่อกับเครื่องวิทยุภายใน
ห้องพัก

ดร.สแตนลีย์เริ่มเข้าหางานสำคัญ โดยการวางแผนที่ทาง
ด้านภูมิศาสตร์สากลและคงจะเป็นแผนที่ละเอียดทางยุทธศาสตร์
การบิน ขนาด 12 x 24 นิ้ว ออกไปกลางโต๊ะพียักหน้าเรียก
พรานใหญ่ให้เข้าไปดู และทุกคนรวมทั้งนายอำพลซึ่งไม่เกี่ยว
กับกรณีโดยตรง เข้ามามุงดูอยู่ด้วยขณะนั้น หัวหน้าคณะค้นหา
ระเบิดคาบชิการ์

เพียงแค่มองผาต ๆ รพินทร์ก็มองเห็นว่ามันเป็นแผนที่ตัด
ครึ่ง ระหว่างประเทศไทยภาคเหนือ และไปมีรายละเอียดอยู่ใน
พม่า ติดต่อไปจนถึงอัสสัมและทิเบต

“สิ่งที่คุณควรจะทราบเป็นครั้งแรก ก็คือบริเวณที่ บี 52

ลำนั้นสูญหายขาดการติดต่อไป ฝ่ายข่าวของเราเชื่อมั่นควรจะ
เป็นบริเวณนี้”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้น ขณะที่วงดินสอเป็นรูปวงรีลงไปยัง
บริเวณแห่งหนึ่ง ระหว่างตอนปลายเหนือสุดของรัฐฉาน กิน
แดนลงมาถึงเชียงราย

รพินทร์ ไพรวลย์ หรีตามองอย่างพิลึก ในใจเขาคิดหนัก
ไปอย่างหนึ่ง แต่แกลังถามอย่างโง่ๆ ว่า

“พวกคุณแน่ใจอย่างไรว่าเครื่องบินลำนั้นจะตกในบริเวณ
ที่คุณวงเส้นไว้”

ดร. แสตนลีย์ เหลือบมองดูเขาอย่างประหลาดใจ

“คุณผ่านวิชาทหารมาได้อย่างไร?”

คำถามนั้นออกจะเป็นดูหมิ่น แต่คนนามสกุลไพรวลย์ไม่
สนใจ ยิ้มชนิดหนึ่ง

“นั่นสิ ผมก็แปลกใจเหมือนกัน แต่ผมเรียนมาทางทหาร
บก ไม่เคยเรียนทางการบินเลย แผนที่แบบนี้ผมก็อ่านไม่ค่อย
จะสันทัด ผมถนัดแต่อ่านลายแทงเสียมากกว่า”

เชิดวุธยิงฟันหัวเราะเจี๊ยบ ๆ สแตนลีย์เป่าลมออกจากปาก
เกาทัณฑ์ทอย คริสรับหน้าที่เจรจากับเขาด้วยเสียงเบาเรียบของ
หล่อน

“จากการติดต่อกับนักบินครั้งล่าสุด และเมื่อนำมาเปรียบ
เทียบกับเส้นลองติจูด เส้นละติจูด มันพอจะทำให้เราสันนิษฐาน
ได้ว่า เครื่องควรจะตกในบริเวณไหน เอาละ คุณอย่าถามอะไร
เลย ถ้าหากว่าคุณทำเป็นไม่เข้าใจ สรุปรว่าเรารู้โดยสังเขปว่า

เครื่องตกหรือหายไปบริเวณที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์ขีดเส้นไว้
นั้นแหละ มันเป็นเขตที่คุณชำนาญไม่ใช่หรือ?”

“ขออนุญาตให้ผมถามอะไรบ้างได้ไหม?”

จอมพราวนจุดบุหรี่อัดควันหนักหน่วง แต่คำพูดเขาไม่จริง
ใจอะไรนัก

“คุณถามได้ทุกอย่าง เพราะเราร่วมทางกันแล้ว ทาง
ด้านเราก็จะตอบทุกอย่างเท่าที่เราตอบได้”

“เครื่องบินลำนั้นบินจากไหน และจะบายหน้าไปไหนถึง
ไปตกเอาในเขตนี้”

“เราตอบไม่ได้ในข้อนี้ เพราะเป็นความลับในทางทหาร
และ ไม่ใช่หน้าที่ของคุณที่จะต้องรู้”

คริสตอบกร้าวในประโยค แต่อ่อนโยนในน้ำเสียง

“ฉันจะตอบให้ก็ได้...”

เบลสอดขึ้นปนหัวเราะ เอาศอกทั้งสองวางยันกับโต๊ะ
ชะโงกหน้าลำเข้ามา ก้อนเนื้อทั้งสองจึงทาบลงกับพื้นโต๊ะเบียด
ทะลักล้นขึ้นมาบนคอเสื้อยี่ดรูปตัววี มองดูแล้วเสียวไส้ว่าจะ
ระเบิด เหมือนลูกโป่งถูกอัดตัว เชิดวุธไม่ยักดูแผนที่อย่างทุกคน
แต่มองไปที่ฐานนอกนั้นตาเขม็ง พร้อมทั้งแอบสะกิดสี่ข้างพราวน
ใหญ่ แต่รพินทร์ไม่สนใจ

“เครื่องขึ้นจากอุ้งตะเภา มุ่งหน้าไปยังแผ่นดินใหญ่ตอน
ใต้ ขอให้คุณรู้ไว้ด้วยว่า ระเบิดนิวเคลียร์หลาย 10 ลูกในขณะ
นี้ลอยอยู่กลางอากาศอยู่เหนือทุกเขตแดนทั่วโลก พร้อมทั้งจะฟัง
คำสั่งจากวอชิงตันว่าจะให้มันหย่อนลงที่ไหนได้ทันทีพลัดเปลี่ยน

กันอยู่ตลอดเวลาทุก 24 ชั่วโมงของแต่ละวันเป็นเวลาติดต่อกันมา 2 ปี แล้ว”

“อย่าพูดเล่นหน้า เบล ประเดี้ยว มิสเตอร์ฮันเตอร์เขาก็จะสาปให้พวกคุณลงนรกไปเสียอีกเท่านั้น”

เชิดวุธว่าปนหัวเราะ

“อ้าว! นี่พูดจริงๆ นะ เขาอยากรู้ ฉันก็บอกให้ยังไงล่ะ จะได้หมดข้อซักถามนอกเรื่องเสียที หน้าที่ของมิสเตอร์ฮันเตอร์ก็คือพรำนนำทางให้เรา แต่ทำไมเขาถึงมาถามเราในสิ่งที่นอกประเด็น”

“ที่ผมถามก็มีเหตุผลของผมเหมือนกัน”

“เหตุผลอะไร ถ้าคุณไม่ใช่ฝ่ายตรงข้ามกับเรา ที่พยายามจะทำจารกรรม”

คริสย้อนมาโดยเร็ว ด้วยเสียงเบาชัดเจนของหล่อน

“ผมนะไม่ได้เป็นฝ่ายตรงข้ามกับใครทั้งสิ้น และไม่คิดที่จะทำจารกรรมใด ๆ ทั้งนั้น แต่พวกคุณต่างหากที่กระจายงานจารกรรม และวางแผนคุกคามไปทั่วโลก แต่นั่นไม่ใช่เรื่องของผมหรอก เหตุผลของผมก็คือ ถ้ามันไม่ได้ตกอยู่ในเขตประเทศไทย และห่างออกไปมากนั้น ก็ไม่ควรจะเป็นหน้าที่ของผม คุณควรจะไปจ้างพรำนนำทางหรือยกขบวนค้นหาไปเริ่มต้นในตำแหน่งที่ใกล้ที่สุด โดยเอาคนพื้นที่ของที่นั่นนำไปเส้นที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์ชี้ดวงไว้มันกว้างขวางเหลือเกิน มันอาจกินแดนไปจนถึงแคว้นอัลสั่มหรือธิเบตก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น เดินป่ากัน 3 ปี ก็ไม่ถึงจุดหมาย”

“ใจเย็นๆ พ่อหนุ่ม....”

หัวหน้าคณะผู้อาวุโสที่สุดตบไหล่เขา เอ๋อด้วยน้ำเสียง
ปลอบโยนเป็นกันเอง

“ผมไม่คิดว่าตำแหน่งตกของเครื่องบินลำนั้นจะห่างไกล
เขตแดนไทยนักหรอก และเราตัดสินใจแล้วว่า เราจะเริ่มต้น
จากหมู่บ้านของคุณนี้แหละ เพราะป่ามันกินแดนติดต่อกัน
โดยตลอด และเป็นบริเวณที่คุณปรุปรุอยู่แล้ว บอกแล้วยังไง
ว่ามันเป็นการอนุมานเอาเท่านั้น ผมอาจขีดเส้นวงไว้กว้างเกิน
ไปหน่อยก็ได้”

“การติดต่อครั้งสุดท้ายของนักบิน แจ้งให้ทราบถึงสัญญา-
ญานอันตราย หรือขอความช่วยเหลือใดๆ บ้างหรือเปล่า?”

“ไม่มีวีแววอะไรเลยทั้งสิ้นเขารายงานถึงบริเวณที่เส้นทาง
บินผ่าน แล้วอยู่อยู่ก็เจียบหายไปเฉยๆ ในอีก 10 นาทีก่อนที่จะ
จะมีการติดต่อครั้งใหม่เราพยายามจะเรียกแต่ก็ไม่ได้รับสัญญาณ
ตอบใดๆ ทั้งสิ้น สัญหายอันตรายานไปอย่างลึกลับที่สุด เครื่อง
บิน และระเบิดของเราประสบอุบัติเหตุตกหลายครั้งแล้วแต่
เราก็ค้นหาตำแหน่งและกู้ระเบิดคืนมาได้ทุกครั้ง มาครั้งนี้แหละ
ที่มันสูญหายไปอย่างลึกลับที่สุด การค้นหาทางอากาศเหนือ
บริเวณที่สงสัยว่า จะเป็นตำแหน่งตก ปราศจากผลโดยสิ้นเชิง
ไม่ว่าจะใช้เครื่องมือตรวจค้นอันเป็นวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของเรา
สักขนาดไหน เครื่องมือเหล่านั้น ปฏิเสธในการรายงานผลอยู่
ตลอดเวลา”

“อาจบินออกนอกโลกนี้ หลุดเข้าไปในโลกอื่นแล้วกระ-
มัง?” เชิดวุธพูดเบาๆ

“อย่าตกลงมา เชิดวุธ เรากำลังพูดกันถึงงานสำคัญ”

สแตนลีย์หันมาตึงเบา ๆ พร้อมกับถอดซิการ์ออกจากปาก

“เออละ! มันจะตกลงบริเวณไหนก็ช่างมันเถอะ ผมรับจ้างพวกคุณแล้ว เป็นอันว่าผมพาพวกคุณไปตามที่ที่ต้องการก็แล้วกัน จากแผนที่ทางยุทธศาสตร์การบินที่คุณเอามากางให้ดูนี่ ผมก็พอจะรู้ว่า เราควรจะงมเข็มในมหาสมุทรไปทางด้านไหน...”

จอมพรานตัดบท

“พรุ่งนี้ เราจะเริ่มต้นจากที่นี่ 3 โมงเช้า พวกคุณเตรียมตัวได้ ผมจะเรียกคนของผมทั้ง 14 คนมาให้รู้จักหน้าไว้”

หัวหน้าคณะพยักหน้าชี้ไปที่แผนที่

“ดีมาก! เอ้า! คุณเก็บไว้ก๊อบปี้หนึ่ง ทางฝ่ายผมและคุณเชิดวุธมีกันไว้แล้วคนละชุด เหมือนกันทั้งหมด ผมอยากจะนัดแนะทำความเข้าใจกันเสียภายในคืนนี้เลย”

พรานใหญ่เอื้อมมือไปดึงแผนที่ซึ่งกางอยู่บนโต๊ะเพื่อจะพับเก็บไว้ แต่เขาดึงไม่ออก เนื่องจากปลายของมันส่วนหนึ่งหน้าอกของเบลทັบอยู่ และเมื่อเขาออกแรงดึง ก็ดูเหมือนหล่อนจะแกลังกตทັบไว้ จนต้องเหลือบขึ้นมองหน้า เบลหรือตาให้นิดหนึ่ง ถ้ามมาคนละเรื่องว่า

“นัยน์ตาของคุณมันออกสีเหลืองอยู่นะ มีโรคประจำตัวอะไรหรือเปล่า?”

“ก็มีเหมือนกันแหละ โรคกลัวกัมมันตภาพรังสีจากผู้หญิง!”

อิสซาเบลห่อปาก ทำตาโต

“จริงหรือเปล่า?”

เขาไม่ตอบ แต่กระตุกแผ่นที่นั่นไปได้ พับเก็บใส่กระเป๋า
เดินทาง ออกนอกชาน ตะโกนสั่งความกับคนของเขา

ครูใหญ่ต่อมา บุญคำ เกิด เส่ย จัน อันเป็นพรานคู่ใจ
สี่คนและพวกลูกหาบซึ่งแท้จริงแต่ละคนก็ล้วนพรานมือดีอีก 10
คน ก็ทยอยเรียงแถวกันขึ้นมาบนบ้าน ทุกคนนั่งขัดสมาธิรวม
กลุ่มกันอยู่กับพื้นนอกชานนั้น

อเมริกันทั้งหมด และเชิดวุธ มองไปยังคนกลุ่มนั้นอย่าง
พิจารณา โดยเฉพาะฝ่ายอเมริกันสำรวจดูอย่างพินิจพิจารณา
ถี่ถ้วนไปยังทีละคน

รพินทร์แนะนำให้รู้จักเป็นรายบุคคล เริ่มจากพรานคู่ใจ
ทั้งสี่ของเขาก่อน โดยแนะนำตามลำดับอาวุโส แล้วต่อไปก็เป็น
พวกลูกหาบ ซึ่งส่วนมากเป็นพวกตัวผอมเกร็งอายุอย่างมากที่
สุดของกลุ่มลูกหาบไม่เกิน 50 ปี

“ตัวเล็ก ๆ กันเกินไป ลักษณะของแต่ละคนชี้โรคทั้งนั้น
จะไหวหรือ?”

ในฐานะแพทย์ประจำคณะ อิศาเบลเพิ่มพำออกมา
 รพินทร์หัวเราะหึๆ ไม่ตอบ แต่นายอำพลตอบแทนมา
 ให้อ่า

“ขอให้พวกคุณอย่าห่วงเลย คนพื้นเมืองพวกนี้แข็งแรง
เยี่ยมยอดทั้งสิ้น โดยเฉพาะในการเดินป่า รับรองได้ว่า แม้พวก

เขาจะมีภาระแบกหามกันทุกคน ถ้าออกเดินทางกันจริงๆ แล้ว พวกคุณต่อให้เดินกันตัวเปล่า ก็เดินตามพวกเขาไม่ทันหรอก ทุกคนมีภูมิคุ้มกันโรคในตัวสูงทั้งนั้น ไม่เป็นอะไรง่ายๆหรอก ห่วงตัวพวกคุณเองดีกว่า”

ดร.สแตนลีย์กับคีธดูจะไม่มีปัญหาอะไรมากนัก พยักหน้า ง่ายๆ ผู้หญิงสองคนเท่านั้นที่ละเอียดย่น้อย แล้วคริสก็บ้วนปาก ไปทางบุญคำ เปรยขึ้นลอยๆ เป็นภาษาอังกฤษยื้มๆ ว่า

“ฉันชอบลิงแก่นั่น หน้าแกตลกดี!”

รพินทร์ก็ตรึมฝีปากกลืนหัวเราะ เชิดรูปปล่อยก๊าก ส่วน นายอำพล กับท่านเจ้ากรมข่าว ก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ บุญคำเอามือลูบหัว ทำหน้าเลิกลัก แล้วร้องถามเจ้านายว่า

“แหม่มคนนั้นว่าอะไร นาย?”

“เปล่า! เขาไม่ได้ว่าอะไรหรอก แต่เขาชมบุญคำว่า รูปหล่อเหมือนพระเอกหนังไทย และขอจองตัวไว้เป็นพราวนคุ้มกันประจำตัว”

บุญคำทำหน้ามู๋ แล้วหัวเราะเปลี่ยน

“นายเราโกหกโธ่คำชะแล้ว ให้มันจริงอย่างว่าเหอะน่า บุญคำรับอาสาเป็นพราวนประจำตัวอย่างเต็มที่ทีเดียว”

คริสฟังรู้ภาษาไทยดีอยู่แล้ว หล่อนฟังออกชัดเจนแม้ว่าเสียงบุญคำจะเหนือแบบชาวสุพรรณไปบ้างก็ตาม หล่อนร้องถามเป็นภาษาไทยว่า

“จริงหรือ พ่อ ‘หนุ่มน้อย’ เอา! ตกลง เธอเป็นพราวนประจำตัวฉัน...ชื่ออะไรนะ บุญคำใช่ไหม?”

ตาพราวนเฒ่าจอมสัปโตกอ้าปากค้าง ตะลึงพริ้งเพริด พวก

พรานพื้นเมือง และลูกหาบทั้งหลาย ก็พลอยหน้าเลิกלקันไปหมดด้วยความประหลาดใจ

“ตายห่า! แหม่มทั้งดุ้น ไหงพูดไทยได้”

“อย่าเรียกว่าดุ้นซิ ‘ดุ้น’ นะมันไล่กรอก หรืออะไรที่ลักษณะคล้าย ๆ กัน ฉันเป็นคนจ๊ะ”

คริสมีอารมณ์ขันอยู่บ้างเหมือนกัน บรรยากาศครึกครื้นขึ้นในทันที ด้วยเสียงหัวเราะครืนไปทั้งบ้าน แม้กระทั่งรพินทร์เองผู้เป็นคนหัวเราะยากที่สุด

สแตนลีย์ในฐานะหัวหน้าคณะลูกขึ้นยืนต่อหน้าพวก
พรานพื้นเมืองทุกคนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเป็นมิตรประกาศขึ้นเป็นภาษาไทย (แม้จะไม่ชัดนัก) อย่างเต็มไปด้วยจิตวิทยาว่า

“พวกคุณทั้งหลายโปรดฟังทางนี้ ผมขอบ๊อบเป็นหัวหน้าคณะ พวกผม 5 คน...”

เขาชี้มือเรียงตัวไปยังพรรคพวก และรวมเอาเชิดวุธไว้ด้วยคนหนึ่ง

“จะไปกับพวกคุณ ภายใต้การนำทางของหัวหน้าของคุณคือ รพินทร์ ไพรวลย์ ต่อไปนี้เราจะร่วมชีวิตกันแล้ว โปรดอย่าคิดว่าพวกผมเป็นฝรั่ง เราจะร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันเหมือนพี่น้อง และจะไม่ทอดทิ้งกันเลย ตลอดระยะการเดินทางที่ไม่รู้อนาคตนี้...ขอโทษ...ผมหมายถึงการเดินทางที่ยากลำบากและเสี่ยงอันตรายที่สุด ขอให้พวกคุณทำหน้าที่ให้เต็มความสามารถและดีที่สุด ชีวิตของพวกผม 5 คนนี้ ฝากไว้ในความซื่อสัตย์

สุจริตของพวกคุณ ระหว่างทางใครมีปัญหาหรือขัดข้องใจอย่างไร เชิญพูดกับผมได้ถึงตัวเลยทีเดียวนะ อย่าคิดว่าผมเป็นนายจ้างหรือคนต่างชาติใด ๆ ทั้งสิ้น พวกผมที่เป็นฝรั่งทั้งสี่คนนี่พอจะพูดไทยกับพวกคุณได้ทั้งสิ้น และผมพอใจพวกคุณทุกคน ยินดีที่มาร่วมเดินทางครั้งนี้”

โดยไม่ได้นัดกันไว้เลย พวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่คนและพวกลูกหาบ โห่ร้องลั่น ตบมือตีตื้นชอบอกชอบใจ บุญคำชักคึกกระโดดกำขึ้นยืน ขยับผ้าขาวม้า แล้วร้องตอบลั่นออกไปว่า

“ตักลง! นายฝรั่งทั้งหลาย...ถ้านายของพวกผมรพินทร์ไพรวัลย์ไปถึงไหน พวกผมไปที่นั่นไม่มีวันหันหลัง”

สแตนลีย์ยิ้มพราय สีหน้าเบิกบาน หันมาร้องถามพรานใหญ่ว่า

“เฮ้! คุณรพินทร์ว่ายังไง คุณจะหันหลังไหม?”

“ถ้าพวกคุณผู้เป็นนายจ้างไม่หันหลัง ผมก็ไม่หันหลัง!”

จอมพรานประกาศ

ทั้งหมดที่ร่วมชุมนุมกันอยู่ในบ้านตบมือกราว ดร.สแตนลีย์หันมาก้มศีรษะให้รพินทร์อย่างงามครั้งหนึ่ง แล้วหันไปก้มศีรษะให้พวกพรานพื้นเมืองอีกครั้งหนึ่ง พอเงยหน้าขึ้น อเมริกันผู้เคยผ่านหน่วยงาน ‘พีชเคอร์’ มาก่อนก็ตบมือซ้ำ ๆ เป็นจังหวะร้อง เพลงพื้นเมืองไทยออกมาว่า

“สายัณห์ ตะวันร้อนนี้...ผู้ใหญ่ลี้ดีกลองประชุม ชาวบ้านต่าง มาชุมนุม...มาประชุมกันที่บ้านผู้ใหญ่ลี้ เฮ้! พวกเรา ร้องพร้อม ๆ กันด้วยครับ มาสนุกกันสักคืน...”

พร้อมกันก็พยักพเยิด โบกมือเป็นจังหวะให้พวกนั้น

พรานพื้นเมืองทุกคนโห่เฮกกันลั่น แล้วพากันแหกปากร้องเพลง
ผู้ใหญ่ลี และตบมือเป็นจังหวะขึ้นพร้อม ๆ กันเป็นที่สนุกสนาน
บุญคำกระโดดขึ้นรำป้อ สแตนลีย์เข้าร่วมวงด้วย เบลกระโดด
ออกไปรำเชิบ ๆ ลอยหน้าลอยตาเป็นคนที่สอง คีธแก่ดีกรืออยู่
แล้ว เล่นเข้าร่วม และตั้งคริสติน่าออกไปรำวงกับพวกนั้นด้วย
ส่วนเชิดวุธเข็นโต๊ะเหล้าออกไปให้กลางนอกชานทันที

รพินทร์ ไพรวลย์ ยึดนิคหนึ่ง เขาคิดไม่ถึงเลยว่าอเมริกัน
กลุ่มนี้ ภายใต้การนำของ ดร.สแตนลีย์หัวหน้าคณะ จะมีจิตวิทยา
ที่สามารถเข้ากับคนของเขาได้อย่างรวดเร็วและดีที่สุด พอสบตา
กับนายอำพลที่นั่งหัวเราะท้องคัดท้องแข็งอยู่กับท่านนายพล ก็
ลอบพยักหน้าเรียกแล้วเดินลงเรือนไปโดยไม่มีใครทันเห็นเพราะ
มัวสนุกสนานกันอยู่

ผู้อำนวยการไทยไวล์ดไลฟ์ค่อย ๆ เลี้ยวตามเขาลงไปทันที
เมื่อได้โอกาส...

ผู้อำนวยการบ.ส่งสัตว์ออกนอกประเทศ(โดยอภิสิทธิ์)
มาพบจอมพรานซึ่งทำงานร่วมกันมานานที่แคว้นใต้เรือนซึ่งปลูก
คร่อมอยู่บนต้นไม้ อันขณะนี้กำลังร้องเพลงและรำวงอยู่เป็นที่
สนุกสนาน

“มีอะไรหรือ รพินทร์ ?”

“เปล่าหรือครับ เพียงแต่ผมขอมอบหน้าที่ช่วยดูแลพวก
นั้นให้แก่คุณอำพลภายในคืนนี้ด้วยบ้านผมอาจคับแคบไปหน่อย
สำหรับแขกชุดนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีท่านผู้ใหญ่ของเราไปด้วย

สำหรับห้องรับรองนั้นก็ขอให้ฝรั่งสี่คนนอนรวมกันในนั้น ส่วนท่านนายพลกับคุณเชิดวุธ เชิญให้ใช้ห้องของผม คุณอำพลเองผมก็จัดเตรียมไว้ให้แล้วที่ห้องโถงกลางอาจไม่สะดวกหน่อย...”

“โอ้ย! เรื่องเล็ก คีนเดียวผมนอนที่ไหนก็ได้ ว่าแต่คุณเถอะ คีนนี้จะไปนอนที่ไหน?”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมยกบ้านนี้ทิ้งหลังให้เป็นที่รับรองแขก ตัวเองจะไปนอนกับพวกลูกน้องข้าวของอะไรต่ออะไรทางด้านผมก็จัดเตรียมพร้อมไว้เรียบร้อยแล้ว สามารถออกเดินทางได้ทันที อ้อ! กระสุนปืนของผม เอามาให้ด้วยหรือเปล่า?”

“เรียบร้อยไม่ต้องห่วง ผมเผื่อมาให้คุณ 200 นัดเลย และกันลีม ผมฝากไว้ในข้าวของส่วนตัวของคุณเชิดวุธแล้ว คุณเอาเมื่อไหร่ก็ได้”

“ขอบคุณมากครับ...ง่า...”

เขาเหลือบตาขึ้นไปบนเรือนที่กำลังสนุกสนานเฮฮากันเต็มที่

“ประเดี๋ยวคุณอำพลช่วยเตือนพวกเขาด้วยนะครับ ตอนนี้ปล่อยให้สนุกกันไปก่อน ผมไม่อยากจะให้พวกเขาอนตึกกันเกินไปนัก เพราะพรุ่งนี้ต้องเดินทางกันทีเดียว อย่างตึกที่สุดไม่ควรเกิน 4 ทุ่มครึ่งและก่อนเข้านอน ขอให้เขาจัดเตรียมเครื่องหลังส่วนตัวไว้ให้พร้อมด้วย อย่าให้ไปเตรียมเอาในตอนเช้า จะเสียเวลา”

“โอเค เดี่ยวผมจะจัดการให้คุณเองตามที่บอก ไม่ต้องห่วง ว่าแต่...”

นายอำพลจ้องหน้าในเงาสลัวนั้น

“คุณรู้สึกยังงี้บ้าง สำหรับอเมริกันชุดนี้”

“คาดไม่ถึงในอะไร ๆ หลายอย่างครับ ลงร้องเพลงผู้ใหญ่วลี ตีกลองประชุม แล้วก็ร่างกับพรานพื้นเมืองของผมได้แบบนี้มัน ก็บอกฐานะให้ทราบชัดเลยว่า จารชนตัวเอ้ทั้งนั้น แต่ก็ก็เป็นความ สบายใจของผมอยู่อย่างหนึ่งเหมือนกัน ที่พวกเขามีจิตวิทยาที่ เข้ากับคนของผมได้สนิทแนบเนียนดีที่สุดในที่สุด และถ้าหากจะมีความ จำเป็นจะต้องแยกพวกแยกฝ่ายออกไป หรือหลงพลัดกันไปพวก เขาก็พอจะพูดกับคนของผมได้รู้เรื่อง ทำให้หมดห่วงไปได้ ผม เพิ่งแน่ใจเอาคืนนี้เองว่า ทั้งสี่คนนี้รัฐบาลของเขาคัดตัวมาเป็น พิเศษจริง ๆ ไม่ใช่ลักแต่ว่าส่งคนให้มาทำงานแบบส่งเดช เอาละ ครับ คุณอำพลขึ้นไปร่วมกับพวกเขาเถอะ ผมจะไปที่กระท่อม หลังโน้นหน่อย ช้าวของต่าง ๆ ของพวกผมเตรียมอยู่ในนั้นจะ ตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้ง”

พูดยังไม่ทันจะขาดคำ รพินทร์ขยับจะผลະเด็น แต่ผอ. ไทยไวลด์ไลพ์คว้าแขนไว้

“เดี๋ยว! รพินทร์ คุณจะไม่กลับขึ้นไปบนเรือนนั้นอีกหรือ?”

“คงไม่จำเป็นแล้วกระมังครับ ปล่อยให้พวกเขาอยู่กันตาม ลำพังดีกว่า ผมไม่อยากจะให้มีการพูดจาซักถามอะไรกันมาก ส่วนเรื่องที่คุณอำพลหวังว่าจะห่างเหิน หรือไม่มีการเสวนากัน เท่าที่ควรนั้นไม่ต้องห่วง ในป่าเป็นได้ใกล้ชิดกันอย่างที่สุด ประ- เดียวช่วยไล่พรานพวกนั้นให้กลับลงมาด้วยนะครับ คนของผมก็ จำเป็นต้องนอนหัวค่ำเหมือนกัน”

นายอำพลยังยึดแขนเขาไว้มั่น ไม่ยอมปล่อย

“ผมคิดว่า ก่อนจะแยกกันไปนอนคืนนี้ คุณควรจะกลับ

ขึ้นไปพบพวกเขาอีกครั้ง อย่างน้อยดีอกเตอร์สแตนลีย์ก็คง
อาจอยากจะคุยอะไรกับคุณเป็นการส่วนตัวบ้างอีกนิดหน่อย
อยู่ๆ คุณก็เดินหายลงมาแล้วแบบนี้ มันพิกลอยู่ ยังไม่บอกรำลา
เขาเลย”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“ขออภัยครับ! ผมลืมไปจริงๆ อยู่ป่าอยู่ดงเสียจนเป็น
คนป่าเต็มตัว ลืมวัฒนธรรมของคนเจริญเสียหมดแล้ว ผมง่ายๆ
ลวกๆ อย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว คุณอำพลก็รู้ จริงสินะ ผม
ควรจะไปบอก ‘กู๊ดไนท์’ กับพวกเขาเสียก่อน...เดี๋ยวผมมาครับ!”

แต่นายอำพลยังไม่ยอมปล่อยแขน อีกอ้ากอยู่ครู่ ก็ถาม
แผ่วเบาว่า

“ผมอยากจะคุยอะไรกับคุณเป็นการส่วนตัวมาตั้งแต่ถึง
ที่นี่แล้ว แต่หาโอกาสไม่ได้...คุณเห็นแผนที่นั้นแล้วเป็นยังไง พอ
จะมีทางค้นหาได้ไหม?”

“สวรรค์หรือนรกเท่านั้นแหละครับที่จะบอกได้!”
เสียงของพรานใหญ่ ต่ำลึก

“อย่างน้อยที่สุด คุณพอมองเห็นเส้นทางบ้างหรือเปล่า
ว่าจะต้องบ่ายหน้าไปด้านไหน?”

“โอ้เห็นนะพอมองเห็นหรอกครับ ว่าจะต้องมุ่งหน้าไปทาง
ด้านไหน แต่บริเวณมันกว้างขวางเหลือเกิน การเดินทางค้นหา
ตำแหน่งเครื่องบินตกครั้งนี้ เลื่อนลอยพอๆ กับครั้งที่ผมไปตาม
คุณชายอนุชาเป็นการเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม หรือเสี่ยงดวงกันเสีย
มากกว่า และกำหนดไม่ได้ด้วยว่า จะพบเมื่อไหร่ จะกลับเมื่อ

ไหว้ หรือมิฉะนั้นก็ทั้ง 20 คนที่ไปด้วยกันชุดนี้ อาจสูญหายไปทั้งหมด โดยไม่มีใครโผล่หน้ากลับมาให้คุณอำพลเห็นอีกเลย”

นายอำพลสีหน้าไม่สบายใจนัก แต่ความมืดอำพรางไว้ และพราณใหญ่ไม่สนใจ

“ผมคิดในทางดีไว้ก่อน พวกคุณทั้งหมดที่ไปด้วยกันคงจะไม่เสี่ยงเกินไปนักหรอก อย่างน้อยฝ่ายเขาก็มีวิทยุติดต่อกับศูนย์บัญชาการได้ตลอดเวลาอยู่แล้ว”

“ถ้าวิทยุมันยังอยู่ตลอดไป และใช้งานได้เสมอไปมันก็นะซีครับ ผมกลัวว่า มันอาจพังเสียก่อนระหว่างทางโดยอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งที่ยังทำนายไม่ได้ หรือมิฉะนั้น วิทยุก็เกิดใช้ไม่ได้ผลขึ้นมา ในบาง ‘โซน’ อันเป็น ‘โซนลึกลับ’ ก็เมื่อนั้นแหละ ที่การค้นหาติดตามของผู้ที่อยู่เบื้องหลังหรือคอยควบคุมอยู่จะไร้ผลโดยสิ้นเชิง คิดดูให้ดี คุณอำพล ปี 52 ทั้งลำ อุปกรณ์ทันสมัยพร้อม มันยังหายต่อมไปเสียเฉยๆ ได้ 20 คนที่ไปด้วยกัน ทำไมมันถึงจะหายสูญไปจากโลกนี้ไม่ได้ ไ้วิทยุรับส่งแรงสูงนั้นนะเธอ ผมไม่ได้ศรัทธามันเลย บอกตรงๆ”

“เฮ้อ! เวิร์กจริง ที่มาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น และมาพาดพิงถึงคุณ...บอกผมสักนิดเถอะ รพินทร์ คุณจะบ่ายหน้าไปเริ่มต้นที่ไหน ขอให้บอกจุดหน้อยเถอะ”

โดยไม่เฉลียวคิดอะไรทั้งสิ้น จอมพราณบอกตามตรงว่า

“ผมจะมุ่งไปที่ ‘ห้วยเสือร้อง’ ก่อน ที่นั่นจะเป็นจุดเริ่มต้น จากนั้นก็จะมุ่งตะวันออกเฉียงเหนือไต่ขึ้นไปเรื่อยๆ”

นายอำพลพึมพำ ทบทวนอยู่ในใจ

รพินทร์แยกไปที่กระท่อมหลังใหญ่ อำพลก็กลับขึ้นไป
สมทบกับพวกบนเรือน

ประมาณร่วมชั่วโมง จอมพราณย้อนกลับขึ้นมาบน
เรือนอีกครั้ง เขาเห็นการร่วมร้องรำทำเพลงระหว่างอเมริกันทั้ง
สี่กับพราณพื้นเมืองของเขายุติลงแล้ว พวกนั้นกำลังพากันเดิน
ทยอยลงจากบ้านสวนทางกับเขารพินทร์ให้พวกลูกหาบแยกย้าย
ไปพักผ่อนได้ทันที และสั่งพราณสี่คนของเขาให้ไปรอคอยอยู่ที่
กระท่อมใหญ่ ซึ่งจะใช้นอนรวมกันภายในคืนนี้

บนนอกชานบัดนี้ว่างเปล่าท่านนายพลเข้าไปในห้องของ
เขา ซึ่งจัดเป็นที่รับรองแล้ว และดูเหมือนจะสนทนาอยู่กับนาย
อำพลส่วนอเมริกันทั้งสี่คน และเชิดวุธ รวมกันอยู่ในห้องใหญ่
ต่างคนต่างจัดเตรียมสัมภาระชุดมุนกันอยู่ในลักษณะต่าง ๆ คือ
สอบเครื่องรับส่งวิทยุ สแตนด์ลิธตรวจแผนที่อยู่คนเดียวด้วย
อาการเคร่งขรึม เบลจัดแบ่งสิ่งของจากหีบห่อใหญ่ลงในเบ้าหลัง
ประจำตัว และตรวจเครื่องเวชภัณฑ์ ส่วนเชิดวุธกำลังช่วยคริส
ยัดกระสุน 5.56 มม. หรือ .223 ที่ใช้กับเอ็ม 16 ลงแม็กกาซีน
หลายอันเรียงเป็นตับ

พราณใหญ่เคาะที่ผนังห้องเบา ๆ พร้อมกับโผล่หน้าเข้าไป
ทุกคนเงยหน้าขึ้น เขาก็ยิ้มให้

“หายไปไหนตั้งนาน คุณรพินทร์ เชิญเข้ามาเลย”

คืออันขมวดย่นของหัวหน้าคณะคลายออก กลายเป็น

ยิ้มแย้ม พร้อมกับโบกมือเรียก จอมพรานก้าวเข้าไป และทรุดตัวลงนั่งบนห่อผ้าใบห่อหนึ่ง ท่ามกลางคนเหล่านั้น

“ผมไปตรวจดูข้าวของจำเป็น ทางฝ่ายผมที่เตรียมไว้เพื่อจะมีอะไรขาดตกบกพร่องบ้าง เป็นยังไงครับ สนุกกันใหญ่ไม่ใช่หรือ?”

“ผิดพลาดไปมากเลย พวกลูกน้องคุณทั้ง 14 คนล้วนน่ารัก น่าคบทั้งนั้น เขาเข้ากับพวกเราได้อย่างดีที่สุดในที่สุด”

เบลบอกมาปนหัวเราะ ใบหน้าของหล่อนแดงก่ำด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์

“พวกเขาก็คงผิดพลาดไปมากเหมือนกัน ที่เห็นพวกคุณร้องเพลงผู้ใหญ่นี่ และร่ำวงกับพวกเขาอย่างสนิทสนม พวกคุณต่างหาก ที่ทำตัวเข้ากับพวกเขาได้อย่างสนิท ซึ่งผมก็ยินดีด้วย โปรดเตรียมของให้เสร็จภายในคืนนี้เลยนะครับ พรุ่งนี้จะได้ไม่เสียเวลา และควรจะเข้านอนเอาแรงกันไว้หัวค่ำหน่อย อย่าให้ตึกนัก หวังว่าคุณอำพลคงบอกแล้ว อาหารมื้อแรกเจ็ดโมงเช้าก่อนออกเดินทาง ขอให้ทุกคนรับประทานอาหารให้เรียบร้อย โดยคนของผมจะขึ้นมาจัดเตรียมให้ และไม่ต้องห่วงว่าอาจไม่มีผมร่วมอยู่ในอาหารมื้อเช้าพรุ่งนี้ เราจะเริ่มไปกินร่วมกันกลางป่าตั้งแต่เมื่อเที่ยงของพรุ่งนี้เป็นต้นไป อ้อ! ของอะไรสำคัญที่จะต้องแบกหามไปด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ ขอให้แยกส่วนสัตว์ต่างหาก และแจ้งให้ผมทราบในพรุ่งนี้ด้วย เพื่อที่จะได้จัดคนแบกหาม และคุ้มกันได้ถูกต้อง”

“ไม่มีอะไรเลยสักนิดนะที่จะแสดงให้เห็นว่าคุณขาดความรอบคอบ และคุณลักษณะของการเป็นผู้นำ”

คริสพูดเปรยๆ โดยไม่มองหน้าเขา แล้วกระแทกแม็ก-กาซีนเข้าตัวป็นดังกร้าวมาจានั่นถึงสรรเสริญถึงประชดกลายๆ แยกกันไม่ออก และหล่อนพูดเป็นอังกฤษ รพินทร์พูดตอบเป็นภาษาไทยหน้าตาเฉย ไปคนละเรื่องละราวว่า

“ขอบคุณครับ คริส...ผมดื่มมาเต็มที่แล้ว เห็นจะเต็มอีกไม่ไหว”

คราวนี้หล่อนหันขวับมองหน้าเขาทำตาเขียว พูดไทยเร็วปรืด

“เอ๊ะ! ฉันพูดอย่างหนึ่ง ทำไมคุณถึงตอบไปอีกอย่างหนึ่ง”

“อ้าว! ก็คุณไม่ได้ถามผมว่า ‘ไม่เห็นดื่มบ้างเลย’ ไม่ใช่หรือ?”

เชิดวุธหัวเราะก๊าก เบลอมยิ้ม คืดยกมือหลังขยับปลายจมูก ส่วนเจ้าตัวผู้ปะทะคารมกับพรานนำทาง กระแทกสันป็นลงกับพื้นดังกึ่งอย่างขุ่นเคืองอารมณ์ เชิดคอขึ้นแต่แล้วก็เปลี่ยนมาเป็นยิ้มมุมปาก

“เก่งนะ ในความนิ่งๆ เครื่องขรีม ฉันรู้สึกว่าคุณเป็นคนรวนไม่ใช่เล่นเหมือนกัน เอ้า! เก็บไว้เป็นที่ระลึก!”

ขาดคำ หล่อนโยนระเบิดแบบลูกเกลี้ยง ซึ่งหยิบมาจากไหนก็ไม่ทราบให้เขาโดยเร็ว รพินทร์รับไว้ได้อย่างง่ายดายๆ แล้วโยนต่อไปที่คิธ ไอ้เสือนั้นตาเหลือก รีบคว้าเอาไว้ได้อย่างขวัญหนีดีฝ่อ

“แดมน์! เล่นบ้าๆ อะไรงันยังงี้ไวย์!”

นายผมทรงลานบินเอ็ดตะโรลั่น

รพินทร์ไม่สนใจ อมยิ้มกับคริสติน่า

“ถ้าพวกคุณเตรียมไอ้ลูกอย่างงี้กันมาด้วย ผมก็ชอบบอกว่าไม่จำเป็นหรอก หนักเปล่าๆ เพราะจะไม่มีโอกาสใช้ เอาไดนาไมท์ที่สำหรับระเบิดหินไปด้วยจะดีกว่า และขอบคุณที่มอบไว้ให้ผมเป็นที่ระลึก ผมไม่ต้องการใช้หรอก เพราะผมไม่ใช่ฆาตกร หรือคิดจะทำลายล้างผลาญใคร”

“คุณ แน่มากนะ!”

แม่ผมทองแน่นเสียง จอมพรานสั้นศีรษะซ้ำๆ

“ไม่หรอก เคมีกับฟิสิกส์ ผมสอบได้คะแนนต่ำมาตลอดกาล ที่ไหนจะสู้มือชั้นอาจารย์อย่างคุณได้ เรื่องอาวุธนิวเคลียร์หรือกัมมันตภาพรังสีของมัน ผมก็ไม่กระตือรือร้นเอาเลย แต่ถ้าเสียมันกำลังจะคาบคุณ หรือข้างมันกำลังจะเอางวงจับตัวคุณเมื่อไหร่ บางทีผมอาจพอห้ามมันได้บ้าง...”

แล้วเขาก็หันไปพูดกับคีธ อย่างกันเอง

“ถ้าไม่คิดว่าเป็นการเลือกสอດในความลับอะไรของคุณ ผมอยากจะถามว่า วิทยุของคุณติดต่อดีเรียบร้อยดีหรือครับ คีธ?”

นายทหารผู้เชี่ยวชาญการบินพยักหน้า

“เคลียร์ดีมาก”

คราวนี้เขามองไปทางเบล แม่ผมแดง ปราศรัยยิ้มๆ ว่า

“เวชภัณฑ์ของคุณคงพร้อมนะครับ พวกผมอาจต้องพึ่งคุณมากทีเดียว คุณหมอเบล”

อิสซาเบลชายหาเงาตาของเขา ขณะที่รัตสายยามหลังอย่างแน่นกระชับ

“สะ-บาย-มาก โดยเฉพาะมาลาเรียเรื้อรังของพวกคุณ
 บางคนที่ร่วมทางไปด้วย”

รพินทร์เกือบสะดุ้ง เบิกตานิดหนึ่ง แล้วผิวปากเบาๆ

“งานสืบสวน และสอบประวัติของบุคคลที่คุณจะใช้งาน
 ไม่เลวเลย มีลูกน้องของผมอยู่คนหนึ่งเป็นมาลาเรียเรื้อรังมานาน
 แล้ว และมักจะเกิดอาการขึ้นเสมอในเวลาเดินป่า ไม่จำกัดเวลา
 ถ้าคุณเชี่ยวชาญในโรคนี้เป็นพิเศษ ก็เป็นการดี”

“ฉีดไซยาไนด์เข็มเดียวหายขาด ฉันจัดการให้เองก็ได้
 ถ้ามีใครเกิดจับสั้นขึ้นมากะทันหัน”

คริสพูดหน้าตาเฉย หล่อนร้ายไม่ใช่เล่น รพินทร์ยิ้มปราๆ

“จะไม่เป็นการรักษาที่โหดร้ายไปหน่อยหรือคุณคริสติน่า
 วาเลนเต้?”

“ขอโทษ ฉันชื่อคริสติน่ากรูบิล...วาเลนเต้นะมันน่ารัก”

จอมพรวนเอามือตบต้นคอตนเอง พึมพำออกมาว่า

“ฮ่วย! ความจำข่อยบ่ดีแท้ เป็นอันหยั่งเคื้อ?”

“บ่เป็นหยั่งคือก...เชื้อเวียคนาม คนไทยเขาเรียกว่า ‘ยวน’
 ยังไงล่ะ?”

เล่นกะแม่ชิ แม่ผมทอง ผู้เวลาพูดไทย ถ้าไม่เห็น
 ตัว ก็นึกว่าผู้หญิงไทยแก่นๆ คนหนึ่ง ลิ่นของหล่อนอ่อน
 เหลือเกิน เจอคู่ปรับเพศตรงข้ามเข้าให้อีกคนแล้วหรือยัง
 นอกเหนือไปจากแม่ดอกฟ้าดารินของเขาคนนั้น รพินทร์
 ไพรวลย์บอกตัวเอง

ดร.สแตนลีย์หัวเราะห้าวๆ อย่างพอใจเดินเข้ามาตบไหล่
 รพินทร์

“ครั้งแรก พวกเราหนักใจแทบตาย ว่าจะไปกับคุณไม่ได้ ที่ไหนได้ คุณเป็นคนมีอารมณ์สนุกน่ารักไม่ใช่เล่น เราสนิทสนมเป็นกันเอง หยอกล้อกันบ้างอย่างนี้ก็ดี อย่าถือสา คริส กับเบล ทั้งสองคนเป็น ‘สุภาพสตรี’ ก็จริง แต่เขาผ่านชีวิตมามากแล้ว และแข็งแกร่ง สนุกสนานได้เหมือนเพื่อนผู้ชายของคุณคนหนึ่ง คริสซึ่งอ่อน และเจ้าอารมณ์นิดหน่อย แต่แท้จริงไม่มีอะไร เบล หัวเราะได้ตลอดกาลแม้กระทั่งดาบปลายปืนของเวียตกงแห่อยู่ทีคอกหอย ผู้หญิงสองคนนี้ เคยฆ่าคนมาหลายศพแล้ว ผมเสียอีกไม่เคยฆ่า...หรือคิดจะสู้รบปรบมือกับใครเลย ส่วนคือทำทางโฉบเฉี่ยวไปงั้นเอง ความจริงเขาเป็นมิตรกับคนง่าย โกรธง่ายหายเร็ว เราจะค่อยๆ เรียนรู้นิสัยกันไปเอง และกลุ่มของเราจะเป็นมิตรกับคุณตลอดกาล ไม่ใช่เฉพาะเพียงแค่ไปทำงานร่วมกันครั้งนี้เท่านั้น”

รพินทร์ ไพรวลย์ลุกขึ้นยืนช้าๆ ยิ้มให้กับ ดร.สแตนลีย์ และทุกคน

“ขอบคุณท่านหัวหน้าคณะที่ทำความเข้าใจและประสานความเข้าใจ ผมเองก็ขอออกตัวไว้ล่วงหน้าว่า บางขณะอาจเครียดขริบไปบ้าง โปรดอย่าถือสา และอยากจะทำตัวให้เป็นที่สนิทสนมไว้วางใจของพวกคุณทุกคน เป็นการดีมาก ที่เราได้มีโอกาสมาร่วมพบปะสังสรรค์กันเสียก่อนภายในคืนนี้ ผมเคยพูดหรือแสดงอาการอะไรออกไปบ้างที่ทำให้พวกคุณไม่พอใจ ก็ขออภัยด้วย เอาละครับ ผมจะมากล่าว ‘ราตรีสวัสดิ์’ และขอให้พระเจ้าคุ้มครองพวกคุณทุกคนตลอดทั้งคืนนี้ เราจะพบกันใหม่พรุ่งนี้เช้า กู๊ดไนท์!”

เขากล่าวขึ้น แล้วหันไปทางคริส กับเบลโดยเฉพาะก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“สวัสดีริม!”

จบคำก็หันกลับ เดินออกมาจากห้อง คริสยิ้มริมฝีปากพึมพำกับพรรคพวกทุกคนว่า

“ไหนคุณอำพลบอกว่าคนคนนี้ชื่อๆ ขริมๆ ไม่ค่อยพูดอะไรยังไงล่ะ? ที่ไหนได้ ร้ายกาจทุกด้าน ไม่ว่ากิริยาท่าที หรือวาจา คนคมในฝักแบบนี้ น่ากลัวจริงๆ เชื่อเถอะ เดินป่าครั้งนี้เลื่อนี่คงหลอกให้เราเดินกันย่ำแย่ทีเดียวแหละ”

“แต่ผมว่าเขาเป็นฝ่ายกลัวผู้หญิงสวย ประเทษน้ำนิ่งๆ แต่ไหลลึกๆ อย่างคุณเสียมากกว่าอะ!”

เชิดวุธทะเลกลางปล้องขึ้นอย่างชวนคิด!

รพินทร์กลับเข้ามาในกระท่อมใหญ่ที่พักรวมคนของเขา ซึ่งคืนนี้ เขาจะต้องนอนรวมกับพวกนี้ด้วย บุญคำ จัน เกิดและเสีย ยังนั่งสนทนาหัวเราะต่อกระซิกกันเป็นที่สนุกสนานพวกนั้นเกือบจะเมากันทุกคน เพราะฉวยโอกาสตอนที่ พ.ต.เชิดวุธเซ็นเหล้าทั้งหลายประดา มี ซึ่งรพินทร์ใช้รับรองนายจ้างของเขาออกไปให้ทุกคนรวมกินแบบ ‘บาร์ฟรี’ ด้วย เลยซัดกันเป็นการใหญ่อย่างได้ที

ที่พวกนี้ครึกครื้นกันเป็นพิเศษก็คือความสนุกในการร่วมร้องเพลงและร่ำวงกับฝรั่งทั้งสี่คน โดยเฉพาะคริสกับเบล ตกเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของพรานพื้นเมืองพวกนี้ อันเป็นเรื่อง

ธรรมดา เพราะทั้งสองเป็นหม่อมสาว และอยู่ในเกณฑ์สวยจัดด้วยกันทั้งคู่

พอพรานใหญ่ก้าวเข้ามา ทุกคนที่กำลังคึกคักกันอยู่ก็พากันเงียบกริบราวกับนัดกันไว้ รพินทร์กวาดสายตามองไปยังทุกคน รวมทั้งสัมภาระฝ่ายเขาที่กองรวมกัน ซึ่งไม่มีอะไรมากนัก ส่วนมากก็เป็นของจำเป็นในการดำรงชีพอยู่กลางป่าตามประสา ‘ลูกป่า’ ของเขา แล้วทรุดตัวลงนั่งบนถุงข้าวสาร ดิ้นนิ้วเป็นสัญญาณ ทั้งสี่พรานหัวเห็ด ก็เข้ามานั่งรายล้อมขัดสมาธิอย่างรู้ใจ

“เฮ้ย ! ‘พูใหญ่ลี’ ท่านตึกลองแล้วเว้ย...”

บุญคำกระซิบบอกพวกนั้นเบาๆ รพินทร์ได้ยิน จูปากเบาๆ ชี้น้ำ

“หยุดระริกกระรื้นกันเสียที่ได้แล้ว...ต่อไปนี่ฟัง....”

เขาเว้นระยะ มองหน้าไปที่ละคน และนั่งคิดใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง

“อย่างที่ผมเคยบอกไว้แล้ว เพื่อความปลอดภัยของพวกนายจ้าง เราจะประกบตัวคุ้มกัน เป็นรายตัวคนละคนกันเลยเกิด!”

“คะรับ”

“นายเป็นพรานประจำตัวของคุณเชิดวุธนะ”

“ตกลง...นาย”

ไม่มีข้อเกี่ยงงอนใดๆ จากพรานเด็กหนุ่ม

“เสีย...นายคอยดูแลฝรั่งผมทรงลานบิน ตัวโตนั้นไว้ด้วย”

เสียผู้อายุไล่เสียกับเกิดพัยกหน้าอย่างง่าย ๆ คราวนี้เขา
หันไปทางจัน ซึ่งอาวุโสรองลงไปจากบุญคำ

“จันเฝ้าหม่อมคนผมแดงไว้ เข้าใจไหม?”

“เข้าใจ นาย”

พอเขาแปรสายตาไปที่บุญคำตาเฒ่าจอมสัปโศกก็ยิ้มกริ่ม
เอามือลูบเข้าหากัน รีบบอกว่า

“สำหรับบุญคำ แห่งๆ ประจำตัวหม่อมผมทองตะโพก
กลม ตอนร่ำวงกันอยู่ หม่อมยังคุยกับบุญคำเลย นายไม่ต้อง
บอกหรอก หม่อมจองตัวบุญคำไว้แล้ว ฮ่า! ฮ่า!”

จอมพราหมณ์นั้นไล่เต็มทน อยากจะดีดให้ลักผาง แต่ตา
เฒ่าเจ้าเล่ห์รู้ทัน ขยับตัวออกห่างพ้นรัศมีเท้าของเขา

“เออ! คุณแลหม่อมผมทองให้ดีก็แล้วกัน ห้ามทะเล้งแอบดู
เขาตอนอาบน้ำด้วย ถ้าฝรั่งตัวโตสองคนมันกระที่บุญคำเพราะ
เรื่องนี้ละก็ ฉันไม่ช่วยเป็นอันขาด”

ตาเฒ่าปิดปากหัวเราะคิกคัก

“รับรอง ไม่ดูรื้อก เห็นฝรั่งตัวเมียแก้ผ้าอาบน้ำมาเสียจน
ชินแล้ว อย่างมากก็แค่ขำมะเลืองเท่านั้น ว่าแต่ตัวนายเถอะ
นายจะคุ้มครองใคร”

“ฉันรับหน้าที่ดูแลหัวหน้าคณะ ที่ชื่อบ๊อบนั้นเอง เขาเป็น
บุคคลสำคัญที่สุดในการเดินทางครั้งนี้”

เกิดกับเสียแอบกระซิบกระซาบกันว่า

“เฮ้ย! นายเรา ไม่ย่ำติทุตเลยนิ ไ้เราหนุ่มๆ สองคน
แทนที่จะให้คอยดูแลหม่อมสาว หนอยแน่ะกลับให้ตาแก่สองคน
ดูเสียนี้ ส่วนเราให้ไปคุมไอ้นายห้างตัวโตยังกะยักษ์สองตัวนั้น”

“อะไรของเอ็งกันวะ ไอ้เกิด ย่ำติทุต เอ็งพูดภาษาฝรั่งรึ?”

“โธ่ ไอ้หอกคด ภาษาไทยว้ย ย่ำติทุต เก๊าะ ยุติธรรมยัง
โง่ละ”

“โธ่ ไอ้หงเดีย พุดชะง...บางที่นายอาจเห็นว่าเราหนุ่ม
เกินไป จะไปปล้ำหม่มกระมัง เลยให้ตาแก่สองคนคุมแทน”

“ก็ทำนองลุงแก่แล้ว ลุงก่อนนั้นแหละวะ นายเราทำเป็น
ไม่รู้จักตาแก่ที่เค็ดอย่างลุงคำชะแล้ว”

บุญคำได้ยินแว่วๆ หันไปถลึงตา

“ชิปหายสองตัวนี่ นินทาอะไรกู เดี่ยวพัดเตะรวบยอด
เลย”

รพินทร์จุปากมาอีกครั้ง ทั้งหมดจึงหุบปากกันลงได้

“การคุ้มครองแบบประกบตัวนี้ ไม่จำเป็นจะต้องบอกให้
เขาารู้ขอให้ทุกคนรู้หน้าที่เองก็แล้วกัน โดยการจับตาดูการเคลื่อนไหว
ไหวของพวกเขาวัว เพื่อป้องกันอันตรายที่จะมาถึงตัว และถ้า
เกิดกรณีฉุกเฉินโดยอะไรก็ตามไม่ต้องห่วงใครอื่นทั้งสิ้นให้คอย
ระวัง และติดตามเฉพาะคนที่ตัวเองมีหน้าที่ป้องกัน แต่ในเวลา
ปกติแล้ว อย่าเกี่ยงหน้าที่กัน นายจ้างทั้ง 5 คน จะต้องได้รับ
การดูแลจากพวกเราทุกคนนั้นแหละ และถ้าจำเป็นจะต้องช่วย
ก็ให้ช่วยได้ทันทีโดยไม่ต้องเลือกว่าเป็นใคร อีกเรื่องหนึ่งก็คือ
ไม่จำเป็นจะต้องเข้าไปคลอเคลีย ไกล่ลิด หรือสูงส่งด้วยโดยไม่
จำเป็น คอยสังเกตไว้ให้ดีด้วย ถ้าหากพวกเขา...ฉันหมายถึง
เฉพาะฝรั่งสี่คน...เข้าไปพูดคุย กับพวกลูกหาบของเราทั้งสิบคน

ที่สำคัญที่สุดก็คือ แหม่มผมทอง ผมแดง และนายห้างบ๊อบ พุด และฟิงไทยได้ดีมาก ส่วนนายห้างหัวเกรียนนั้น พุดได้บ้างนิดหน่อย ในกรณีที่ว่าเราพุดกันเอง โดยไม่ต้องการให้พวกเขาฟังรู้เรื่อง ให้ทุกคนพุดกะเหรียง เข้าใจไหม?”

ทุกคนพยักหน้ารับ จันถามเบา ๆ ว่า

“ทำไมนายฝรั่งพวกนี้ ถึงพุดไทยได้ละนาย โดยเฉพาะ แหม่มผมทองนั้น พุดยังกะคนไทยเลย?”

จอมพรานหน้าขริมลง สั้นหัว

“พวกเขาอาจเรียนภาษาไทย หรืออยู่เมืองไทยมานานก็ได้ อย่าไปสนใจเลย อ้า! ขอสั่งไว้ทุกคนด้วย ฝรั่งผู้ชายสองคนนั้นคงไม่เท่าไรหรอก แต่แหม่มผมทองกับแหม่มผมแดงซักถามอะไรเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของฉันละก็ห้ามไม่ให้ทุกคนบอกอะไรทั้งสิ้น บอกไม่รู้... ไม่ทราบอย่างเดียว”

“เอ๊ะ ๆ ๆ นาย!...”

บุญคำยานคางค้ำขึ้นกะทันหัน เอียงคอมองดูเขา

“นายจะห้ามยังงั้นมันก็ไม่ถูกซิ ไ้เรื่องอื่นก็ช่างเถอะ แต่ถ้าเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงหรือครอบครัว บุญคำต้องบอกตามตรง ละว่านายมีนายหญิงอยู่แล้ว สวยกว่าแหม่มสองคนนั้นเสียอีก บอกตรง ๆ บุญคำกันท่าซาใจ ไม่ยอมให้แหม่มคนไหน ไม่ว่า ผมทอง หรือผมแดงมายุ่งกะนายหรอก จะบอกว่านายมีเมียแล้ว จะเตะก็เอา”

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ เอื้อมมือไปเชกหัวบุญคำ แต่ไม่ถูกตามเคย เพราะตาเต๋มหรือจะไม่รู้ทัน เอนหัวหลบเสีย

“ฉันไม่ได้หมายความว่าตาคำคิดหรอก เพราะฉันก็

ไม่คิดที่จะยุ่งสูงสิงอะไรกับแหม่มสองคนนั้นเลย ฉันทำงานตามหน้าที่ แต่ไม่ต้องการให้เขารู้เรื่องส่วนตัวอะไรฉันมากนัก ประเดี๋ยวซักโน้นถามนี่ชี้แจงตอบ นิสัยผู้หญิงไม่ว่าชาติใดภาษาใดก็จุกจิกอย่างนี้เสมอแหละ ฉันสาบานว่า ฉันจะรักและซื่อสัตย์ต่อ ‘นายหญิง’ ของบุญคำเพียงคนเดียวตลอดไป”

บุญคำยิ้มออกมาได้

“จริงนะ เฮีย! ไ้พวกนี้เอ็งเป็นพยานไว้ด้วย ถ้านายเรามีอะไรกับแหม่มสองคนนั้นกลางป่าละก็ ขอให้นายหญิงไปแต่งงานกับคนอื่นเสียเลย”

อีกสามคนชูมือขึ้น ร้องสนับสนุนเป็นเสียงเดียวกัน

รพินทร์ ไพรวลย์ ช่อนยิ้ม แอบชื่นใจอยู่เงียบๆ ภายใน ลูกน้องคนสนิทของเขาทั้งสี่คนยังรัก ‘นายหญิงดาริน’ เหมือนแม่กันอยู่ทุกคนและไม่มีใครลืม การที่ดารินมานอนค้างกับเขาที่หนองน้ำแห่งนี้ ก็ไม่พ้นไปจากการรู้เห็นของทั้งสี่คนนี้ได้ พวกนี้อาจเข้าใจเลยเถิดไปก็ได้ แต่ก็ช่างมัน เพราะเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ความจงรักภักดีของบุคคลเหล่านี้ที่มีต่อดาริน วราฤทธิ์ เป็นความชื่นชมโสมนัสของเขา แต่ไม่จำเป็นจะต้องแสดงให้เห็น และถ้ามันไม่เป็นเช่นนั้น คุณค่าทางด้านน้ำใจของบุคคลเหล่านี้ก็ไม่มีเลย ‘นายหญิง’ ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุขมาตลอดระยะเวลา เดินป่ามหาวิบาก เสี่ยงชีวิตผจญภัยกันจนแทบจะเรียกได้ว่าได้กลิ่นชีวิตเข้ามาเป็นชีวิตเดียวกับพวกนี้แล้ว รวมทั้งได้แสดงน้ำใจอันเมตตาการุณ รักใคร่สนิทสนมเสมอด้วยญาติสนิทแบบนั้น แล้วทำไมเล่าอย่าง ‘นายหญิง’ จึงจะไม่เข้าไปนั่งอยู่กลางใจของพวกนี้

แม้หล่อนจะสั่งให้ใครไปตาย ทุกคนก็พร้อมที่จะทำให้ได้

“พวกนายรู้จักฉันมาดีแล้ว ทำไมถึงคิดว่าฉันจะเป็นอย่างนั้น ฉันเคยมีเรื่องยุ่งอะไรกับผู้หญิงที่ไหนบ้าง แล้วอีกอย่างหนึ่ง การเดินทางครั้งนี้ แม้จะมีผู้หญิงร่วมทางไปด้วยสองคน แต่ก็มีผู้ชายฝ่ายเขาไปด้วยอยู่แล้ว ถึงเขาจะไม่ใช้ผ้าเมี่ยงกัน แต่เขาก็อาจมีอะไรกันอยู่ พวกเขายุ่งกันเองไม่ดีกว่าที่คิดจะมายุ่งกับฉันหรือ?”

“ก็ไม่แน่เหมือนกัน นาย...”

จันติง หัวเราะเบาๆ

“ฝรั่งมันหยอกเสียเมื่อไหร่ล่ะ พวกเราทำงานอยู่กับนายมานาน และนายก็เคยพาฝรั่ง ทั้งผู้หญิงผู้ชาย ทั้งคู่ผ้าคู่เมี่ยงออกเที่ยวป่าหลายครั้งมาแล้ว นังเมี่ยง หรือคู่รักที่เป็นฝ่ายผู้หญิงยังคิดจะเขมือบนายอยู่บ่อยๆ นายนึกว่าพวกเราไม่เห็นเรื่อะแล้ว แม่แหม่มสองคนนั้นก็หยอกเสียเมื่อไหร่ ทำทางอยากจะลองดี นายพิลึกกละ เอ้า! ไม่เชื่ออย่างไ้จันว่าคอยดูไปซิ ถึงนายไม่ยุ่งด้วย แหม่มเกิดอยากจะยุ่ง เกิดให้ทำขึ้นมา นายก็จะเสร็จเสียเท่านั้น ไ้เรื่องนายห้างสองคนนะ ไม่มีความหมายร้อก”

“เลิกพูดเรื่องไร้สาระเสียทีเถอะ ฉันบอกว่าไม่ก็ไม่ เอาละ เตรียมตัวนอนกันเสียที ฉันก็จะนอนเหมือนกัน...”

รพินทร์ตัดบท แต่จันรีบบอกมาว่า

“เดี๋ยวๆๆ นายขอจันถามอะไรเป็นความรู้หน่อยเถอะ จันไม่รู้จริงๆ ถามนอกเรื่องนะ ไม่เกี่ยวกับการเดินทางหรอก”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว กระซากเสียง

“อะไรอีกล่ะ?”

จันหันหน้ามองเพื่อน ๆ แล้วถามเขาชื่อ ๆ ว่า

“ฝรั่งนี่มันแปลกนะ สีผมสีตา มันมีต่าง ๆ สวยดีพิลึก
ผมสีทอง ตาสีฟ้า ผมสีแดง ตาสีน้ำตาล ไ้บ้างก็ผมสีเงิน
เหมือนคนแก่หัวหงอกบ้านเรา ทั้ง ๆ ที่ยังหนุ่มยังสาวอยู่...นาย
คบกับฝรั่งมานาน เคยอยู่เมืองฝรั่งหรืออาจเคยเล่นมวยปล้ำกับ
พวกหม่มมามั่งแล้ว จันอยากรู้จริง ๆ”

“อะไร ที่อยากรู้?”

“แะ! แะ! ถ้าผมสีทอง ไ้ชนตรงอื่น ๆ มันสีทองด้วย
หรือเปล่านาย แล้วผมแดงล่ะ ตรงนั้นแดงด้วยไหม?”

จอมพราวนอยากเตะ แต่เห็นสีหน้าลูกน้องที่เต็มไปด้วย
ความเชื่อและอยากรู้อย่างแท้จริงเช่นนั้น ก็เลยเตะไม่ลง ได้แต่
กักริมฝีปากกลืนหัวเราะะ บั้ยปากไปทางบุญคำ

“ถามตาเต๋านี้แกดูดีกว่า ฉันสงสัยว่า ฉันเองก็ยังไม่
ชำนาญเท่าตาแกจอมสปโดกนักแอบดูนี่หรือ”

“อ้าว นาย ไหง่ชั้ดมาทางไ้ค่างั้นล่ะ ภูเอ้ย...ไ้คำ กลายเป็น
คนรียำไปซะแล้ว เออวะ จะบอกให้ก็ได้ ไ้โง่จันเอ้ย! ผม
สีอะไรชนที่อื่นมันก็สีทำนองนั้นละวะ จะผิตสีกันไปบ้างก็บาง
คนเท่านั้น ไม่เชื่อเอ็งลองดูชนตามแขนตามขาก็ได้ แล้วคราวนี้
เอ็งก็จะได้พิสูจน์เห็นเองว่าข้าบอกไว้จริงไหม ขอให้ย่องตามหลัง
ข้าให้ตึกก็แล้วกัน ถูกกระต๊อบก็ถูกด้วยกัน เจ้านายเขาบอกแล้ว
ว่าเขาไม่ช่วยเรา แต่เอ็งกะข้าสองคน พอชั้ดกับไ้ฝรั่งนั้นไหว
ถ้ามันเล่นฝรั่งรำเท้ากับเรา”

“ถ้างั้นฉันกับไ้เสยขอตามหลังลุงคำมั่งซิ”

เกิดพูดอ่อย ๆ

เจ้านายของคนเหล่านั้นโคลงหัว ลูกน้องของเขาแก่นกะโหลกค่อนข้างจะโสน ๆ แบบนี้ทุกคน รู้นิสัยกันมาแต่ไหนแต่ไร แต่ก็ไม่เคยมีใครทำอะไรเสียหายร้ายแรงในผลงาน

“นี่! ประกาศให้รู้กันไว้ทุกคนนะ ฝรั่งผู้ชายสองคน นั้นนะ ไม่เท่าไรหรอก แต่ถ้าหากแหม่มคนใดคนหนึ่ง มาฟ้องฉันในเรื่องไม่สมควรเมื่อไหร่ละก็ ฉันจะเป็นคนกระต๊อบเอง ตีนฉันหนักกว่าตีนฝรั่งอีก ทุกคนรู้รึสดีแล้วไม่ใช่รึ”

ขณะนั่นเอง มีเสียงฝีเท้าคนกลุ่มหนึ่งเดินโกล้งเข้ามาพร้อมกับลำไฟฉายส่องวอมววม และมีเสียงร้องเรียกชื่อพรานใหญ่เบา ๆ จำได้ว่าเป็นเสียงนายห้างอำพล เกิดกระโดดลุกขึ้น โผล่หน้าประตูกระท่อมออกไปทันที แล้วบอกอย่างร้อนรนว่า

“นาย! เจ้านายจากบางกอก ลูกชาย แล้วก็นายห้างอำพลเดินมาที่นี่”

รพินทร์ประหลาดใจ ลุกขึ้นยืนทันทีพร้อมกับ นายอำพล ท่านนายพลวิชัย และ พ.ต.เชิดวุธ ก็โผล่เข้าประตูกระท่อมเข้ามา

“รพินทร์ ท่านนายพล มีธุระจะพูดอะไรกับคุณเป็นการส่วนตัวด้วย ภายในคืนนี้ และขอให้ผมพามาพบคุณที่นี่ ฝรั่งสี่คนนั้นนอนหลับกันหมดแล้ว”

จอมพรานงุนงงเล็กน้อย ยิ้มออกมานิดหนึ่ง ขณะที่มองจับไปยังสีหน้าเคร่งขรึมของท่านเจ้ากรมข่าว

“โอ้ว!...”

เขาอุทานเบา ๆ

“ท่านไม่จำเป็นจะต้องมาถึงที่นี่เลย ให้ใครมาตามผมไปพบก็ได้นี่ครับ?”

“ไม่เป็นไรหรอก รพินทร์ ให้ผมมาพบคุณเจียบ ๆ ที่นี่ดีกว่า มีเรื่องสำคัญที่ผมจะต้องพูดกับคุณก่อนการออกเดินทาง และเป็นการส่วนตัวโดยเฉพาะ ขอให้ผม คุณอำพล ตัวคุณ และเชิดวุธเท่านั้น”

จอมพรานสนเทหีใจไปหมด เขาหันรีหันขวางอยู่อึดใจ ก็พยักหน้า ไล่พวกพรานพื้นเมืองให้ออกไปข้างนอกก่อน แล้วเชิญให้ทั้งสามคนนั่งลงบนแคร่ ท่านนายพลกระดิกนิ้วเรียกเขาให้เข้าไปนั่งใกล้ที่สุด จนสามารถที่จะพูดกันได้ยินด้วยเสียงกระซิบ

แล้วท่านก็เริ่มขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบาจากสีหน้าแสดงความอึดอัดกังวลใจเร้นลึก

“รพินทร์ พังผมพูดให้ตึ้นะคุณไปทำงานครั้งนี้เป็นตัวแทนของฝ่ายเรา โดยการนำทางเพื่อภารกิจอันเป็นความลับสุดยอดทางผมก็มีลูกชายไปกับคุณด้วยคนหนึ่งมีฐานะจะอย่างเดียวกับคุณนั่นแหละ คือตัวแทนของสภาการป้องกันราชอาณาจักร และความปลอดภัยมั่นคงของประเทศชาติ ผมรักลูกผมอย่างไร ผมก็รักคุณอย่างนั้น ถือเหมือนลูกหลานคนหนึ่ง”

“ผมเข้าใจดีครับท่าน”

จอมพรานพูด พร้อมกับพนมมือไหว้นอบน้อม ท่านนายพลถอนใจเบา ๆ เอื้อมมือมาจับไหล่เขาไว้

“ผมจะนอนไม่หลับเลยตลอดทั้งคืนนี้ ถ้าหากไม่มีโอกาสได้พูดอะไรกับคุณก่อนออกเดินทาง”

“โปรดบอกเถิดครับ ท่านต้องการจะพูดเรื่องอะไร”

“คุณสังเกตไหม และเท่าที่ผมพอจะสืบทราบมาอเมริกันทั้งสี่คน มีอาวุธและอุปกรณ์ไปพร้อม ในด้านอาวุธก็เป็นอาวุธประเภทใช้ฆ่าคน มากกว่าที่จะใช้ป้องกันตัวเองจากสัตว์ป่า”

รพินทร์เริ่มคิด แต่ยังมองไม่เห็นอะไรสัก

“ก็ดีนี่ครับ เขาอาจคิดว่าระหว่างทางพวกเขาอาจผจญภัย กับฝ่ายตรงข้าม และอาจมีการสู้รบก็ได้ จึงต้องเตรียมพร้อม ส่วนอันตรายจากด้านสัตว์ป่านั้น เขาคงไม่ห่วง เพราะคิดว่าพวกผมมีหน้าที่จะต้องคุ้มครองให้อยู่แล้ว?”

“ถ้ามันเป็นอย่างนั้นก็ดี แต่ในงานลับสุดยอด หรืองานที่มีการจารกรรมแฝงอยู่ด้วยเช่นนี้ คุณจะไว้วางใจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น”

“ผมไม่เข้าใจครับ ท่านหมายถึงอะไร?”

“นี่ หลานชาย...คุณเองก็เคยเป็นทหาร และ ตชด. มาแล้ว ความสำคัญของคุณที่มีต่อคณะนี้ อาจมีเพียงแค่นำไปให้พบกับซากเครื่องบินตก และระเบิดนิวเคลียร์ลูกนั้นเท่านั้น การกู้ระเบิดมันเป็นเรื่องของเขา และจะใช้วิธีกู้ทางอากาศ กรรมวิธีโดยละเอียดจะมีเช่นไรผมไม่ทราบ แต่รู้วาระเบิดลูกนั้น ถ้าค้นพบเมื่อไหร่ก็จะเอากลับทางอากาศเมื่อนั้น ปัญหาข้อแรก ที่สร้างความคลางแคลงใจให้แก่ผม ซึ่งฝ่ายเขายังไม่ได้ตกลงให้เป็นที่เรียบร้อยก็คือ เมื่อพบระเบิด และกู้คืนทางอากาศแล้ว พวกเขาก็คงจะเดินทางกลับทางอากาศแน่ ทว่าเขาก็ไม่บอกให้

ชัดแจ้งว่าพวกคุณ ซึ่งเป็นฝ่ายนำทาง จะให้กลับทางไหน จะให้กลับพร้อมเขา หรือว่าจะให้เดินป่ากลับกันเอง”

รพินทร์นิ่งไปครู่ใหญ่ หันไปมองดูเชิดวุธ และนายอำพล เห็นทั้งสอง นั่งขริมและครุ่นคิดเช่นกัน

“ข้อนั้นผมไม่ห่วงหรอกครับ พวกผมมันลูกป่าอยู่แล้วและไม่ต้องการให้เป็นภาระอะไรเขามากมายอะไรนักในฐานะที่เขาจ้างพวกผมมาแล้ว อีกอย่างพวกผมก็มีตั้ง 14 คน ถ้าการกลับของคนเหล่านี้ จะกลับทางอากาศ ผมก็เห็นด้วย และขอให้คุณเชิดวุธกลับโดยวิธีนั้นด้วย สำหรับฝ่ายผม จะเดินทางด้วยเท้ากลับกันเอง”

“แล้วพวกคุณ 14 คน รวมกับผมด้วยคนหนึ่งเป็น 15 คน อันเป็นฝ่ายคนไทย และฝ่ายที่รู้ความลับทั้งหมดนี้คุณคิดหรือว่าเราจะมีโอกาสได้กลับออกจากป่ามาได้ ภายหลังจากที่พวกเขาถูกระเบิดเสร็จ”

เชิดวุธหัวเราะต่ำลึก

“เอ๊ะ!”

รพินทร์อุทาน กะพริบตาถี่เร็ว

เสียงนายพลเปลี่ยนเป็นแทบจะกระซิบ

“อย่าไวใจทาง อย่าวางใจจารชน...งานครั้งนี้ของคุณยิ่งใหญ่แน่ ระหว่างเดินป่า และยังค้นระเบิดไม่พบคนเหล่านี้จะเป็นมิตรที่ดีที่สุดของพวกคุณ เพราะเขาหวังพึ่งคุณอยู่ แต่ถ้าเขาสำเร็จผลเมื่อใด คุณ 14 คน กับเชิดวุธอีก 1 คน อาจไม่มีความหมายใดๆ สำหรับเขาอีกก็ได้ และกำลังของฝ่ายเขา ก็จะ

สมทบลงมาจากอากาศอีก พุดตรง ๆ ฝ้ายเราทั้ง 15 คนอาจถูกฆ่าตายทั้งหมด ในทันทีที่ถูกระเบิดได้และเห็นว่าฝ้ายเขาปลอดภัยแล้ว นี่คือนี่สิ่งที่ผมต้องมาเตือนคุณให้ระวังตัวไว้ และอยากถามคุณล่วงหน้าด้วยว่า หากเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น พวกคุณจะทำอย่างไร อย่าลืมนะ ทุกสิ่งทุกอย่าง มันเกิดขึ้นกลางป่าลึกที่ไม่มีพยานรู้เห็น พวกนั้นฆ่าคุณได้ง่ายที่สุด นี่เราพูดเพื่อไว้ เขาอาจไม่ทำอะไรพวกเราเลยก็ได้ หรืออาจทำก็ได้ ไม่มีอะไรมารับประกันได้ คำสั่งมันจะมาโดยตรง จากศูนย์บังคับการของเขา โดยที่คุณหรือเชิดวุธจะไม่มีโอกาสรู้ตัวเลย”

รพินทร์ อึ้งไปอีกครั้ง แม้มริมฝีปาก เชิดวุธสะกิดเข้าบอก

ว่า

“ฟังคุณพ่อท่านพูดไว้ให้ดีนะ รพินทร์ ท่านเป็นคนรอบคอบเห็นการณ์ไกล และชินต่อเล่ห์เหลี่ยมของงานจารกรรมที่สุด ผมเองก็นึกไปไม่ถึงเหมือนกัน”

สุภาพบุรุษไฟริ้มเยือกเย็น หันไปจ้องท่านนายพลอย่างเคารพนับถือเต็มเปี่ยม

“กราบขอบพระคุณอย่างสูงครับ ที่ท่านกรุณามาเตือนให้ผมได้สำเหนียกในเรื่องนี้ ทางฝ้ายท่านมีอะไรจะแนะนำผมได้บ้าง?”

“มี...สิ่งที่ผมแนะนำคุณก็คือ ก่อนพบระเบิด คุณทำงานไปอย่างสบาย ไม่ต้องเตรียมตัวอะไรทั้งสิ้น แต่ถ้าพบระเบิดแล้วเมื่อไร และเห็นท่าว่ามีการติดต่อทางอากาศได้สำเร็จผล พวกเราทั้งหมด ผมหมายถึง 14 คนและลูกชายผมอีกคนหนึ่ง จะต้องเตรียมพร้อม ระวังตัวซิดสุด สิ่งที่เราควรระวังก็คือ 1. การ

หักหลัง ยิ่งทั้งพวกเราเอาดีๆ 2. ลอบวางยาพิษ โดยมาในรูปอาหารสำเร็จรูปเม็ดเล็กๆ ที่พวกเขามีติดตัวอยู่ด้วย ผมเชื่อแน่ว่า นอกจากมันจะเป็นอาหารสำเร็จรูปอย่างแท้จริงบางส่วนแล้ว บางส่วนจะต้องเป็นยาพิษร้ายแรงเตรียมไว้ด้วย สรุปก็คือว่าพบระเบิดแล้วเมื่อใด พวกคุณอย่าประมาทก็แล้วกัน และไอ้ปืนล่าสัตว์ของพวกคุณนะ ใช้ยิงต่อสู้กับปืนกลสำหรับฆ่าคนโดยตรงของฝ่ายเขาไม่ทันหรอก ยิ่งถ้าได้รับการสนับสนุนจากกำลังทางอากาศที่จะมาในรูปทุระเบิด พวกเราจะไม่มีทางสู้เขาได้เลย”

ภายหลังใคร่ครวญอยู่ครู่ จอมพรานก็หัวเราะออกมาเบาๆ เขามองไปทางนายอำพล เห็นนั่งหน้าซีดไม่เป็นสุข
“ถ้าได้เตือนให้ผมทราบล่วงหน้าแบบนี้ ก็ไม่เป็นไรหรอกครับ...”

ในที่สุด เขาก็เอื่อยขึ้นเรียบๆ ซ้ำๆ

“ผมจะทำตามที่ท่านแนะนำคือจะเริ่มระวังตัวพร้อมเมื่อพบระเบิดแล้ว และที่ผมแน่ใจว่าฝ่ายผมจะเอาตัวรอดได้อย่างสบายก็คือ ฝ่ายผมทุกคน คล่องตัวในป่าทั้งสิ้น ตรงข้าม ฝ่ายเขาเสียอีก จะเปรียบเสมือนคนตาบอด ถ้าเกิดเรื่องการหักหลังขึ้นแบบนั้น พวกผมจะได้เปรียบเขา 10 ต่อ 1 แม้ว่าเกิดการสนับสนุนจากทางอากาศสักเท่าไรก็ตาม ฝ่ายผมนั้น เพียงให้สัญญาณพริบเดียวก็สามารถเหวี่ยงตัวหายเข้าไปในพงรก หรือป่าที่แวดล้อมอยู่ ชนิดที่เขาจะค้นหาไม่พบเลย และการต่อสู้นั้น

ถ้าหากเกิดขึ้นจริง แม้อาวุธฝ่ายผมจะเป็นอาวุธเฉพาะในการล่าสัตว์ มันก็หมายถึง 1 นัด ต่อหนึ่งชีวิต”

“คุณแน่ใจหรือ รพินทร์!”

“ผมแน่ใจครับ! และแน่ใจว่า จะคุ้มครองคุณเชิดวุธไว้ได้ด้วย หากเกิดกรณีเช่นนั้นขึ้น!”

จอมพรานกล่าวขึ้นอย่างหนักแน่น ท่านนายพลถอนใจนิดหนึ่ง

“ถ้าฉันผมก็พอจะเบาใจขึ้นบ้าง ขอให้คุณใช้ความเป็น ‘รพินทร์ ไพรวลย์’ ของคุณ แก้ไขสถานการณ์ให้ดีที่สุด”

“แต่ผมยังไม่ทราบนโยบายทางฝ่ายท่านเลย สมมุติว่าถ้าเกิดมีการหักหลังขึ้นจริง ๆ แบบที่ท่านเกรงไป ฝ่ายผมควรจะทำอย่างไรบ้าง?”

ท่านนายพลยังไม่ทันบอก แต่เชิดวุธโพล่งออกมาเสียเองว่า

“คุณพ่อตัดสินใจ และบอกให้ผมทราบล่วงหน้าแล้ว...ไม่ต้องเอามันไว้สักคนเดียว ถ้าเขาหักหลังคิดจะฆ่าทิ้งเราได้เมื่องานสำเร็จ เราก็เก็บให้หมด ระเบิดไม่ต้องกัมันละ ปล่อยมันทิ้งไว้มันแหละ ยิ่งให้เรียบวุธ แล้วเราก็เดินทางกลับหน้าตาเฉย นี่เป็นนโยบายกับทางฝ่ายของเราเหมือนกัน ที่แอบกระซิบบอกมา”

“อ้อ! ถ้าฉันก็สบายมากครับ เลิกห่วงได้ อย่าว่าแต่คนเพียงสี่คนนี้เลย ต่อให้ ฮ. ทั้งลำให้หุ้มเกราะด้วย ผมก็จะยิ่งให้มันระเบิดวายวอดไปที่เดียว ในป่าลึกดงดิบ ผมรับรองอีกครั้งว่าผมจะไม่เสียเปรียบใครเป็นอันขาด”

พลโทวิชัยยิ้มออกมาได้

“ดีแล้ว หลานชาย! อย่าให้เสียเหลี่ยมความเป็นคนไทย และ ความเป็น ‘เจ้าไพร’ ของคุณเป็นอันขาด ที่ผมมาเตือนคุณนี้ ก็บอกแล้วว่า เราเตรียมการเพื่อความปลอดภัยไว้ก่อน ดีกว่าจะเสียใจภายหลัง ทางด้านเขาอาจบริสุทธิ์ ไม่คิดทำอะไรฝ่ายเราเลยก็ได้ ที่นี้เราสมมุติฐานกันไปหากทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยลงด้วยดี ไม่มีการหักหลัง และทางฝ่ายเขาเสนอที่จะขนพวกเราทั้งหมดกลับทางอากาศด้วยเพื่อย่นระยะทาง คุณจะตัดสินใจอย่างไร”

“สำหรับฝ่ายผม 14 คนก็จะขอเดินทางกลับด้วยเท้าตามเดิมครับ ว่าแต่คุณเชิดวุธเถอะ จะกลับทางอากาศหรือเปล่า?”

พ.ต.เชิดวุธ ยิ้มแค้นๆ ลั่นศีรษะ

“ผมคิดว่าขณะนี้ ผมเป็นเลือดเนื้อเดียวกันกับคุณทั้ง 14 คน ถ้าคุณเดินกลับ ผมก็เดินกลับด้วย เรื่องอะไรผมจะต้องบินกลับเอาความสบายเพียงคนเดียว”

รพินทร์ ไพรวลย์ ส่งมือไปให้จับ บีบและเขย่าแรง

“ผมเพิ่งทราบและแน่ใจด้วยตัวเอง ว่าคุณเป็นลูกผู้ชายเลือดขันคนหนึ่ง และขอคารวะด้วยใจจริง ตกลงครับ ถ้าอะไรต่ออะไรมันเรียบร้อย เราจะเดินทางกลับด้วยกัน อันที่จริงผมก็อยากจะให้คุณกลับทางอากาศเหมือนกัน แต่ถ้าลับตาทางฝ่ายผมแล้ว ผมก็เกิดไม่แน่ใจขึ้นมาอีกเหมือนกันว่าพวกเขา จะเอาคุณไปส่งถึงที่ หรือว่าถีบลงเสียกลางอากาศที่ใดที่หนึ่งก่อนถึงที่หมาย เราอยู่ก็อยู่ด้วยกัน และตายก็ตายพร้อมหน้ากันดีกว่านะครับ อย่าแยกอยู่หรือแยกตายโดยไม่เห็นกันอย่างนั้นเลย”

คราวนี้เชิดวุธ หัวเราะก๊าก

“ผมไม่กลัวมันถีบผมทั้งกลางอากาศหรอกเพราะถ้าเกิดเรื่องแบบนั้นขึ้น ก็แปลว่าเครื่องบินหรือฮ. ลำนั้น จะต้องระเบิด จีบหายวาววอดไปพร้อม ๆ กันนั้นแหละ ผมเองก็นักวิทยาศาสตร์ คนหนึ่งเหมือนกัน ลูกเกลี้ยงพวกมันมีฝ่ายเดียวเมื่อไหร่ ผมก็มี ซ่อนติดตัวอยู่ แต่ผมถือว่าผมเป็นคนหนึ่ง ในจำนวนฝ่ายคุณ เรื่องอะไรที่ลำบากเหนื่อยยากมาด้วยกัน แล้วทิ้งเพื่อนกลับโดยสบายแบบนั้น”

“ตกลงครับ ผมนับถือน้ำใจคุณ และขอบอกให้ทราบอีกครั้งว่า ในป่าแล้ว พวกนี้จะเปรียบเหมือนลูกไก่อยู่ในกำมือของ ฝ่ายผมตลอดเวลา แต่ถ้าพบระเบิดและมีการติดต่อทางอากาศ ได้แล้ว หากเขาจะกลายเป็นเสือขึ้นมาเมื่อไหร่ ผมก็พร้อมแล้ว ที่จะสวมวิญญาณของ ‘พรานเสือ’ ผมไม่กลัวว่าพวกเขาจะมี เอ็ม. 16 กันทุกคน ไม่กลัวแม้กระทั่งปืนหรือระเบิดสังหาร ที่จะทิ้งลงมาเพื่อหมายทำลายฝ่ายผมจากทางอากาศ ไม่กลัวเรื่องที่จะต้องอาศัยอาหารเม็ดสำเร็จรูปของเขาด้วย เพราะป่าทุกแห่ง มันคือบ้านของผม สบายใจได้แล้วครับ ถ้างลงได้เตรียมตัวและ รู้ล่วงหน้าแล้วเช่นนี้”

“ผมภาวนาขออย่าให้เกิดเรื่องอย่างที่เราระแวงไปเช่นนั้น เลย” นายอำพลพื้มพำ แหบเครือ แล้วบอกมาตามประสาความคิดอย่างเขาว่า

“ถ้าเห็นท่าไม่ดียังงี้ละก็ทำลายวิทยุติดต่อเสียก่อนก็แล้ว กัน รพินทร์ ขาดเครื่องสื่อสารอย่างเดียว พวกนี้ก็หมดท่า จริงไหมครับ ท่านนายพล?”

ท่านเจ้ากรมข่าว ยิ้มน้อยๆ บอกว่า

“รพินทร์กับเชิดวุธจะรู้ว่าเขาควรจะทำอย่างไรบ้างเมื่อเหตุการณ์นั้นมาถึง เพราะทั้งสองคนก็ผ่านวิชาทหาร ผ่านการรบมาแล้วด้วยกันทั้งคู่...เออละ ผมมาเตือนเรื่องนี้แหละ คุณพักผ่อนเสียเถิด รพินทร์ ผมไปละ พรุ่งนี้ค่อยพบกันใหม่ ก่อนจาก”

รพินทร์ลุกขึ้นยืนโดยเร็ว แล้วเดินไปส่งคณะท่านนายพลหน้ากระท่อม เชิดวุธอยู่รั้งท้ายเพื่อน เมื่อบิดาและผอ.ไทยไวต์ดิลป์เดินล่วงหน้าไปก่อนแล้วนายทหารหนุ่มก็เข้ามาชิดและกระซิบบ

“ขอให้คุณเข้าใจไว้ด้วยว่า หน้าจากเบื้องนอก ผมเป็นฝ่ายเดียวกับอเมริกันทั้งสี่คนนั้น ผมจะสนิทสนมคลุกคลีกับพวกเขามากที่สุด ส่วนพวกคุณ 14 คน เป็นแต่เพียงผู้รับจ้างในการนำทางเท่านั้น เราอาจมีการแบ่งพวกกันอยู่ในที่คือฝ่ายนายจ้างและฝ่ายมัคคุเทศก์นำทางกับลูกหาบ แต่ขอให้รู้ไว้เถิดว่า เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทุกขณะ ผมจะรู้เห็นความคิดอ่าน และการเคลื่อนไหวของพวกเราได้ดีกว่าคุณ เพราะมีโอกาสใกล้ชิดกว่า เพราะฉะนั้นบางขณะผมจะแสดงแบ่งอะไรบ้าง หรือแสดงความคิดเห็นเข้าข้างพวกเรา คุณต้องรู้นั่นคืออุบาย”

พรานใหญ่ยิ้ม ก้มศีรษะเนิบลง

“อย่าห่วง ผมเข้าใจครับ และต้องการให้คุณทำเช่นนั้นด้วย เพราะถ้าเขาคิดที่จะสร้างแผนร้ายอะไรขึ้นมา ผมก็ต้องการให้เขามีความคิดแต่เฉพาะทางด้านฝ่ายพวกผมเท่านั้นไม่ต้องการให้ลามปามเหมาเอาคุณเข้าไปด้วย ราตรีสวัสดิ์ครับ!”

ทั้งสามแยกทางไปในความมืดแล้ว โดยบ่ายหน้าไปทางเรือนพักรับรอง อีกครูใหญ่ พรานตัวกลั่นทั้งสี่ของเขาจึงทยอยกันเข้ามาที่ละคนสองคนจนครบ

ทั้งหมดไม่ได้ถามอะไรเขา แต่สีหน้าแสดงอาการอยากรู้อยากเห็นว่าคณะของท่านนายพลเข้ามาพบเจ้านายด้วยเรื่องอะไรในเวลาเช่นนี้ ซึ่งดูผิดปกติไป และรพินทร์ก็ไม่อยากจะให้ใครคิดเป็นข้อข้องใจใดๆ ทั้งสิ้น จึงบอกเรียบๆ ว่า

“ไม่มีอะไรหรอก ท่านนายพลมาถามว่าเราจะใช้เวลาเดินทางกันนานสักเท่าไร และขอฝากฝังสีกนกับลูกชายด้วย โดยมากำชับอีกทีหนึ่ง”

“ใครจะรู้ ว่าเราจะต้องเดินทางกันนานสักเท่าไร จะได้กลับมาหรือไม่”

บุญคำเปรยขึ้นลอยๆ

แล้วทั้งหมด ก็เข้านอนกันอย่างง่าย ๆ บนกระสอบป่านที่ปูกับพื้นดินในกระท่อม ปล่อยให้เจ้านายนอนก่ายหน้าผากอยู่บนแคร่ตามลำพัง รพินทร์ตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว สิ่งที่ท่านนายพลมากระซิบเตือนไว้ด้วยความห่วงใย เขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแพร่พรายให้ลูกน้องทุกคนทราบก่อนเลยทั้งสิ้น เพราะจะทำให้เกิดปฏิกิริยาขึ้นในหมู่คนของเขา และเกิดอุปสรรคยุ่งยากนานาประการขึ้นแน่นอน เขาจะเตือนคนเหล่านี้ และลูกหาบทุกคนให้เตรียมระมัดระวังตนก็แต่เฉพาะเมื่อบรรลุปะทายคั้นพบระเบิดลูกนั้นแล้วเท่านั้น อันหมายถึงวินาทีสุดท้ายจริงๆ

กว่าจะหลับลงได้สำหรับคืนนี้ ก็เกือบเข้าไปหนึ่ง
นาฬิกาของวันใหม่ สิ่งที่อยู่ในห้วงคิดและห้วงฝันตลอด
ทุกลมหายใจเข้าออกคือ ดาริน วราฤทธิ์!

8

**แปดนาฬิกาตรบ คณะนักกุเทศก์นำทาง และ
ลูกหาบทั้งหลายก็มารอกันพร้อมแล้ว ที่ลาน
หน้าเรือนพัก รพินทร์เดินไปสั่งเสียลูกน้อง
คนสนิทของเขาอีกคนหนึ่ง ให้ทำหน้าที่เป็น
หัวหน้าหมู่บ้าน ดูแลพวกลูกบ้านแทนระหว่างที่เขาไม่อยู่ แต่
สั่งพวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองทั้งสี่ให้ขึ้นไปช่วยขนของ
สัณการะต่าง ๆ ลำเลียงลงมาก่อน**

เมื่อเขากลับมาถึงลานหน้าเรือนอีกครั้ง ราว 8.30 น. ทั้ง
สัณการะ และบุคคลทั้งหมดก็ลงมายืนออกันอยู่เป็นกลุ่มแล้ว สิ่ง
ของทุกชิ้น ถูกมัดเป็นห่อที่บกะทัดรัดอยู่ในผ้าใบสีทหารแข็งแรง
มีขนาดส่วนสัดไม่เกะกะเกินไปนัก และปริมาตรใกล้เคียงกันจะ
ใหญ่เล็กกว่ากันบ้างก็ไม่มากนัก แสดงว่าคนชุดนี้ มีความเข้าใจ

ในด้านการจัดของแบ่งและเคลื่อนย้ายน้ำหนักออกไปได้ดีมากสำหรับลูกหาบ 5 คู่

อเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธ อยู่ในชุดเดินป่าแบบซาฟารีสีพรางตาเหมือนทหารป่ากลืนกับสีของสภาพป่าดง หลังติดเบ้ส่วนตัวคนละใบ ไหล่สะพาย เอ็ม 16 แบบพื้นฐาน เอวติดมีดเดินป่าใบยาวขนาด 8 นิ้ว คนละเล่ม ไม่มีปืนสั้นหรืออาจมีแต่ซ่อนอยู่ในเครื่องหลัง เขาก็ไม่ทราบได้เหมือนกัน สวมทอปสั่นแบบพิเศษ ชนิดที่สามารถไต่เขาหรือบุกลุยลงน้ำได้อย่างสบาย ไม่มีอะไรเกะกะ แต่เต็มไปด้วยความคล่องตัวสูง

เพียงแค่ชำเลื่องแวบเดียว พรานใหญ่ก็บอกกับตนเองอีกครั้งว่า พวกนี้ ‘เป็น’ ที่เดียวในการเดินดง และจะต้องผ่านการฝึกฝนอบรมในเรื่องเช่นนี้มาอย่างดีเยี่ยมแล้ว ไม่ดูรุงรัง มีพิธีรีตอง เหมือนสมัยที่เขานำคณะท่องเที่ยวเดินป่าอื่นๆ เลย แม้แต่คณะของคุณชายเชษฐาเองก็ตาม ทุกคนรัดกุมปราดเปรียวไปหมดทั้งตัว

ทั้งหมดโบกมือทักทาย กล่าวอรุณสวัสดิ์กับเขา รพินทร์ยิ้มให้ โบกมือตอบ เมื่อเข้ามาถึงกลุ่มนั้น ดร.สแตนลีย์ก็ถามยิ้มๆ ว่า

“คุณไปไหนมา รพินทร์”

“ผมไปสั่งงานกับรองหัวหน้าหมู่บ้าน ให้เขาช่วยดูแลคนแถวนี้ระหว่างที่ผมไม่อยู่ ทุกอย่างเรียบร้อยหรือยังครับ?”

สแตนลีย์ชี้มือไปยังสัมภาระที่กองไว้อย่างเป็นระเบียบพวกนั้น

“เรียบร้อย ไม่มีของอะไรที่เป็นของฟุ่มเฟือยไร้ประโยชน์

เลย สิ่งที่คุณจะต้องรับรู้ไว้ก็คือท่อที่ 1 เป็นเครื่องรับส่งวิทยุ ซึ่งจะต้องอาศัยการแบกหามไปอย่างระมัดระวังมากที่สุด กับท่อที่ 2 อันเป็นเครื่องมือเทคนิคโดยเฉพาะต้องปรับระดับประคองพองๆ กัน แต่เราก็มีวัสดุประเภทกันสะเทือน หรือกันกระแทกหุ้มไว้แล้ว นอกนั้นก็เป็นของธรรมดา ไม่ต้องระวังอะไรมากนัก”

“ดีมาก ที่บอกให้ผมทราบล่วงหน้าเสียก่อน จะได้เลือกลูกหาบ และกำชับได้ถูกต้อง...”

เขาแหงนหน้ามองดูตะวันเช้า

“เราเหลือเวลาอีกประมาณครึ่งชั่วโมง ก่อนออกเดินทางโปรดตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้ง”

คริสควักบุหรือออกมาคาบ เชิดวุธเป็นคนต่อให้ หล่อนถามหน้าตาเฉยว่า

“คุณไม่มีนาฬิกาใช้หรอกหรือ?”

แทนคำตอบจอมพรวนปัดแขนเลื้อยจากข้อมือซ้ายของเขาขึ้น แล้วยกให้ดู หล่อนพยักหน้าช้าๆ คงวางหน้าเฉยอยู่ตามเดิม

“อ้อ! มี...นึกว่าไม่ใช่นาฬิกาเสียอีก”

“ทำไมหรือ?”

“ก็เห็นมองดูตะวัน แล้วก็บอกเราว่าเหลือเวลาอีกครึ่งชั่วโมง”

พรวนใหญ่ยิ้มชนิดหนึ่ง

“ก็ลองดูนาฬิกาของคุณซิว่ามันคลาดเคลื่อนไปเท่าไร?”

คริสติน่า เหลือบดูนาฬิกาจากข้อมือแล้วเฉยเสีย เบลดูของตนเองบ้าง พร้อมกับหัวเราะออกมา

“ถ้าการเดินทางจะเริ่มต้น เวลา 9 น. ตรง ตามที่คุณบอกไว้เมื่อคืน ก็คลาดเคลื่อนไปประมาณ 2 นาที 35-36 วินาที!”

“ถ้าฉันผมก็ขออภัยด้วย ที่บอกเวลาผิดไป ถึง 2 นาทีเศษ แต่นาฬิกาของผมนี้มันเดินไม่ค่อยจะตรงนัก เพราะขณะนี้ ถ้าดูตามการชี้บอกของมัน ก็ยังเหลือเวลาอีกตั้งเกือบ 45 นาที ขออภัย...ขณะนี้เวลาแท้จริงเท่าไร ผมขอตั้งเวลาหน่อย”

เขาพูด พร้อมกับหมุนเข็มนาฬิกาข้อมือเก่า ๆ ของตนเอง มันเป็นคำพูดที่ฟังดูน่าทึ่งพอสมควรอย่างหนึ่ง แต่ทุกคนที่ฟัง หาได้มีความรู้สึกเช่นนั้นเลยไม่ พวกเขามองดูจอมพราวนอย่างพรั่น ๆ ทั่ว ๆ อย่างไม่ อธิบายไม่ถูก และนิ่งไปชั่วขณะ แทนที่ใครจะบอกเวลาแท้จริงกับเขาในขณะนี้

“ไม่จำเป็นจะต้องตั้งนาฬิกาของคุณหรอก มิสเตอร์ฮันเตอร์...”

อิสซาเบลบอกมาพร้อมรอยยิ้ม พลังหันไปมองดูเพื่อนสาว ที่อึดควันบุหรืหนักหน่วง

“ถ้าต้องการดูเวลา คุณดูตะวัน ดูเดือน ดูดาว หรือดูอากาศ ฉันรู้สึกว่าจะใกล้เคียงกับความจริงมากกว่า แม้จะคลาดเคลื่อนไปบ้างสัก 5 หรือ 10 นาที ก็คงไม่กระไรนักหรอก แต่ฉันเชื่อว่า ระดับความดันของโลหิตก็ดี อัตราเต้นของชีพจรตัวคุณเองก็ดี ฉันก็ไม่จำเป็นต้องจับหรือใช้เครื่องใดๆ เลย สามารถบอกได้ทันทีเหมือนกัน ถ้าจะผิดไปบ้างก็ไม่มาก คุณมีความดันโลหิตค่อนข้างต่ำเล็กน้อย ระหว่าง 80-120 แต่ระบบสับสนผิดของหัวใจดีมาก เต้นช้าแต่หนักแน่น และความคิดของคุณในขณะนี้ ก็คือการกังวล ‘ห้วงหลัง’ อย่างมาก!”

“และก็ไม่เต็มใจจะไปกับเราเลย ถ้าหากไม่จำเป็น!”

คริสเสริมมาโดยเร็ว

รพินทร์เอียงคอ เลิกคิ้วนิดหนึ่ง

“เอาละครับ เราเห็นจะไปด้วยกันได้แน่ ผมเป็นพราน
ผมดูเวลาแม่นยำ จากธรรมชาติและอากาศแวดล้อม...เบลเป็น
อายุรแพทย์ มองอาการของคนไข้แม่นยำ แม้เพียงแค่ดูสีหน้า...
ส่วนคริส นอกจากจะเป็นนักฟิสิกส์ ยังเป็นจิตวิทยาที่อ่านใจ
คนได้ถูกต้องแม่นยำ...คือเป็นพนักงานวิทยุที่ชำนาญ หรืออาจ
ใช้โทรจิตติดต่อกับกองบัญชาการได้หากวิทยุเกิดขัดข้อง...ดร.
สแตนลีย์นั้นสามารถจะบอกได้ว่ากัมมันตภาพรังสีในขนาดไหน
ที่สามารถจะทำอันตรายต่อคนสัตว์ หรือพืชพันธุ์ได้ รวมทั้งรู้วิธี
การกู้ระเบิดลูกนั้น...โอ้ย! สบายมาก!”

ท่านนายพลและนายอำพลแอบยิ้มให้กันอย่างพอใจ ใน
ข้อความโต้ตอบนี้ ผู้อำนวยการบริษัทส่งสัตว์ออกนอกประเทศ
แอบกระซิบกับท่านเจ้ากรมข่าวว่า

“สบายใจได้แล้วครับท่าน...คนของผม จะไม่มีวันเสีย
เปรียบ หรือแพ้งงพวกนี้เลย”

“ผมก็รู้สึกเช่นนั้น รพินทร์คมกริบในทุกประโยคที่ต่อคำ
กับพวกนี้ นับตั้งแต่วินาทีแรกพบกันแล้ว”

ส่วนเชิดวุธร้องออกมาดังๆ ว่า

“สนุกดีจังว๊อย! มันเป็นบ้าเลย!”

คริสหันขวับไปถามโดยเร็ว

“อะไรมัน”

“หมูป่าผัดเผ็ดกับเครื่องแกง ที่รพินทร์เลี้ยงพวกเราเมื่อคืนนี้ ยังไงล่ะ มั่นย่อง อร่อยพิลึก”

“เหอ! ฉันทึกว่าคุณ ‘สนุก’ และ ‘มัน’ อีต่อนที่เมื่อเช้านี้ ระหว่างที่เบลยังแช่น้ำอยู่ในห้องน้ำแล้วคุณทำเป็นไม่รู้ เปิดประตูห้องผลั้วะเข้าไปเสียอีก”

เชิดวุธทำหน้าตาย บอกว่า

“ไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ ให้พระเจ้าสาปซิเอ้า! แล้วประตูห้องมันก็ไม่ได้ล็อกกลอนข้างใน...จริงไหมรพินทร์ห้องน้ำบ้านทาร์ซานของคุณมันมีกลอนเสียเมื่อไหร่ แล้วเบลลงไปแช่ในถังเปลงไม่ได้ตักน้ำรดตัวชู ๆ อย่างเรา จะรู้ได้ยังไงว่ากำลังอาบน้ำ”

ว่าแล้วนายทหารหนุ่มก็เดินผละจากวง ไปที่ห้องสัมภาระส่วนตัวของเขา รื้อค้นอะไรอยู่ครู่ใหญ่

ระหว่างนี้รพินทร์สนทนาเป็นปกติกับคณะนายจ้าง ท่านนายพลและผู้อำนวยความสะดวกของเขา เพิ่งจะมีโอกาสสังเกตเห็นได้ชัดเดี๋ยวนี้เองว่า แหม่มสาวทั้งสอง แม้จะแต่งกายอยู่ในลักษณะเดียวกับอีกสองชายผู้ร่วมงาน แลดูทะมัดทะแมงสักเพียงใดก็ตาม แต่นิสัยของผู้หญิงก็ยังปรากฏชัดอยู่นั่นเอง เสื้อผ้าชุดเดินป่าของหล่อนทั้งสอง ตัดเย็บอย่างประณีต เนื้อผ้าเบาบางและเน้นส่วนสัดเหลือเกิน ไม่ยอม รุ่มร่ามหรือหลวม โพลกแม้แต่ชนิดหนึ่ง โดยเฉพาะบริเวณทรวงอก เป้ากางเกง และตะโพก เบลูปร่างสูงไล่เลี่ยกับเขาทีเดียว แต่คริสไม่ต้องพูดถึง เมื่อสวมรองเท้าเดินป่าเข้าไปแล้ว สูงกว่าชายสันทัดอย่างเขาอย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่า 2 นิ้ว

ตัวเอกฝ่ายหญิง ในชุดบุงไฟร ที่หลุดออกมาจาก จอภาพยนตร์ด้วยกันทั้งคู่! เพียงแต่ว่า ริมฝีปากไม่ได้ทาลิปสติกเท่านั้น!

เช้าวันเดินทางนี้ ทั้งคริส และเบล สบายตาดีกว่าที่พบมาแล้วทุกครั้ง คนหนึ่งเหมือนดารานั่งสวีเดน อีกคนหนึ่งเหมือนดารานั่งอิตาลี ก็น่าอยู่หรือที่เซ็ดวูธเกาะเกาะ กระทบเกี่ยวเอาบ่อ้อยๆ ในขณะที่ลูกน้องของเขาทุกคนซึ่งยืนจับกลุ่มคุยกันเจียบๆ อยู่ทางหนึ่ง หันมาจ้องกันตาเป็นมัน

คือนั่นกลิ่นเหล้าพุ่งออกมาจากปากแต่เช้า เป็นสิ่งที่ทำให้เขาทราบล่วงหน้าว่า เสือนี้เป็นนักดื่มตัวจกและขาดเหล้าเสียไม่ได้ พยายามซักถามพูดคุยกับเขาตลอดเวลา สแตนลีย์เยือกเย็นและอ่อนโยนผิดไปกว่าการพบเห็นในวันแรก ยังคงคุณลักษณะของการเป็นผู้นำคณะและเจ้าความคิดอยู่ตามเดิม คริสชอบพูดแซะ รวนเขาเล่นในทุกครั้งที่ได้โอกาส เบลเปิดเผยและแสดงความศรัทธาที่มีต่อเขาอย่างเห็นชัด แต่ถ้าเพลอหรือหลวมตัว ก็จะไม่แนมอย่างกินลึก

แล้วเซ็ดวูธก็กลับเข้ามาอีกครั้ง พร้อมกับห่อกระดาษสีน้ำตาลขนาดซอง

“เฮ้! กระสุนของคุณเอาไป ผมขอมอบให้คุณเสียเลย”

รพินทร์บอกขอบคุณ แล้วเรียกให้เก็ดมารับไปอีกต่อหนึ่งสั่งให้เก็บรวมไว้ในสัมภาระของฝ่ายเขา

“เหลือเวลาอีก 5 นาที...คุณบอกให้ทุกคนเตรียมพร้อมหมด ส่วนตัวคุณเองล่ะ ผมยังไม่เห็นพร้อมอะไรเลย”

สแตนลีย์พูดขึ้น ภายหลังดูนาฬิกาข้อมือ

รพินทร์ยิ้ม

“ผมพร้อมมาตั้งแต่ 6 โมงเช้าวันนี้แล้วครับ”

ตาสีฟ้าของ ดร.สแตนลีย์เบิกขึ้น มองเขาจากศีรษะจรดปลายเท้า ซึ่งประกอบด้วยหมวกสักหลาดเก่าๆ หนึ่งใบ เลือสน้ำตาลผ้าบางๆ แขนยาว มีกระเป๋าสองใบ จุกชายไว้ในขอบกางเกง รองเท้าทอปครื่องค์ข้อแบบผ้าใบ มันก็ไฉ่ชุดเหมือนๆ กับที่เขาได้เห็นในวันแรกนั้นแหละ คล้ายเครื่องแบบของกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านตอนไปประชุมที่อำเภอ เว้นแต่ไม่มีอินทรีนูนบนบ่าเท่านั้น

สองแหม่มก็จ้องเขม็งมาเป็นตาเดียว อย่างแปลกใจเช่นกัน

“คุณยังไม่ได้เปลี่ยนเป็นชุดเดินทางเลย”

“ผมไม่มีชุดเดินทาง ตลอดทั้งชีวิตผม ไม่ว่าจะเดินทางไปไหน เข้าเมืองเข้าป่า ผมก็ไปของผมชุดนี้แหละง่ายๆ สะดวกดี ผมไม่ชอบอะไรที่ยุ่งยาก มีพิธีรีตรอง ประเดี๋ยวพอจะเดินทางจริงๆ ผมเอาเบ้ใส่หลังเข้าใบหนึ่ง มีดสำหรับฟันกิ่งไม้เข้าสักเล่ม ผมก็พาพวกคุณไปได้แล้ว”

“แล้วป็น”

คริสร้อง ซอยเปลือกตาถี่

รพินทร์บ้วนปากไปยังคนของเขา ที่จับกลุ่มอยู่ห่างออกไป

“อยู่กับพวกของผมนั้นแหละครับ ตลอดทั้งวันนี้ก่อนค่ำ ยังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ปืน ถ้าหากเราไม่คิดจะล่าสัตว์”

“อะไรต่ออะไรคุณมันง่ายสำหรับคุณไปหมดเชียวนะ”

เบลพูดมา

“ใช่ แม้กระทั่งความตาย! ...เออล่ะครับ ได้เวลาแล้ว เรา
จะเริ่มต้นเดินทางกันเดี๋ยวนี้เลย!”

ทุกคนไหวตัว...

ครั้นแล้วเวลาแห่งการกล่าวคำอำลา ก็มาถึง เมื่อ
รพินทร์หันไปโบกมือเป็นสัญญาณให้พราวนทั้งสี่ และคณะลูก-
หาบของเขาเข้าประจำที่ ห่อหมายเลข 1 และเลข 2 อันบรรจุ
อุปกรณ์สำคัญ เขากำหนดเลือกลูกหาบร่างใหญ่คู่ที่แข็งแรงที่สุด
เป็นคู่หาบ และเตือนให้ทราบว่าจะต้องระมัดระวังเช่นไรบ้าง
พวกลูกหาบประจำที่ตั้งแถว แล้วคณะเดินทางทั้งหมดก็หัน
กลับมาประจันหน้ากับผู้ที่ยืนส่งอยู่ คือนายพลโทวิชัย และนาย
อำพล ต่างฝ่ายต่างบอกกล่าวกันด้วยการสัมผัสมือแนบแน่น และ
เขย่าแรง

“ขอให้ทุกคนเดินทางโดยสวัสดิภาพและประสบผลสำเร็จ
ทางเราจะภาวนาเอาใจช่วย พระผู้เป็นเจ้า จงคุ้มครองให้แก่ทั้ง
หมดที่ร่วมทางกันไปในครั้งนี้!”

ท่านเจ้ากรมข่าวกล่าวด้วยเสียงลึกหนักแน่นไปยังทุกคน
อเมริกันทั้งสี่คนยิ้มพรายยกมือขึ้นแตะปีกหมวก **รพินทร์**
สังเกตอยู่ตลอดเวลา อาการทำความเคารพเช่นนั้น
มันเป็นลักษณะของทหาร!

“เราจะเขียนจดหมายส่งข่าวรายงานมาให้ท่านทราบทุก
ระยะ ถ้าหากหาตัวไปรษณีย์ที่จดหมายได้”

ดร.สแตนลีย์กล่าวอย่างติดตลก

เชิดวุธนั้นหันไปไหว้ลานายอำพล แล้วก็ลงกราบที่แทบเท้าของท่านบิดา นายพลวิชัยก็ลงประคองบุตรชายขึ้นมา แล้วกอดไว้แน่น กระซิบ

“ไปดีนะลูก อย่าพยายามห่างรพินทร์ มีอะไรก็ปรึกษาหารือกับเขา คนคนนี้พ่อพิจารณารอบคอบแล้ว เขาเป็นคนใช้ได้ทีเดียว...ในทุกด้าน!”

“ครับผม ขอคุณพ่ออย่าห่วง ฝากกราบเท้าไปถึงคุณแม่ด้วย”

แล้วสองพ่อลูก ก็ผละห่างกัน

พรานใหญ่เดินเข้ามาใกล้ ถอดหมวกออก แล้วพนมมือขึ้นไหว้ลาท่านเจ้ากรมข่าว อย่างอ่อนน้อม

“ผมกราบลาท่านล่ะครับ ท่าน”

ท่านนายพลประสานสายตาเขานิ่ง

“ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในโลกนี้ จงคุ้มครองคุณและลูกชายผมให้ปลอดภัย...ขอฝากเชิดวุธไว้กับคุณด้วย คิดว่าเขาเป็นน้องชายคุณคนหนึ่งก็แล้วกัน รพินทร์”

“ผมจะดูแลคุณเชิดวุธให้ดีที่สุด ครับผม!”

แล้วพรานใหญ่ก็หันไปมองดูหน้านายอำพลเป็นสัญญาณ พลางเดินห่างออกไปที่โคนต้นไม้ ผู้อำนวยการของเขา เดินตามเข้าไปด้วย รพินทร์ ไพรวลย์ ควักกระเป๋าเสื้อหยิบซองจดหมายปิดผนึก แต่ไม่ได้จ่าหน้า ออกมาถือไว้ในมือ

“คุณอำพลครับ นี่คือนี่ที่ผมบอกไว้แล้วว่า จะขอให้คุณช่วยทำให้ผม ก่อนออกเดินทาง”

“บอกมาเลย พ่อคุณ จะให้ผมทำอะไรบ้าง?”

นายอำพลพูดเสียงเครือ

“เก็บจดหมายฉบับนี้ ไว้มอบส่งให้คุณหญิงดาริน เฉพาะตัวด้วยมือของคุณเอง และบอกกับเธอด้วยว่า ‘โปรดอย่าได้พยายามติดตามผมไปเป็นอันขาด’ และฝากลาคุณชายเชษฐา คุณชายอนุชา คุณไชยยันต์กับเมย์ด้วย ถ้าคุณมีโอกาสพบท่านเหล่านั้น เทานี้แหละครับ!”

นายอำพลเอื้อมมือไปรับจดหมายด้วยมืออันสั่นน้อยๆ บรรจงพับใส่กระเป๋า แล้วสวมกอดเขาไว้นั่น

“ผมจะปฏิบัติตามคำสั่งของคุณ ผมพูดอะไรไม่ออกอีกแล้ว ขอให้โชคดี !...”

เสียงผู้อำนวยรายการไทยไวลด์ไลฟ์แหบเครือ สะดุดหายไป
พรวนใหญ่ยิ้มเยือกเย็น จับมือนายอำพลบีบแน่นอีกครั้ง
“ไปละครับ ได้เวลาแล้ว”

กล่าวจบ เขาก็หันหลังกลับ

คณะนายจ้าง และพวกลูกหาบกับพรวนพื้นเมืองของเขาทั้งหลาย ตั้งขบวนกันอยู่แล้วอย่างไม่เป็นระเบียบอะไรนัก จอมพรวนเดินผ่านหน้ากลุ่มอเมริกันทั้งสี่คน โบกมือเป็นสัญญาณ บอกด้วยน้ำเสียงสัพยอกว่า

“โอเค มูฟ! ฟอลโลว์ มี!!”

เขาไม่หันกลับมาดูอีก แต่ได้ยินเสียงเบลผู้มีอารมณ์ขี้เล่น ตะโกนถามมาอย่างไม่มีความหมายว่า

“ทู พาราไคส์? หือม?”

“เดสทีเนชั่น เดด!”

จอมพราบนตะโกนตอบโดยไม่เหลียวหลังมุ่งตรงไปที่คณะพราบนทั้งสี่ของเขา เกิดซึ่งถือไรเฟิลคู่มือของเขาอยู่แล้ว โยนส่งมาให้ รพินทร์รับไว้ ขยับลูกเลื่อนเปิดออกเล็กน้อย แง้มกระสุน .458 ที่สอดตัวสงบนิ่งอยู่ในรังเพลิง เมื่อเห็นว่ามันประจำหน้าที่พร้อมที่จะใช้งานได้ทุกขณะ ก็ลดนก โดยปิดลูกเลื่อนขณะอุบโกนนิ่งไว้ เหวี่ยงขึ้นสะพายไหล่

“เป้าหมายแรก มุ่ง ชับบอน!”

เขาประกาศก้องกับคนเหล่านั้น แล้วออกเดินดุ่มๆ นำหน้าไปในทันที ตามบุคลิกปกติระดับฝีมือธรรมดา

พวกพราบนพื้นเมืองทั้งสี่กับพวกลูกหาบเดินรวมกลุ่มตามหลัง เว้นระยะห่างประมาณ 15 เมตร และวิ่งท้ายเป็นขบวนของนายจ้างอเมริกัน ซึ่งเดินรวมกลุ่มอยู่กับเชิดวุธ 5 คน ทั้ง 5 หันมายิ้มแย้มโบกมืออำลาให้แก่ฝ่ายที่ยืนส่งอยู่ในหมู่บ้านอีกระยะหนึ่ง พอห่างประมาณ 50 เมตร ก็ไม่เหลียวกลับมาอีก

ความรู้สึกของการ ‘เริ่มต้นเดินทางอย่างแท้จริง’ ก็เกิดขึ้นกับทุกคนของฝ่ายนายจ้าง ณ บัดนี้

แดดเริ่มแรงขึ้นเป็นลำดับ ลมพัดโชยร้อน เส้นทางเดินผ่านไร่ข้าวโพดด้านตะวันออกเฉียงเหนือของหมู่บ้านไปก่อนในระยะแรก มีพวกเด็ก ๆ ในหมู่บ้าน วิ่งตามหลังเป็นพรวนมาในระยะ 100-200 เมตรแรก

ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ทอดระยะออกมาพร้อม 20 เมตร โดยมีกลุ่มพรานพื้นเมืองลูกหาบกันกลาง ทุกคนมองไม่เห็นว่ารพินทร์เดินอยู่ที่ไหน นอกจากบางครั้ง เมื่อเป็นมุมเลี้ยวลับโค้งเส้นทาง ซึ่งยังเป็นทางของคนเดินในหมู่บ้านก็จะเห็นเบื้องหลังของเขา ซึ่งเคลื่อนไปเบื้องหน้า เป็นส่วนประกอบอันกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมชนิดแยกกันไม่ออก

“ดูอืดเย็นนั่นซิ คุ่มๆ ไปข้างหน้าคนเดียว เหมือนจะไม่คิดมาสมทบกับพวกเราอีกเลยงั้นแหละ”

คริสบู้ปาก พิมพ์ออกมาโดยไม่เจตนาจะพูดกับใคร

“เขามีหน้าที่นำทาง เขาก็นำไป อย่าเพิ่งไปสนใจอะไรก่อนเลย เราเดินตามเขาไปก็แล้วกัน”

ดร.สแตนลีย์บอก

“ได้ยินเขาตะโกนบอกเบลเมื่อตะกี้นี้ไหม เราถามเขาว่า จะไปเส้นทางไหนก่อน เขาบอกว่าจะไปเส้นทางตาย”

“บ้าน่า คริส...”

เชิดวุธรีบแย้งมาปนหัวเราะ

“อย่าไปตั้งแง่ มองเขาในด้านร้ายนักเลย เบลไม่ได้ถามเขาว่า ‘จะไปเส้นทางไหนก่อน’ อย่างที่คิดว่าหรอก แต่เป็นการถามอย่างล้อเลียน หรือประชดเขาว่า ‘จะไปสวรรค์กันหรือ?’ ตะหาก ซึ่งเขาก็ตอบถูกแล้วนี่ว่า เส้นทางที่เราจะไปนั้นนะมันเส้นทางตายแห่งๆ รพินทร์เป็นคนนิสัยอย่างนี้เอง”

“คุณรู้จักเขามานานเท่าไรแล้ว วุธ?”

เบลถาม

“ในด้านกิตติศัพท์เชิงพรานของเขานะ รู้จักมานานแล้ว

แต่ตัวจริง ผมก็เพิ่งรู้จักพร้อมๆ กับพวกคุณนั่นแหละ แต่ผมเป็นคนไทยชาติเดียวกับเขา คิดว่าพอจะรู้อุปนิสัยใจคอของเขาได้ดีกว่าพวกคุณ”

“ทำไมคุณไม่ไปเดินคุยอยู่กับเขาละ ปล่อยพวกเราไว้ข้างหลังนี้ก็ได้ ไม่ต้องห่วงหรอก”

คือบอกอย่างเชิดวุธไม่แน่ใจว่าจะมีความหมายอะไรหรือไม่ นายทหารหนุ่มสั่นหน้า หัวเราะ

“ผมมากับพวกคุณ เป็นฝ่ายเดียวกับพวกคุณ เพราะฉะนั้น เราเดินกันในกลุ่มนายจ้างนี้ดีกว่า”

“เสียงเขาพูดกับพวกลูกหาบว่ายังไงนะ ก่อนการออกเดินทาง ผมฟังไม่ถนัด”

สแตนลีย์เอ่ยถามเชิดวุธขึ้น

“ผมก็ฟังไม่ถนัดเหมือนกัน รู้สึกเขาจะบอกให้พวกนั้นรู้ว่าทางฝ่ายเขาจะมุ่งหน้าไปยังจุดหมายแรกก่อน ชื่อสถานที่ว่ายังไงก็ฟังไม่ทัน”

“เอางี้...”

หัวหน้าคณะออกคำสั่ง

“ประเดี๋ยวผมจะเร่งฝีเท้า เดินตามเขาไปให้ทัน และจะเดินคุยกับเขาไปด้วย พวกคุณทุกคนให้เดินไปรวมหมู่ใกล้ชิดกับพราณสีคนนั้น และหาเรื่องชวนคุยไปเรื่อยๆ เชื่อว่าวันแรกของการเดินทางนี้ เรายังไม่เข้าดงลึกอะไรนักหรอก และคงจะเดินกันไปได้ตามสบายก่อน และถ้าเป็นไปได้ ผมอยากจะให้ทุกคนที่มีแผนที่อยู่แล้ว เอาออกมาเทียบกับเข็มทิศ กำหนดเส้นทางเดิน โดยเริ่มต้นจากหมู่บ้านนี้เป็นจุดเริ่มต้น”

“หน้าที่โดยตรงของคิธอยู่แล้วนี่ ที่จะต้องคอยสอบให้ได้
ทุกระยะว่า เส้นทางเดินไปทางด้านใดบ้าง เพราะฉะนั้นคิธรับ
ภาระไปดีกว่า”

เชิดวุธไม่สนใจ โยนไปให้ฝ่ายอเมริกันทั้งสี่คน และ
เขาสังเกตเห็นว่า ทั้งคิธ เบล และคริส ล้วงเอาเข็มทิศกับแผนที่
ออกมาตรวจสอบทันที แสดงว่าต่างพิถีพิถันระมัดระวังต่อเส้น
ทางเดินกันอย่างยิ่ง

สแตนลีย์เร่งฝีเท้าเดินล่วงหน้าไปก่อนทันที ส่วนอีก 4
คนด้านหลัง อีกครู่เดียวก็เดินเข้าไปรวมกลุ่มกับพรานพื้นเมือง
ซึ่งเดินแหวดล้อมใกล้ชิดขอบวนลูกหาบอยู่อย่างปราศจากระเบียบ
ส่งเสียงคุยกันอย่างสนุกสนาน ไม่มีใครเคร่งเครียดทั้งสิ้น

คริสติน่าคอยสะกิดเตือนให้คิธ อันเป็นพนักงานวิทยุคอย
คุมคู่หาบ ที่ห้ามสัมผัสภาระสำคัญอยู่ตลอดเวลา ส่วนตัวหล่อนเอง
และเบลเดินอยู่อีกด้านหนึ่ง โบกมือเรียกบุญคำกับจันให้มารวม
กลุ่มชวนคุยด้วยเป็นการฆ่าเวลาระหว่างเดินทางโดยมีเชิดวุธร่วม
คุยสนุกอยู่ด้วย

ทั้งคริสและเบลจำชื่อบุญคำกับจันได้อย่างแม่นยำ และ
เรียกชื่อได้ชัดเจนสนิทสนม ทั้งคู่หยอกล้อ และซักถามชวนพราน
อาวุโสสองคนคุยอยู่ครึกครื้นตลอดเวลา แต่ทั้งบุญคำและจัน ก็
ไม่ยอมบอกให้ทราบเลยว่า พรานใหญ่ได้กำหนดพวกตนแต่ละ
คน ให้ทำหน้าที่คุ้มกันฝ่ายนายจ้างชนิดประกบตัวไว้แล้ว ใคร
คู่ใครบ้าง สำหรับพวกลูกหาบทั้ง 5 คู่ เดินกันตัวปลิว ฝ่าย

มัคคุเทศก์ทั้งหมด รวมทั้งตัวพราวนใหญ่เอง ยังออมผีเท้าอยู่ พา
กันเดินไปตามสบายเพื่อเปิดโอกาสให้ฝ่ายนายจ้างคุ้นเคย และ
อุ่นเครื่องเสียก่อน

พวกลูกหาบอันเป็นคนของรพินทร์ทุกคนรู้หน้าที่ดีอยู่แล้ว เพราะทำงานร่วมกันมานาน พวกเขาจะสังเกตสัญญาณจากการเดินของเจ้านาย ถ้าช้าเมื่อไหร่ทุกคนก็จะช้าตาม และถ้าเร่งเร็วขึ้นเมื่อไหร่ ก็ไม่ต้องห่วง พวกนี้ตามทันพรานใหญ่ของเขาเสมอ ทั้งนี้ยกเว้นกรณีที่ถูกสั่งเป็นอย่างอื่น ทั้งหมดมองคณะนายจ้างทั้ง 5 คน อย่างนึ่กหมิ่น ๆ อยู่ในใจ คิดตรงกันว่า

‘ประเดี้ยวเหอะ ไม่ช้าก็เร็ว เจ้า ‘ฟาริ่ง’ พวกนี้เป็นได้เดินกันลื่นห้อย หรือลงคลานสี่เท้าโอดกาเหว่าไปตามๆ กัน ขอให้ใช้เวลาเสียก่อนเท่านั้น ต่อให้เดินสบายตัวเปล่ายังงี้แหละ’

ด้วยความรู้สึกแห่งความเป็นไทยด้วยกัน คนเหล่านั้นมี
สัญชาตญาณในการเป็นมิตรและห่วงใย พ.ต.เชิดวุฒมากกว่า
อเมริกันทั้งสี่คน

ดร.สแตนลีย์นั้น กว่าจะก้าวเท้ายาวๆ แทบจะเรียกได้ว่าครึ่งวิ่งครึ่งเดิน ก็ใช้เวลาเกือบ 10 นาที จึงตามติดหลังพรานใหญ่ ซึ่งล่องหน้าเป็นเรื่อนำร่องไปก่อนทัน เขาร้องเรียกเบาๆ จอมพรานหันมาเห็น ก็เลยชะลอฝีเท้าลงอีก สแตนลีย์เดินเข้ามาเคียงข้าง

“หวังว่าคงไม่รังเกียจ หากผมจะเดินคุยไปกับคุณด้วย
รพินทร์”

“อ้อ ยินดีครับ”

เขาตอบยิ้มๆ ขณะนั้นเริ่มผ่านไร่ เข้าสู่ป่าโปร่ง สลับไป
กับละเมาะไม้แล้ว และเห็นทิวเขาเตี้ยๆ แวดล้อมอยู่ทั่วไปเริ่ม
ปรากฏทางด้าน ทางเกวียนที่ตัดกันอยู่ไปมา ความเงียบของป่า
เริ่มครอบงำ ทั้งๆ ที่มันเป็นป่าชิดหมู่บ้านห่างไม่เกิน 3 กม. เท่านั้น
หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เริ่มเหงื่อผุดซึมไปหน้า ควัก
ผ้าขนหนูที่ยัดอยู่ในคอเสื้อขึ้นมาเช็ดบ่อยๆ เป่าลมออกจากปาก
ยาว

“ซักร้อน...”

อเมริกันอาวุธโสฬสพม่า แต่ไม่เชิงบ่น

“พอบอกได้ไหมว่าคุณจะมุ่งหน้าไปที่ไหนก่อน”

“บริเวณแห่งหนึ่ง ชาวบ้านแถบนี้เรียกว่า ‘ซับบอน’ ระยะ
ห่างจากหมู่บ้านนี้ประมาณ 25 ถึง 30 กิโลเมตร...อ้อ ขอโทษ
คุณอาจไม่ชำนาญในมาตรานี้สัก เอาว่าสัก 25 ไมล์ คงเข้าใจ
ง่ายกว่า...”

แล้วเขาก็หัวเราะชวนให้เห็นเป็นเรื่องขบขัน บอกต่อมา

“ระยะทางแค่นี้เอง ถ้ามีถนนให้รถวิ่ง และเราใช้รถ
อเมริกัน 8 สูบลักคัน เป็นต้นว่า คอนติเนนตัล หรือแค็ตตี้ ผม
ว่าเราคงใช้เวลากันเพียงไม่เกิน 10 นาทีนะครับ หรือถ้าไปด้วย
ฮ. ก็คงแต่ไม่ก็อดใจเท่านั้น แต่เราจะใช้เวลาเดินกันทั้งวัน เห็น
จะไม่ก่อนคำ เมื่อถึงที่นั่น”

หัวหน้าคณะยิ้มกร่อยๆ

“คุณต้องเข้าใจผมด้วย รพินทร์ ผมไม่ชอบนั่งรถยนต์หรือ
เครื่องบินโดยไม่จำเป็น ตามปกติผมชอบเดินเสมอ มันเป็นการ

ออกกำลังละลายไขมันดีมาก แต่การมาเดินกับคุณผู้ชำนาญ การเดินป่าอยู่ก่อนแล้วเป็นชีวิตจิตใจนี้ ผมก็เห็นจะลำบากมาก เหมือนกัน...แต่ว่า ‘ซับบอน’ ที่คุณว่านี่ เป็นแหล่งสถานที่อย่าง เดียว หรือเป็นหมู่บ้านด้วย”

“หมู่บ้านเล็ก ๆ ของกะเหรี่ยงครับ มีอยู่ไม่เกิน 20 หลังคา เรือน เป็นหมู่บ้านแรกที่เราจะพบในการเดินป่าหน้าไปทางด้าน นี้”

“เราจะหยุดพักกินอาหารกลางวันกันที่ไหน?”

“ก็ระหว่างทางนี้แหละครับ ออกพ้นบริเวณไปสัก 3-4 กิโลเมตร ก็จะเข้าหุบเขาเล็ก ๆ ทางเดินจะร่มรื่นขึ้นเล็กน้อย แต่เวลากลางวันก็อ้าวหน้อยเป็นธรรมดาของป่าโซนร้อน เราจะเลือกที่ เหมาะ ๆ ใกล้เคียงธาร พักสัก 45 หรือ 60 นาที แล้วเดินรวดเร็ว ตลอดจนถึงซับบอน หวังว่าพวกคุณคงจะเดินกันไหว”

“ผมคิดว่าไหว เพราะพวกเราที่มากันแต่ละคน ก็เคย เดินหนัก ๆ กันมาบ้างแล้วทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าสภาพป่ามันอาจ ผิดกันไป ผมก็ไม่ทราบเส้นทางสายนี้เลย”

“เอาละครับ ในวันแรกนี้ ผมจะนำเดินในลักษณะ ‘อุ่น เครื่อง’ ไปก่อน เพราะไปตามสบายไม่รีบร้อนนัก พอให้คุ้นเคย กำลังอยู่ตัว สัก 2-3 วันล่วงหน้าไปแล้ว คราวนี้ผมจะทดลองเร่ง เวลาดู”

“ดีครับ...นอกจากจะเป็นคนมีการศึกษาดีแล้ว คุณยังเป็น คนนิสัยดี เป็นมิตรที่ดีด้วย ครั้งแรกผมนึกว่าจะไปกับคุณลำบาก เสียอีก แต่เดี๋ยวนี้ผมปลอดภัยพอใจมากทีเดียว”

กล่าวพลาง ตาสีฟ้าก็กวาดไปตามทางด่าน และพื้นดิน

รอบด้านที่เต็มไปด้วยรอยเท้า และมูลช้างทั้งใหม่และเก่ากลาด-
เกลื่อนไปหมด กล่าวเหมือนจะพูดกับตนเองต่อไปว่า

“หมู่บ้านคุณคงจะเลี้ยงช้างกันไว้อย่างไร?”

“ก็มีอยู่แค่สองตัวเท่านั้นเองครับ และพวกผมก็ไม่ได้เอา
มันออกมาทำงานแถวนี้ นอกจากจะให้ชักลากบรรทุกของเล็ก
น้อยแถว ๆ หมู่บ้าน กับสถานีกำสัตว์ของคุณอำพล”

“เอ๊ะ! ก็เห็นรอยเท้ากับมูลของมันเกลื่อนไปแทบทุก
ตารางนิ้วอยู่ที่นี่ไง?”

รพินทร์ยิ้ม ๆ บอกน้ำเสียงปกติว่า

“แถวนี้ช้างป่าชุมครับห่างหมู่บ้านของผมแค่ไมล์เดียวมัน
ก็เข้ามาเดินป่วนเปื้อนกันเต็มไปหมดแล้ว บางทีก็ยกโขลงเข้ามา
ทำลายพืชไร่ของลูกบ้าน ต้องออกมาไล่กันบ่อย ๆ ส่วนมากก็
เป็นช้างเกะกะ เกเร หาประโยชน์อะไรไม่ได้ เพราะทั้งโขลงจะ
หาช้างงาสักตัวเดียวก็ไม่มี เป็นพวกช้างงากุด ๆ ทั้งนั้น เป็นพันธุ์
ของมัน”

สีหน้าของ ดร.สแตนลีย์เปลี่ยนไปเล็กน้อย

“ผมนึกว่ารอยเท้าช้างเลี้ยงเสียอีก เห็นใกล้ ๆ หมู่บ้าน
คุณแค่นี้เอง รอยเท้ามากมายเหล่านี้ แสดงว่ามันเดินอยู่เป็น
ประจำและชุกชุมมาก คุณคิดว่า ถ้าเราเกิดประจันหน้า...”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ได้กลิ่นเรา พวกมันก็จะหลีกทาง
ไปไกล ยกเว้นต่างฝ่ายต่างไม่รู้ตัวและประจันหน้ากัน ในระยะ
ประชิดเท่านั้น เพราะฉะนั้นผมจึงขอร้องไว้ก่อนการออกเดินทาง
ว่า โปรดอย่าไปทำร้ายสัตว์ร้ายอะไรเข้าก่อนโดยไม่จำเป็น ระยะ
ก่อนถึงชัยบอนนี้เดินสบายครับ ไม่มีอะไรหรอก”

“หมู่บ้านชัยบอนที่คุณว่า คนที่นั่นเป็นมิตรดีไหม?”

“ชาวป่าชาวเขาถิ่นนี้ทุกคนเป็นมิตรที่ดี และรู้จักผมทั้งนั้น 2 วันก่อน ก็ส่งคนมาตามผมที่หนองน้ำแห่ง ให้ไปช่วยทำธุระอะไรให้ ผมยังไม่มีเวลาก็เลยไม่ได้ไป พอดีกับที่มีงานสำคัญแทรกเข้ามาเสียก่อนนี่แหละ คนพวกนี้ เป็นคนนอกสำรวจ ไม่มีชื่ออยู่ในสำมะโนครัว เป็นชาวป่าจริงๆ และไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น พวกคุณไม่ต้องห่วงได้ ตลอดเส้นทางสายที่ผมจะนำไปนี้ ไม่ว่าจะพบผู้คนหรือหมู่บ้านใด ความลับในการค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ของคุณ จะไม่เป็นที่เปิดเผยเลย เพราะพวกเขาไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองฝ่ายใดทั้งสิ้น มีชีวิตอยู่ไปตามประสาวนวันหนึ่ง”

เขาลอบเห็น ดร.สแตนลีย์ ลอบถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

“ถ้าเป็นงั้นได้ก็ดีมาก การมาของเรา และวัตถุประสงค์ของเราเป็นความลับสุดยอด ว่าแต่ว่าพวกเขาจะตามมาคุณไปทำธุระอะไรให้”

สุภาพบุรุษไฟร เอามือที่ถืออยู่ในมือพนักงั่งไม้เล็ก ๆ เล่นตอบเสียงเรียบธรรมดาว่า

“เสือโคร่งลากลูกชายของหัวหน้าหมู่บ้านไปกิน เมื่อ 3-4 วันที่แล้วมานี่เอง และมาบ้านเปี่ยนอยู่ใกล้หมู่บ้านอยู่อีกหลายคืน หลังจากคาบคนไปเสียคนหนึ่งแล้ว พวกนั้นไม่เป็นอันทำอะไร หัวหน้าหมู่บ้านตามยิงมันจับไปด้วยลูกซอง กลายเป็นเสือล่าบาก และไม่ยอมหนีไปไหน นอกจากวนเวียนอยู่แถวนั้น ป่านนี้ ยังตามไม่พบซากลูกชาย แม้แต่กระดูก”

หัวหน้าคณะฟังเฉย ๆ เหมือนกัน แต่เขาสังเกตเห็นความ
ไม่สู้จะสบายใจนักปรากฏบนสีหน้า

“หมู่บ้านที่เราจะมุ่งไปนี่นะหรือ?”

“ครับ”

“หวังว่าคุณคงจะไม่เสียเวลาตามเสื้อตัวนั้นอยู่นะ เรามี
หน้าที่ของเรา”

“รับรอง ผมจะไม่เสียเวลาตามเสื้อหรอกครับ แม้ว่าผม
จะมีไมตรีกับพวกนั้น และเคยถูกขอร้องเช่นไร แต่...”

“ทำไม...อะไร?”

“เราก็กำลังจะเดินทางผ่านไปหมู่บ้าน ที่มีเสื้อกินคน
อาละวาดอยู่ในขณะนี้แล้วครับ เราจะไม่ยุ่งกับมัน แต่ใครจะ
รับรองได้ว่ามันจะไม่ยุ่งกับเรา เพราะถึงอย่างไรเราก็ต้องอาศัย
พักนอนที่หมู่บ้านซับบอนนั้น และแม้จะออกเดินทางต่อไป มัน
ก็ยังอยู่ในรัศมีที่เสื้อตัวนั้นเกาะกะอาละวาดอยู่”

ดร.สแตนลีย์อึ้ง ชับเหงื่ออีกครั้ง แล้วชำเลื่องมองดู
ไรเฟิล ที่สะพายอยู่บนไหล่เขาอย่างไม่ตั้งใจ

“มีทางเลี่ยงจากหมู่บ้านนั้นเสียได้ไหม?”

“เลี่ยงได้ครับ แต่ก็คงไม่ห่างกัน เพราะเส้นทางที่ผม
กำหนด ไว้มันจำเป็น”

“ผมเกลียด ‘แมน อีทเตอร์’ ไม่อยากจะเฉียดใกล้มัน
เลย”

“ผมก็ไม่ค่อยจะชอบมันนักเหมือนกัน แต่ก็เจออยู่เรื่อย ๆ
เลี่ยงไม่ได้เสียด้วย ถึงอย่างไรผมจะพยายามพาพวกคุณให้ห่าง
ที่สุด เว้นแต่หลีกเลี่ยงไม่พ้นเท่านั้น!”

สองชั่วโมงเต็มๆ ที่ผ่านไปในระหว่างป่าโปร่งและทุ่งโล่งบางแห่งอากาศร้อนอบอ้าวขึ้นทุกขณะ รูปขบวนยังคงอยู่ในลักษณะเดิม คือรพินทร์เดินเคียงไปกับหัวหน้าคณะ นำหน้าเว้นระยะห่างพอประมาณ เป็นกลุ่มพรวนพื้นเมือง ลูกหาบและแหม่มสาวสองคนกับเชิดวุธ ซึ่งบัดนี้ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดเริ่มเหงื่อออกท่วมกาย โดยเฉพาะอเมริกันชายหญิงทั้งสองคู่หน้าแดงก่ำด้วยเปลวแดด นั่นเป็น ‘สัมผัสแรก’ ของการเดินทางป่าด้วยเท้า แม้จะมีการเตรียมกายเตรียมใจไว้พร้อมล่วงหน้า ทุกคนก็บอกอยู่กับตนเองว่า มันเป็นการ ‘ทรมาน’ อันน่าชมทีเดียว แต่ก็ไม่มีใครปริปากคำใดทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าเสียงสนทนาเริ่มจะเว้นระยะขาดหายไป ตามเส้นทางที่ห่างไกลออกไปเป็นลำดับ

แก๊งสองสามตัว เริ่มจะแผ้วพานให้เห็น กระจาเป็นทางสีแดงกลืนไปกับภูมิประเทศผ่านวอบแวบ เมื่อทั้งคณะเลียบชิดชายละเมาะเข้าไป แล้วอีกพักใหญ่ต่อมา ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของสัตว์ใหญ่ทั้งฝูง ควบตะบึง ป่าไผ่ชายดงที่เห็นอยู่ลิบๆ มีเสียงไม้ไผ่หักโพงผาง ทั้งสี่คนของฝ่ายนายจ้าง เพียงแต่เงยหูและพยายามเหลียวมอง แต่ก็รักษาเหลี่ยมคุชั้นเชิงไว้ โดยไม่ถาม และฝ่ายลูกจ้างทั้งหมดรวมทั้งรพินทร์ด้วยก็ไม่บอกอะไรทั้งสิ้น คงเดินกันไปเป็นปกติ

พอพ้นทุ่ง สลับละเมาะซึ่งแห้งแล้ง ก็เริ่มจะเห็นความชุ่มเขียวของหุบเขาอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก ฝ่ายนำทางทุกคน รวมทั้งลูกหาบ ยังคงเดินไปด้วยฝีเท้าราบเรียบสม่ำเสมอ

ครึ่งหนึ่งเสียงปล้องไผ่แตกกระเบิดดังปัง สนั่นหวั่นไหวไม่ห่างออกไปนัก สแตนลีย์ ผู้เดินคู่ไปกับรพินทร์วัดป็นยิ่งเร็ว

ที่สะพานอยู่บนไหล่ชันมาถือจ้องในท่าเตรียมพร้อมทันทีด้วย
สัญชาตญาณ คีธ เบล และคริสก็เริ่มผวาไหวตัว แต่รพินทร์
ไพรวัลย์ คงเดินต่อไปหน้าตาเฉย ซ่อนยิ้ม เขารู้ได้ในทันทีว่า
อเมริกันทั้งสองคน คอยหัวเราะแวงอยู่ตลอดเวลา ว่าจะถูกดักซุ่ม
โจมตี มันแสดงให้เห็นว่า แต่ละคน เหล่านั้นคงจะเคยประสบมา
แล้วจากป่าเวียดนาม หรือลาว ซึ่งคนพวกนี้อาจเคยมีปฏิบัติการ
อะไรอยู่ก่อนในอดีต

สแตนลีย์ยิ้มกร่อยๆ เมื่อเห็นรพินทร์เดินเฉยเป็นปกติ
ลดปืนมาเป็นสะพานไหล่ตามเดิม และเดินตามไปโดยไม่ปริปาก
แต่ทางด้านหลัง คีธ เบล และคริส เหลียวหน้าเหลียวหลัง

“แดมน์ อิท! เสียงอะไรไฉน ยังกะปืน”

นายผมทรงลานบินสารถออกมาเบาๆ

เชิดวุธ ซึ่งพอจะคุ้นเคยกับการออกป่าล่าสัตว์มาบ้าง
หัวเราะเบาๆ

“ล้ากล้องตันไฟระเบิด เพราะความร้อนจัด”

“แบบนี้ถ้าในลาว หรือเวียดนาม ก็ต้องเผ่นเข้าหาที่กำบัง
และยิงกราดเคลียร์พื้นที่แล้ว”

“ผมกลัวว่าคุณหรือพวกเราทั้งหมดจะยังไม่ทันหลบเข้า
ที่กำบังเสียก่อน นอกจากล้มกันระเนระนาด หากว่าเสียงเมื่อกี้
มันเป็นเสียงปืน ขอให้คุณเชื่อเถิดว่า พรานนำทางของเราจะไม่
นำพวกเราไปในเขตอันตรายจากกระสุนปืนเลย นอกจากสัตว์
ป่าหรือภัยธรรมชาติที่เลี่ยงไม่ได้เท่านั้น วิธีที่พวกเราจะไม่ต้อง
ห่วงอะไรทั้งหมด ก็คือขอให้สังเกตท่าทีของรพินทร์ไว้ เขาจะ

เปรียบเหมือนเครื่องวัดระดับภัยอันตรายทุกชนิด ซึ่งเราพอจะสังเกตได้ ถ้าจับตาอยู่ที่เขาคตลอดเวลา”

“จะสังเกตยังไง?”

คริสเลิกคิ้ว ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่ย้อยเข้าตา เสื้อของหล่อนขณะนี้เปียกชุ่มพอ ๆ กับเบล รวากับเอาน้ำมารดรด ทำให้เห็นทรวงอกในบราเซียร์อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นอีก

“ดูการเคลื่อนไหว ปฏิภานของเขา...ถ้าเขาหยุดชะงัก เหลียวซ้ายแลขวา หรือเงี้ยว เราก็ควรระวังได้แล้ว และถ้าเขาปลดปืนออกจากไหล่ เราก็ควรปลดห้ามไกปืนได้”

“คุณเคยเดินป่ากับเขามากี่หนแล้ว?”

เบลถามบ้าง เปิดกระตักน้ำออกจิบอีกหนึ่ง

“ไม่เคยเลยสักหน”

“อ้าว! แล้วรู้ได้ยังไง?”

“คุณอำพล กับพรานพื้นเมืองพวกนี้บอกผมไว้”

คริสมองไปที่ไรเฟิล .375 แม็กฯ ที่สะพายอยู่บนไหล่ของเชิดวุธ ยิ้มขัน ๆ กิ่งเยาะ

“เรามาทำงานสำคัญกัน แต่คุณทำท่าเหมือนจะมาเที่ยวปาลาสต์วังนั่นแหละ”

“หมายความว่ายังไง?”

“ปืนของคุณนะซิ แทนที่จะใช้ปืนน้ำหนักรบ ยิงเร็ว อานุภาพพอที่จะต่อสู้อย่างกล้าได้ กลับสะพายไรเฟิลให้มันหนักเปล่า ๆ”

“คุณจะไปต่อสู้อย่างอะไรไม่ทราบ?”

เชิดวุธย้อนถามน้ำเสียงเขาไม่จริงจังอะไรนัก เบลยกไหล่

“ทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่แน่หรอก ถ้าไม่มีการปะทะกับฝ่ายตรงข้าม หรือผู้ที่คิดร้ายเราก็ตีไป แต่ถ้าบังเอิญมีขึ้น ไรเฟิลล่าสัตว์ของคุณจะช่วยอะไรไม่ได้มากนัก”

“ผมเชื่อว่าการปะทะกับ ‘ฝ่ายตรงข้าม’ แน่ แต่ไม่ใช่คนถือปืนหรอก แต่จากสัตว์ป่าดุร้ายอันตรายเสียมากกว่า และผมมีสิทธิ์ที่จะป้องกันตนเอง โดยไม่ปล่อยให้เป็นภาระของใครนัก คุณอาจเห็นว่าผมโง่ แต่ผมก็ยอมรับ ผมกลัวเสือ หรือช้าง มากกว่ากลัวคน ในเส้นทางที่รพินทร์นำไป”

“แต่พวกเรากลับ ‘คน’ มากกว่าสัตว์ป่าทุกชนิด!”

คีธสวดออกมาโดยเร็ว

“เอาเถอะ บนเส้นทางสายนี้ เราจะได้เห็นกันด้วยตาเองว่า คน หรือสัตว์ มันจะร้ายกว่ากัน แต่ผมสงสัยอะไรอยู่อย่างหนึ่ง ขอถามหน่อยได้ไหม ?”

“อะไร”

“อาวุธดี ๆ ของคุณในการต่อสู้กับคน พวกคุณก็มีอยู่พร้อม จะเอาสักเท่าไรก็ได้ และเรารวมคณะกันมาแบบนี้แล้ว ‘เรา’ ในที่นี้ผมหมายถึง พรานนำทาง และพวกลูกหาบทุกคน ทำไมคุณถึงไม่แจก เอ็ม 16 ให้รพินทร์กับพวกนี้ให้ครบมือกันทุกคนด้วย เห็นมีแต่ฝ่ายคุณเท่านั้นที่ใช้ปืนแบบ ‘เอาเปรียบ’ พวกเขาทั้ง ๆ ที่ก็รู้อยู่แล้วว่าหากเกิดการปะทะขึ้น อย่างที่คุณกลัว พวกเขาก็จะต้องร่วมมือกับฝ่ายพวกคุณอยู่วันยังค่ำ”

คริสกับเบลนิง ชำเลียงไปทางคีธ นายพันเอกแห่งยูเอสอาร์มี ตอบหัว ๆ มาว่า

“เราไม่มีทางเลือกเป็นอย่างไร้ที่ที่จะต้องแจกอาวุธร้ายแรง

ให้แก่เขาหรือพวกเขา และดูเหมือนฝ่ายเขาก็ไม่สนใจด้วย รู้สึกว่าเขาก็จะมีความคิดคล้ายกับคุณนั่นแหละ คือเห็นว่าสิ่งที่เราสำคัญกว่าคนถืออาวุธที่เราเกรง เพราะเขาก็ยืนยันกับเราเหมือนกันว่า ในเส้นทางนี้ จะไม่มีมนุษย์ถืออาวุธร้ายแรงดักซุ่มโจมตีเราเลย เราแบ่งหน้าที่กันแล้ว พวกเรามาในหน้าที่ราชการสำคัญ เราก็ใช้อาวุธในทางสงคราม พวกเขาเป็นพรานป่า และมีคฤ-เทศก์นำทาง เขาก็ใช้ปืนล่าสัตว์ เรื่องสัตว์ป่า ฝ่ายเขารับหน้าที่ไป แต่ถ้าพวกคนถืออาวุธก็เป็นหน้าที่ของเรา สำคัญอยู่ที่ว่า คุณเองก็เป็นนายทหาร เป็นฝ่ายของเรา ทำไมคุณถึงใช้ปืนแบบนี้กับพวกเขาด้วย มันงุ่มง่ามเหอะทะเล้นดี ตามแผนการที่เรากำหนดกันไว้แต่แรก ฝ่ายเราทั้งหมดรวมทั้งคุณด้วย จะต้องใช้เอ็ม 16 แล้วอยู่ๆ คุณก็เปลี่ยนมาเป็นทรี-เซเวนตีไฟว์ โดยไม่บอกเหตุผลอะไรกับเราทั้งสิ้น”

“เหตุผลก็อย่างที่ผมบอกพวกคุณไปแล้ว คือผมไม่คิดจะ ‘ฆ่าคน’ นอกจากป้องกันตัวจากสัตว์ป่าเท่านั้น”

“นายรพินทร์นั้นคงจะชู้คุณไว้มากสินะ เกี่ยวกับสัตว์ป่าดุร้ายในเส้นทางสายนี้”

หางเสียงของคริสเยาะ ๆ

เชิดวุธไม่ได้มองหน้า แต่มองที่หน้าอกของหล่อนอย่างเปิดเผย บอกกับตนเองในใจว่า คริสนมสวยมาก กลมและตึงมีขนาดกำลังพอดี ผิดกับเบล ซึ่งค่อนข้างใหญ่เกินตัวไปหน่อย แต่สองเต้านั้นล้นตระหง่านของเบล ก็กวนอารมณ์ทำลายสมาธิของเขาไปอีกแบบหนึ่ง

บราเซียร์ของทั้งสองหม่อม เป็นแบบเบาบาง และไม่มีอะไรเสริมในเลย ยามเปียกเหงื่อโชกเช่นนี้ สองตุ้มบนเนินเต้า จึงโผล่เป็นเงาให้สังเกตเห็นได้

แล้วก็หลุดปากออกไปเป็นคนละเรื่องกับที่คริสถามว่า
“น่าขย่ำ!”

อเมริกันสาวทั้งสองฟังไม่ถนัดนัก มองหน้าถามว่า
“คุณพูดอะไรนะ?”

เชิดวุธสั้นหัว

“เปล่า! ไม่ได้ว่าอะไรหรอก เป็นยังไงบ้าง เหนื่อยไหม?”
เขาเปลี่ยนเรื่องเพื่อเบนความสนใจของสองหญิงผิวขาว
“สบายมาก อย่าห่วง”

เบลตอบ ซึ่งความจริงมันก็ไม่ตรงกับความรู้สึกของหล่อน
นัก เพราะอยากจะพักขาสักขณะ แต่จะหยุด หรือร้องอุทธรณ์
ใดๆ ในขณะนี้ไม่ได้ทั้งสิ้น ในเมื่อฝ่ายนำทางยังไม่มีท่าที่จะหยุด
พักเลย ส่วนคริส ซึ่งฟังภาษาไทยที่เชิดวุธหลุดปากออกมาได้
เลาๆ ก็ไม่คิดที่จะคาดคั้นอะไรอีกเนื่องจากเริ่มอ่อนแรงลง หล่อน
เคี้ยวหมากฝรั่งไปตลอดทาง

หัวขบวนผ่านเข้าบริเวณหุบเขาเตี้ยๆ แล้วอากาศเริ่ม
คลายความอ้าวลง ได้ยินเสียงนก และลึงค่างร้องระงม รพินทร์
ตัดทางเข้าสู่ด้านข้างเก่าๆ อันแลเรียบราบเหมือนถนนสายใหญ่
ที่ใครมาสร้างไว้กลางดง เส้นทางนั้น บางขณะไต่ขึ้นสูง บาง
ขณะก็ทิ่มลงต่ำเป็นระลอกคลื่นสองฝั่งทางเป็นป่าดงดิบ กว้าง

เขางามตัวหนึ่ง กระโจนออกจากป่าริมทาง ตัดหน้าไปในระยะ 40 เมตร สแตนลีย์อุทานตื่นเต้นเล็กน้อย ชั่วไม่นานก็เห็น สมเสร็จอีกคู่หนึ่ง วิ่งพรวดพรวดในพงรกริมทางผ่าน จอมพราน ปล່อยให้คณะนายจ้างอเมริกันของเขา พบเห็นกับสภาพอันแท้จริงของป่าดงพงไพร โดยไม่อธิบายอะไรทั้งสิ้น พวกนั้นก็แน่น หรือมิฉะนั้นก็รักษาเหลี่ยมคูกันไว้อย่างดีเยี่ยม คือไม่ถาม หรือ ไม่แสดงความสนใจอะไรให้มากเกินไปนัก ทำตัวราวกับมีความ คุ่นเคยชำนาญไพรมาดีแล้ว

พอลงเนินสุดท้ายของเส้นทางด้านใหญ่นั้น เขาก็หันมา ทางพรรคพวกเบื้องหลัง โบกมือเป็นสัญญาณให้หักเลี้ยวซ้าย เข้าเส้นทางด้านเล็ก ครู่เดียวก็มาหยุดรอคอยอยู่ที่ห้วย ซึ่งมีน้ำ ไหลอยู่ริน ๆ ขนาดเล็กแห่งหนึ่ง พอทุกคนมาถึงพร้อม ก็บอก ให้ปลงหาบ

“เราจะหยุดพักทานอาหารกลางวันที่นี่!”

เขาประกาศกับฝ่ายนายจ้างทุกคนที่เดินตามเข้ามาถึง

“เวลาเท่าไรแล้ว ขณะนี้?”

เบลร้องถามเหมือนจะล่อ ๆ ขณะที่ถอนใจยาว ทрудกาย นั่งบนรากไทรใหญ่

“ถ้าจะเกิน 13.00 นาฬิกาไป ก็ไม่กินาที่”

เขาตอบ ขณะที่ยกกระตักน้ำขึ้นดื่ม ทั้งหมดยกนาฬิกา ข้อมือขึ้นมาดู

13.12 นาฬิกา!

“เก่ง! แต่คุณทำเวลาอาหารกลางวันของเราให้คลาดเคลื่อนไปตั้ง 1 ชั่วโมง กับ 12 นาที คราวหลังโปรดให้ตรงเวลา

หน้อย อาหารกลางวันของเราเที่ยงตรง อาหารเย็น 1 ทุ่มตรง
อาหารเช้าก็ควรเป็น 7.00 นาฬิกา”

คริสว่า

จอมพรานปิดฝากระตัก ป้ายหลังมือเช็ดริมฝีปาก

“ตกลงครับ คุณนาย! ผมจะพยายามให้ตรงกับเวลา
อาหารของพวกคุณให้มากที่สุด แต่อาจจะลำบากหน้อย ไฮเติ้ล
ของผมเป็น ‘จิ้งเกิ้ล ไฮเติ้ล’ ไม่ใช่ไฮเติ้ลในเมือง การจะรักษา
เวลาอาหารให้ตรงทุกมื้อไปนั้นคงยาก...แล้วก็อย่าหาว่าผมซึ่ง
เป็นลูกจ้างออกคำสั่งกับนายจ้างเลยนะครับ กรุณายืนนิ่ง ๆ สัก
อีตใจหนึ่งเถอะ อย่าเพิ่งพูดหรือกระดุกกระดิกตัวใด ๆ ทั้งสิ้น”

คริสขมวดคิ้ว จ้องเขาอย่างฉงน รพินทร์ซึ่งยืนห่างจาก
หล่อน ประมาณ 3-4 วา ปลดไรเฟิลออกจากไหล่ซ้าย ๆ ขยับ
ลูกเลื่อน แล้วก่อนที่ใครจะทันซักถาม หรือสังเกตเห็นอะไรนั้น
เองพริบตาเดียวเขาก็ประทับขึ้นบ่าพร้อมกับเสียงแผดกัมปนาท
ตูม สนั่นหวั่นไหวไปทั้งดงทึบ

อะไรอย่างหนึ่ง หล่นพลักลงมาบนต้นคอของคริสติน่า
ซึ่งยืนอยู่ใต้ต้นตะคร้อ อันมีกิ่งเตี้ยเหนือศีรษะขึ้นไปเล็กน้อย
น้ำหนักของมันทำให้หม่อมสาวล้มฮวบลงไปกอง พร้อมกับเจ้า
สิ่งนั้น มันกำลังดันสะบัดอย่างรุนแรงกองขมวดเป็นเส้นยาว
เหยียดราวกับเชือกยักษ์สีเหลืองสลัดดำ

คริสร้องกรีดอย่างลืมหูลืมตา ในขณะที่ทุกคนตะลึง สแตนลีย์
ได้สติก่อนเพื่อน โจนพรวดเข้าไปคว้าแขนลูกน้องสาวที่ร่วมทาง
มาด้วย กระชากให้หลุดห่างออกมาจากขมวดวงที่กำลังฟาดฟัน
อยู่สนั่นหวั่นไหว

มันคืองูเหลือม ตัวขนาดโคนขาอ่อนของคริสตันนี่ มันเผลอของมันกระจายไปทั่วพื้นอันเต็มไปด้วยใบไม้แห้งส่งกลิ่นเหม็นแฉกด้วยกระสุนหัวอ่อน 500 เกรน จากส่วนหัวลงไปที่ประมาณ 2 ศอก หงายนิ่งไปแล้ว แต่ท่อนหางยังม้วนตัวดัดขึ้นเพื่งกู่ไปมา เสียงคื๊ด กับเบลร้องลั่น เชิดวุธนั้นยื่นตาเหลือก แข็งเงไปชั่วขณะ

พรานใหญ่ตบลูกเลื่อนขึ้น กระชากปลอกออกช้า ๆ มันกระเด็นลงไปกลิ้งกับพื้น ส่งควันกรุ่นยัดลูกใหม่เข้าวังเพลิง ผดผก แล้ววางฟิงไว้โคนต้นไม้ ควักบุหรือออกมาจุดสูบ พูตเวียก ๆ ว่า

“ขอโทษ หวังว่าคุณคงจะไม่เป็นอะไรมากนัก”

คริส บัดนี้ยื่นหน้าชิดตัวสั้น เบิกตาโพล่ง กว่าหล่นมาจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ขณะนี้ก็ถูกกระชากออกมาพันซากงูเหลือมมตัวเชื่องนั้นแล้ว

พวกพรานพื้นเมืองอะอะไวยวายกันด้วยความดีใจ พริบเดียว พวกนั้นก็ตรงเข้าไปที่งูเหลือมตัวนั้นกลุ่มรุมกันซุลมุนไปหมด ช่วยกันลากออกมาถลกหนังกันสด ๆ ร้อน ๆ ใ้แก๊งก็ก่อไฟโดยเร็ว แสดงความปรีดาชื่นชมให้เห็นชัด ทั้งนี้ เพราะตลอดเส้นทาง พรานใหญ่สั่งไว้ก่อนแล้วไม่ให้ใครยิงสัตว์เพื่อเป็นอาหารสำหรับวันนี้ โดยให้หุงหาจากข้าวและเสียบึงที่เตรียมมา แต่เหตุการณ์มันทำให้โชคดี และพวกนั้นก็ถือเป็นลาภปากอย่างบังเอิญ ทุกคนดีใจที่ได้งูเหลือมตัวนั้นเป็นอาหารสด

และดูเหมือนจะไม่มีใครสนใจกับเหตุการณ์อันชวนสยด
สยองที่เกิดขึ้นเลย ถือเป็นเรื่องธรรมดาที่สุด มีแต่ฝ่ายนายจ้าง
ทั้ง 5 คนเท่านั้นที่ยังตื่นเต้นตกใจกันอยู่พักใหญ่

“ไปยังไงมายังไงกันนี้ รพินทร์?”

คือร้องถามละล่ำละลัก

“ก็ไม่มีอะไรมากหรอก คริสเข้าไปยืนอยู่ใต้กิ่งไม้ที่มันกด
ตัวอยู่ก่อนพอดี ครั้งแรกผมก็ไม่ทันเห็น แต่มาเห็นเอาอีตอนที่
มันหย่อนหัวลงมา ห่างจากศีรษะคริสเพียง 2 ศอกเท่านั้น ถ้า
ไม่หันไปพูดด้วยก็คงไม่เห็นเหมือนกัน”

เขาตอบเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น

คริสติน่ายังหน้าซีดตัวสั่นอยู่เช่นนั้น น้ำหนักของงูเหลือม
ขนาดใหญ่ทั้งตัว ซึ่งหล่นตุ้มลงมาปะทะหล่อน ชนิดที่ทำเอาล้ม
ฮวบ ทำให้เกิดอาการเคล็ดยอก แต่นั่นก็ยังไม่เท่ากับความขวัญ
หนีดีฝ่อ และขยะเขยง

หล่อนพูดอะไรไม่ออกอยู่นาน เสี่ยงเพื่อนสามคน และ
เชิดวุธ เข้าไปรุมถามอาการ หล่อนยืนนิ่งอยู่อีกพักใหญ่ มองที่งู
เหลือมตัวนั้น ซึ่งบัดนี้กำลังถูกถลกหนังออกเห็นเนื้อขาวจ้อย
และเนื้อของมันยังสั่นอยู่ริกๆ ขณะที่โดนมีดพรานพื้นเมืองช่วย
กันชำแหละ

“ไม่ต้องห่วง ฉันเรียบร้อยดี”

หล่อนบอกพรรคพวกเหล่านั้นแล้วหันมามองรพินทร์อีก
ครั้ง แต่ไม่เห็นเขาเสียแล้ว เพราะพรานใหญ่เข้าไปรวมกลุ่มอยู่
กับพวกพรานพื้นเมืองของเขา

“โอ! มายก๊อด!...”

คริสพีมพำ ห่อไหล่ลงอย่างสยดสยิว

“ครั้งแรก ฉันนึกว่าเขาบ้าอะไรขึ้นมา เพราะประทับป็นมาทางฉัน ถ้าเขาซำกว่านั้นอีกนิดเดียวเท่านั้น...”

“ถึงยังงิคุณก็ยังไม่ตายน่า ต่อให้มันทั้งตัวลงมารัดแล้ว ก็เถอะ สแตนลีย์ คีธ และเบล คงช่วยกันเอาเอ็ม 16 ยิงรวตัวมันพรุนไปหมด รับรองได้”

“พูดบ้าๆ ไ้งนรกนั้นตัวพรุน แล้วฉันไม่พรุนไปด้วยงั้นหรือ”

เชิดวุธทำหน้าเช่อ

“เออ จริงสินะ มิน่าละ นายทีมของเรา นั้น ถึงไม่สนใจป็นชนิดอื่น นอกจากป็นล่าสัตว์คู่มือของเขา”

“แล้วนี่คนใจหिनคนนั้นหายไปไหนแล้ว เขาไม่ยอมที่จะรับฟังคำขอบใจของฉันเลย”

“อย่าไปสนใจเลย คนชื่อรพินทร์ ไพรวลย์สันดาน เขาเป็นอย่างนี้แหละ ป่าเถื่อน ไม่มีมารยาท ใจดำ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เรามากินอาหารกลางวันกันเถอะ ลืมไ้งตัวนั้นเสีย เรื่องเล็กแค่นี้เอง”